

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κέντυ Μπούτ

ΔΡΑΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η κ. Τριμπού, μαζί με τον κηπουρό που κρατούσε ένα μεγάλο πανέρι, μπήκε στην κουζίνα κι' άρχισε να δίνει διαταγές στους υπηρέτες.

Ήταν μεσημέρι. 'Ο ήλιος νάρκωνε τα λουλούδια κι' άπλωνε πάνω στα παρτέρια τόν ίσκιό της όμορφης βίλλας. 'Απ' το σαλόνι, σκορπίζονταν στην ατμόσφαιρα οι μελαγχολικοί ήχοι ενός (Νοτούρνου) του Σοπέν.

Ξαφνικά, παρουσιάστηκε η Ζακελίν, η κόρη της κ. Τριμπού, και της είπε ζωηρά:

— Έλατε γρήγορα, μαμά! 'Ο Ζουλιέν παίζει πιάνο. Με μία λάμψη χαράς στά μάτια, εκείνη έτρεξε στο σαλόνι. Μά ο γυιός της δεν την άντελλήθη. Ήταν άφοσιωμένος στη μουσική και φαινόταν πως έκανε προσπάθεια για να θυμηθεί τη μελωδία που έπαιζε...

'Ο Ζουλιέν ήταν ένα όμορφο παλληκίρι. Είχε άνταρφή μέσα σε μία στοργική και πρυφερή ατμόσφαιρα. 'Η άδυναμία που του δείκνυαν οι δικοί του, τόν είχε καταστρέψει: Είχε γίνει πολύ ευαίσθητος και δίχως χαρακτήρα. Δε μπορούσε να υποφέρει μία άπογοήτευση.

Έτσι, όταν μία φίλη της αδελφής του άρνήθηκε να δεχτεί τόν έρωτά του, ένοιωσε τόσο μεγάλη θλίψη, ώστε άποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει, με μία σφαίρα στο κεφάλι!

Ήταν τότε 20 χρονών. Οι δικοί του αγωνίστηκαν για να τόν σώσουν άπ' το θάνατο.

Ένας διάσημος χειρουργός ανέλαβε αυτή τήν τόσο λεπτή έγχείρηση κι' έόγαλε τη σφαίρα που είχε σπηνωθεί στο μυαλό του νέου.

Από εκείνη τήν εποχή όμως, ο Ζουλιέν έχασε όλη τη ζωηρότητα του και κατάντησε ένα αυτόματο.

Δε θυμότανε πιά τίποτα, δεν άναγνώριζε κανένα, δεν καταλάβαινε πού βρισκότανε...

Οι γιατροί είχαν γνηματούσει πως δεν έπρεπε να κυριάζεται και πως μονάχα η άπόλυτη ήσυχία θα μπορούσε να τόν κάνει να ζήσει.

Σήμερα, όλη η οικογένεια είχε άναστατωθεί, βλέποντας πως ο νέος είχε πείσει μόνος του στο σαλόνι κι' είχε άρχισει να παίζει πιάνο. Μέσ' στην καρδιά τους άρχισε να ξαναζωντανεύη η έλπίδα ότι τó παιδί τους μπορούσε να γίνη καλά...

Πόσα βάσανα είχαν υποφέρει εξ αιτίας του!

Είχαν υποκρεωθεί να έγκαταλείψουν τó Παρίσι και νάρθειν να έγκατασταθούνε στην έξοχική αυτή βίλλα, όπου ο Ζουλιέν θάβρισκε τήν άπόλυτη ήρεμία που χρειαζότανε για να συνέλθουν τα τσακισμένα νεύρα του.

Η μέρα του Ζουλιέν στην έξοχή περνούσε στερεότυπα και μονότονα. Κιόθε πρωί, τόν βοηθούσαν να σηκωθεί άπ' τó κρεβάτι του. Άφου τόν καθίζαν σε μία πολυθρόνα με ρόδες, τόν πήγαιναν ως τ' άνοικτο παράθυρο, άπ' όπου φαινόταν τόν πανόραμα του γύρω τοπίου.

Κι' ο νέος έμενε άκίνητος εκεί, με τα μάτια άνέκφραστα, σαν γυάλινα, όπως ένας άνθρωπος ναρκωμένος ή νεκρός...

Μά, εκείνη τήν ήμέρα, στο διάστημα της άπουσίας της μητέρας του, είχε σηκωθεί μόνος του, είχε πάει στο σαλόνι κι' είχε άρχισει να παίζει πιάνο, όπως τόν καιρό που λειτουργούσε τó μυαλό του κανονικά.

— Πρέπει να είδοποιήσουμε άμέσως τó γιατρό! είπε με συγκίνηση ή κ. Τριμπού.

Κι' ο γιατρός πραγματικά, μόλις ήρθε κι' είδε αυτό τó «θαύμα», τούς δήλωσε με χαρά:

— Αυτή η πνευματική άναλαμπή τού Ζουλιέν μας επιτρέπει πιά νάμιασε αισιόδοξοι... Φαίνεται πως άρχίζει να ξαναγυρίζει τó μνημονικό του... 'Η κατάστασή του δεν είναι πιά τόσο τραγική. Ίσως θα μπορούσε τώρα να τόν σώσει, να τόν γιαιτρέψει όλο.

— Καλημέρα Ζουλιέν... τού είπε άπλά

τελα, μία δυνατή συγκίνηση, ένας ίσχυρός ψυχικός κλονισμός... — Δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος, γιατρέ; ρώτησε μ' άγωνία ή μητέρα.

— Ασφαλώς όχι, κυρία μου! 'Ο Ζουλιέν έχει άναλάβει πιά τελείως κι' η καρδιά του μπορεί ν' άνθξει σε μία δυνατή συγκίνηση.

Τί θα μπορούσε όμως να συγκινήσει τόσο πολύ τó Ζουλιέν;... 'Ο γιατρός σκέφτηκε πως μόνον ή άπρόσπλη εμφάνιση της κοπέλλας, για τήν όποια είχε επικριήσει ν' αυτοκτονήσει, θα μπορούσε να τάράξει τα νεύρα του.

Και πραγματικά, έπειτα άπ' τά παρακάλια της κ. Τριμπού και της φίλης της, της Ζακελίν, ή νέα εκείνη δέχτηκε ν' άντικρύσει τó Ζουλιέν — πού της είχε δημιουργήσει χωρίς λόγο ένα σκάνδαλο στη ζωή της, με τήν παράλογη άπόπειρα της αυτοκτονίας του.

Η συνάντησή τους έγινε τήν ίδια εκείνη μέρα, στο σαλόνι της βίλλας.

Καθώς ο Ζουλιέν καθόταν στο πιάνο, ή κοπέλλα μπήκε στο δωμάτιο, πήγε κοντά του κρατώντας τó τοιγάρο της.

— Καλημέρα, Ζουλιέν!... τού είπε άπλά.

Έκείνος τήν κύτταξε για ένα λεπτό μ' άδιαφορία. Έπειτα όμως τινάχτηκε πάνω και της φώναξε, με μία έκφραση θανάσιμου μίσους:

— Έξω από δω, έλεεινή!... Έξω άπ' τó σπίτι μου!...

Ύστερα άρχισε να κλαίει, άπ' τήν έξάντληση που τού είχε προκαλέσει ή ξαφνική και δυνατή συγκίνηση...

Από εκείνη τη στιγμή, συνήλθε και ξαναβρήκε τελείως τó μνημονικό του. Οι γονείς του, οι υπηρέτες, οι φίλοι και γνωστοί, όλοι ήταν τρελλοί άπ' τη χαρά τους.

Μά ο ίδιος είχε ξαναγίνει πολύ δυστυχισμένος, γιατί είχε θυμηθεί τόν άνελέηδο έρωτά του γι' αυτή τήν άκαρδη κοπέλλα, που τόν κορόϊδεψε και πού είχε μείνει άσυγκίνητη άπ' τó τραγικό διάδημά του.

Γι' αυτό, παραπονιότανε στους δικούς του, πού δεν τόν είχαν άφισει ήσυχο στη νάρκη του.

Ήταν πολύ προτιμώτερο εκείνη ή κατάσταση, γιατί δε θυμόταν τίποτα και δεν ύπόφερε για τίποτα... ένώ τώρα είχε άρχισει και πάλι να ύποφέρει!...

Κι' ήταν τόσο μεγάλο τó μαρτύριό του αυτό, πού ένα βράδυ ο Ζουλιέν, ο καιδε-

Η δυνατή συγκίνηση

μένες γυνίος της κ. Τριμπού, κατάφερε να ξεφύγει άπ' τήν επιτήρηση των υπηρέτων, κατέθηκε στον κήπο κι' έπεσε στα βαθύτα νερά της λίμνης, για να βρη τη γαλήνη της ψυχής του...

P. NTIENTONE

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τσαμβουκαλίκιον

Επιθυμών τήν δόξαν μου να προωθήσω πλήρως και τοιγαρούν ν' αναδειχθώ τσαμβουκαλώδης ήρωας μετέβην χθές περιχαρής μετά ποζών οικείων εις κέντρον τι φαληρικόν και δη των μπουζουκίων.

Κι' εν μέσω δημηγύρεως εξαίως μαγκικής ως γόνος μελιστάλακτος και ως μαγκεύς όλκης ήξαμην όλον τάχιστα με ύφος επινίκιον προς πάσας και προς άπαντας να δείχνω... ζοριλίκιον.

Ηγουν σφοδρώς επιθυμών και μάλιστα ταχέως να λάβω, λόγω δράσεως τόν τίτλον τού μαγκεύς τούς μπουζουκείς διάταξον ο γέρο-ταρνανέας ν' άρχίσουν μετ' εξαρσεως τας μπουζουκοπενέας.

Τους μεγαλαμάδας παίζατε! τούς ειπον μαγκιστί κι' όρων αυτούς μοδορικώς και ασκαρδαμνκτί:

— Παίζατε, άνεφώνησον, χάριν έμοι ενθάδε διά να μη θρηνηώσωιν και κλαύσωιν μανάδες!

— Είμι μαγκεύς! έβόησον μεστός άνδριλίκιον κι' εδθής μετ' εξαρσεως και τσαμβουκαλίκιον

επέδραμον θυμειδώς επί παλκοσενίκιον πλην ειπον: «Ωχ!» μετ' φωνής δεινής (κι' οδρανομήκου.

Καθ' ό με περιέδρασαν κι' οι πέντε μβου- (ζουκείς

κι' αντι μαγκεύς ν' αναδειχθώ και μάλι- (στα όλκής

κειθεν άνεχώρησον δρομαίως κι' άρον- (άρον

φορών και δυό μβουζούκια, ώ "Απολλον, (κολλάρον!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Λουξ, είδύλεια!

Ζι είδύλλια τρελλά, πολυτελείας! Πρώτη - πρώτη ή Μαργαρίτα της 'Αγγλίας ή πιά φάιν, — είναι γήσοσα περίπου — κάνει μόνον άπασχόλησι τού Τύπου στού όποιον τις πρωτοσέλιδες τις στήλες περιγράφοντ' οι κομπές της οι καμπύλες, μ' άφορμή — έαν πιστένωμε τόν Τύπον — «φλέρι» πού έχει μετ' άστών ή και πριγκήπων. *

Για τόν Τάουσεντ, βεβαίως, εν' άλήθεια πως της κλώτσησε ή καρδιά πολύ τα στήθεια και ύπήρξε μέγας έρωας και βαθύς μα έγραψαν και άλλα παραμύθια και είδησεις προφανώς άναληθείς. Οι «ρεπόρτερ» οι 'Εγγλέζοι, τα «θηρία» είναι άφθαστοι στη σκανδαλοθηρία κι' έτσι γράφανε για γλέντια και μεθύσια ότ' ή Μαργκαρετ δεν περπατούσε ίσια και φωνάζανε οι λαίδες «κύντα, κύντα!» και μαδούσανε πολλοί τη μαργαρίτα ένώ λέγαν «μ' αγαπά — δε μ' αγαπά, ή καρδούλα της για ποίονε να χτυπά... *

Κ' όλα αυτά είναι ανθρώπινα, παιδιά μου για ρωτήσετε τήν καρδιά σας, τήν καρδιά μου πόσο θέλει να ξεσκάνει μία βραδεία! Μά στην πληξί δε θα μπορούσα ν' άντέξω θά ζήτουμε να τó ρίξω λίγο έξω! 'Ε, δεν έχουν κι' οι πριγκήπισσες καρδιά;... *

Κ' είναι τρελλά, κι' άπ' τις όμορφες πριγκήπισσες και της γράφουν και της λέν οι θανυμαστοί: — Πέρα - πέρα τήν καρδούλα μου τήν τρύπησες, «στη ζωή να μη σε γνώριζα ποτέ! » "Αν θελήσης, χίλιους άντρες ματοκύλησα » κι' αν τόν ήρα πιά «ψηλά τόν άμανέ», «στην καρδιά μου θα σε κάνω έγώ βασίλισσα, » να προστάξης, » μη διατάξεις, » πές τó «ναί»! *

Η τροφή για τήν παγκόσμια τη Σάτιρα εν' επίσης ή Σοράγια, ή γνωστή ή γλυκειά κοπέλλα, τέως Αυτοκράτειρα πούχει γίνει κοσμοκράτειρα άσπρη. Λόγω βλάβης άνεπαίσθητης, έλάχισης, δεν απέκτησε διάδοχον ο Σάιχς της και τó θρόνο ή καυμένη άπαρηθήκε μα συντόμως άρκετά παρηγορήθηκε Είχε ύφος «μοναχής» άπαρηγόρητης όταν άξαφνα, εύρηκε τó άγόρι της τόν 'Οραίνι πούναι γόνος κι' είναι κόμης και πασιγνώστος στα καμπάρε της Ρώμης. Αυτός φαίνεται άπεδείχθη ο σωτήρας της καρδιάς της ως προχθές αυτοκράτειρας, πού έγκατέλειψε προς χάριν της άπειρους, χίλιους έρωτες πού είχε διαπύρους «αστέρας», μ' όλο γήσοες, τού Χόλλυγουντ «αστέρας», πού μ' αυτές ίσως γνώταν και πατέρας έγώ τώρα ζή βραδείας ζωής άνέτου κι' είναι σίγουρος... περί τού άντιθέτου. Μά ο πατέρας της Σοράγιας, 'Εσφαντιάρι, άστροστάτος ο κύριος 'Εσφαντιάρι, θα φοβάται καμιά «σάρα» πολύ τρελή θα ή τώας αυτοκράτειρα ή μικρή φιγουράρη και στον Τύπο φαλακρή. Γι' αυτό μάλιστα ο κύριος 'Εσφαντιάρι και στη Ρώμη στέλνει «προσδούς» να τήν πάρη και θυμώνει και άφρίζει κι' άπειλει «επί τέλους, να συνέλθη» τήν καλεϊ «επί πάη κοντά στη μάνα της στη Βιέννη αλλά, δε βαριέσαι, τίποτα δε βγαίνει! » «Νό!» φωνάζει εκείνη στη «διαπασών» κάνει πόλεμο... έναντίον των Περσών βρίζει μάνα και πατέρα και προστάτορα κι' έχει κάνει τόν 'Οραίνι «αυτοκράτορα»! *

Στα είδύλλια τα «λουξ» ελισμονήθη άπ' τη στήλη μας θάρρο ή Ναριμάν, πού κι' εκείνη έβρασε έθιμα και ήθη και τούς «τύπους» και τήν «τάξιν» άσηπνήθη κι' έχει λένε, κάθε μήνα και «ρομάν» πάει παντού στις «σουαρέ» στις «μουατέ», στα καμπάρε και φωνάζουν όλοι «ζήτω ή Ναριμάν» κι' άπαντώ: «Δά βι έ υπέλ κι' άμάν - άμάν»!

Επιστογράφος: Σμκ. Τάρνια Στερογάιουδ Τ.

Οι Άποικοι του Διαστήματος

Η έξοδος από τη γήινη ατμόσφαιρα

ΕΞΗΓΗΣΑΜΕ στα προηγούμενα άρθρα ότι τα ταξίδια όχι μόνο στο διαπλανητικό χώρο (περιοχή του ηλιακού μας συστήματος), αλλά και μέσα στο κοσμικό διάστημα είναι θεωρητικά δυνατά. Η εκτόξευση, εξ άλλου, των ρωσικών και αμερικανικών δορυφόρων απέδειξε και στο πρακτικό πεδίο το δυνατόν της κατακτίσεως του διαστήματος.

«Είναι πολύ πιθανόν ότι το πρώτο ταξίδι στη Σελήνη θα πραγματοποιηθεί κατά τους προσεχείς μήνες», δήλωσε τελευταία ο Ρώσος καθηγητής Γιούρι Κλέμπτοβιτς. Στο μεταξύ, τόσο στη Ρωσία όσο και στην Αμερική προπαρασκευάζεται με μεγάλη δραστηριότητα το έμφυλο υλικό που θα λάβει μέρος σ' αυτά τα ταξίδια. Η προπαρασκευή γίνεται σε ειδικές σχολές, όπου δημιουργούνται τεχνητά όλες οι συνθήκες που οι μέλλοντες αστροναύτες θα έχουν ν' αντιμετωπίσουν.

Τα κυριότερα απ' αυτά τα προβλήματα είναι δύο: της αναπνοής και της βαρύτητας. Θα μιλήσουμε σήμερα για το πρώτο απ' αυτά.

Ο άνθρωπος δε μπορεί να ζήσει χωρίς αέρα. Η ατμόσφαιρα αποτελεί τη φυλακή του. Ας σημειώσουμε, ωστόσο, ότι η ατμόσφαιρα δε σταματάει μπροστά σ' ένα τείχος. Απλώνεται, τουναντίον, με τρόπο συνεχής σε μεγάλα ύψη. Ξεπερνάει πιθανόν τα

έκτελλομε. Έχουμε, λοιπόν, ν' αντιμετωπίσουμε δυο ποσότητες για τους μέλλοντες αστροναύτες:

1) Μία βασική ποσότητα, που αντιστοιχεί στις βαμελιώδεις ανάγκες του οργανισμού μας και που δε μπορούμε να την περιορίσουμε, ακόμη κι' αν υποθέσουμε ότι οι μέλλοντες αστροναύτες βρίσκονται σε κατάστασι τελείας αναπαύσεως. Είναι ο καλούμενος 0,300 του λίτρου κατά λεπτόν, υπό κανονική ατμοσφαιρική πίεσι (780 χιλιοστόγραμμα του υδραργύρου) και θερμοκρασία 20 βαθμών του εκατονταβόμου. 2) Μία πρόσθετη ποσότητα, που εξαρτάται από την εκτελούμενη μική εργασία.

Για τους μέλλοντες αστροναύτες, που δε θα έχουν να κάμουν εξαιρετικά επίπονη εργασία, μπορούμε να υποθέσουμε ότι 1½ κυβικό μέτρο οξυγόνου την ημέρα για τον καθένα είναι αρκετό. Και, προκειμένου για τέσσερις αστροναύτες, που το ταξίδι τους (μετάβασι, παραμονή, επιστροφή) θα διαρκούσε 300 ημέρες, πρέπει να υπολογίσουμε 1800 κυβικά μέτρα οξυγόνου υπό κανονική πίεσι. Η ποσότης αυτή είναι πολύ μεγάλη και προϋποθέτει σημαντική αύξησι του όγκου του διαστημοπλοίου. Αν, όμως, τοποθετήσουμε το οξυγόνο μέσα σε φιάλες υπό πίεσιν 150 ατμοσφαιρών, μπορούμε να περιορίσουμε τον όγκο του σε 12 μόνον κυβικά μέτρα.

Για ένα «κοντινό» ταξίδι, λοιπόν, όπως θα είναι εκείνα στη Σελήνη, τον Άρη ή την Άφροδίτη, μπορούμε να πούμε ότι το πρόβλημα της αναπνοής δεν παρουσιάζει ιδιαίτερη σοβαρότητα.

Κατά παρόμοιο τρόπο πρέπει ν' αντιμετωπισθώ και μία μόνιμη εγκατάστασι σ' έναν πλανήτη που δεν έχει δική του ατμόσφαιρα. Οι Άποικοι που θα εγκατασταθούν σ' αυτόν πρέπει να τροφοδοτούνται με οξυγόνο από τη Γη.

Το πρόβλημα είναι λιγότερο δύσκολο για έναν πλανήτη, που έχει μὲν δική του ατμόσφαιρα, αλλά πού' η αναλογία της σε οξυγόνο είναι μικρότερη από εκείνη της γήινης. Κι' εδώ επίσης οι γήινοι αστροναύτες δε θα μπορούν να κυκλοφορούν χωρίς σκάφανδρα. Αλλά είναι δυνατόν ένα μέρος από το οξυγόνο που τους χρειάζεται να το προμηθεύονται από την ατμόσφαιρα αυτού του πλανήτη.

Προκειμένου, τέλος, για ένα ταξίδι μέσα στο διάστημα, τα δεδομένα του προβλήματος είναι περίπου τα ίδια. Στην περίπτωση αυτή, όμως, θα χρειαστούν πολύ μεγαλύτερα αποθέματα οξυγόνου. Θα πρέπει να υποθέσουμε, ωστόσο, ότι μέσα στο διάστημα υπάρχουν όλες οι πιθανότητες, να βρούμε πλανήτες άλλων συστημάτων, που να έχουν ατμόσφαιρα παρόμοια με τη δική μας.

Ας έρθουμε τώρα στο πρόβλημα του αποβαλλομένου ανθρώικου οξέος. Η ποσότης του εξαρτάται από το είδος των καταναλισκόμενων τροφών. Προκειμένου για το σάκχαρον π.χ. το αποβαλλόμενο ανθρώικον οξύ αντιστοιχεί μόλις στο μισό το καταναλισκόμενο οξυγόνο. Οι όγκοι τους είναι, συνεπώς, ίσοι. Για τις πρωτεΐνες και τα λίπη, έχουμε μικρότερη απόδοσι ανθρώικου οξέος. Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι κατά μέσον όρο το αποβαλλόμενο ανθρώικον οξύ θα αντιστοιχίσει σε όγκο μὲ το καταναλισκόμενο από τους αστροναύτες οξυγόνο. Αυτό το ανθρώικον οξύ, όμως, δε μπορεί να παραμείνι στο διαστημόπλοιο, ακόμη κι' αν διατηρούμε σταθερή την αναλογία του οξυγόνου, χωρίς να προκαλέσει σοβαρές φυσιολογικές διαταραχές. Ιδιαίτερη σημασία έχει, εξ άλλου, το συγκεντρωμένο στις πνευμονικές κυψελίδες ανθρώικον οξύ. Ενώ η αναλογία του στην ατμόσφαιρα είναι μόλις 0,003%, μέσα στις πνευμονικές κυψελίδες φθάνει τα 4%. Όταν το συγκεντρωμένο στις πνευμονικές κυψελίδες ανθρώικον οξύ ξεπεράσει ένα όρισμένο επίπεδο, ο άνθρωπος παθαίνει κυάνωσι.

Πρέπει να σημειωθώ ότι η απόδοσι του ανθρώικου οξέος από το διαστημόπλοιο δεν είναι δυνατή. Γιατί, όπως είπαμε, ο θάλαμος των αστροναυτών θα είναι έρμητικά κλεισμένος. Γι' αυτό, οι επιστήμονες αντιμετωπίζουν την εξουδετέρωσι του ανθρώικου οξέος με διάφορα χημικά μέσα. Για τον ίδιο σκοπό μπορούν να χρησιμοποιηθούν διάφορα φυτά, που θα τα διατηρούσαμε συνεχώς κάτω από μία ακτινοβολία όμοια με του ηλίου. Τα φυτά αυτά θα απέβαλλαν τότε οξυγόνο, ενώ ταυτόχρονα θα απορροφούσαν από τη γύρω ατμόσφαιρα το ανθρώικον οξύ που θα τους χρειαζόταν. Μία τελευταία λύσι που προτάθηκε τελευταία συνίσταται στην υγροποίησι του ανθρώικου οξέος μέσα σε μία σπείρα που θα βρισκόταν έξω από το κύριο σώμα του διαστημοπλοίου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η απώλεια της βαρύτητας.

Η ισχυρότερη κεντρόφυξ μηχανή, που υπάρχει στον κόσμο, βρίσκεται στο αμερικανικό κέντρο έρευνών ως αστροναυτών της Νεβάντα. Η δύναμι που αναπτύσσει αντιστοιχεί στο 40πλάσιον της βαρύτητας. Ο άνθρωπος τοποθετείται μέσα σ' ένα ειδικό σκάφος και η μηχανή αρχίζει να περιστρέφεται. Έπειτα από 1½ δευτερόλεπτο η ταχύτης της φθάνει τα 145 χιλιόμετρα την ώρα και έπειτα από 7 δευτερόλεπτα τα 280 χιλιόμετρα! Μπορεί επίσης να αναποδογυρισθώ ή να περιστραφώ προς όλες τις διευθύνσεις.

Συγκινητικό και πονεμένο αθηναϊκό μυθιστόρημα υπό Ίωάν. Αναγνώστου - Μπουκουβάλα

Ατέλειωτη Θυσία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Φανή Τακέα, μία όμορφη κοπέλλα, που είναι ερωτευμένη με το Ντίνο Μαρτζόλα, ζητάει από το διευθυντή της το Βασιλή Νίταρη να μην κάνει μίνουσι στον αγαπημένο της, που εργάζεται στην εταιρία και που είχε κατακραθή εξήντα χιλιάδες δραχμές για να πληρώσει το χρέη του πατέρα του, που είχε πεθάνει. Ο Νίταρης είναι πρόθυμος να συγχωρέσει το Ντίνο και να τον ξαναάρη στη δουλειά, φτάνει η Φανή να δεχόταν τον έρωτά του. Εκείνη, που δεν περίμενε μία τέτοια επίθεσι, φεύγει με υπερηφάνεια από το γραφείο του διευθυντή της και γυρίζει κοντά στον αγαπημένο της, που είναι θυσιμένος στην απόγνωση, γιατί προτιμάει να σκοτωθώ παρά να πάρει στη φυλακή. Η Φανή του ζητάει προεσμία δυο ημερών για να προσπαθήσει να τον βοηθήσει και καταφεύγει σε μία πλούσια θεία της. Αλλά εκείνη με διάφορες προφάσεις αρνείται να της δώσει τα χρήματα, που της χρειάζονται...

3ον Η Φανούλα είχε κιάλας σκωθής. Αν μπορούσε να χρέσει μισό μεσα στην ψυχή της, θάνοιθε μισός γι' αυτή την υπέροχη γυναίκα, που λεγε με τόση πειστικότητα τα ψέμματα και την άφνε να φύγει με το θάνατο στην ψυχή. Ναι, έμοιαζε με μισός αυτό που νοιώθε για τη θεία της... τη βασιλίστρα θεία, που ζούσε απάνω στα εκατομμύρια της και στα κομμάτια της και στα κτήματα της, σαν ο στρακό κολιμημένο στο βράχο και δεν είχε να σκεφθώ κανένα στον κόσμο παρά τον εαυτό της.

Θα μπορούσε να μείνει ακόμα, να την παρακαλέσει, καταλάβει όμως από το ύφος της γεροντίσας πως τα λόγια της θα πήγαιναν χαμένα. Θα μεγάλωνε η ταπεινότης και η πικρία στην καρδιά της.

Φεύγεις; είπε μ' ένα γλυκόπικρο χαμόγελο η θεία. Δεν είναι ανάγκη να φύγεις αμέσως-αμέσως. Κάθισε να μου πής για τον καλό σου...

Η Φανή έδωσε την άκρη του χεριού της στη γεροντίσσα.

Χαίρετε θεία Ευτέρπη... Δε μπορώ να μείνω...

— Στο καλό, παιδί μου, ακούστηκε, πολύ στοργική η φωνή της γριάς θείας. Να μη με ξεχάσεις την Πρωτοχρονιά. Σε περιμένω μαζί με το Μάνο...

Δεν την άκουγε πιά η Φανούλα. Βρισκόταν κιάλας στην πόρτα, και διάβαινε με βήμα τρικυμισμένο τον κήπο.

Η μόνη λύσι

Τον είδε το ίδιο κιάλας βράδυ. Πήγε στο σπίτι του, χωρίς να του μαρτυρήσει για την επισκεψή της στής θείας Ευτέρπης. Πήγε τάχα για να τον δει και να τον βάλει να της αναμείνει την υπόσχεσι του πως θα καθόταν φρόνιμα και υπομονητικά άλλο ένα εικοσιτετράωρο τουλάχιστον. Τον ήρε σε φοβερό κατάστασι. Είχε αδυνατίσει, τα μάγουλα του είχαν βαρυνθεί μέσα σ' αυτές τις λίγες ώρες και θάλεγε κανείς πως είχαν περάσει χρόνια από πάνω του.

Είχε πάει με την άοριστη ελπίδα πως θα ήταν δυνατό να της αναγγείλει, ότι είχε γίνει κάποιο θαύμα, πως θα τον έβλεπε τουλάχιστον ν' αντιμετωπίζει πιά ψυχραίμα τα πράγματα. Οι ελπίδες της όμως είχαν σβύσει από την πρώτη κιάλας ματιά που της έριξε. Διάβασε αμέσως το θάνατο πάλι στα μάτια του.

«Ο,τι και να του έπτε, όσο και να προσπάθησε να του σηκώσει το ήθικό του, σκόνταβε στην ίδια ελπίδα:»

— Στη φυλακή δεν πρόκειται να πάω! Καλύτερα ο θάνατος!

Έφυγε από το σπίτι του με το θάνατο στην ψυχή. Μάνιαζε ο άγιος αέρας έξω. Δεκεμβριανός αέρας που θέλει μία ζεστή καρδιά και μία πιο ζεστή φωνή για να τον εξουδετερώσει ο άνθρωπος. Κι' είχε την εντύπωσι πως βγή της η ύπαρξι... η καρδιά της, ματωμένη και γυμνή, ήταν έκτεθε μείνι στο ανεμόσπνο και σπαραγμένο από τον πόνο.

Η νύχτα δεν της έφερε καμμία εμπνευσί, ούτε παρηγοριά.

Σηκώθηκε το άλλο πρωί κι' η καρδιά της πάγωνε.

«Παραμονή Χριστουγέννων, συλλογίστηκε... Σήμερα, πρέπει, τέτοια αγία μέρα!...»

Κι' όμως, δεν υπήρχε άλλη λύσι. Το φτωχό μυαλό της δεν εύρισκε άλλη λύσι.

Τα γραφεία της Έταιρείας ήταν κλειστά εκείνη την ημέρα. Κι' όμως το ήξερε πως ο Βασιλής Νίταρης θα πήγαινε για λίγη ώρα το πρωί. Αυτή την ώρα έπρεπε να τον βρή και να του δηλώσει πως...

Πάγωνε η καρδιά της μονάχα στη σκέψι. Κι' όμως, κατά τις ένδεκα, βρέθηκε μπροστά στο γραφείο του.

Ο θυρωρός δε φάνηκε να παραξενεύεται για την παρουσία της. Ήταν ένας περίεργος τύπος. Δεν παραξενευόταν ποτέ για τίποτε.

Περιμένετε, της είπε αδιάφορα, να σάς αναγγείλω.

Μετά μισό δευτερόλεπτο ήρθε πάλι και της είπε με το ίδιο αδιάφορο ύφος: — Περάστε!

Καθόταν ο Νίταρης πίσω από ένα σωρό χαρτιά, με το αίσθημα τουλάχιστον, ότι υποστή αυτή την ταπεινότη. Έλπιζε πως θα την υποδεχόταν λαμπρά από χαρά, και θα μάντευε το σκοπό της παράξενης επισκέψεως της. Αυτός όμως φαινόταν κακιωμένος από

«Ελπίζε η δύστυχη κοπέλλα πως δε θα ήταν αναγκασμένη τουλάχιστον να υποστή αυτή την ταπεινότη. Έλπιζε πως θα την υποδεχόταν λαμπρά από χαρά, και θα μάντευε το σκοπό της παράξενης επισκέψεως της. Αυτός όμως φαινόταν κακιωμένος από

— Φανή!

Για δεύτερη φορά η βαρεία, κυριαρχική φωνή:

— Έλα εδώ!

Προχώρησε, πήγε και στάθηκε μπροστά στο γραφείο του, κυττάζοντας τον με τρόπο.

— Τι θέλεις; Γιατί ήρδες;

— Κύριε διευθυντά... ήρθα... ήρθα... έπειδη θέλω με κάθε τρόπο να τον σώσω...

Είσε μία λάμψι, θριάμβου στα μάτια του.

Χμ... Αρχίζεις και λογικεύσαι, βλέπω...

— Είναι αποφασισμένος να πεθάνει αν τον στείλετε στη φυλακή...

— Και τον αγαπάς πολύ, δεν είναι έτσι;

— Πιο πολύ από τον εαυτό μου, του αποκρίθηκε, και τον κυττάζε ίκετευτικά, με τα μεγάλα σγνά της μάτια.

— Προχθές όμως...

Η φωνή του γινόταν τώρα πιο μαλακιά, και τα μάτια του, σά να της γελοούσαν.

Την κυττάζε καλά-καλά, πέρασε τη ματιά του γρήγορα από το προσωπάκι της, που είχε μία νεκρική χλωμάδα, στο αγαλματίδι της κορμί, που στεκόταν μπροστά του σ' όλη την εικοσάχρονη προκλητική ομορφιά του.

Φάνηκε να διατάζει λιγάκι — η ήθελε να τη βασανίσει ακόμα, να την τιμωρήσει; Έπι τέλους, είσε το χαμόγελο που περίμενε τόση ώρα στα χείλη του:

— Καλά, καλά... σε συγχωρώ, έπειδη είσαι ένα κουτό μικρό κορίτσι...

— Θα τον συγχωρήσει κι' αυτόν; ρώτησε η Φανή, με μία τελευταία τρελή ελπίδα πως ήταν δυνατό να μιλήσει μέσα του κάποια ανθρώπινη συμπόνια.

Σηκώθηκε, πήγε κοντά της, πολύ κοντά της, βρούς αγέωχος, άμορφος, και της είπε σιγά:

— «Έλα το βράδυ στις επτά σ' αυτή τη

Ο ΘΑΛΟΣ

Οι μαθηταί μίας αμερικανικής «σχολής του διαστήματος» προετοιμάζονται για να υποβληθούν στο πείραμα των επίτακτων. Η στολή που φορούν αποτελείται από μικροσκοπικούς σωληνίσκους, που είναι γεμάτοι με πεπιεσμένο αέρα. Χωρίς αυτή την προφυλαξί, θα κινδύνευαν να βρουν το θάνατο σ' αυτό το πείραμα.

1000 χιλιόμετρα, όπως μπορούμε να συμπεράνουμε από την αντανάκλασι του πολικού σέλαας. Αλλά έπειτα από ώρισμένο ύψος, κατανάει τόσο άραξη, που είναι αδύνατο να εξυπηρετήσουν ανθρώπινος οργανισμό. Για να βρούμε, λοιπόν, από την «ωφέλιμη» για μās ζώνη της ατμόσφαιρας, πρέπει ν' αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα της αναπνοής. Το πρόβλημα αυτό παρουσιάζεται με δυο διαφορετικές όψεις:

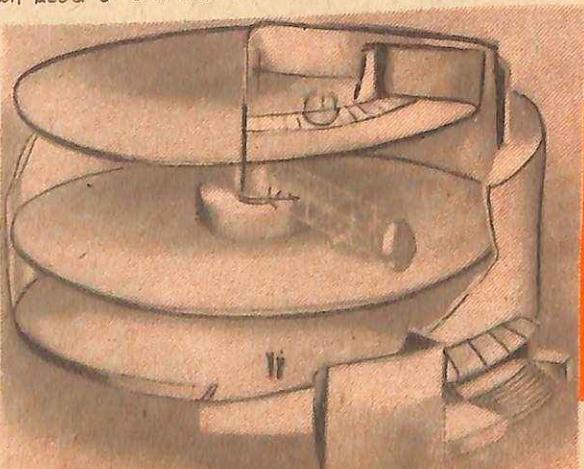
1) Ταξίδι μέσα στο διαπλανητικό «κενόν» ή παραμονή πάνω σ' ένα άστρο, όπως η Σελήνη, που δεν έχει καθόλου ατμόσφαιρα.

β) Παραμονή σ' έναν πλανήτη προικισμένον με ατμόσφαιρα, με διαφορετική, όμως, σύστασι από τη δική μας.

Τα προβλήματα που παρουσιάζει η ζωή μέσα σ' ένα περιβάλλον έρμητικά κλειστό, όπως ενός διαστημοπλοίου, είναι κλασσικά κι' έχουν λυθί στο σύνολό τους σχεδόν κατά τις στρατοσφαιρικές ανόδους και τις υποβρυχίες εξερευνήσεις. Προκειμένου, όμως, για ένα διαπλανητικό ταξίδι ή μία μακρά παραμονή σ' έναν άλλον πλανήτη, το ζήτημα της διαρκείας αποκτά ιδιαίτερη σημασία.

Πρέπει, λοιπόν, να εξασφαλίσουμε για τους μέλλοντες αστροναύτες επαρκείς παρακαταθήκες οξυγόνου και ταυτόχρονα μία κανονική και αδιάλειπτη εξουδετέρωσι του αποβαλλομένου ανθρώικου οξέος.

Η ποσότης του καταναλισκόμενου από τον ανθρώπινο οργανισμό οξυγόνου δεν είναι σταθερή, αλλά εξαρτάται πρωτίστως από τη μική εργασία που

διεύθυνσι. 'Εκει θά τ' ας ζητήσουμε. Τώρα, γεία σου... 'Εχω δουλειά.

Της έδωσε ένα σημείωμα και διέβασε ή κοπέλλα τή διένυσσι. Στο μεταξύ, ο Βασίλης Νίταρης είχε κιόλας καθήσει στο γραφείο του, είχε σκυψει στα χαρτιά του κι είχε ξαναπατήσει το αυστηρό ύψος του διευθυντού. Και τήν άφισε να φύγει κλεφτά-κλεφτά, χωρίς να τήν δώσει άλλη σημασία.

Άγνη άμαρτωλή

Τρεις φορές, ώπου να φθάση το βράδυ, μπήκε ή Φανή στο λεωφορείο, που θα τήν έφερνε στο σπίτι του Ντίνου και τρεις φορές ξανακατέβηκε πριν φθάση στο σκοπό της. Νόμιζε πως ζούσε ένα εφιαλτικό όνειρο, πως από στιγμή σε στιγμή θα ξυπνούσε και θα βρισκόταν χαρούμενη, μπροστά στον άγαπημένο της. Πώς θάσυνε αυτός ο βραχνάς, και θάβλεπε το Ντίνο να κάθεται στη θέσι του, στο γραφείο, πίσω από το τζάμι, και κάθε τόσο να σκάνει τα μάτια του και να τής στέλνει ένα από κείνα τα χαμόγελα που τήν ξετρελλάνουν. 'Όταν όμως έβλεπε το ρολόι να προχωρή άδυσώπιτα, να πλησιάζη τη μοιραία ώρα, τής έρχοταν να βάλη τα κλάμματα στη μέση του δρόμου.

— Να τόν έβλεπα άλλη μία φορά! σκεπτόταν, ενώ έμπαινε στο λεωφορείο. Να τόν έβλεπα άλλη μία φορά. 'Ισως νάχη γίνει το θαύμα.

Έπειτα όμως, πεταγόταν, κατέβαινε, γιατί καταλάβαινε πως τής ήταν αδύνατο να τόν δει, να δεχθή τή φιλιά του, κι έπειτα να πάη και να πέση στη φρικτή άγκαλιά του Βασίλη Νίταρη.

Όταν ξαναγύρισε στην 'Ομόνοια για τρίτη φορά, στάθηκε στην άκρη του πεζοδρόμου και με μάτια άπληνη παρακολούθησε κάμποιση ώρα τήν κίνησι.

Τά φώτα διασταυρώνονταν, σπάθιζαν το σκοτάδι, σά φανταστικά μυθολογικά τέρατα, που έδιναν μία μυστηριακή μάχη. Κι' οι άνθρωποι, μικροί και φοβισμένοι, έτρεχαν ανάμεσα τους να σωθούν.

«Νά σωθούν!».

Τό μυαλό της κόλλησε σ' αυτή τή σκέψι, ώπου μία καινούργια ιδέα ήρθε να τήν ξυπνήση, μακάβρια:

— Γιατί να σωθούν; Δέ θά ήταν μία λύσι να μπλέξη κανείς ανάμεσα από αυτά τα θεριά με φωτερά μάτια, και χωρίς να καταλάβη πώς έγινε, να σταματήσουν με μιάς όλοι οι πόνοι, όλες οι αγωνίες;

Κόλλησε κάμποιση ώρα σ' αυτή τήν ιδέα. 'Αλλά, τό ποινέμένο πρόσωπο του άγαπημένου της, που όρθώθηκε μπροστά στα μάτια της φαντασίας της, τήν έγυμνασε:

«Αυτή είναι ή άγάπη σου; τής ψιθύριζαν, θωρείς, τή χείλη σου, πικρά. Δέ φθάνει όλη μου ή δυστυχία; Θέλεις να με βυθίσης στο πένθος για τό θάνατό σου; Θέλεις να μ' αφήσης σε αιώνιες τωινές; Τή μία στιγμή σκέφτεσαι να κάνης μία υπέρτατη θυσία για να με σώσης, και τήν άλλη με προσδίδεις έτσι; Κι' αν πεθάνω, δέ θά πάω στη φυλακή; Τί δηλαδή; Θέλεις να φύγης έσύ, για να μη δης τή δυστυχία μου; Και ποιος θά με παρηγορήσ; Και ποιος θά σταθί στη δυστυχία μητέρα μου;».

Η φυσιογνωμία της σκληρυνε, πέτρωσε. Τά χείλη της έγιναν μία ίσια γραμμή, σκληρή κι' άποφασιστική.

Είχε φθάσει πιά ή ώρα. Με βήμα σταθερό πήρε τό δρόμο προς τήν οδό Πατησίων. 'Εκει, σε κάποια πάροδο, βρισκόταν ή έρωτική φωλιά του Βασίλη Νίταρη.

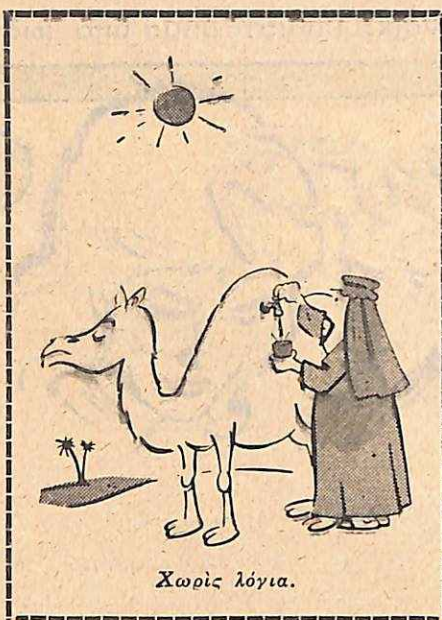
Δέ δυσκολεύτηκε να βρή τήν πολυκατοικία και τό διαμέρισμά.

Ήταν μία σκάλα στενή, μαρμαρένια, θαμπά μάλλον φωτισμένη. Ψηλά στο ρετιρέ, όπως τής έγραφε, έφθασε ή Φανή λαχανιασμένη, με τήν ψυχή στα δοντία. Δέ θέλησε να ρωτήσει τό θυραγό, ούτε να πάρη τό άνασέρ για να μη κινήση τή έντυπωσι. Πέθαινε από ντροπή. Μόνο με σκληρή επίβολή στον έαυτό της κατάφερε ν' άνέβη τή σκάλα, να βρεθή επί τέλους μπροστά στην πόρτα του διαμερισματος.

Για να μην άφιση καιρό στον έαυτό της να σκεφθή, πάτησε άμέσως τό κουδούνι. Μετά ένα ευτερόλεπτο, ο ίδιος ο διευθυντής τής άνοισε.

Δυσκολεύτηκε ή Φανή να τόν γνωρίση. Δέν ήταν ο ίδιος άνθρωπος, ο βαρύς αυστηρός, σκοτεινός διευθυντής. Ο άντρας που τής άνοιξε, είχε ένα ένκαρδιο χαμόγελο στο φεγγαρίσιο του προσώπου και τή μάγουλα του όλοστρογγυλά και έλαμμένα, έδειχναν μία ξεγνοιασιά χαρα τής ζωής.

Δίχως λέει τήν πήρε από τό χέρι, τήν τράβηξε μέσα και μόλις έκλεισε τήν πόρτα, τήν κτύπησε καλά-καλά, λές κι' ήθελε τώρα φέμα να τή γνωρίση.

Χωρίς λόγια.

Έπειτα, τή βοήθησε να βγάλη τό έπαιωφόρι της, με άδρότητα, κι' έπειτα τήν έδωσε μέσα, σ' ένα μικρό σαλονάκι, και τήν έβαλε να καθήση σ' ένα στενο καναπέ.

Στριχώθηκε κι' αυτός δίπλα της, τήν κτύπησε γελαστός και τής έπαι:

— Είδες, λοιπόν; Είδες, ότι δέν είναι τίποτα τό φοβερό;

Έβαλε όλη τής τή δύναμι για να μην τρέμη, για να μην άσχήση τό κλάματα.

Τήν έκρωσε και γέλασε καλόβολα, όταν άνήθηκε να βάλη γουλιά κρασί στο στόμα της. 'Αν δέν ήξερε πού θα κατέληγε όλη αυτή ή κομωδία, θα μπορούσε να πιστέψη ή Φανή, ότι τά είχε πλάσει με τή φαντασία της όσα αυτά. Κι' ότi καθόταν φιλικά, άπλά-άπλά με τόν προϊστάμενό της.

Πέρασε κάμποιση ώρα με διάφορα τυπικά φιλοφρονήματα. Κι' άξαφνα ο Νίταρης τής έπαι με τό καλοκάγαθο ύφος του:

— Και τώρα, για να δούμε, τί θέλει ή μικρή έρωτευμένη; Τί ακριβώς μου ζητάς;

— Να τόν συγχωρήσεις.

Έξηγησέ μου καλά, τί έννοείς να τόν συγχωρήσω;

— Να τόν συγχωράρετε στην 'Εταιρεία, να δεχθήτε να έξοφλή τό χρέος του σιγά-σιγά από τους μισθούς του... Μπορείτε να κρατάτε κι' από τό δικό μου τό μισθό... και προπάντων να τόν άποκραστήσετε ήθικά... Κι' αν ακόμα έχη άκουστή ότι έκανε κατάχρησι, να λέτε σ' άλλους, ότι ήταν κάποιος λάθος...

Τήν κτύπησε γελαστός, με ύφος σχεδόν πατρικό:

— Καλή είσαι έσύ! τής έπαι στο τέλος. Οι όροι σου είναι δρακοντειοί. Καλά που δέ μου ζητάς να τού χαρίσω τά χρήματα, που καταχράσθηκε.

Αυτό δέ σάς τό ζητά, έπαι ή κοπέλλα γρήγορα. Για σάς τό ποσόν είναι μηδαμινό, βέβαια, αλλά γι' αυτόν τόν ίδιο θα είναι ντροπή να τού τό χαρίσετε. Δέ θα τό δεχόταν ποτέ...

Δέ θα τό δεχόταν; έπαι ο διευθυντής δυσπιστά. Πώς τό πιστεύεις αυτό; Μία φορά τό πήρε τά χρήματά...

— Θα τάδαζε στη θέσι τους, αν δέν τόν άνακαλύπτατε.

— Πότε;

— Λίγα-λίγα.

Άγριόζοταν ή δυστυχία κοπέλλα να κρατήση τήν άξιοπρέπεια του Ντίνου. Μέσα της ήξερε πως αυτό δέ θα γινόταν, πως μία κι' είχε πάρει τά χρήματά ο άγαπημένος της, δύσκολα θα έπιβαλλόταν στον έαυτό του να δύσκολα οικονομίες και να τά ξαναβάλη στη θέ-κάνη οικονομίες και να τά βρισκόταν αυτή σι τους. Κι' όμως, αν και βρισκόταν αυτή ή ίδια σ' αυτή τήν τραγική θέσι, δέν έχουσε να κρατήση τήν άξιοπρέπεια του άγαπημένου της.

Ο Νίταρης τήν κτύπησε καλά-καλά, στην άρχή γελαστός, έπειτα σοδαρύνθηκε, πήρε σχεδόν αυστηρό ύψος πάλι.

— Καλά, παιδί μου, τής έπαι. Άκουσα τους όρους σου. Πρέπει ν' άκούσης όμως κι' έσύ τούς δικούς μου. Δέν είναι φοβεροί, έννοια σου... Θα σου κάνω τά χατήρια, αλλά δέ θα ξενάξω κι' έσύ. ότi σε βρίσκω πάρα πολύ όμορφη κοπέλλα... 'Εγώ σου υπόσχομαι, σου δίνω τό λόγο τής τιμής μου, ότi θα

φροντίσω να μη διανοηθή κανείς τήν αλήθεια. Ούτε για σένα, ούτε για τόν άγαπημένο σου. Τά πράγματα θα γίνουν πολύ πολιτισμένα. 'Από σένα θα ξεσπάται ή καλωσύνη μου έναντι του Ντίνου Μάρτζολη. Καταλαβαίνεις; 'Απόλυτα από σένα, παιδί μου...

Τής μιλούσε με ύψος σοβαρό, ύπηρεσιακό σχεδόν κι' ή Φανή άπορούσε πως ήταν δυνατό να γίνεται με τόση ψυχραιμία, με τόση νηφαλιότητα, μία τέτοιου είδους συμφωνία.

— Είσαι σύμφωνη; τή ρώτησε επί τέλους.

Έμεινε με τό κεφάλι σκυφτό, έξουθενωμένη κάμποιση ώρα ή δύστυχη κοπέλλα.

Άξαφνα, σήκωσε τά μάτια της γεμάτα θανάσιμη ίκεσία:

— Λυπήθηκε με, τού ψιθύρισε. Γιατί να με καταστρέψετε; Δέ μπορείτε να με βοηθήσετε μονάχα από εύπλαγχνία; 'Η φυσιογνωμία του σκληρυνε.

— Και μένα ποιος με λυπάρει; τής άποκρίθηκε. Ποιος με ρώτησε ποτέ αν είμαι εύτυχισμένος; Είμαι παντρεμένος, έδώ και είκοσιπέντε χρόνια. Ποιος με ρώτησε ποτέ αν βρίσκω κάποια χαρά με τή γυναίκα μου, ή αν έγινε για μένα μαρτύριο ή συμβίωσις; Δέν πέτυχε τή λέξι, μικρή μου. Πρώτα απ' όλα, λυπάμαι τόν έαυτό μου, να τό ξέρης. Έπειτα, έχω συνήθεισε σε καλούς και καθαρούς λογαριασμούς. Κανείς δέ σε υπαχρέωσε νάβηξ εδώ. Κι' ακόμα, αν σου φαίνεται βαρεία ή βυσία, έχεις όλο τό δικαίωμα να φύγης. Μη τής, ότi μεταχειρίστηκα βία. Δέν έχω συνήθεισε να παρακαλώ, μικρούλα μου. Είσαι μία κοπέλλα χαριτωμένη, έξαιρετική χαριτωμένη, και είμαι βέβαιος, ότi θα συνεννοηθούμε περιφώνη... 'Αλλά, με τή θέλησί σου... Δέ μ' άρρσει να κλέβω. Προτιμώ να μου προσφέρουν τή χαρά παρ' να τή ζητιανεύω...

Σε κάθε του λέξι ή καρδιά της πάγωνε και πιο πολύ τό ύψος του τό κυνικό, τό κρύο, τό ύπηρεσιακό, τής έκανε διπλά δύσκολη τή βυσία.

Ο Νίταρης τήν κτύπησε ψυχραιμία, κάπως ειρωνικά και περίμενε. Κι' ή δυστυχία Φανή στεκόταν με τό κεφάλι σκυμμένο, σαν κατάδικος, και δέν τολμούσε πιά ούτε να σηκώση τά μάτια της να τόν τυχάξη.

Τήν άφισε κάμποιση ώρα έτσι, με σαδιστική ψυχραιμία. Κι' άξαφνα, τό ύψος του άλλαξε πάλι.

— Σύμφωνοι λοιπόν; φώναξε εύθυμα. Φυσικά... Είσαι μία πολύ καλή και λογική κοπέλλα. Είναι τυχερός ο Μάρτζολης, που τόν αγαπάς, και να σου πω τήν αλήθεια, δέν τό αξίζει... 'Οχι, δέν τό αξίζει. Μία κι' έχεις τόσο θησαυρό άγάπης μέσα σου, έπρεπε να βρής ένα νέο πιά άντάξιο σου. 'Αλλά τί να γίνη; Αυτά είναι μοιραία. 'Η άγάπη δέ μάς ρωτάει, έρχεται ήφαρνικά... Τώρα όμως, θα τού δώσης τή δυνατότητα να ξαναρχισή τή ζωή του.

— Θα τόν ξαναπαρετε στην 'Εταιρεία; ρώτησε ή Φανούλα, χωρίς πνοή.

Τύλιξε τό χοντρά τόν μπράτσο γύρω στη μέση της, τήν τράβηξε άπάνω του. Κι' ή φωνή του άκούστηκε σά μεθυσμένη στο ατμό της:

— Για χατήρι σου θα τό κάνω κι' αυτό! 'Αντε! Δέχομαι όλους σου τούς όρους, μικρή μου έρωτευμένη... Φτάνει να μείνης κι' έσύ πιστή στη συμφωνία μας...

Τσακισμένη ψυχή

Τά φώτα διασταυρώνονταν άπάνω στη νοτισμένη άσφαλο, σά βεριά πούδιναν μία μυστηριακή μάχη. Κι' ή Φανή προχωρούσε ίσια μπροστά της κι' άδιαφορούσε για τόν άδύνο και για τίς βρισιές τών οδηγών. Τραβούσε ίσια μπροστά της, σά μεθυσμένη.

Έτσι, ψυχικά και σωματικά ράκος, έφθασε στο σπίτι της.

Μπήκε από τήν παλιά, ξύλινη πόρτα στην αλλη, άνέθηκε τή μαρμαρένια σκάλα με τά φαγωμένα σκαλοπάτια. Στο κάτω πάτωμα είχαν έτοιμάσει κάτι φτωχικά χριστουγεννιάτικα δεντράκια που φωτούσαν από τά παράθυρα. Τά γέλια τών παιδιών τή συνόδευσαν, ώπου ν' άνέβη άπάνω και να βάλη τό κλειδί στην κλειδαριά. 'Ανάσανε με άνακούφισι. Ο άδελφός της έλειπε, είχε πάει με τό συγκρότημα του σε κάποιο κέντρο και θα γύριζε τίς πρωινές ώρες. Τό σπίτι ήταν θεοσκότεινο και για πρώτη φορά τή ζωή τής έννοισε ή Φανή χαρά γι' αυτή τή σκοτεινιά. Προχώρησε στο σπίτι, πατώντας στις μύτες, λές και φοβόταν ή έντυπωσι κανένα. Λές κι' είχε ξεχάσει τήν έρημιά της. 'Αναψε τό φάς και τρώμας με τή λάμψη του. Σκέπασε τά μάτια της με τά χέρια της. 'Ισως έτσι νάνοιωθε λιγώτερο τή ντροπή. Έμεινε

έτσι πολλή ώρα, άκίνητη, όπως μένει κανείς στον ύπνο του, όταν βλέπει κάποιο τρομακτικό όνειρο και δέν τολμάει να σαλέψη. Κι' έπειτα, ενώ τό στήθος της φούσκωνε από τό άναφυλλήτα, πέταξε τό πανωφόρι της, κι' έτσι όπως ήταν, χώθηκε στο κρεβάτι της.

Τά σεντόνια της ήταν παγωμένα, τό δωμάτιο κρύο κι' άφιλόξενο. Συνήθως άναβε μία ήλεκτρική συμπίεση όταν γύριζε τά βράδια.

Τώρα όμως δέν είχε τή δύναμι ούτε να σκεφθή, 'Εκλεισε τά μάτια της, κι' άφησε τ' αναφυλλήτα της να ξεσπάσουν.

«Χριστός γεννάται σήμερα»...

Παράφωνες παιδιάτικες φωνούλες έφθαναν ως άπάνω, στο έρμηκό της τό δωμάτιο. Έλεγαν τά κάλντα τά παιδάκια του κάτω πατώματος. Ήταν φτωχά, δέν είχαν πολλές χορές. Ο πατέρας τους, μεροκαματιάρας, δύσκολα οικονομούσε τό καρβέλι, κι' ή μητέρα τους έρωδε από τό πρώτ' ίσαμε τό βράδυ. Ήταν όμως οικογένεια χριστιανική, όλιγαρκής, και τό γέλιο δέν έλειπε από τά χείλη τους. 'Απόψε είχαν τό δεντράκι τους, ίσως κανένα τσαούρκι, κι' αυτό τούς έφθανε για μία άπόλυτη εύτυχία.

— Ντίνο... Ντίνο...

Πρώτη φορά τόν φώναξε μέσα της με τόσο παρόρνο, πρώτη φορά έννοισε τόση πικρία για τό φέρισμό του.

— Γιατί να τό κάνης αυτό; Γιατί, άγαπημένο μου; Έβλεπες τή μητέρα σου ν' άγοπεθαινη, ναί, τό ξέρω. Τό ξέρω πως οι άνθρωποι είναι σκληροί, πως δέν απλώνουν τό χέρι να σε βοηθήσουν όταν σε βλέπουν στο χείλος του γκρεμού. Ποιος μπορεί να λυπηθή ένα νέο παλληκάρι σαν κι' έσένα; Ποιος μπορεί να πιστέψη πως υποφέρει, πως πολλές φορές δέν έχει ούτε τό καθημερινό του; Ποιος μπορεί να τά πιστέψη όλα αυτά, Ντίνο μου; Κι' όμως, κάτι θα μπορούσες να κάνης. Να πας στο λιμάνι να ξεφορτώνης τό καρβέλι... 'Όλα θα ήταν καλύτερα παρ' αυτό...

Τό κορμί της, πονεμένο, βασανισμένο, τραντάζοταν από τό αναφυλλήτα κι' ή καρδιά της ξεχειλίζει από πικρία. 'Από πικρία κι' από άγάπη. Μ' όλη τής τήν άπεραντή πικρία όμως, δέ μετανόωνε:

— 'Αν μπορούσα να τόν σώσω θυσιάζοντας τή ζωή μου κι' όχι τήν τιμή μου, θα τόκανα. 'Αλλά δέν υπήρχε άλλος τρόπος... 'Οχι, δέν υπήρχε άλλος τρόπος.

Τά τραγούδια κάτω σώσαναν και τά γέλια τών παιδιών έδούσαν μέσα στη σιγαλιά τής νύχτας. Μιά σιγαλή βροχή χτυπούσε άναλαφρα, σά με κρύα, νηφάλια δάχτυλα, τό τζάμι της έμπαινε ίσια στην καρδιά της. 'Τιποτ' άλλο δέν άκούγονταν τώρα παρ' οι σταγόνες τής βροχής. Ούτε τά καλάντισματα τών παιδιών, ούτε τά 'Ωσαννά τών άγγέλων. Μονάχα τό κλάμα τής βροχής.

Θά ήταν βαθιά μετά τό μεσάνυχτα, όταν στέρησαν τά δάκρυα τής δυστυχής κοπέλλας κι' όταν τό κορμί της, άποσταμένο πιά, δέ μπορούσε να βρή κάποια άνακούφισι ούτε και σ' αναφυλλήτα. Και τότε, ή ζωή της πέρασε μπροστά στα μάτια της, λές κι' ήσαν οι θύμησης να τής κάνουν συντροφιά, τήν άπελπισμένη αυτή νύχτα, για να μη τήν άφίσουν έρημη, στην έπικίνδυνη μοναξιά της.

Μία φτωχειαία αλλά φωτερή παιδική ηλικία

Δέν είχε γνωρίσει πλούτη, αλλά ποτε δέν είχε σκεφθή πως ήταν δυστυχισμένη. Κατοικούσαν έδώ σ' αυτό τό σπίτι, σ' όλο τό πάνω πάτωμα. Οικογένεια μεγάλη κι' εύτυχισμένη. Οι γονείς, τέσσερα άγόρια, κι' αυτή, τό στερνοπούλι. Ο πατέρας της είχε ένα μικρό κατάστημα δίπλα στο σπίτι, στα 'Εξάρχεια. Οικονομούσε τό καθημερινό τής οικογένειας, πότε καλύτερα, πότε χειρότερα.

Ήταν κάπως μεγάλος στα χρόνια, άργοπανημένος. Ή μητέρα της όμως ήταν νέα, δραστήρια, ένεργητική γυναίκα. Τά κατάφερε περίφημα με τά τέσσερα παιδιά της και πρόφτανε να βοηθή και τόν άντρα της στο μαγαζί. 'Ομορφη γυναίκα, με άρχοντική κορμοστασιά, σαν τήν κόρη της, ένοιαζε πιο πολύ με βασίλισσα, όταν περπατούσε στο δρόμο, παρ'α με μία φτωχειαία νοικοκυρά, που σκοτώνεται όλη μέρα για να τά βγάλη πέρα. Ήταν πανταχού παρούσα, κι' έδινε πολλές φορές θάρρος στον άντρα της, που ήταν βαρύς τύπος, όταν τόν έβλεπε να χάνη τό θάρρος του στην πρώτη άναποδιά.

Τ' άγόρια ξεπετάχτηκαν γρήγορα, και τά τρία μεγάλα πήραν τόν καλό δόμο άμέσως άμέσως. 'Ο πρώτος μπήκε θριαμβευτικά στο Πολυτεχνείο, γιά μηχανικός, ο δεύτερος στην 'Ανατολή 'Εμπορική, κι' ο τρίτος στο 'Ωδείο, για σύνεσι. 'Ο τέταρτος όμως, που

Μιά μοιραία πτήσι

Για να δώσει χαρά στο μεγάλο της γυιό και στο δεύτερο, έπειδή τά δυο αυτά άγόρια ήταν άγαπημένα, σά δίδυμα, πρότεινε στο Γιάννη τό μεγάλο, να κάνη ένα χριστουγεννιάτικο ταξίδι μαζί με τόν άδελφό του στη Γερμανία.

Τά δυο άγόρια τρελλάθηκαν από τή χαρά τους. Φίλησαν εύτυχισμένα τή μητέρα τους κι' έφυγαν. 'Αστράφταν τά ώρσια νεανικά τους πρόσωπα από χαρά, καθώς άνέβηκαν στο άεροπλάνο τους. Τό θυμάται σά χθές ή Φανή. 'Ο ουρανός ήταν βαθυγάλανος, άνοιτιάτικος μέσα στο χειμώνα, κι' ο ήλιος έκανε να φαίνονται όλα χρυσάφια, τά μαλίσια τών παιδιών, τά γαλανοπράσινα μάτια τους, και τό άσπιδίνο πουλί, τό άεροπλάνο. 'Όλη ή Πλάσι' γέλουσε, κι' ο χαριόμος δέ στάθηκε δύσκολος.

Μονάχα όταν είδε τό άεροπλάνο να φεύγει, να χάνεται πόν όρίζοντα, δάκρυσε ή μάννα: — Στο καλό, ψιθύρισε, ή Παναγία μαζί σας!

Τό ίδιο κιόλας βράδυ έφθασε τό μήνυμα τής συμφοράς. 'Αεροπορικό δυστύχημα. Τό άεροπλάνο έπεσε πάνω στις 'Αλπεις και, μέσα στα συντρίμια του βρέθηκαν όλοι οι επιβάτες νεκροί...

Δυστυχία

Τό Πάσχα του ίδιου χρόνου, πέθανε ή μητέρα. Κανείς δέ θά τό πιστέυε, βλέποντας τήν, δραστήρια πάντα, αλλά έμλιητη, πως ο θάνατος τήν είχε κιόλας σφραγίσει. Καρκίνος... 'Όσπου να κάνουν τή διάγνωση, οι γιατροί, τό κακό δέν έπαυρε πιά γιατροιά. Πέθανε μέσα στην άγκαλιά τής μοναχοκόρης της και τά τελευταία της λόγια ήταν γεμάτα παρηγορία:

— Ν' αγαπάς τόν πατέρα σου και τόν άδελφό σου, ν' αγαπάς τή ζωή και να πιστέυης στο Θεό. Δέν έξορουμε τί είμαστε, πού πάμε κι' από πού έρχομαστε. Δέν έξορουμε τί νήματα έχει ή εύτυχία, ή δυστυχία. Πρέπει να τις δεχόμαστε άγόγγυστα και τις δυο. Να είσαι καλή και ήθική. Δέξου τή ζωή, όπως σου προσφέρεται...

Μ' αυτά τά λόγια ξεμύχησε ή μάννα, κι' ή Φανή τάκλεισε μέσα στην ψυχή της και προσπάθησε να δώσει θάρρος στον πατέρα της. 'Ο γέρο Τακέας όμως, που έδειχνε σασκισμένος πριν ακόμα από τίς συμφορές, δέ βστάζε παρ' ελαχίστους μήνες. Τό καλοκαίρι πέθανε κι' αυτός, άφού πρώτα είχε σχεδόν ξεπουλήσει όλο του τό έμπόρευμα.

Έτσι έμεινε ή Φανούλα από τή μία μέρα στην άλλη, έρημη στον κόσμο και φτωχειαία. Μόνος προστάτης της ο Μάνος, που τήν περνούσε έξη χρόνια κι' έλειπε στη Μακεδονία για τή στρατιωτική του θητεία.

Έβαλε όλη τής τή δύναμι, να μη τσακίση. Έκαστο φορές, χίλιες φορές τήν ημέρα επαναλάμβανε μέσα της τά λόγια τής μαννούλας της. Κι' αυτά τής έδιναν θάρρος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΕΝΑ ΝΕΟ ΤΑΧΥΙΑΤΟ ΣΚΑΦΟΣ

Τό νέο αυτό άμερικανικό σκάφος, που φέρει τό όνομα ΧΣΗ 4, κινείται με κινητήρες άεροπλάνου και σπρώχεται πάνω σε πλωτήρες. Κατά τίς δοκιμές, που έγιναν πρό ήμερών σε μία βάση του άμερικανικού πολεμικού ναυτικού, άνέπτυξε ταχύτητα 70 κόμβων τήν ώρα. Τό ΧΣΗ 4 είναι σήμερα τό ταχύτερο πλωτό μέσον του κόσμου και τό άμερικανικό ναυτικό σχεδιάζει ν' άντικαταστήση σιγά-σιγά μ' αυτά τις τορπιλά-κάτους του, τά άνδροπορειακά σκάφη και τά περιπολικά τών άκτών τών. 'Ην. Πολιτεία.

που ήθελε ν' ακούσει από τα χείλη της, το άκουσε. Θυμωταν κι εκείνη τα παλιά, δεν τα είχε ξεχάσει. Και ξαναγύρισε όλα στο νου της... δ-λα! όπως του είχε... άρ-δως το χ-δινό απόγευμα. Τηλεπαύσια τά-χα! Γιατί όχι. Την ίδια στιγμή οι σκέψεις τους είχαν διασταυρωθεί, σαν να ήταν συνεννοημένες. Οι σκέψεις τους, και οι κοινές τους επιθυμίες. Λοιπόν, οι δυο άκρες της απ-σιμένης κλωστής έμελλαν να ενω-θούν πάλι. Νά την ξαναπάρει στο τηλέφωνο, αύριο; "Όχι! Καλύτερα να της έκανε μια έκκληση.

Και πρὸς τὸ θράσος, κρατώντας ένα μπουκέτο λουλούδια — ήταν ἡ πρώτη φορά που σκέφτηκε μ' α τέτοια χειρονομία — χτυπούσε τὸ καύ-δομν τῆς πόρτας τῆς.

Ἡ ὑπόδοχὴ δὲν ἦταν τόσο θερμὴ, ὅσο τὴν είχε φαντασθῇ.

— Μὰ! Καλὸς τὸν! Τί σου-πρὶς εἶν' αὐτῇ;

Ἡ παιγνιδιάρικη φωνὴ τῆς εἶνε καὶ τώρα ἕνα τόνο ειρωνείας, μὰ ὁ Β. σὰς, κυριευμένος ἀπὸ τὴ λαχτά-ρα πού τοῦ εἶχε ἀναψῆ μέσα του, δὲν τὴν ἀντιλήφθηκε.

— Νά σοῦ πῶ, Ρένα. "Ἐπειτα ἀπὸ τὸ πρῶτό τηλεφώνημα...

— "Α! Μάλιστα. "Ἐπειτα ἀπὸ τὸ πρῶτό τηλεφώνημα. Κάθισες.

Πῆρε τὰ λουλούδια καὶ τ' ἀκού-πιχε σ' ἕνα τραπέζι, χωρὶς νὰ δεῖξῃ καμμία ἰδιαίτερη χαρὰ. "Ο-πως θάπαρνε ἕνα μάτσο ἀγκινά-ρες. Μὰ οὐτε αὐτὸ τὸ πρόσθε ὁ Βάσας.

— Ξέρεις γιατί σὲ πῆρα σημερὰ στὸ τηλέφωνο, Ρένα; Ἀρχισε.

— Μοῦ τὸ εἶπες τὸ πρῶτ' "Ὅτι χτέας ἀπόγευμα θυμήθηκες τὰ παλιά μας...

— Ναι, Ρένα. "Ὅπως κι' ἐγώ.

— Ἀπλοῦ, σὰν τί θυμήθηκες ἀπὸ τὰ παλιά μας;

— "Ὅλα... Τὶς διαφόρες ὥρες πού περᾶσαμε μαζί. Τὶς ἐκδρομὲς μας. Τὰ χάδια μας, τὰ φίλια μας... Θυμήθηκα τὰ μάτια σου, τὰ χείλη σου, τὴ φωνή σου... ὅλες τὲς εὐτυ-χισμένες στιγμὲς πού μοῦ χάρι-σε. πού ζήσαμε κι' οἱ δυο, τὸν καλὸ ἐκείνον τὸν καιρὸ...

"Α! Αὐτὰ εἶναι τὰ παλιά πού θυμήθηκες Βάσα;

— Ναι, Ρένα.

— Καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ ἤρθε τῶ-ρα γιὰ νὰ τὰ ξαναζήσουμε ἐς δεύ-τερόν ἐξ ὅσον. Ξανασιμῶν τ' ἀ-δόνια, πού λένε.

— Ναι, Ρένα. Καὶ μετεῶ πῶς τὸ ἦν. Θέλεις κι' ἐγώ;

— Γοῖσός σου τὸ εἶπε;

— Μὰ εἰ, τὸ πρῶτ'. Δὲ μοῦ εἶ-πες πῶς δὲ σὸνουν τὰ παλιά; Αὐ-τὰ δὲ θυμήθηκες χτέες;

— Ναι, ἄλλα τὰ παλιά πού θυ-μήθηκα ἐγώ, εἶναι τ' ἄλλα. Οἱ πί-κες πού με πόντισε. Οἱ μαγαριὲς πού μοῦδινε με τὰ λόγια σου. Οἱ σκληνὲς τῆς χλῆσις, οἱ καυγάδες μας, ἡ τυραννία σου, ἡ ἀφορη-τὴ ζωὴ πού πέρασα κοντὰ σου.

"Ο Βάσας συνέχισε.

— Κι' ἐγὼ νόμιζα πῶς... "Ὅστε παροεξηγήσα.

— Μάλλον αὐτὸ συμβαίνει. Καὶ εἶναι πολὺ ἀστείον...

"Ο Βάσας σηκώθηκε.

— "Ὅστε νὰ φύγω;

— "Αν ἤρθες γι' αὐτὸ πού εἶπες, εἶναι τὸ καλύτερο πού ἔχεις νὰ κά-νεις. Καὶ με συγχωρεῖς πού δὲ σοῦ ψῆνω κι' ἕνα καφέ. "Ἀλλά φοβάμαι πῶς θὰ κυθῇ στὸ χέρι μου καὶ θὰ με ζεματίσῃ. "Ἀντε στὸ καλὸ Βά-σο μου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λουλούδια σου. "Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔ-χουν ἀγκάθια!...

"Απογοητευμένος ὁ Βάσας τρά-βηξε πρὸς τὴν πόρτα. Αἰσθανόταν πειραγμένον, ταπεινωμένον καὶ γε-λοῖον. Φεύγοντας, θέλησε νὰ κερδί-σῃ λίγο ἔσχατος — νὰ δεῖξῃ τὴν ὑ-περοχή του!

— Δὲ φταῖς ἐσύ, Ρένα. Φταίω ἐ-γὼ πού ἤρθα.

— "Ἀντε τώρα σὲ παρακαλῶ, μὴ σοῦ ξαναπῶ ἐκεῖνο πού σοῦ εἶχα πῆ-τότε, στὴν ἴδια πόρτα. Καὶ ἀκού, μὴ συμβουλή γιὰ τὸ μέλλον. "Ἀν-θὲς νὰ θυμωθῇσαι με συγκίνησι τὰ παλιά ἐκεῖνες πού περνοῦν ἀπὸ τὴ ζωὴ σου, φρόντισε νὰ δημιουργῇς διόρτα παλιά. "Ἀλλοῶς θὰ τὰ θυ-μάσαι μόνος σου. Καὶ τζάμπα τὰ λουλούδια...

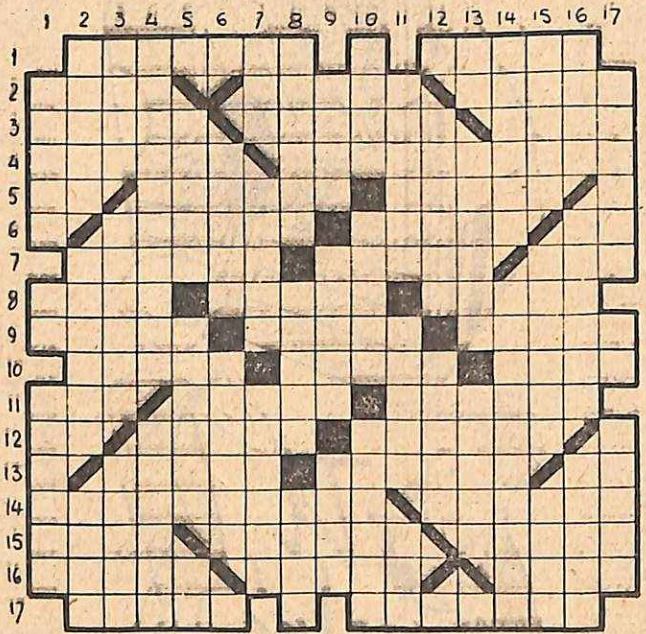
Μπᾶμ! Ἡ πόρτα ἐκλείσε πίσω του. Κι' ὁ Βάσας βρέθηκε στὸ σκο-τεινὸ δρόμο, μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι, ψιθυρίζοντας:

— "Ἀχάριστες γυναῖκες!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 745

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1 Πατούμε πάνω σ' αὐτό. — Σκαπτικό εργαλεῖο.
 - 2 Πόλις τῆς Γερμανίας μὲ βιομηχανία ὀπτικῶν ἐξῶν καὶ μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν. — Ἀ-γρός πού μὴν δίνει ἀφθονὸν σάρι. — Κἂν παραφωνίαν καὶ μεταφορικῶς: δὲν συμ-βαδίζω μὲ κατ.
 - 3 Καρπὸς πού τρώγεται μόνον ὡς γλυκίσμα (πληθ.). — Εἶ-ναι αἰχμηρὲς καὶ προκαλοῦν

- δύει τὸ φόβο. — Ἡγεμονι-κὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας.
- 3 Πρόθεσι. — Μουσουλμανικός τίτλος ἡγεμόνων φυλῶν ἢ κρατῶν. — Μέρος τοῦ ποδίου.
 - 4 Προτομή, συμβολή. — Ἀ-εὶθαλὲς δέντρο ἀλλὰ καὶ βουνὸ τῆς Κρήτης.
 - 5 Μὰς εἶναι καθημερινῶς ἀ-παραιτήτος — Καλλιεργου-ται στούς ἀγρούς. — Ὁμοία συμφῶνα
 - 6 Συγγενὲς καὶ στενὸς συν-
- πόνος. — Τούρκικὸς τίτλος.
- 4 Δὲν εἶναι καθόλου εὐχαρί-στα. — Σχετίζονται μὲ τὸ Πάσχα (οὐδ.).
 - 5 Τελικὸς σύνδεσμος. — Εὐ-ρωπαϊκὸ κράτος. — Ναυτικὴ βάση τῆς Ἰταλίας.
 - 6 Ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Ἀρχὴ ὑποθέσε-ως.
 - 7 Ἐπίρρημα πού δὲν παίρνει ἀναβολή. — Κατέρρησις. — Πρόθεσις.
 - 8 Ὄνυμα τεσσάρων βασιλέων τῆς ἀρχαίας Σπάρτης. — Χαρ-τὶ τῆς τράπουλας. — Δημη-τριακόν.
 - 9 Ἐπίρρημα: δίχως. — Ὁρο-σεῖρα τῶν Βαλκανίων. — Κο-σκίνισμα.
 - 10 Ἐνα κομμάτι ξηρὰς μεσὸς στῆ θάλασσα. — Ἀνῳρία τοῦ οργανισμοῦ μας. — Ἀρ-χαῖος ἀττικὸς ἥρωας, πρὸς τι-μὴν τοῦ ὁποῖου οἱ Ἀθηναῖ-οι ἱδρυσάν τὸ Λεωκόριον.
 - 11 Ποσοτικὸ ἐπίρρημα. — Θέ-σις. — Ἡ Σελήνη τίς ἀλ-λαζει συχνά.
 - 12 Αἰγυπτιακὴ θεοτέα. — Εἶδος πύθκου τῆς περὶοχῆς τοῦ Ἀμαζονίου. — Φιλόλογος.
 - 13 Πνευστὸ μουσικὸ ὄργανον. — Φοιδηρικός. — Γερμανὸς ἱατρός ἀσκοληθῆς με τὸν ζωικὸ μαγνητισμὸ. — 74.
 - 14 Καρποφόρο δέντρο. — Βασι-λίδα.
 - 15 Γυῖος τοῦ Ἰσάκ. — Βασιλεί-α τῆς Ἑλλάδος. — Ἀκαθῆ-ριστότα.
 - 16 Νησί τοῦ Αἰγαίου. — Τὰ ὀ-ποία — Ἀδελφ. Βεργός.
 - 17 Κατοικίδιο πτηνόν. — Ἀντι-προσωπεύεται ἀπὸ ἕνα ὄχι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ἀξία, ἐπιτήδεια. — Προβί-δει πόνος. — Εἶδος κομῆδας.
- 2 Συμφορὲς, βάσανα. — Συν-ο-

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 744
στὴ σελ. 62

Οἱ ζηλιάρηδες ΣΕ ΔΡΑΣΙ

Τὸ ἀνδρικό φύλο κρατᾷ
τὰ πρωτεία

ΟΤΑΝ ἔρθηκε τὴ φιλενάδα του μαζί με κάποιον ἄλλον ἄντρα, στὸ διαμέρισμά της, ὁ Ἀμερι-καὸς Τόρντον ἔγινε ἐξω φρενών, τράβηξε τὸ ρεθόδερ του κι' ἔβωσε μὴ παρὰ ὅσον διαστρώσιν ἀντιζή-λῳ του:

— Κόψε τῆς ἀμέσως ὅλα τὰ μαλλιά!

Πῶς νὰ τομῇσιν ὁ ἀνὴρ ἐκεῖ-νος, μπροστὰ στὸ ἀπράνταχτο ἐπι-γερῆμα πού πιστοιοῦ; Πῆρε ἀμέ-σως ἕνα ψαλλίδι καὶ μετέβαλε τὴν κοπέλλα σέ... θηλυκὸ Γιούλ Μπρὺ-νερ!

"Ὅστε ὁ ζηλιάρης Τόρντον ἐπέ-βαλε στὸν ἀντιζήλῳ του νὰ κόψου-τὶ κι' ὁ ἴδιος!

"Ἐτοί, ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀ-πὸ τὴν ἐκδίκησίν του. Ἀλλὰ τὴν πλῆ-ρωσε ἀκριβῶς, γιατί τὸ ζευγαρί του κατήγγειλε γιὰ παράνομο ὁλοφω-ρία καὶ ἀποπειρά φόνου.

Στὴν ἀπολογία του, εἶπε:

— Ἦρθα ἀπὸ 1000 μίλια μα-κριά, γιὰ νὰ τὴν παντρευθῶ, καὶ τὴ ἔρ-θηκα μὲ ἄλλον! Καταλαβαίνετε τί μ' ἔπαισε τότε...

Τὸ δικαστήριον ὅμως δὲν ἔλαβε ὅ-ψιν του, τίς δικαιολογίες του καὶ τὸν τιμωρὸν παραδειγματικά.

Εἶναι οἱ ἄντρες περισσότερο ζη-λιάρηδες ἀπ' τὴς γυναῖκες. Αὐτὸ ἀπέδειξε μὴν ἔρευνα πού ἔγινε τε-λευταῖα ἀπὸ τοὺς Γάλλους κοινα-νολόγους Κλῶντ Ἰμπερ καὶ Ζερ-μὸν Σάρλ ἀνάμεσα σ' ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡλι-κίας 16—87 ἐτῶν. Ἀπὸ τῆς ἀπαντή-σεως πού ἔδωσαν ὅλοι αὐτοὶ στὰ ἐ-ρωτήματα οὐρετικά μὲ τὰ φέρε-τους, τὴν πρώτη ἀγάπη τους, τὸν ἀρραβῶνα καὶ τὸ γάμο τους, θύνηκε τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἀνδρικό φύ-λο κρατᾷ τὰ πρωτεία στὸ ζήτημα τῆς χλῆσις.

Φυσικά, οἱ πῶς ζηλιάρηδες συνα-ντῶνται στὴς μεσογειακὲς χώρες, με-τὰ τοὺς θερμοῦς κατοίκους. Καὶ τὸ δικαστήριον τοὺς δικαιολογοῦν πολλές φορές, γιὰ τὰ τυφλά ἐξασ-ματὰ τοῦ πάθους των. Τελευταῖος ἀκόμα, ἕνας Ἰσπανός, πού σκότα-σε τὸ φίλο τῆς γυναῖκας του καὶ τραυματίσας τὴν ἴδια, ἀδωδῆθηκε γιὰ τὸ φόνον καὶ τὸν τραυματισμὸ καὶ καταδικάστηκε μόνον... γιὰ παρά-νομο ὁλοφωρία!

Μὴ νομίζετε ὅσοις ἀνδρὲς δὲν τυ-φλώνονται κι' οἱ ὅροι αὐτοὶ τῆς χλῆ-σις... Στὸ Κόμπλεντ τῆς Δυτι-κῆς Γερμανίας, ἕνας σύζυγος σκό-τασε μὲ τὸ πατάκι τῆς κουζίνας τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ συνέχον τὸ δικαστήριον τὸν καταδίκασε σὲ ἰ-σόβια δέσμη.

"Ἀλλοῖμονο ὅμως ἂν ὅλοι οἱ ἄν-τρες ἦταν ζηλιάρηδες, σὰν κάποιοι Ἀμερικανὸ τῆς Ἰνδιανάπολις, πού τραυματίσας ἕνα ἀνῳστο μὲ τὸ σφυγὰ τοῦ ἐπειδὴ... εἶχε κλεισθῇ μὲ τὸν μῆτι στὴν γυναῖκα του, ἐνὸς ψνῶζαν σ' ἕνα κατάστημα! Ἡ ἑλεπία τοῦ σφυγὰ γάθηκε στὸ στομάχι αὐτοῦ πού δυστυχισμένον, καὶ μόνον μὴ ἐπέλυνουσα χειρουργικὴ ἐπέμβασι τοῦ ἔσπασε τὴ ζωή.

Μὲ διαφορετικὸ τρόπο — λινώ-τερο δογματικόν, ἀλλὰ ἐπίσης σκλη-ρό — τιμωρῆσε τὴν γυναῖκα τοῦ ἕ-αν Ἀγγλὸς ζηλιάρης σύζυγος, ὅταν τὴν ὑποπτεύθηκε πὺς φλετάρει μὲ τὸν γαλατῆ!

Στὴν πραγματικότητά, τὸ μόνον πού εἶχε κάνει αὐτὴ ἡ δυστυχισμέ-νη, ἦταν ὅτι χάρισε στὸ φτωχὸ γα-λατῆ ἕνα παλιὸ σακκάκι τοῦ σούζ-γου της. Ἐκεῖνος ὅμως, παραφρο-νέμενος ἀπ' τὴ χλῆσις του, τὸ θεοόρ-σε ἐπιδροσά!

"Ὅταν γύρισε σπῆτι τοῦ κι' ἔμαθε ἀπ' τὴν γυναῖκα του αὐτὸ πού εἶχε κάνει, ἐξέπασε μὲ θυμὸ!

— Τὸ σακκάκι αὐτὸ εἶχε μεγάλη αἰσθηματικὴ ἀξία γιὰ μένα! Τὸ φύ-λαγα γιὰ ἐνθόνιο. Μὲ τὸ νὰ τὸ να-ρίσας, ἐδείξες πὺς με περιφρονεῖς!

Κι' ἔφυγε ἐξω φρενών, χτυπῶν-τας πίσω του τὴν πόρτα.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔπαψε τε-λῆως νὰ μιλοῦν στὴν γυναῖκα του. Δὲν τῆς εἶπε πιά οὔτε λέξι. Ὅποτε αὐτὴ, μὴ ἀντέχοντας πιά σ' αὐτὴ τὴ συνέχῃ σιωπῇ, τὸν ἐγκατέλειπε, πῆγε στὸ σπῆτι τῆς ὑπέρρας τῆς καὶ ζήτησε ὑστερα διαζύγιον. Τὸ δικα-στήριον τὴν δικαίωσε.

Οἱ "Μαεστρά" τῆς ΕΟΚΑ

Πῶς ἀντιμετώπιζαν τὰ ἥρωικά
παλληκάρια τῆς τὸ θάνατο

ΤΟΝ περασμένο μῆνα ἔκλεισαν ἀκριβῶς τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού συνε-στῆθη ἡ ΕΟΚΑ καὶ πού χάρισε τὴν ἐλευ-θερίαν στὴν Κύπρον. Μὰς δόθηκε ἡ εὐ-καιρία, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, νὰ γνωρίσουμε τόσο στὴν Ἀθήνα, ὅσο καὶ στὴ Δωδεκανήσο κι' ἄλλου πολλὰ ἀπὸ τὰ παλληκάρια τῆς, εἴτε πού ση-μερα μποροῦμε νὰ δώσουμε μερικὲς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸν θρυλικὸ ἀγῶνα τῶν Κυπρίων καὶ τὸν Διγενῆ. Εἶναι ἀληθεῖς ὅτι ὡς σήμερα δὲν γράφτηκαν ἀκόμη, σὲ κάθε λεπτομέρεια, οἱ πῶς ἐνδιαφέροντες σελλίδες τοῦ ἀγῶνος τῶν Κυπρίων, γιατί ἀκόμη δὲ μῆλτος ὁ στρατηγὸς Γ. Γρίβας, ἔλπιζεται ὅμως ὅτι πολὺ σύντομα προκειται νὰ δοῦν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας τ' ἀπομνη-μονεύματα τοῦ, "Ο Διγενῆς μέγιστος, ὅπως μοῦ ἀνέφερε ὁ πεθερὸς τοῦ ὁ κ. Πτεκας, προκειται νὰ διαθεθῇ ἕνα σημαντικὸ μέρος τῶν χρημάτων ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκδόση, γιὰ τὴς οἰκονομικὲς τῶν ἐκτελεσθέντων ἀγωνιστῶν τῆς Κύπρου.

Γινώσκον τὸ στρατηγὸν Διγενῆ καὶ τοὺς ἀνδράποδες τοῦ στενοῦ περιβά-λλοντός του, Μάθησα πολλὰς φορές, με τὸς ὑποσημειώσεώς του, τὸν ἐπισκέφθηκα στὸ σπῆτι τοῦ, εἴτε πού ἐλπίζω πὺς θὰ μπορέσω νὰ δώσω μὴ εἰκόνα αὐ-τοῦ τοῦ ἔργου τῆς ΕΟΚΑ καὶ μερικὲς ἐνδιαφέροντες ἐντυπώσεις.

Τῆς πρώτης μέρας τοῦ Μαΐου 1956 ἡ μὴνὰ τοῦ Μιχαῆλ Καραολῆ κατέ-θηκε ἀπὸ τὸ Παλαιόκωστο τοῦ θουνοῦ Τρόδος, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴς φυ-λακῆς τῆς Λευκωσίας τοῦ πατρί-ος. Κάποιος τῆς εἶχε πηγαίνει εἰς ἔπρεπε νὰ πᾶν νὰ τὸ δῇ. Ἐτρέψε ἡ μητρικὴ καρδιά τῆς. "Ὅλη τὴ νύκτα εἶχε λαχταρῆσαι ἡ ψυχὴ τῆς κι' εἶχε θάσαναθῇ ἀπὸ φοβερὰς ἐρίφιας. Προ-σπαθῶντας ὅτι ἴσως δὲ θὰ τὸ ἀντικρῆς ζωντανόν. Ἐτοίμηκε τὸ πρῶτ' τῆς 10ης Μαΐου 1956 τῆς φυλακῆς. Μὰ τὴν κρατήσαν μέσα στὸ γραφεῖο καὶ τῆς εἶπαν ὅτι ὁ γυῖός της δὲ ἔσπε πιά. Τὰ ἐνημερώματα εἶχε ἐκτελεσθῇ ἡ ποινὴ του. Εἶχε πεθάνει μαζί μ' ἕνα ἄλλο πατριώτη, τὸν Ἀνδρέα Δημη-τρίου. Τοὺς εἶχαν ἀρῆσει καὶ τοὺς δύο μαζί, σὺν ἴδιον λάκκῳ...

Παρακάλεσε νὰ πᾶν νὰ τὸν σπάλῃ μ' ἕνα λουλούδι, νὰ κἀν μὴ προ-συχῇ, νὰ τὸν ἀνάσῃ ἕνα κομμάτι. Τῆς τὸ ἀρνήθηκαν. Ἐφρουε μὲ σκυμένο κεφάλι ἀπὸ τὴς φυλακῆς τῆς Λευκωσίας. Μὰ ἡ ψυχὴ ὅλων τῶν Κυπρίων ἐκτελεσε τὴν ἀκτινοβολία τῆς ἀγάπης τῆς σ' αὐτὴν καὶ στὰ δύο ἐκεῖνα παλληκάρια, πού εἶχαν θυσιάσθῃ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ἕνα στρατιωτικὸ ἀεροσκάφος μετέφερε στὸ Λονδίνο ἕνα μικρὸ κομμάτι πού εἶχε μέσα μὴ ταῖνια μαγνητοφώνου. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς ἀπὸ τῆς τελευταίας στιγμῆς τῶν δύο παλληκάρων. "Ὅτι εἶχαν εἰπῇ, ὅτι εἶχαν συζητήσει, ὅτι εἶχαν δηλώσει ἀκλόνητα ὑποστάει στὸ ἔθνος...

Πάντα δὲ μὴ παρὰ μὴ ταῖνια μαγνητοφώνου ταξίδευε μετὰ τὴν ἐκτέ-λεσι τῶν πατριωτῶν τῆς Κύπρου πρὸς τὸ Λονδίνο.

Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ στίς 20 Σεπτεμβρίου 1959, τῇ μέρα πού κρέμασαν τὸν Ἀνδρέα Παναγιῶτη, τὸν Μιχαῆλ Κουτσόφτα καὶ τὸ Στέλιο Μαυρομ-μάτη.

Τὴν ὥρα ὅμως πού ἀπαγγιζόντο οἱ τρεῖς πατριῶτες, στὴν Πάρο, σὲ μὴ ἐκκλησίαν, εἶχε τοποθετηθῇ ἕνα φέρετρο, σκεπασμένο με τὴν ἐλληνικὴ σημαία. Πάνω τοῦ εἶχε πλῆθος λουλούδια καὶ στεφάνια κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἐγεγραμῖαν δύο, πού οἱ κορδέλλες τοὺς ἔγραφαν τ' ἀκόλουθα: "Ἀπὸ τὴν ΕΟΚΑ γιὰ τοὺς τρεῖς ἥρωας! Καὶ τ' ἄλλο: "Στούς ἥρωας τῆς πα-τριῶτες μας, Διγενῆς."

Ἦταν γεμάτη ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τὸν κόσμο. Οἱ κομπάνες ὅλων τῶν ἐκ-κλησιῶν γυμνοῦσαν πένθημα. Κι' ἄεφρα ἡ ἀτμόσφαιρα δονήθηκε ἀπὸ γι-λαθῆδες φωνές. Οἱ Κύπριοι, σὲ στάσι προσοχῆς, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἔψαλλαν τὸν ἔθνικόν "ὕμνον...

Ἡ ἐκτέλεσι τῶν τριῶν πατριωτῶν εἶχε ἀναβληθῇ μὴ ὀλόκληρη μέρα. Ἐπείθε ὅλῃς τῆς ἀποφάσεως τοῦ, "Ἄλλ' ἀκόμη καὶ τὴν ὑστάτη στιγμὴ τῆς τοῦ Παναγιῶτη.

Τὸ ὑπέδειξαν τότε ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερον νὰ τὸν δώρῃσιν σ' ἕνα θάλασσο, γιὰ νὰ μὴ ἐλπει τὴν ἀγχῶ-νη. "Ο Παναγιῶτης ὅμως ἀντήθηκε. Ἐμεινε ἐκεῖ καὶ παρακολουθοῦσε τὴν ἐπισκοπὴ τῆς ἀποδείσεως καὶ ψύχραμος, ἐνὸς οἱ Ἀγγλοὶ τὸν κυττοῦσαν μὲ δέ-ος καὶ θαυμασμό.

Εἶχε ὅμως πολλὰς περιπέτειες αὐ-τὴ ἡ ἐκτέλεσι. Τὴν ἡμέρα πού ἐπρὸ-κειται νὰ ἐκτελεστοῦν τοὺς τρεῖς πα-τριῶτες, ἔπαθε νευρικό κλονισμὸ ὁ Ἀγγλὸς ὁμοῖος κι' ἀρνήθηκε νὰ τοὺς κρεμάσῃ. Χρειάσθηκε, λοιπόν, νὰ ἐρ-θῇ ἄλλος ὁμοῖος ἀπὸ τὸ Λονδίνο ἀε-ροπορικῶς.

"Ὅταν οἱ τρεῖς μελλοθάνατοι δώρ-γηθσαν στὸ θάλασσο, πού ἐρισκόταν κοντὰ στίς ἀγκῶνες ὁ Ἀγγλὸς ἀέω-ματικός, εἶπε στὸν Κουτσόφτα πού στεκεῖτο ἀπὸ τὴν πόρτα:

ΘΕΛΕΙΣ νὰ περάσῃς πρῶτος, ἡ φοβᾷσαι;

Τὴν νὰ φοβῆθῃ; Μήπως τόσον καιρὸ δὲν ἔβλεπα μπροστὰ μου τὸ θά-νατο; ἀπάντησε τὸ παλληκάρι.

Ὁν προσπαθῶν, τοὺς εἶπε κα-τόπιν μὲ σθένος ὁ ὁμοῖος, νὰ ὑπο-φερέτε ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερον...

— Κἀν τὴ δουλειά σου... τοῦ ἀ-πάντησαν σιωπικά.

Μὰ ὁ Κουτσόφτας φαίνεται ὅτι δ-πέφερε πολὺ, γιατί ἡ ἀγκῶνη δὲ λει-τούργησε κανονικά καὶ τὸ σῶμα τοῦ γινώσκον ἀρκετὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο.

"Ο Στέλιος Μαυρομμάτης ἐπίσης εἶχε τὴν ἴδια τύχη. Βλέποντας τὸ μαρτύριον τοῦ Κουτσόφτα, τοὺς δι-λόωσε:

Παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ παρελα-ύνουν στὴ Ρόδο μετὰ τὴν ἀπε-λευθέρωσιν τῆς Κύπρου.

Ο Λέων Τολστόι

«Η άθανασία ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ!...»

Ο Τολστόι πήρε την κόρη της
πρώτης του άναπης

«Επειτα από δυο χρόνια έντα-
της διανοητικής εργασίας, βρήκα
ένα παλιό και πολύ απλό πράγμα,
που κανείς, όμως, δεν το ξέρει
όπως εγώ. Ανακάλυψα, λοιπόν, ότι
η άθανασία βρίσκεται στην αγάπη
κι' ότι δυο αγαπημένοι πρέπει να
ζούν ο ένας για τον άλλον, για να
είναι αιώνια ευτυχισμένοι».

Με τα λόγια αυτά, ο Λέων Τολ-
στόι εκμυστηρεύθηκε σε μια θεία
του την πρώτη του άναπη. Στην
πραγματικότητα, όμως, αυτή η πρ-
ωτή άναπη ήταν... δεύτερη.

Ο Τολστόι αισθανόταν την καρ-
διά του να χτυπά για πρώτη φορά
όταν ήταν δεκαεπτά χρονών.
Η μικρούλα που αγαπούσε μόλις εί-
χε κλείσει τα έννιά. Τα σπλάχνα της
βρίσκονταν κοντά κι' έπαιζαν μαζί.
Σε κάποιο παιχνίδι, όμως, το κορι-
τσάκι αυτό έδειξε μια προτίμηση σ'
ένα άλλο αγόρι. Τρελλός από ζή-
λεια, ο Τολστόι το άρπαξε τότε και
το πέταξε από ένα μπαλκόνι. Το
αποτέλεσμα ήταν ότι η μικρή έσπα-
σε το ένα της πόδι κι' έμεινε κου-
τόη για πολύν καιρό.

Το περιστατικό αυτό σκότωσε την
αγάπη τους. Ο Τολστόι έφυγε έπει-
τα από λίγο για να καταταχθεί στο
στράτο κι' άργότερα η μικρή του
φίλη παντρεύτηκε κάποιον Μπέρς.

Όταν άρχισε ο πόλεμος της Κρι-
μαίας, ο Τολστόι παρουσιάστηκε στο
διοικητή του και του ζήτησε να τον
στείλουν στην πρώτη γραμμή, όπως
κι' έγινε. Οι σκληροί αγώνες που
γίνονταν γύρω στη Σεβαστούπολη
δεν τον εμπόδιζαν, ωστόσο, να γρά-
φει. Ένώ ο θάνατος έβριζε γύρω του
τους συντρόφους του, έγραφε τα
τρία περίφημα «Άφηγμάτα από τη
Σεβαστούπολη», που έκαμαν τ' όνο-
μά του γνωστό σ' όλη τη Ρωσία. «Η
Τσαρίνα, διαβάζοντας το πρώτο απ'
αυτά, ξέσπασε σε λυγμούς κι' ο
Τσαρς διάταξε ν' απομακρύνουν το
συγγραφέα από την επικίνδυνη ζώ-
νη. Κάποιος χαμένος! Όσο οι ανώ-
τεροι του προσπαθούσαν να τον
προστατεύσουν, τόσο αυτός έτρεχε
έκεί που ο κίνδυνος ήταν μεγαλύτε-
ρος.

Κατάφερε, ωστόσο, να βγεί ζων-
τανός από την κόλαση της Σεβα-
στουπόλεως και, γυρίζοντας στην
Πετρούπολη, ρίχτηκε στις διασκεδά-
σεις και στο παιχνίδι... Πέρασαν έ-
τσι κάμποσα χρόνια. Το 1859, τέλος,
αποφάσισε να γυρίσει στο πατρικό
κτήμα του της Γισανάγια Πολίενα.
Κι' εκεί ξαναβρήκε την πρώτη του
αγάπη, που, στο μεταξύ, όπως εί-
παμε είχε παντρευτεί μ' έναν άλ-
λον.

Η κυρία Μπέρς δέχτηκε με χα-
ρά τον παλιό συντρόφο της. Και
από τότε, ο Τολστόι ξαναβρήκε
τον έρωτα...

Από το γάμο της, η κυρία Μπέρς
είχε αποκτήσει τρία κορίτσια, που
ήταν, την εποχή εκείνη, το ένα

δεκαπέντε, το άλλο δεκαεφτά και
το τρίτο δεκαοκτώ χρόνων. Για τη
μητέρα δε μπορούσε πια να γίνει λό-
γος. Ο Τολστόι αγάπησε, ωστόσο,
και τις τρεις κόρες της και πέρασε
νύχτες αγωνίας, γιατί δεν ήξερε σε
ποιά να δώσει την προτίμηση του...
Αλλά, τελικά, κατάλαβε πως εκεί-
νη που αγαπούσε ήταν η δεύτερη,
η Σοφία Αντρέγιεβνα.

Χαριτωμένο ειδήλλιο! Κι' η Σο-
φία επίσης τον αγαπούσε. Κι' όπως
δεν τολμούσαν ούτε αυτή ούτε ε-
κείνος να μιλήσουν για την άναπη
τους έγραφαν πάνω στο γύφο τα
άρκικά των λέξεων που σταματού-
σαν στο στόμα τους...

Οι γάμοι τους έγιναν στις 23 Σε-
πτεμβρίου 1862... Την εποχή εκεί-
νη, ο Τολστόι είχε άρχισει να γρά-
φει το μνημειώδες έργο του «Πόλε-
μος και ειρήνη». Τρυφερά σύζυγος
και άφωτισμένη συντροφιάς η Σο-
φία αντίγραφε τα χειρόγραφα του
για να τον ξεκουράζει.

Ο Τολστόι έγραφε, ως τότε, το
ημερολόγιό του. Αλλά, το σταμάτη-
σε έπειτα από το γάμο του. Δεν εί-
χε πια να γράφει τίποτα: Ήταν ευ-
τυχισμένος.

Έτσι, κύλησαν τα χρόνια. Ο Τολ-
στόι έγραφε πάντα. Ήταν τώρα πα-
τέρας επτά γιών και μιας κόρης,
της «Αλεξάνδρας». Είχε γίνει ταυ-
τόχρονα ο πατέρας των χωρικών.
Ποτισμένος από την ιδέα της δικαιο-
σύνης και της ισότητας, είχε απε-
λευθερώσει τους μουζίκους που δου-
λευαν στα κτήματά του και τους εί-
χε κάνει μικροδιοκτές. Αλλά, η
θέλα ακόμη να τους κάνει ανθρω-
πους. Και τους οδηγούσε ακατάπαυ-
στα ποιος ήταν ο σωστός δρόμος
που έπρεπε ν' ακολουθήσουν.

Πέρασαν κι' άλλα χρόνια. Ο Τολ-
στόι ήταν πια 82 χρόνων. Και, ξα-
φνικά, ένοιωσε πως ο θάνατος τον
καλούσε. Θέλησε τότε να τρέξει για
να τον συναντήσει... Μια αούη, έ-
φυγε κρυφά από το σπίτι του μαζί
με το γιατρό Μαρκουσίτκι και την
αγαπημένη του κόρη «Αλεξάνδρα».
Σταμάτησε πρώτα στο μοναστήρι ό-
που είχε αποτραβηχτεί κι' είχε πε-
θάνει η αδελφή του Μαρία. Συνέχι-
σε έπειτα την πορεία του προς το
νότο... Δέκα ημέρες άργότερα, πέ-
θαινε σ' ένα χωριουδάκι κοντά στο
Ροστόβ. Η είδηση του θανάτου του
απλώθηκε σαν αστραπή σ' όλη τη
Ρωσία. Κι' από τις πόλεις και τα
χωριά ξεκίνησαν άμέσως χιλιάδες
ανθρώπων για να πάνε ν' αποτίουν
τον ύστατο φόρο τιμής στο μεγά-
λο συγγραφέα.

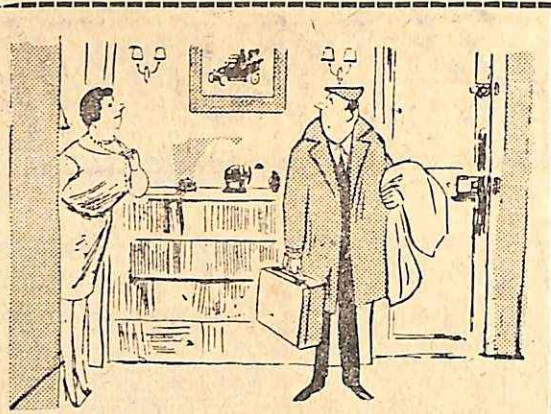
Οι Ίνδοι νιατρεύονται με την
«άγιουρβέντα»

Οι Ίνδοι έχουν τη δική τους ια-
τρική, που λέγεται «άγιουρβέντα».
Αλλά, οι αντίπαλοι της τη θεωρούν
σαν ένα είδος «μαύρης μαγείας»,
γιατί οι συνταγές της δεν είναι επι-
στημονικές και δε μεταχειρίζεται
καθαρές χημικές ουσίες, αλλά πα-
ράξενα μίγματα. Αξίζει ωστόσο να
πάρη μια θέσι στη σύγχρονη φαρ-
μακολογία, όπως παραδέχεται και η
«Εφημερίς της Αμερικανικής Ια-
τρικής Εταιρείας».

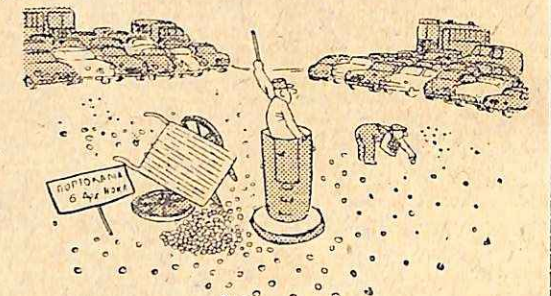
Πράγματι, ενώ η ιατρική της Δύ-
σεως κοσμήει στους αρρώστους με-
ταλλικές ουσίες, που είναι κάποτε
καταστρεπτικές για τους ιστούς το
ίδιο όσο και τα μικρόβια που υποτί-
θεται πως καταστρέφουν, η «άγιουρ-
βέντα» βρήκε τη μέθοδο να χρησι-
μοποιή τα ίδια μέταλλα με τη μορφή
«καταλυτών», που εξοντώνουν μέν
τα μικρόβια, αλλά χωρίς ν' απορρο-
φώνται απ' το ανθρώπινο σώμα.

Η «άγιουρβέντα» έχει αποδεχθεί
ιδιαιτέρως αποτελεσματική σε περι-
πτώσεις χρόνιων μολύνσεων, ιγμο-
ριτίδων, νεφριτίδων, καρδιοαγγεια-
κών παθήσεων, ανεπάρκειας του ή-
πατος, δυσεντερίας και άλλεργίας.
Πρέπει να σημειωθεί ότι τρία σπου-
δαία φάρμακα, η κινίνη, η αιμίνη και
η ρεσερπίνη, ανακαλύφθηκαν ά-
πο τους Ίνδους νιατρός.

Εξ άλλου, η δίατα δίχως αλάτι
για τη νεφρίτιδα εφορμόστηκε στις
Ίνδιες πολύ πριν παρά στην Ευρώ-
πη. Και δυο γιατροί της «άγιουρ-
βέντα», ο Παντίτ Μπάδ Μίρα κι' ο
Τριμάλα Μπάτα (του 16ου αιώνα)
κι' οι δυο) χορηγούσαν ο πρώτος
άλατα υδραργύρου κι' ο δεύτερος
άρσενικο για τη θεραπεία της ου-
φιλίτιδας.

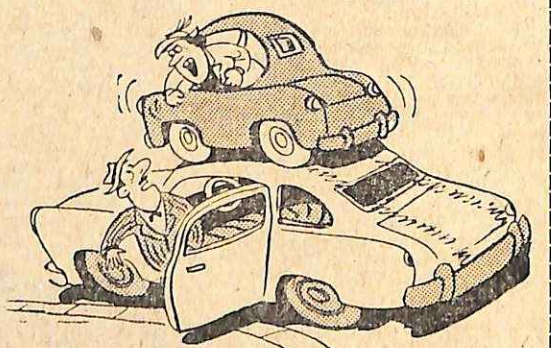
— Έσύ, γυναίκα, ύλο μου λες πως θα ξαναγυ-
ρίσεις στη μητέρα σου και δεν το αποφασίζεις. Ξα-
γυρνίζω, λοιπόν, εγώ στη δική μου για να τελειώ-
σουμε!...

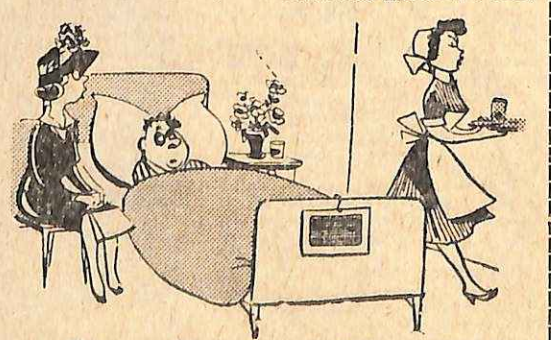
Χωρίς λόγια.

Ο πρόεδρος των μουσικών έκφωνεί το λόγο του.

Τί φρενάρησες έτσι άπτόμα, χριστιανέ μου;

Τώρα κατάλαβα γιατί δε θέα να φύγης από
την κλινική!

ΤΙΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΟΤΑΝ μαθεύτηκε η απαγωγή της Φροσούλας,
της πεντάμορφης θυγατέρας του θανάση Ζά-
κου, δολοφονητή «Αμφισσα άναστατώθηκε. Για-
τί το παλληκάρι που την έκλεψε, ο Κίτσος, ήταν γιός του αρχισέ-
λιγκα Γιαννέλου Άργυρου. Χρόνια και χρόνια οι δυο αυτές πλούσιες οι-
κογένειες βρισκόντουσαν στα μαχαίρια. Κι' ωστόσο οι διαφορές τους ήταν
άσημαντες. Τ' άπεραντα χτήματά τους συνόρευαν κι' οι μπιστικοί τους,
πότε για τον ένα λόγο και πότε για τον άλλο, πιάνονταν στα χέρια. Αυτό
έκανε τους δυο τελεγκάδες να ψυχραθούν στην άρχη. Μά, σιγά-σιγά,
ένα παράξενο μίσος φούντωσε ανάμεσά τους. Ο Ζάκος άρχισε να κατη-
γορηθ' Άργυρο πως του καταπατούσε τη γη του. Κι' ο Άργυρος δια-
λαλούσε πως ο Ζάκος έβαζε τους ανθρώπους του και του φαρμάκιων τα
ζωντανά του. Τού κάκου οι συγχωριανοί τους προσπαθούσαν να τους μο-
νιάσουν. Τού κάκου ο έφημέριος ύψωνε τη φωνή του, για να τους φέρη
στον ίδιο δρόμο. Τίποτα. Η διχόνοια δεν έλεγε να σταματήσει.

Ένώ όμως οι δυο τελεγκάδες τρώγονταν μεταξύ τους, η Φροσούλα
του Ζάκου κι' ο Κίτσος του Άργυρου έζησαν τυχαία ένα δειλινό στην κα-
ταρραμένη βαχούλα του Μπράζου. Ήταν δεκαπενταύγουστος του 1861
κι' η όμορφη άρχοντοπούλα είχε πάει ν' ανάβει ένα κερί στο παλιό ζωκκλσρί
του Προφήτη Άλλια. Πήρε κατόπιν το μοναστήρι να ξαναγυρίσει στο χωριό
της. Σουρούπιανε. Μακριά, πάνω από τις πανώφλες βουνοκορφές του
Παρνασσού, φάνηκε το πρώτο αστέρι. Ήταν η ώρα που τα κοπάδια
κλεινόναν στα μαντριά τους και μια σύμφωνία από βελάσματα, κυπρόκο-
δονα, φλογέρες και φωνές μπιστικών, αρμονιζόνταν στον καθαρίο αέρα.
Η Φροσούλα έκρυε το βήμα της, κάθισε κι' άναστήναξε. Χωρίς να ξέρη
γιατί, ένοιωσε μέσα της μια βαθειά πικρή μελαγχολία. Κούταξε ολόγυρα
της. Μοναξιά.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, δεν ξέρω κι' εγώ τί γυρεύω!
Έκλεισε το πρόσωπο με τα χέρια της κι' έμεινε πολλή ώρα ακίνητη,
παράδοξη στίς σκέψεις της. Ξάφνου, άναστήκωσε έντρομη το βλέμμα της.
Μπράζου της στεκόταν ο Κίτσος Άργυρος.

— Καλησπέρα, της είπε μ' άπλοττητα. Σε τρώμαξα;
Λοχτήρησε η ψυχή της Φροσούλας κι' έκανε να σήκωθ. Όμως το παλ-
ληκάρι τη σταμάτησε.

— Συγχώρα με, της ξανάπε, δεν ήθελα να σε τρώξω. Μήτε ήρθα εδώ
για να σε κάνω να φύγης. Κάθισε και φεύγω πρώτος εγώ. Δε θα ξεχάσω
ωστόσο πως κάποτε, πριν από πολλά χρόνια, παίξαμε μαζί σε τούτα τα
μέρη. Καληνύχτα, Φροσούλα!

Ανοίξε το βήμα του και θέλησε ν' απομακρυνθ, χωρίς άλλη κουβέντα.
Η πεντάμορφη όμως νέα έβγαλε μια φωνή:

— Κίτσο!
Γύρισε το άρχοντοπούλο και την κούταξε ξάφνιασμένος.
— Κίτσο, συνέχισε η Φροσούλα, δε φταίω εγώ, αν τρώμαξα που σε είδα
και που θέλησα να φύγω. Σκέφτηκες τι θα γινόταν, αν μάς έδλεπαν τους
δυο να κουβεντιάσουμε σε τούτη την έρημιά; Οι πατεράδες μας είναι έχθροι.
Κι' εμείς δε μπορούμε πια να μιλάμε, καθώς τότε που ήμασταν παιδιά.

Το άρχοντοπούλο της έπιασε το χέρι.
— Οι πατεράδες μας άς είναι έχθροι, άπάντησε. Έμεις όμως γιατί να
καταντήσουμε δυο ένοι; Σ' αγαπώ, Φροσούλα! Σ' αγαπώ από τότε που
τρέχαμε άμεινιμονί σαν τα ζαρκαδία στις πλαγιές του Κόρακα. Και τώρα...
τώρα που θα μπορούσαμε να εμίσουμε ευτυχισμένοι, τα γονικά μας μπλε-
χτήκανε σε άμαχη. Α, όμορφη μου άρχοντοπούλα! Πες μου πως μ' αγαπάς
κι' εσύ κι' όρκίζομαι στο Θεό να κάνω ό,τι περνά ό,τι χέρι μου για να
φιλιώσουν οι δικοί μας.

Η Φροσούλα έμεινε για λίγο σιωπηλή. Στά όραία της μάτια έπαιζαν
οι πρώτες σκίες του βραδυνοού. Τα χείλη της έτρεμαν. Κι' άξαφνα, πέφτον-
τας στην άγκαλιά του, ξέσπασε σ' ένα παραλήρημα ευτυχίας:

— Κίτσο μου, λεβέντη μου! Άν μ' αγαπάς εσύ μια φορά, εγώ σ' α-
γαπάω δεκάκι! Σ' αναζητούσα στα όνειρά μου και στις σκέψεις μου κι'
ωστόσο δεν τζέρερα. Ναί, δεν τζέρερα, αγαπημένε μου!
Μονάχα τώρα που μου μίλησες, τώρα που μου φέρες
στο νου τα παιδικά μας χρόνια, ζήπιησες μέσα μου όλη
τη λαχτήρα που μ' έκαίγε για σενα.

Αποτραβήχτηκε από την άγκαλιά του και τον κούταξε
φοβισμένη.

— Κι' αν δε θελήσουν να φιλιώσουν τα γονικά μας;
τόν ρώτησε. Τι θ' άπολιν τότε, Κίτσο μου; Έμμένα θα
με φυλακίσουν. Και σενα θα σ' αποκληρώσει ο πατέρας
σου.

Το παλληκάρι τη φίλησε τρυφερά.
— Φτάνει που αγαπιόμαστε οι δυο μας, άποκρίθηκε.
«Ό,τι κι' αν γίνει, εμείς δε θα χωρίζουμε ποτέ. Γέρνα
τώρα στ' άρχοντικό σου. Κι' αύριο και μεθαύριο και
πάντα, θα σε καρτερώ την ίδια ώρα σε τούτο το μο-
νοπάτι. Ο Θεός δε θ' άφήσι να χωρή η αγάπη μας...»

Από κείνο το βράδυ, έσμιγαν μυστικά ο Κίτσος κι'
η Φροσούλα. Μακριά από τα μάτια του κόσμου, μακριά
από τις κακίες του και την άπονία του, έχτιζαν τον ά-
μορφο πύργο του έρωτά τους κι' έπλεκαν τα πύλο γλυκά
τους όνειρα. Ο Κίτσος είχε κάνει την πρώτη κροστή
στον πατέρα του. Ένα πρωί, έφερε το λόγο γύρω άπ'
το Ζάκα και με βοηθό τη μάνα του — που είχε μάθει
το μυστικό του γιού της άπ' τον ίδιο — του είπε πως
ήταν καιρός ν' αγαπήσει μαζί του. «Σε ποτέ θα κρ-
τούσε η έχθρα τους; Δέν ποτέ θα μιλούσε γι' αυτούς
ολάκερη η Άμφισσα; Δέν ήταν καλύτερα να δώσουν
τόπο στην όργη και να σμίσουν τα χέρια; Ο γέρο-
τελεγκάς τον κούταζε ξάφνιασμένος. Τον κούταζε πολλή
ώρα με μισοκλειστά μάτια, σε να μην πιστεύε ότ' αυτά
του. Κι' άξαφνα, χτυπώντας τη γροθιά του σ' ένα τρα-
πέζι, ξέσπασε άκράτητος.

Μήπως και τρελλάθηκες, γιέ μου; Μήπως σόβ-
στρίψε και δεν ξέρεις τί λές; Εγώ, ο Γιαννέλος Άρ-
γυρος, να φιλιώσω με το θανάση το Ζάκα; Κάλλιο
να μου κόψουν το χέρι, παρά να σφίξω το δικό του.

Ήταν τέτοια η όργη του πατέρα του, ώστε ο Κίτσος
δέν τόλμησε να συνεχίσει την κουβέντα. Ένοιωσε άσπαστο

Μακριά από τις κακίες του κόσμου έχτιζαν τον
άμορφο πύργο του έρωτά τους...

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

να πληγώνεται κι' όταν βρέθηκε μόνος με τη μάνα
του, της είπε:

— Αγαπώ τη Φροσούλα και μ' αγαπάει! Της έ-
δωσα όρκο πως θα την κάνω γυναίκα μου και θέλω να τον κρατήσω. Άν
οι πατεράδες μας δε μάς δώσουν την ευχή τους, θα την κλέψω. Τα χέρια
μου γάναι καλά, μάνα! Θα δουλέψω σε ξένο μαντήρι σά μπιστικός!

Η Άργυράνα τον χάρεισε τρυφερά.
— Μήτε ο Ζάκος, μήτε ο πατέρας σου, θα θελήσουν να φιλιώσουν ποτέ,
του είπε. Είναι στρυφνοί και πεισματάρηδες. Γι' αυτό πάρε την και φύγε.

Φίλησε ευτυχισμένο το παλληκάρι την Άργυράνα και το ίδιο βράδυ
ολάκερο το χωριό βούιξε από το μεγάλο μαντάτο: Ο Κίτσος έκλεψε τη
Φροσούλα! Έτρεξε ο Ζάκος στο σταθμό της Χαροφυλακής και θέλησε να
ξεσηκώσει τ' άποσπάσματα, για να κυνηγήσουν τον κλέφτη. Μά ο επί κε-
φαλής αξιωματικός — ο άνθυπομπαράχης Ίωάννης Ζούβαλης, που σκο-
τώθηκε άργότερα σε μάχη με ληστές — ήταν λογικός άνθρωπος και προ-
σπάησε να συμβουλέψη τον έξαλλο άρχιτελεγκά. Με συνετα λόγια του
έξηγησε πως η απαγωγή της θυγατέρας του άπ' το γύφο του έχθρου του,
έδινε ευκαιρία στα δυο σπία να σταθούν στην κοινή τους δουλειά — γράφει
ο Α. Ζαμπάκης, που άναφέρει το ρωμάντο περίστατικό στο βιβλίο του
«Ειδήσεις του παλιού καλού καιρού» — όπως μεσολάβησε ο ίδιος δια την
συμφιλίωσιν των, η οποία, εις αντίθετον περίπτωσιν, ήδυνάτο να μετα-
σληθή εις τραγωδία». Άλλά, ο γέρο-Ζάκος έμεινε άνένδοτος.

— Κάνε τη δουλειά σου, κύριε άνθυπομπαράχη, του είπε. Κι' αν δε
θέα να τους κυνηγήσης εσύ, θα μοιράσω ντυφέκια στους μπιστικούς μου
και θα πάω να τους κυνηγήσω εγώ...

Ο Ζούβαλης άναγκάστηκε να συμμορφωθ. Μ' όλο που τ' άποσπάσματα
έφτασαν ως την Ίτεια, οι δυο έρωτευμένοι δε βρέθηκαν πούθενά. Έτσι
πέρασε μια βδομάδα, πέρασαν δυο και τρείς. Άσπο, ένα πρωινό, ο θά-
νάσης Ζάκος πήρε το δρόμο για το χτήμα του Γιαννέλου Άργυρου. Είπε
ο τελευταίος τον παλιό του έχθρο κι' έτρεψε τα μάτια του με θυμό κι' ά-
πορία. Γιατί νομίζει πως είχε πάει εκεί να ξεσηκώσει φασαρίες. Άντι όμως
αυτό, ο γέρος του άπλανε τρέμοντας το χέρι.

— Πάνε κίπου δεκα χρόνια που τραγώμαστε σαν τα ζαγάρια, κορέ
ιανένοι! του είπε. Μά, μέσα σε μια στιγμή, τα ξεχάσα όλα. Γιατί ο κα-
μός του παιδιού, είναι ο πιο μεγάλος άπ' όλους τους καυμούς. Σά θέα,
δίδω με! Μά δε τι κι' αν γίνει από δω και πέρα, θα σε λογαριάζω σαν
τον παλιό καιρό! Σά φίλο και σαν άδερφό!

Ο γέρο-Άργυρος έμεινε βουδός για μερικές στιγμές. Κι' άξαφνα, άγ-
καλιάοντας τον, ψιθύρισε, με δακρυσιμένα μάτια:
Μαλλώνανε χωρίς να λογαριάζουμε πως μεγαλώναμε βλαστάρια.

Και τα βλαστάρια αυτά λογαριάζανε κι' έγιναν ένα!
Αυό μέρες άργότερα, ο Κίτσος κι' η Φροσούλα ξαναγύριζαν στην Άμ-
φισσα. Και, την επόμενη Κυριακή, το πανηγύρι του γάμου άστραψε και
βροντήσε ολόθεε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

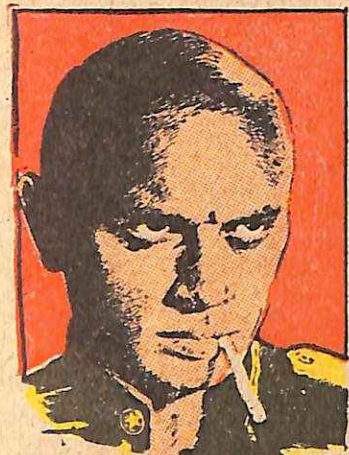

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

Η "Ανίτα Έκμπεργκ", που βρίσκεται στη Ρώμη, όπου γυρίζει το φιλμ «Ελκεία ζωή», ανήγγειλε στους φίλους της πως αποφάσισε να ζήσει διαζύγιο και να χωρίσει το σύζυγό της Άντρεϊ Στρίλ. Μόλις τελειώσει το φιλμ που γυρίζει, υπό τη διεύθυνση του σκηνοθέτη Φεντερίκο Φελλινί, η στάρ θα φύγει για το Χόλυγουντ. Θα επανέλθει όμως στην «Ιταλία ύστερ» από δύο μήνες, για να γυρίσει ένα άλλο φιλμ. Η Άντα αποκάλυψε πως έχει λάβει μια πρόταση να εμφανιστεί σε ένα νυχτερινό κέντρο του Λας Βέγκας: «Δεν τη δέχτηκα όμως, είπε, γιατί δεν ξέρω να κάνω τίποτα!». Δικαιολογώντας την απόφασή της για χωρίση ή «Ανίτα Έκμπεργκ, δηλω-

Ο Γιούλ Μπρύννερ

σε: «Η εργασία μας κρατά συνεχώς τον ένα μακριά από τον άλλο. Είναι αδύνατο να συνεχιστεί μια τέτοια... συμβίωση».

Μαθαίνοντας τις δηλώσεις της αυτές ο Άντονι Στήλ, που βρίσκεται τώρα στο Χόλυγουντ, δήλωσε στους δημοσιογράφους: «Έχω πέντε μήνες να δω τη γυναίκα μου, εξακολουθώ όμως να την αγαπώ. Πιστεύω πως θα μπορούσαμε σύντομα να ζήσουμε και πάλι μαζί. Κι' άλλα ανθρώπινα χάρισαν προσωρινά, γρήγορα όμως συμβαδίζονται και ξανάσμιζονται».

Παντρεμένοι εδώ και τρία χρόνια οι δύο σύζυγοι, έχουν να παρουσιάσουν μια θεαλωδή συμβίωση. Ο δέ Άντονι έχει δώσει στην Άντα τρία ιστορικά χαρτοκις καταμεσής του δρόμου και σε κομικά κέντρα στη Νέα Υόρκη, στο Ρίο Ιανέιρο και στη Ρώμη.

Η Γένη Σίμmons μεταφέρθηκε επείγοντως στην κλινική «Κέδρσι του Λιβάνου», για να υποβληθεί σε μία χειρουργική επέμβαση, της οποίας όμως δεν άσπεκτα-λύθη η φύσις. Οι παραγωγοί του φιλμ «Σπάρτακος», που γυρίζει τώρα η στάρ, δήλωσαν πως η εργασία θα επανληφθεί ύστερα από 15 μέρες, όποτε η στάρ θα είναι εντελώς καλά. Ο Στίουαρτ Γκρέϊβιτς, που γυρίζει το φιλμ «Αρζόνα», για να τρέξει στο προσκήνιο της ανταγωνιστικής του ούζου.

Στο προσεχές του φιλμ, που θα γυρίσει στα αγγλικά στούντιο, ο Όρσον Ουέλς θα μάς παρουσιάσει μια νέα όψη του πολυμορφου ταλέντου του, υποδυόμενος για πρώτη φορά ένα κομικό ρόλο.

Ο Ιταλός κομικός Τόττο αποκάλυψε πως η «Εφορία και η πάθος των ματιών του, τον οδηγούν ολόταχως στη φτώχεια: «Υποχρεώθηκα, είπε, να πουλήσω πέντε διαμερίσματα από την πολυκατοικία που έχω, για να πληρώσω τους φόρους μου και να εκπληρώσω διάφορες άλλες υποχρεώσεις μου». Ύστερα από τη δήλωσή αυτή, 50 θεράσταις του διασήμου

κομικού έσπευσαν να του προσφέρουν δωρεάν το ένα τους μάτι.

Το είδωλο μεταξύ του Αμερικανού παραγωγού Ντάρριλ Τζάνον και της Ζυλιέτ Γκρεκό φαίνεται πως πήρε τέλος. Η διάσημη Γαλλίδα τραγουδίστρια και στάρ εμφανίζεται τώρα παντού, συνοδευόμενη από το μουσικιστή Ραϊμόν Λέ Σενεσά.

Στο Ιταλικό φιλμ «Πολύκαρπος», που αντιπροσωπεύει την «Ιταλία στο εφετινό φεστιβάλ των Καννών», πρωταγωνιστούν ο Ρένατο Ρασέλι, ο Πέπινσ ντέ Φίλιππο και μια... γραφομηχανή! Το φιλμ αυτό του Μάριο Σολντάτι στοίχισε 280 εκατομμύρια λιρέτες και πραγματοποίησε μόνο στη Ρώμη όπου προβάλλεται επί δύο βδομάδες, εισπράξεις 13 εκατομμυρίων. Το φιλμ έγινε αφορμή να χαρακτηριστεί από τους δημοσιογράφους των Καννών ο Ρένατο Ρασέλι «Τσάρλυ Τσάπλιν της Ιταλίας».

Ο αγγλικός κινηματογράφος θεωρείται βέβαιο πως θα κερδίσει στις Κάννες το γυναικείο βραβείο ηθοποιίας, χωρίς στο φιλμ «Δωμάτιο στη σοφίτα», στο οποίο πρωταγωνιστεί η Γαλλίδα στάρ Σιμόν Σινιόρε. Ο σύζυγός της, Υβ Μοντάν, δήλωσε πως είναι προκαταβολικά βέβαιος για το θρίαμβο της γυναίκας του.

Ο σκηνοθέτης Λούι Μάλ, που μάς παρουσίασε το φιλμ «Οι έρασται» και που θεωρείται ο άνθρωπος, με τον οποίον ασχολήθηκαν οι λογοκρισίες όλου του κόσμου, περισσότερο παρά με κάθε άλλον, θα έρθει τον Ιούλιο στην Ελλάδα, για να γυρίσει ένα φιλμ βάσει του μυθιστορήματος του Τζόζεφ Κόνραντ «Βικτωρία». Πρωταγωνιστής του φιλμ θα είναι ο Λωράν Τερτζιέφ (Ζαβολιάρηδες).

Ο Βιττόριοντέ Σίκα, που γυρίζει τώρα μία σειρά ταινιών για την αγγλική τηλεόραση, δήλωσε:

«Το προσεχές μου φιλμ (μία σάτιρα γύρω από τη Δευτέρα Παρουσία) θα μοιάσει 500 εκατομμύρια λιρέτες και συναντά αρκετές δυσχέρειες για να συγκεντρώσω τα χρήματα αυτά. Από τα 9 φιλμ, που γύρισα μέχρι σήμερα (ως σκηνοθέτης), τα 7 με κατέστρεψαν οικονομικά, και μόνο τα δύο άφησαν ένα ασήμαντο κέρδος».

Είναι αλήθεια πως ύστερα από κάθε ταινία, που γυρίζει ο ντέ Σίκα ως σκηνοθέτης, είναι υποχρεωμένος να γυρίσει πολλές ταινίες ως πρωταγωνιστής για να εξημερώσει τα χρέη του. Έτσι σήμερα παρ' όλον ότι είναι ο πιο ακριβοπληρω-

μένος ηθοποιός της Ιταλίας, είναι σχεδόν αδέκαρος και πληρώνει ακόμη τα χρέη, που δημιούργησε με το τελευταίο του φιλμ «Στα τσίρκο» (Ο τελευταίος σταθμός).

Η Ρόμυ Σνάιντερ, που γυρίζει τώρα στη Νίκαια το φιλμ «Δεσποινίς Άγγελος», μαζί με τον Άνρι Βιντάλ και την Μισέλ Μερσιέ προσεβλήθη από γρίπη και υποχρεώθηκε να μείνει μία βδομάδα στο κρεβάτι.

Φτάνοντας στο Παρίσι, ο Ιταλός παραγωγός Κάρλο Πόντι, δήλωσε πως σκοπεύει να μεταβεί στην Ιταλία τον Αύγουστο. Το προσεχές του φιλμ, στο οποίο θα πρωταγωνιστούν ο Κλάρκ Γκέμπλ και η Σοφία Λόρεν, θα γυριστεί οπωσδήποτε στη Νάπολι. Έτσι και οι δύο σύζυγοι δείχνουν, ότι αφήφουν τους Ιταλικούς νόμους, που τους απειλούν με σύλληψη, κατηγορώντας τους για διαγμία και μοιχεία. Προς το παρόν, η Σοφία αναπαύεται στην «Ελβετία», όπου θα παραμείνει 15 μέρες.

Ο Σουηδός θεατρικός επιχειρηματίας Λάρε Σμίτ, υπ' άρ. 3 σύζυγος της Ινγκριντ Μπέργκμαν, δήλωσε πως θα χρηματοδοτήσει διάφορα ντοκυμανταίρ, που θα γυρίσει ο υπ' άρ. 2 σύζυγός της Ινγκριντ Ρομπέρτο Ροσσέλι. Οι δουλειές είναι δουλειές.

Μεγάλη απογοήτευση δοκίμασαν πρό ημερών 30 εκατομμύρια «Αμερικανών», όλοι συνδρομητές της τηλεόρασης. Η «N. B. C.» έπρεκε να τους παρουσιάσει την Μπριζίτ Μπαρντ σε μία έκτακτη έκδοσή, που θα είχε τον τίτλο «Να ζή κανείς ή να μη ζή». Στις 7, 30 εκατομμύρια «Αμερικανών» ήταν καθισμένοι μπροστά στους δέκτες τους και περίμεναν με τα μάτια καρφωμένα πάνω στη μικρή οθόνη. Στις 7 και 5 τίποτα. Τέλος δέ στις 7 και δέκα, ένας όμιλητής πληροφορούσε όλο αυτό το αντισυνο ακροατήριο πως τεχνικοί λό-γοι επέβαλλαν τη ματαίωση της εκπομπής. Χιλιάδες τηλεφωνήματων έγιναν άμεσα στη διεύθυνση της «N. B. C.» και στα γραφεία των εφημερίδων για να πληροφορηθείτε-λικά το κοινό πως οι τεχνικοί της αμερικανικής τηλεόρασης αρνήθηκαν να προβάλουν ένα φιλμ, που είχε γυριστεί στη Γαλλία, χωρίς τη συμμετοχή κανενός «Αμερικανού καλλιτέχνη και αποκλειστικά από ξένους τεχνικούς».

Η Ντέμπυ Ρέυνολντς φαίνεται πως έχασε πιά τον Έντνι Φίσερ. Στο Παρίσι, όπου περνούσε και σε δύο άλλα φιλμ του: «Ο πειρατής» και «Βασίλισσα του Σαβού».

Το διαζύγιο και η φυγή της Άννα-Μαρία Πιεράντζελι ξανάφεραν στην επιφάνεια το παλιό της είδωλο με τον Τζέιμς Ντίν. Οι «Αμερικανοί» δεν έπαψαν να πιστεύουν πως ο τραγικός θάνατος του Ντίν οφείλεται στον απειλούμενο έρωτά του για την Πιεράντζελι. Η μητέρα της στάρ δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει για ένα γάμο της κόρης της με τον Τζέιμς Ντίν, τον οποίο ποτέ δε χόρευε και την πίεσε σχεδόν να παντρευτεί τον Βίκτορ Μον, που τον θεωρούσε ιδανικό σύζυγο για την Άννα-Μαρία. Η τρομερή αυτή πεβρα όμως δεν έπαυε να αναμνησθεί στη ζωή του νεαρού ζευγαριού, ώπου κατέστρεψε την ευτυχία του. Έτσι, εξ αιτίας των αστόγων ενεργειών της, ο Τζέιμς Ντίν είναι σήμερα νεκρός και η κόρη της μία δυστυχισμένη μητέρα, που τρέμει μήπως της πάρουν το παιδί, που το λατρεύει.

Η Ντανιέλ Νταρρί, της οποίας το τελευταίο φιλμ «Μαρί-Οκτόμπερ», που γύρισε υπό τη διεύθυνση του Ζυλιέν Ντυβιέ, προβάλλεται τώρα με εξαιρετική επιτυχία στο Παρίσι, θεωρείται μία από τις πιο σταθερές αξίες του γαλλικού κινηματογράφου.

Κατά τους «Ελβετούς» κριτικούς οι μεγαλύτερες κινηματογραφικές επιτυχίες του 1958 ήταν κατά σειρά οι ακόλουθες: «Οι 12 ένοχοι», «Η γέφυρα του ποταμού Κόα», «Ο θεός μου» του Ζακ Τσι, «Συνέχεια μέρα μεσημέρι» του Βάζντα και «Οι Ζαβολιάρηδες».

Η Μπριζίτ Μπαρντ ανήγγειλε επίσημος τη ρήξη της με το Σασά Ντιστέλ. Στους δημοσιογράφους, που τη ρώτησαν, αν είναι πράγματι έρωτευμένη με το Ζακ Σαρρί, η Μπριζίτ απάντησε: «Αυτό αφορά την ιδιωτική μου ζωή!».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤ

Η Ντανιέλ Νταρρί

περνούσε και σε δύο άλλα φιλμ του: «Ο πειρατής» και «Βασίλισσα του Σαβού».

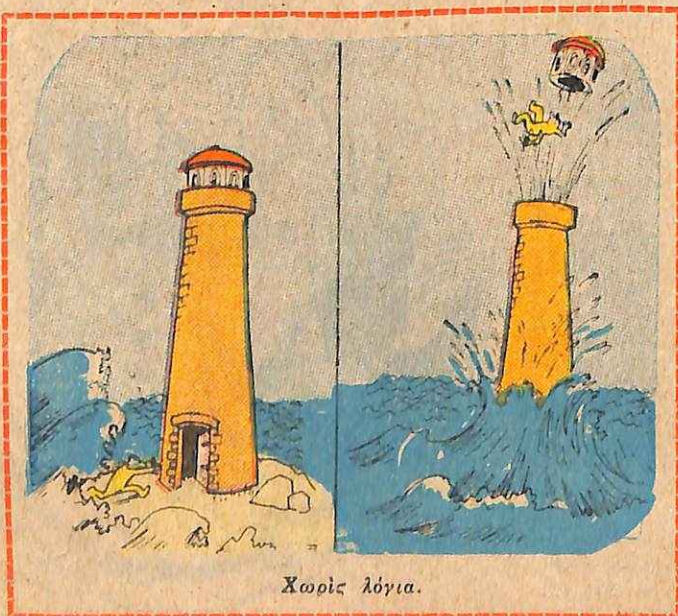
Το διαζύγιο και η φυγή της Άννα-Μαρία Πιεράντζελι ξανάφεραν στην επιφάνεια το παλιό της είδωλο με τον Τζέιμς Ντίν. Οι «Αμερικανοί» δεν έπαψαν να πιστεύουν πως ο τραγικός θάνατος του Ντίν οφείλεται στον απειλούμενο έρωτά του για την Πιεράντζελι. Η μητέρα της στάρ δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει για ένα γάμο της κόρης της με τον Τζέιμς Ντίν, τον οποίο ποτέ δε χόρευε και την πίεσε σχεδόν να παντρευτεί τον Βίκτορ Μον, που τον θεωρούσε ιδανικό σύζυγο για την Άννα-Μαρία. Η τρομερή αυτή πεβρα όμως δεν έπαυε να αναμνησθεί στη ζωή του νεαρού ζευγαριού, ώπου κατέστρεψε την ευτυχία του. Έτσι, εξ αιτίας των αστόγων ενεργειών της, ο Τζέιμς Ντίν είναι σήμερα νεκρός και η κόρη της μία δυστυχισμένη μητέρα, που τρέμει μήπως της πάρουν το παιδί, που το λατρεύει.

Η Ντανιέλ Νταρρί, της οποίας το τελευταίο φιλμ «Μαρί-Οκτόμπερ», που γύρισε υπό τη διεύθυνση του Ζυλιέν Ντυβιέ, προβάλλεται τώρα με εξαιρετική επιτυχία στο Παρίσι, θεωρείται μία από τις πιο σταθερές αξίες του γαλλικού κινηματογράφου.

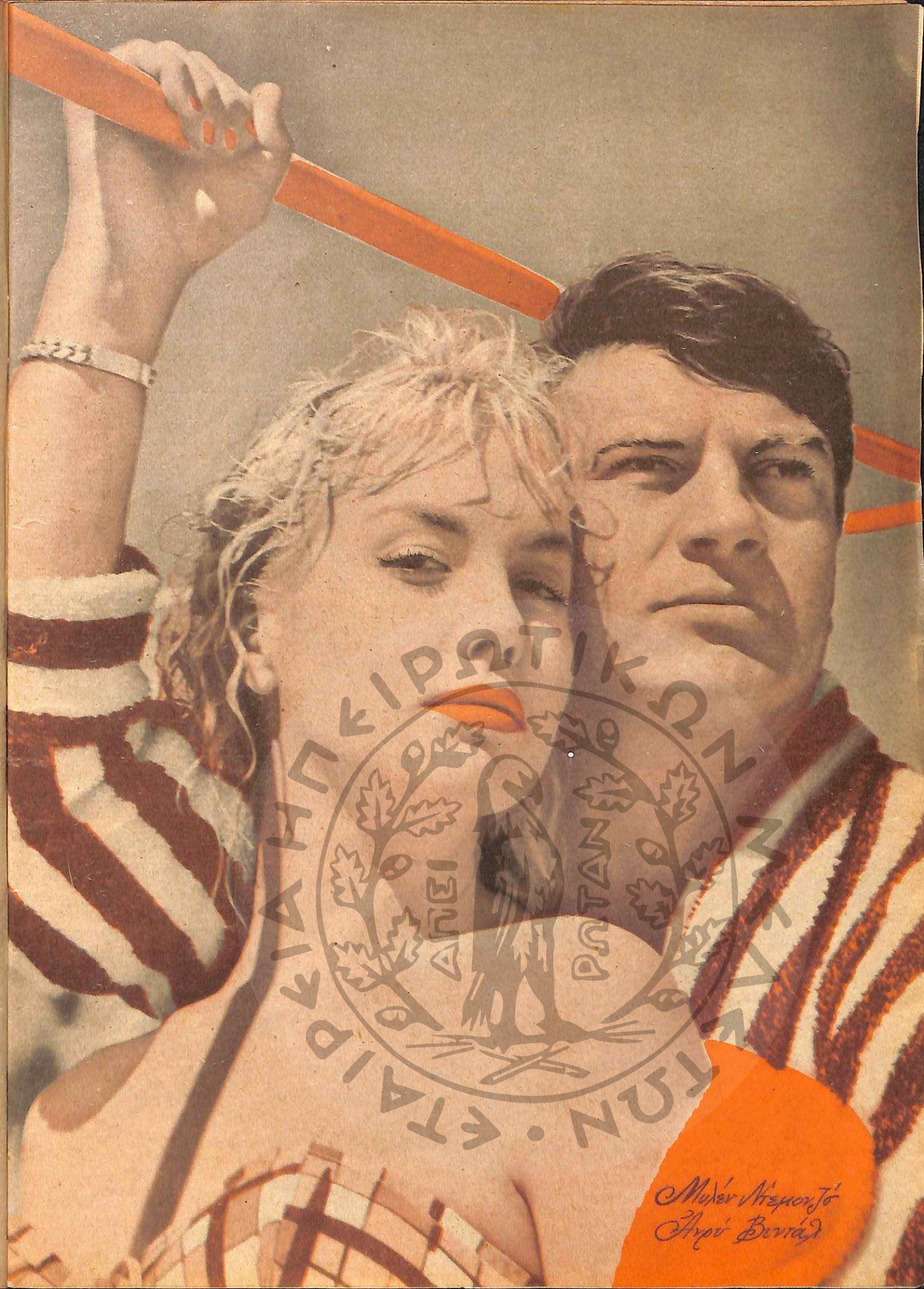
Κατά τους «Ελβετούς» κριτικούς οι μεγαλύτερες κινηματογραφικές επιτυχίες του 1958 ήταν κατά σειρά οι ακόλουθες: «Οι 12 ένοχοι», «Η γέφυρα του ποταμού Κόα», «Ο θεός μου» του Ζακ Τσι, «Συνέχεια μέρα μεσημέρι» του Βάζντα και «Οι Ζαβολιάρηδες».

Η Μπριζίτ Μπαρντ ανήγγειλε επίσημος τη ρήξη της με το Σασά Ντιστέλ. Στους δημοσιογράφους, που τη ρώτησαν, αν είναι πράγματι έρωτευμένη με το Ζακ Σαρρί, η Μπριζίτ απάντησε: «Αυτό αφορά την ιδιωτική μου ζωή!».

Η Ντανιέλ Νταρρί, της οποίας το τελευταίο φιλμ «Μαρί-Οκτόμπερ», που γύρισε υπό τη διεύθυνση του Ζυλιέν Ντυβιέ, προβάλλεται τώρα με εξαιρετική επιτυχία στο Παρίσι, θεωρείται μία από τις πιο σταθερές αξίες του γαλλικού κινηματογράφου.

Χωρίς λόγια.

Μυλάν Ντεμονζό
Φιρό Βεντά

Τι εξαισία στιγμή ο-
ταν δοκίμασε το
πρώτο φιλή!

Η καυμενούλα ή Βαρβάρα... Της άξιζε ένας καλός λόγος. λίγη
άγάπη, πολύς οίκτος. Κι' όλα αυτά της τα χάριζε ή Κλειώ χωρίς
σκέψη, χωρίς επιφύλαξη, με γενναιοδωρία, πούφτανε τα όρια της
σπατάλης.

Καί, ξαφνικά, ή ζωή της άλλαξε. Σ' ένα σπίτι συγγενικό της, ή
Κλειώ συνάντησε. ένα άπογευμα, τον πρώτο άντρα!... Μά ναί, ήταν
ο πρώτος άντρας στη γή αφού την προσέξε!... Είχε την έξοχη κα-
λασύνη να την πλησιάσει, να της μιλήσει άρκετη ώρα, και να την
αποχαιρετήσει ύστερα μ' ένα ζεστό σφίξιμο του χεριού. Ναι, την
είχε προσέξει κάποιος! Καί πώς να μη την προσέξει, αφού υπήρχε
κι' άλλη, χειρότερη!...

Δειλά, σά μαθήτριά, βιάστηκε να ξαναπάει την άλλη μέρα στο συ-
γγενικό της σπίτι, για να μιλήσει γιά κείνον. Οι πληροφορίες, που
πήρε, ήτανε κάθε άλλο παρά καλές: 'Ο άντρας των ονείρων της
ήταν ένας απ' τούς πρόστυχους εκείνους τύπους, που πουλάνε τον
ερωτα και εισπράττουνε το αντίτιμο σε χρήματα. Πληροφορήθηκε,
φαίνεται, πως ή Κλειώ είχε κάποιο μικρό άποταμίευμα — καμιά έ-
ξηνταριά λιρίτσες, οικονομημένες χρόνια τώρα, δεκάρα-δεκάρα — κι'
άρχισε μαζί της μίαν έρωτική καμωδιά, που βόλε στο τέλος της ένα
κέρδος υλικό γιά ίκανοποίησή του! Η Κλειώ έκλεισε μ' άποτροπια-
σμό τ' αυτιά της σ' όλες αυτές τις σκληρές αλήθειες. Γιά πρώτη
φορά κάποιος την είχε προσέξει! Θάκλεινε τα μάτια της καί θάπερτε
στην άγκαλιά του!...

Τόν ξαναείδε, φυσικά. Πήγανε μαζί περίπατο, καί φρόντιζε να κρύψει
την άσχημία της πίσω απ' όλα τα τεχνητά μέσα, που διαθέτει μιά
γυναίκα. Καί σχεδόν το κατάρωσε! Βρέθηκανε μαζί σε μιά μαγευ-
τική έρμηιά, μίαν εξαισία καλοκαιρινή νύχτα. Καί, ξαφνικά, αδόρ-
μητα, το κεφάλι της βρέθηκε γεμμένο στον ώμο του... 'Ω! Τι εξαισία
στιγμή, όταν τα χείλια της ρουφίχανε διψασμένα κι' άπληστα το
πρώτο φιλή!

Την άλλη μέρα δέ μπόρεσε πιά να κρατήσει το μυστικό της από τη
Βαρβάρα:

— Τόν άγαπώ!
— Η άλλη την κτύπησε με ζήλεια.
— Κι' αυτός; τή ρώτησε.
— Αύτός με λαντρεύει!... Θα τόν γνωρίσης καί θα τή δης μοναχή
σου...

Από τότε, συχνά, ή Βαρβάρα συμπλήρωνε τη συντροφιά. Η Κλειώ
ένοιωσε ένα είδος σαδισμού να τη σέρνει μαζί της. Έξαντλούσε άπάνω
της το θρίαμβο της ισχυρότερης γυναίκας. Αύτη είχε έναν άνδρα που

ΑΝΑΚΥΤΤΑΧΤΗΚΕ στον καθρέφτη... Τώρα της
φάνηκε πως ή μύτη της είχε γίνει πιο σουθλερή
καί στη μέση του άσάρκου προσώπου της με τα
βαθουλωμένα κι' άγκρα μάγουλα, φάνταζε σά μιά
οίκτηρ άναμνηστική στήλη της άσχημίας! Καλά τα
μάγουλα: Θα τα κοκκίνιζε λίγο με το πομπόν. Καί τα
χείλια με το ρούζ. Μά ή μύτη της; Εκείνη ή μύτη ήταν που την πί-
κραινε κάθε που κυτταζότανε στον καθρέφτη. Έξ αιτίας της, καί τα
μάτια της φαίνόντουσαν μικρά-μικρά, ξεθωρα, άτονα κι' άσημαντα,
σά δυο μικρές τρυπίτσες άνοιγμένες στην τύχη καί βιαστικά στις
δυο γωνίες του κρανίου. Τώρα, βέβαια, καί τα μαλλιά της ήτανε
σκληρά, σά τούφρες από ξανθή τζίδα.

Μάτια σπαταλούσε άπάνω τους μισό σωληνάριο μπριγιαντίνη κάθε
πρωί. Τό βράδυ, ή σκόνη, ή ιδρώτας κι' ή μπριγιαντίνη πετρώνανε
καί φτιάχνανε μιά συμπαγή μάζα, που μέσα της δέν κατάφευγε να
εισχωρήσει ούτ' ή πιο στερή τσατσάρα... Κι' αυτά ήταν όσα έδλεπε
κι' έπίανε ή καυμενούλα ή Κλειώ. Γιατί υπήρχανε κι' άλλα, που τα
βλέπανε μόνο οι άλλοι. Νά, ή κυρτή της πλάτη, λείψανο μιάς παλιάς,
έκ γενετής, προδιαθέσεως γιά κίφωση! Σ' λιγνός λαιμός της, που δε-
ξιά κι' άριστερά του τετνωόντουσαν τα συρματοσκίνα των άρτη-
ριών, το φοβερό της κι' άπερίγραπτο βάδισμα, που, έπειδή είχε μίαν
άπεγνωσμένη προσπάθεια τσαχιινιάς, γινόταν απλά κι' άσύλητητα
γελοίο... 'Υστερα, τα πόδια της, τα στραβά της ποδαράκια, τα κά-
τασπρα με τίς γαλαζίες φλεβίτσες, τα χεράκια της τα ρικνά κι' ά-
ποστεωμένα, το στήθος της το άνυπαρκτο, οι λαγόνες της οι μηδα-
μινές, μ' έλο το άπεγνωσμένο σφίξιμο του φουστανιού καί της ζώνης,
τα δοντια της τα φοβερά, που τίς περισσότερες φορές τ' άχνούσε
έξω απ' τα χείλια, το δέρμα της το ξερό, ή φωνή της ή άποκρου-
στική!...

Γυναίκα! Μόνο στα φουστάνια... Γιατί δέν ήτανε καθόλου στα έ-
ξωτερικά γνωρίσματα. Ήταν απλά ένα κακόμοιρο πλάσμα, ένα δη-
μιούργημα άτελές, που ξέφυγε τελευταίο απ' το χέρι του Δημιουργού,
σε μιά στιγμή κόυρασης καί βαρυστημάρας του. Κι' όμως, νά ή με-
γαλύτερη άτέλεια: μέσ' στην ψυχή της, έσφύζαν οι πόθοι κι' ώργιάζε
ή γυναικότης!...

Στο γραφείο ήτανε πάντα στην ώρα της. Ήτανε «καλή ύπάλληλος»
— όπως έλες οι άσχημες. Οι συνάδελφοι της μιλούσανε με σεβασμό
— τί φοβερό πράγμα ή σεβασμός γιά μιά γυναίκα! Προϋποθέτει ά-
σχημία, άναπηρία ή γηρατειά... Κανείς δέν είχε δείξει διάθεση να έ-
σχημιά, άναπηρία ή γηρατειά... Κι' αυτά τα «εσκαμμένα» αποτελούσανε γύρω
της μιά βαθειά τάφρο, που δέν την είχε άνοίξει ή ίδια, αλλά ή άδι-
καιλόγητη κακντρέχεια της φύσεως καί που τίποτε δέ μπορούσε να
τή γεφυρώσει!...

Φίλες δέν είχε. Δέ μπορούσε να ύποφέρει τίς άμορφες γυναίκες.
Πιο άσχημες απ' αύτη δέν υπήρχαν, καί γι' αυτό ζούσε μόνη της.
Έτσι, τουλάχιστο, ο κόσμος δέν είχε να κάνει τή σύγκριση. Τελευ-
ταία όμως, νόμιζε πως βόηκε την ίδανική της, φίλη από πρόσωπο
της καινούργιας δακτυλογράφου του γραφείου. Ήτανε πιά άσχημη
από την Κλειώ! Είχε το ένα μάτι της άλλοίθωρο καί κούτσαινε απ'
το άριστερό πόδι. Το σώμα της ήτανε ίσως πιο φορμαρισμένο από
της Κλειώς, μά οι άτέλειές του ύπογραμμίζόντουσαν περισσότερο.

Η Κλειώ άναστένανε μ' άνακούφισι καί βιάστηκε να δώσει όλη της
την άγάπη στη μοναδική της φιλενάδα. Τή λέγανε Βαρβάρα. Είχε
κι' αύτη το δράμα της: Μέσα στο στήθος της γορηπηδούσαν οι πιο
τρελλοί πόθοι, κι' ο έρωτας ταλαιπωρούσε την καρδιά της μ' άνώ-
φελες λαχτάρες. Συχνά μιλούσε γιά όλ' αυτά στην Κλειώ. Καί κείνη
είχε την εξαισία ίκανοποίησι να την παρηγορή!

Η ΔΙΟ΄ ΑΒΗΗΗΗ ΜΕ ΤΑ ΛΕΦΤΑ

την άγαπούσε! Κι' αυτό τόν άνδρα ένοιωσε την άσύγκριτη ήδονή να
τόν έπιδεικνύει στην άλλη, την έρμη!...

Κι' ένα βράδυ, χωρίς καμιά δικαιολογία, εκείνος δέν ήρθε στο
ραντεβού. Έκείνο το βράδυ ή Κλειώ τόν περίμενε μόνη της. Η Βαρ-
βάρα είχε προσφασίσει μιά δουλειά καί δέν την είχε συνοδέψει. Οι
άρες της προσμονής μέσ' στη μυρωμένη νύχτα, της φάνηκαν άνυπό-
φορα μαρτυρικές. Γύρσε σπίτι της με σκυμμένο κεφάλι. Καί, την
άλλη μέρα, ή Βαρβάρα δέν ήρθε στο γραφείο. Άνιση ή Κλειώ πήγε
το μεσημέρι στο σπίτι της.

Η σπιτινοικοκυρά την πληροφόρησε, ότι ή Βαρβάρα είχε μετακο-
μίσει χτές.

— Γιατί;
— Ξέρετε... Μεταξύ μας όμως... Μου φαίνεται πως παντρεύεται!...
— Παντρεύεται;
— Ναι... Βέβαια, δέν είναι καμιά άμορφη, μά έχει άρκετά λεφτου-
δάκια. Καμιά έκαστη λίρες μετρητά κι' ένα σπιτάκι στα Πετρά-
λωνα... Έ, πάντοτε βρίσκονται άνδρες που πρόθυμοι να τα ξεκακα-
λίσουν όλ' αυτά!...

Η Κλειώ καθότανε σά χαζή. Το όνομα του άντρα το διαισθανότανε
κι' άς μ' ήν τ' άκουγε.

Η σπιτινοικοκυρά είδε την ταραχή της.
— Γιατί στενοχωριόσαστε; Καί στα δικά σας!...

Η Κλειώ, με μιά φοβερή προσπάθεια, συνήλθε.
— Είναι πολύ φίλη μου... Δέν ήθελα να κακοπέσει... δικαιολογί-
θηκε.

Κι' έφυγε. Ένοιωσε καλά — άλλοίμονο! — πως είχε χάσει το
παχιυνίδι του έρωτα.

Λίγο πιο πολλά χρήματα κι' ένα άκίνητο είχανε βαρύνει περισ-
σότερο στη ζυγαριά. Κρίμα!... Στο δρόμο, τα πόδια της, τα στραβά
ποδαράκια της, δέν την κρατούσανε. Οι άμοι της είχαν άπότομα καί
γιά πάντα ξανακυρτωθή. Τα μάγουλά της είχαν άνεπανόρθωτα βου-
λιάξει!...

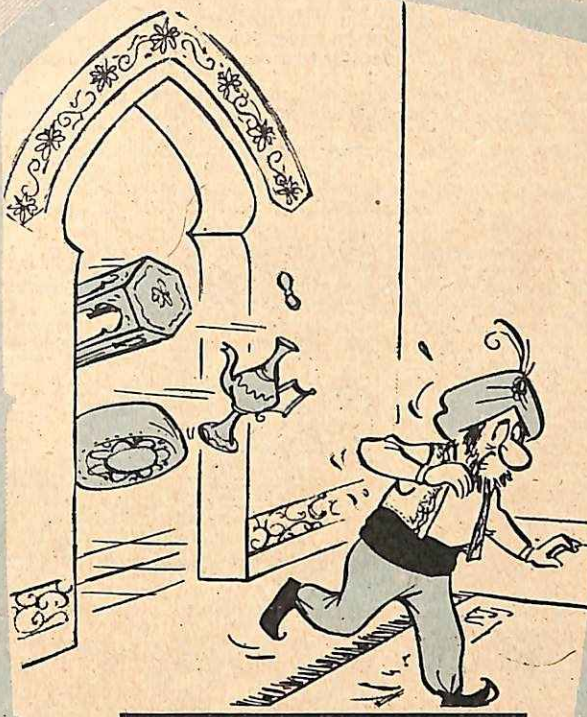
Η μοναδική, ή πρώτη καί τελευταία της έλπίδα, είχε πετάξει μα-
κριά!...

Από αύριο, ούτε κοκκινάδι, ούτε πούντρα, ούτε κοκετταρία. Από
αύριο ή γλυστερός κατήφορος που φέρνει στο άδυσώπητο τέλος!...

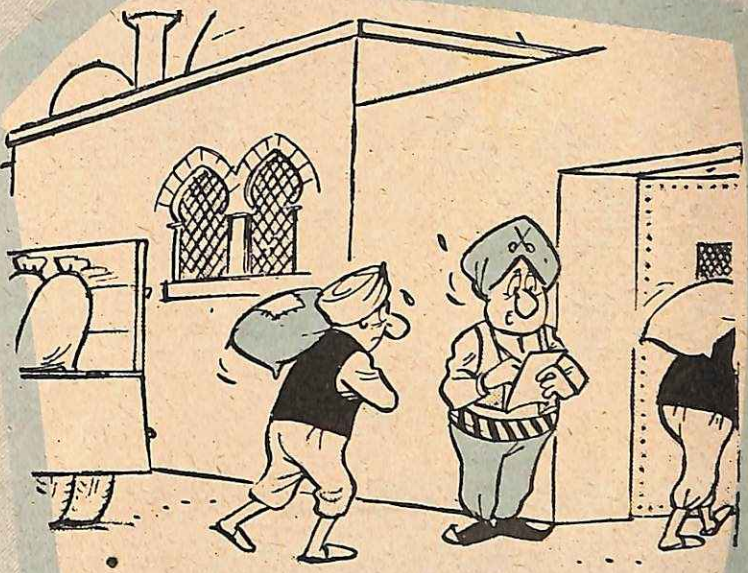
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΙ γυμνιστάι κάνουν πατιναζ

Το πατιναζ στον πάγο είναι μιά εύχρηστη διασκέδασι, αλλά καί
ζεσταίνει κιόλας... Γι' αυτό ίσως άρχισαν τελευταίως να έπιδίδονται
σ' αυτό το σπόρ τα 14 μέλη μιάς άποίκιας γυμνιστών του 'Οντάριο
(Καναδάς). Έκτός απ' τίς ειδικές μπότες καί τα παγοπέδιλα, οι
άρχαριοι φοράνε... κι' ένα μαξιλάρι, γιά τα άναπόφευκτα πεσίματα!

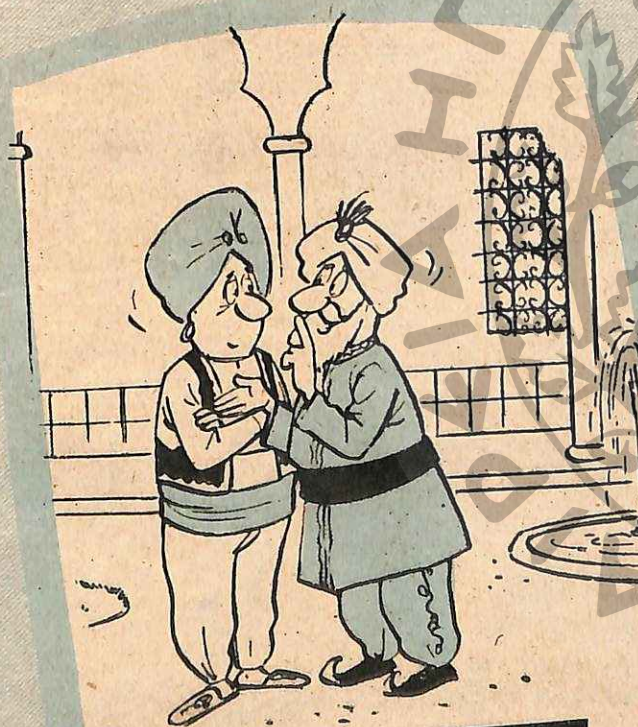

— 'Αυάν, εύχρηστή έπίθεσι!...

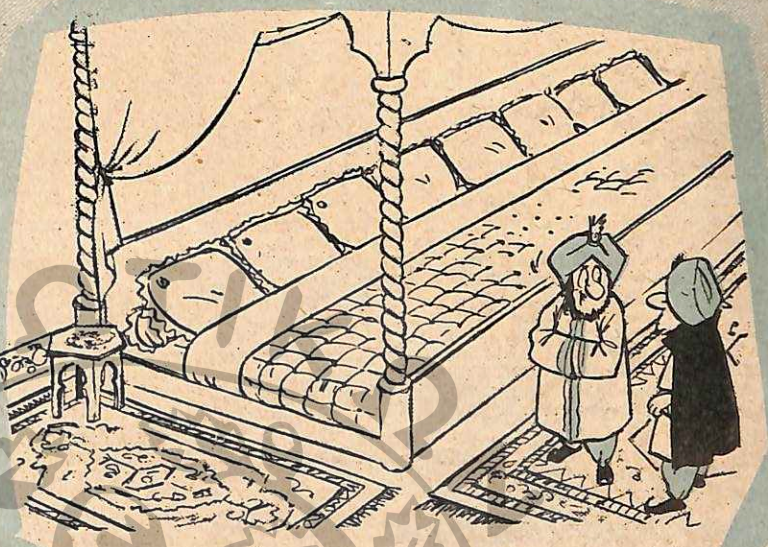

— Είπαμε, λοιπόν, πούντρα τρία τσουβάλια!

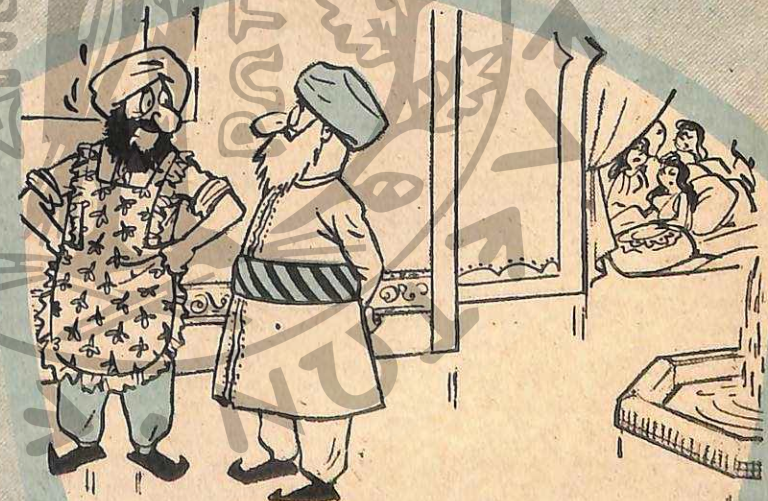
Ταρέμια

— Μή τή π'ες σε καμιά από τίς 38
γυναίκες μου... Έγω μιά φιλενάδα
τσα!...

— Είναι το συκυνικό μου κρεβάτι!...

— Να ένης 22 γυναίκες καί να είσαι ύπο-
χρεωμένος να κάνεις αύτη τη δουλειά μόνος
σου!...

Κάθε νύφη πρέπει να είναι πολύ όμορφη.

ακόμα χλωμότερα, με το κάτασπρο υφικό. Μπορείτε λοιπόν να βάλετε λίγο ρουζ σ' αυτή την περίπτωση — ελάχιστο όμως, γιατί η χαρά και η συγκίνησή θα δώσουν όπωσδήποτε ένα φυσικό τριανταφυλλένιο χρώμα στα μάγουλά σας.

Τ' άλλο πρωί, κάνετε ένα καλό χλιαρό μπάνιο, με άρωματισμένο νερό, και πουντράρετε ύστερα όλο το σώμα σας με άφθονο άρωματικό τάλκ.

Πριν αρχίσετε να ντύνεσθε, βάζετε μια ειδική λωσίων κατά του ιδρώτα.

Καθαρίζετε τα δόντια σας και ρίχνετε στο πρόσωπό σας με τις φούχτες σας κρύο νερό, προετοιμάζοντάς το έτσι για το μακιγιάζ, που θα ακολουθήσει.

Το μακιγιάζ σας πρέπει να είναι διαρκείας, ώστε να μη χαλάσει από τη ζέση της εκκλησίας, τα φιλιὰ των καλεσμένων κλπ.

Αφού πουντράριστήτε, σκουπίζετε το πλεονασμα της πούντρας μ' ένα ειδικό μαλακό βουρτσάκι. Ύστερα παίρνετε ένα καθαρό βαμπακάκι, στάνετε πάνω λίγη τοκτική λωσίων κι, άγγιζετε μ' αυτό όλο σας το πρόσωπο, κοντά-κοντά, για να κάνετε να διαρκέσει επί ώρες το μακιγιάζ σας.

Κι' αν ακόμα τις άλλες μέρες δε βάφετε τα χείλια σας, στο γάμο σας θα κάνετε εξαιρέσι. Διαλέξετε όμως ένα κραγιόνι άνεξιτηλο και σε απόχρωσι όχι πολύ ζωηρή (ρόζ ή κοραλί).

Τα μάτια σας πρέπει να είναι καλοσχεδιασμένα, αλλά να μη φαίνονται βαμμένα.

Μπορείτε να βάλετε λίγο ρίμμελ σκούρο καφέ, αν είναι ξέθωρος ο βλεφαρικός σας. Άλλοιώς, τις περνάτε απλώς μ' ένα βουρτσάκι και μ' ελάχιστη κρέμα.

Πριν φορέσετε το υφικό σας, σκεπάστε το πρόσωπο και τα μαλλιά σας μ' ένα μαντήλι, για να προφυλάξετε το μακιγιάζ και το χτένισμά σας.

Προετοιμασθήτε ένα μήνα πριν απ' το γάμο

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙ θέλει τη νύφη — κάθε νύφη — πολύ όμορφη. Κι' αυτό αληθεύει ως ένα σημείο, γιατί η εύτυχια κι' η αγάπη είναι τα καλύτερα «καλλυντικά». Δε μπορούν, όμως, βέβαια, να κάνουν θαύματα, όταν το δέρμα, τα μαλλιά ή τα χέρια είναι άπεριποίητα.

Χρειάζεται λοιπόν το λιγότερο ενός μηνός προετοιμασία, πριν απ' το γάμο.

Πρέπει να... καλοπιάσετε αρκετόν καιρό το δέρμα σας, για να σας βγάλει άσπροπρόσωπη τη μεγάλη μέρα του γάμου! Καθαρίζετε το μ' επιμέλεια κάθε βράδυ από τα υπολείμματα του μακιγιάζ, χρησιμοποιώντας δυο φορές στη σειρά γάλα καθαρισμού (ή κρέμα) κι' ύστερα νερό και σαπούνι.

Το λιπαρό δέρμα χρειάζεται ατμόλουτρο κάθε βδομάδα και μια κομπρέσα για να ξεφράζονται οι πόροι και να φύγουν τα μπιμπικία. Το ξηρό δέρμα χρειάζεται μια θρεπτική κρέμα κάθε βράδυ.

Αν κάνετε περμανάντ πριν απ' το γάμο σας, πρέπει να μεσολαβήσει κατόπιν ένας μήνας το λιγώτερο, ώστε να γίνουν στο μεταξύ απαλές οι τρίχες. Αν είναι δυνατόν, πάρτε μαζί σας στον κομωτή το υφικό σας πέπλο, ώστε να βοηθήσει ένα στυλ ταίριασμένο μ' αυτό.

Πάντως, είτε κάνετε περμανάντ είτε όχι, λούζετε συχνά τα μαλλιά σας και κάνετε δυο φορές τη βδομάδα μασάζ του τριχωτού δέρματος, με μια οινόπνευματοχο λωσίων αν είναι λιπαρό, ή με μια ειδική τοκτική κρέμα αν είναι πολύ ξηρό. Τα βουρτσίζετε δε επί 3 λεπτά κάθε βράδυ.

Τα χέρια σας πρέπει να είναι λεία, απαλά και άσπρα. Φοράτε, λοιπόν, λαστιχένια γάντια όταν εργάζεσθε στο νοικοκυριό σας, και κάθε φορά που σκουπίζετε τα χέρια σας, περνάτε τα με μια κατάλληλη λωσίων.

Κάθε βράδυ, τους κάνετε μασάζ με θρεπτική κρέμα, με σταθερές κινήσεις απ' τα δάχτυλα προς τον καρπό. Ύστερα φοράτε ένα ζευγάρι βαμπακερά γάντια πολύ εύχρηστα, ώστε να συνεχισθεί και στον ύπνο σας η «κούρα καλλονής» των χεριών σας.

Τα χέρια, που είναι κοκκινωπά από κακή κυκλοφορία του αίματος, διορθώνονται με μερικές απλές ασκήσεις. Χτυπάτε τα δάχτυλά σας πάνω στο τραπέζι, σά να παίζετε πιάνο. Αφίνετε τα χέρια σας να κρέμονται χαλαρά απ' τον καρπό και τα κουνάτε πάνω-κάτω σά φτερά. Τα περνάτε μια φορά τη βδομάδα μ' ένα ήπιο αποχρωστικό (άραιό οξυγένη) και τους βάζετε ύστερα μια ζεστή κομπρέσα.

Λίγες μέρες πριν απ' το γάμο, προδάρτε το υφικό σας, δοκιμάστε το μακιγιάζ σας, εξασκηθήτε στο να περπατάτε με χάρη με τα υφικά παπούτσια σας.

Το βράδυ της παραμονής, αποφύγετε την κούρασι και τον ένθενο και πιαγιάστε από νωρίς. Προηγούμενος όμως λουστήτε και φορμάρετε μ' εξαιρετική επιμέλεια τα μαλλιά σας (αν δεν πρόκειται να πάτε στο κομωτήριο την ίδια μέρα του γάμου). Στο τελευταίο νερό, που θα τα ξεπλύνετε, προσθέσετε μερικές σταγόνες κολώνια, παράμοια με το άρωμα, που θα βάλετε στο γάμο (που πρέπει να είναι ελαφρό και λουλουδένιο).

Δένοντας τα μαλλιά σας μ' ένα λεπτό μαντήλι, στον ύπνο σας, αφού πρώτα τα στερεώσετε με φουρκέτες, μπορείτε να διατηρήσετε τη φόρμα τους ως την άλλη μέρα.

Βεβαιωθήτε αν τα χέρια σας είναι άσπρα, άσπρα και λεία. Βάψτε τα νύχια σας με βερνίκι ελαφρύ ρόζ.

Τέλος, πριν πλαγιάσετε, ετοιμάσετε όλα όσα θα χρειαστήτε την άλλη μέρα: εσώρουχα, κάλτσες, φόρεμα, πέπλο, παπούτσια, γάντια... Βάλτε επίσης μέσα σ' ένα κουτί όλα τα απαιτούμενα για το μακιγιάζ σας, ώστε να μην ψάχνετε την άλλη μέρα έδω κι' εκεί, πάνω στην παραμόλη σας.

Έδω πρέπει να προσθέσουμε, ότι τα γλωμά πρόσωπα φαίνονται

Τι όμορφη ΝΥΦΟΥΛΑ!

Για το πρόσωπο

Η επίδερμίδα του προσώπου πρέπει να καθαρίζεται τελείως κάθε βράδυ, αλλά με διαφορετικό τρόπο, αναλόγως της ποιότητός της.

Αν είναι λιπαρή, θα τη σκουπίζετε πρώτα καλά μ' ένα ειδικό λεπτό χαρτί, που υπάρχει στα μυρωπιώλια, κι' ύστερα θα την περάσετε μ' ένα βαμπακί βουτηγμένο σε φυτικό λάδι λουλουδιών. Έπειτα τη σκουπίζετε μ' ένα καθαρό φύλλο απ' το ίδιο χαρτί.

Αν όμως έχετε ερηρή επίδερμίδα, θα μεταχειριστήτε ένα βαμπακί βουτηγμένο σε λίγο φρέσκο γάλα.

Αν διαθέτετε λίγο φρέσκο βούτυρο, ανάλατο, αλείψτε μ' αυτό το πρόσωπό σας. Είναι μια αθλητική κρέμα βιταμινούχος, αλλά δεν πρέπει να επιδράσει περισσότερο από 20 λεπτά. Ύστερα σκουπίζετε καλά την επίδερμίδα σας με το ειδικό χαρτί και την περνάτε με λίγο γάλα από μύγδαλα ή με λίγο χαμομήλι.

Εθνεργατία

"ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΔΟΥΔΟ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ ΝΕΒΑΔΑΣ"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι στρατιώτες, για να κλείσουν κάθε όδο υποχωρήσεως στους ληστές, βάζουν ρωτιά στο δάσος. Η Έστρελλα, ωστόσο, κατορθώνει να ούση το φερνάντο, δον γώντας τον σε μία σπηλιά, που βρίσκεται πλάι σ' έναν άρπυτικο καταρράκτη και που δεν την ξέρει κανένας άλλος κρεμασμένος στον τοίχο δυο πορτραίτα με όλοχρωμη κορνίζα. Το ένα είναι του βασιλιά Φιλίππου του ώριου, πατέρα του βασιλιά δον Κάρλο, που καθέται την εποχή εκείνη στο θρόνο της Ισπανίας, και το άλλο της βασιλίσσας των τοιγάνων Τοπάζιας. Η Έστρελλα φανερώνει στον φερνάντο ότι είναι κόρη της Τοπάζιας και του βασιλιά Φιλίππου. Παίρνει κατόπιν μια περ-υμνη κι' ένα δακτυλίδι και φεύγει, λέγοντας στο φερνάντο πως είναι βέβαιη ότι θα επιτύχει τη χάρη του από το βασιλιά δον Κάρλο. Στο μεταξύ, ο πατέρας του φερνάντο δον Ρουί ντε Τορίλλας περιμένει το βασιλιά στη Γρανάδα, για να πείσει στα πόδια του και να τον παρακαλέσει να δώσει χάρη στο γιό του.

Ο δον Κάρλος τους κύτταξε με το μικρό του βλέμμα. Τους έγενε κατόπιν με το χέρι του να τον ακολουθήσουν.

Οι Ισπανοί μεγιστάνες, μ' ολοφάνερη δυσφορία, πήραν θέσι πίσω από τους Φλαμανδούς.

Η πομπή ξεκίνησε αμέσως προς το μέρος της Άλαμπρας. Οι λοχσοφόροι συγκροτούσαν το πλήθος στην άκρη του δρόμου. Έδω και εκεί οι κάτοικοι της Γρανάδας είχαν τρέξει έξω από τα σπίτια τους, για να υποδεχτούν το βασιλιά, καμιά ζητωκραυγή και καμιά επευφημία δεν άκουσθηκε στο πέρας μ' του.

Η πομπή πλησίαζε τώρα στην πλατεία των Άλμπιτις. Στη μέση, ολονόχως, ένας άνθρωπος στέκταν γονατιστός. Φορούσε, ωστόσο, το καπέλλο στο κεφάλι του.

Ο δον Κάρλος βάδευε να φτάσει το γρηγορώτερο στην Άλαμπρα. Αλλά δε μπορούσε να μη σταματήσει μπροστά σ' αυτό τον άσπρομαλλη γέρο, που περίμενε γονατιστός για να του μιλήσει.

Ανήκετε στους μεγιστάνες της Ισπανίας; Τον ρώτησε πηγαίνοντας κοντά του.

Ναι, μεγαλειότατε, απάντησε ο γέρος.

Είσαστε από την Άραγωνία ή από την Καστίλη;

Από την Άνδαλουσία.

Χωρίς δειμούς με τους Μαύρους;

Στις φλέβες μου κυλάει μόνο χριστιανικό αίμα.

Τ' όνομά σας;

Δον Ρουί ντε Τορίλλας.

Σηκωθείτε και μιλήστε.

Ο δον Ρουί σηκώθηκε.

Μόνο βασιλικά αυτιά μπορούν ν' ακούσουν έκείνο που έχω να πω, απάντησε.

Ο βασιλιάς έκαμε μια κίνηση με το χέρι του.

Απομακρυνήτε, είπε σε κείνους που τον περιτοίχιζαν.

Οι άνθρωποι της ακολουθίας του σχημάτισαν έναν κύκλο αλόγυρα. Στη μέση αυτού του κύκλου έμειναν μόνο ο βασιλιάς κι' ο δον Ρουί ντε Τορίλλας.

Σας ακούω, είπε ο πρώτος.

Μεγαλειότατε, συχωρέστε με, που τρέμει η φωνή μου, άρχισε ο δον Ρουί. Άλλ' είμαι μεγάλη η συγκίνησή κι' η ταραχή μου, γιατί θέλω να σας ζητήσω μια χάρη...

Σας παρακαλώ να μιλήτε πιο ήρεμα, για να μπορέσω να σας καταλάβω καλύτερα, του είπε ο βασιλιάς, διακόπτοντάς τον.

Η μεγαλειότης σας άς με συχωρέσει, απάντησε ο δον Ρουί. Είχα ξεχάσει πως δεν έχετε εξοικειωθεί ακόμη με την ισπανική γλώσσα.

Θα εξοικειωθώ πολύ γρήγορα, σενιόρ, είπε ο βασιλιάς με ψυχρό και θεληματικό ύφος.

Μεγαλειότατε, συνέχισε ο δον Ρουί. Έχω ένα γιό είκοσι έφτα χρόνων. Άγαπούσι μια νέα, αλλά έπειδη φοβόταν την όργη μου

— πρέπει να σας εξομολογηθώ, ότι του φέρθηκα πάντα πολύ σκληρά — συνδέθηκε μαζί της, χωρίς να μου ζητήσει την άδεια για να την κάνει νόμιμη σύζυγο του. Κάποτε, όμως, ο πατέρας της ανακάλυψε τις ένοχες σχέσεις του γιου μου μαζί της. Κι' έπειδη το γεροντικό χέρι του ήταν πολύ αδύνατο για ν' αντιμετώπιση ένα νέο είκοσι χρόνων — αυτή την ηλικία είχε τότε ο γιός μου — ανέθεσε στο γιό του, τον δον Άλδάρ, να εκδικηθή την προσβολή που είχε γίνει στο σπίτι του. Ο γιός μου προθυμοποιήθηκε να κάνει σύζυγο του αυτή τη νέα, αφού ζήτησε ποάτα την άδειά μου. Άλλ' ο δον Άλδάρ δε θέλησε ν' άκουσι τίποτα. Έτσι, μονομάχησαν κι' ο δον Άλδάρ σκοτώθηκε.

Δεν άγαπάω τις μονομαχίες, είπε ο δον Κάρλος.

Ύπαρχουν περιστάσεις, που ένας έντιμος άνθρωπος δε μπορεί ν' άρνηθή να μονομαχήσει, απάντησε ο δον Ρουί. Η μονομαχία είχε γίνει χωρίς μάρτυρες. Ο πατέρας του δον Άλδάρου κατηγορήσε τότε το γιό μου ως δολοφόνο και πέτυχε να εκδοθή διαταγή για να συλληθώ. Τρεις αλγκουαίλ παρουσιάστηκαν στο σπίτι μου, κι' έθελσαν να τον πιάσει στη φυλακή με τη βία. Ο γιός μου αντίσταθηκε τότε και σκότωσε τους δυο απ' αυτούς. Τον τρίτο τον τραυμάτισε. Έπειτα έφυγε στο βόρειο.

Α' έκαμε ο βασιλιάς. Μου είπατε πως είσατε από τους μεγιστάνες της Ισπανίας, που έχουν το προνόμιο να μου μιλάνε με το καπέλλο στο κεφάλι και σάς πιστεύω. Ο γιός σας, όμως, είναι ληστής.

Μεγαλειότατε, συνέχισε ο δον Ρουί, ο πατέρας του δον Άλδάρ πέθανε και μαζί του πέθανε κι' η όργη του. Η κόρη του, που είχε σχέσεις με το γιό μου, μπήκε σε μοναστήρι και πληρώνα για τη συντήρησή της

— Δεν έχω να κάμω τίποτα μ' αυτή την υπόθεση, είπε ψυχρά. Πηγαίνετε να όπτε τον αρχιεπίσκοπο της Άνδαλουσίας.

Απομακρυνήκε κατόπιν.

Ο δον Ρουί άπείνε και πάλι μόνος στην πλατεία των Άλμπιτις.

Ένας από κείνους που συνάδευαν το βασιλιά, ωστόσο, αντί ν' ακολουθήσει τους άλλους κοινοστάθηκε, κι' έπειτα από μικρό διάστημα, προχώρησε προς το μέρος του δον Ρουί.

Άγαπώτε δον Ρουί, του είπε, κάμε μου τη χάρη να δέχτησ το χαιρετισμό ενός παλιού φίλου σου, που δεν έπαυε ποτέ να σ' αγαπά.

Ο δον Ρουί σήκωσε άναγ το κεφάλι του και μια λυπηρή χαράς πέρασε από το πρόσωπό του, καθώς αντίκρυσε τον άνθρωπο, που στέκταν μπροστά του.

Εσύ είσαι, δον Ίνιγκο; είπε. Είμαι πολύ εύτυχισμένος, γιατί θα σου σφίξω το χέρι. Μ' έναν όρο, όμως...

Ποιόν;

Ότι όσον καιρό μέινεις στη Γρανάδα, θα είσαι φιλοξενούμενος μου.

Ο δον Ίνιγκο χαμογέλασε.

Δεν περίμενα την πρόσκλησή σου, δον Ρουί, απάντησε. Αυτή την ώρα, η δόνα Φλωρ βρίσκεται κοντά στη δόνα Μερσεντές, τη γυναίκα σου.

Ο δον Ίνιγκο είχε δει το φίλο του, που περίμενε γονατιστός για να μιλήσει στο βασιλιά κι' από το ύψος του τελευταίου κατάλαβε πως του είχε άνηθή τη χάρη που του ζήτησε.

Νομίζω πως δε μπόρεσε να... συνεχονήσής με το νεαρό βασιλιά μας, είπε στο φίλο του, προσπαθώντας να μαντέψει την αιτία της λύπης, που διάβαζε στο πρόσωπό του.

Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε ο δον Ρουί. Ο βασιλιάς το όμολογεί μόνος του πως δεν πολυκαταλαβαίνει τα ισπανικά. Κι' έχω, από τ' άλλο μέρος, δεν έχω ούτε μια φλαμανδική λέξη...

Άλλ' άς άφίσουμε το βασιλιά κι' άς μιλήσουμε για τη χαριτωμένη κορούλα σου... Έλπίζω πως η ευαίσθητη συνάντησή, που είχατε στο βουνό, δεν πείραξε την υγεία της...

Α, έμαδες κιόλας αυτή τη συνάντησή;

Αντι να χάσω τη νερά, έκαμα, πότες, τα... (κροαί μου!)

Ας που φύσαγε (γέω) το βαρριδάκι αυ (τη την ώρα και των πιόκων τα (νερα με...πιτοίσιανε στα (φορά).

Γι' αυτό και λέω (στ' άνοιχτα ότι διεπράξα άμωσ- (για κι' όπ... κολάσθηκα (φωρικά στής Όμονοίας την (πλατεία!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Α, έμαδες κιόλας αυτή τη συνάντησή;

Ένα ήγεμονικό ποσόν κάθε χρόνο. Συμβιβάσθηκα επίσης με τις οικογένειες των δυο σκοτωμένων αλγκουαίλ και με τον τραυματισμένο και κανείς τους πιά δεν έχει την παραμικρή άπαιτησι. Για να κάμω αυτούς τους συμβιβασμούς διέθεσα όλη την περιουσία μου, έτσι, που από την κληρονομία του πατέρα μου μου άπόμεινε μόνο το σπίτι που έχω στην πλατεία της Βίλα-Ράμπλα. Άλλ' αυτό δεν έχει σημασία... Πλήρως, μεγαλειότατε, την τιμή του αίματος... Άρκει τώρα μια λέξη από το στόμα σας, για να ξαναγυρίση ο γιός μου στους κόλπους της κοινωνίας και να λήσι ήρεμα κι' ειρηνικά.

Έκαμε μια μικρή παύσι, αλλά βλέποντας πως ο βασιλιάς σιωπούσε, ξανάπε:

Σας έφορκίω μεγαλειότατε άφου όλα κανονίσθηκαν πιά με τους αντιδίκους, να συχωρέσετε το γιό μου και να του ξαναδώσετε την τιμή του... Ρίξτε το βλέμμα σας στην ιστορία μας και θα βοηθή πολλούς από τους προγόνους μου, στους οποίους οι βασιλιάδες της Ισπανίας χρωσάνα ένα μέρος από τη δόξα τους... Λυπηθήτε, μεγαλειότατε, τα άσπρα μου μαλλιά... Λυπηθήτε ακόμη τη γυναίκα μου, που είναι δυστυχισμένη από τότε που έφυγε ο γιός μας... Στο όνομα της μητέρας σας, της βασιλίσσας Ιωάννας, στο όνομα των προγόνων σας, του Φερδινάνδου και της Ισαβέλλας που κάρφωσαν με τα χέρια τους αυτό το σταυρό στο στήθος μου, λυπηθήτε τα δάκρυα ενός δυστυχισμένου πατέρα και ξαναδώστε του το γιό του.

Ο βασιλιάς έμεινε άναποφασίστος μερικές στιγμές. Τίναξε έπειτα το κεφάλι του προς τα πίσω.

Δεν έχω να κάμω τίποτα μ' αυτή την υπόθεση, είπε ψυχρά. Πηγαίνετε να όπτε τον αρχιεπίσκοπο της Άνδαλουσίας.

Απομακρυνήκε κατόπιν.

Ο δον Ρουί άπείνε και πάλι μόνος στην πλατεία των Άλμπιτις.

Ένας από κείνους που συνάδευαν το βασιλιά, ωστόσο, αντί ν' ακολουθήσει τους άλλους κοινοστάθηκε, κι' έπειτα από μικρό διάστημα, προχώρησε προς το μέρος του δον Ρουί.

Άγαπώτε δον Ρουί, του είπε, κάμε μου τη χάρη να δέχτησ το χαιρετισμό ενός παλιού φίλου σου, που δεν έπαυε ποτέ να σ' αγαπά.

Ο δον Ρουί σήκωσε άναγ το κεφάλι του και μια λυπηρή χαράς πέρασε από το πρόσωπό του, καθώς αντίκρυσε τον άνθρωπο, που στέκταν μπροστά του.

Εσύ είσαι, δον Ίνιγκο; είπε. Είμαι πολύ εύτυχισμένος, γιατί θα σου σφίξω το χέρι. Μ' έναν όρο, όμως...

Ποιόν;

Ότι όσον καιρό μέινεις στη Γρανάδα, θα είσαι φιλοξενούμενος μου.

Ο δον Ίνιγκο χαμογέλασε.

Δεν περίμενα την πρόσκλησή σου, δον Ρουί, απάντησε. Αυτή την ώρα, η δόνα Φλωρ βρίσκεται κοντά στη δόνα Μερσεντές, τη γυναίκα σου.

Ο δον Ίνιγκο είχε δει το φίλο του, που περίμενε γονατιστός για να μιλήσει στο βασιλιά κι' από το ύψος του τελευταίου κατάλαβε πως του είχε άνηθή τη χάρη που του ζήτησε.

Νομίζω πως δε μπόρεσε να... συνεχονήσής με το νεαρό βασιλιά μας, είπε στο φίλο του, προσπαθώντας να μαντέψει την αιτία της λύπης, που διάβαζε στο πρόσωπό του.

Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε ο δον Ρουί. Ο βασιλιάς το όμολογεί μόνος του πως δεν πολυκαταλαβαίνει τα ισπανικά. Κι' έχω, από τ' άλλο μέρος, δεν έχω ούτε μια φλαμανδική λέξη...

Άλλ' άς άφίσουμε το βασιλιά κι' άς μιλήσουμε για τη χαριτωμένη κορούλα σου... Έλπίζω πως η ευαίσθητη συνάντησή, που είχατε στο βουνό, δεν πείραξε την υγεία της...

Α, έμαδες κιόλας αυτή τη συνάντησή;

Αντι να χάσω τη νερά, έκαμα, πότες, τα... (κροαί μου!)

Ας που φύσαγε (γέω) το βαρριδάκι αυ (τη την ώρα και των πιόκων τα (νερα με...πιτοίσιανε στα (φορά).

Γι' αυτό και λέω (στ' άνοιχτα ότι διεπράξα άμωσ- (για κι' όπ... κολάσθηκα (φωρικά στής Όμονοίας την (πλατεία!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Α, έμαδες κιόλας αυτή τη συνάντησή;

— Ναί... 'Ο δὸν Λοπέθ μου εἶπε πὼς πέσατε στὰ χέρια — στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ φωνὴ τοῦ δὸν Ρουί τρεμιούλιασε ἐλαφρά — τοῦ Σαλτεαντόρ.

— 'Ο ἀνθρώπος αὐτὸς μὰς φέρθηκε σὰν εὐπατρίδης· κι' ὅχι σὰν ληστής, ἀπάντησε ὁ δὸν 'Ινίγκο. 'Αν εἶναι λιοντάρι ἢ τίγρις γιὰ τοὺς ἀλλοὺς, σὲ μὰς, ὅμως, φέρθηκε σὰν ἀνάνι... Δισθάνομαι πὼς εἶμαι υποχρεωμένος ἀπέναντί του καὶ δὲ θὰ μπορέσω νὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν ξεπληρώσω τὴν ὑπόσχεσι πού του ἔδωσα.

— Καὶ ποῖα εἶναι ἡ ὑπόσχεσι πού του ἔδωσες; ρώτησε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ὁ δὸν Ρουί.

— Τοῦ ὥρκιστῃκα, ὅτι θὰ ἐξαντλήσω ὅλη τὴν ἐπιτροπὴ μου στὴ βασιλιά, γιὰ νὰ τὸν πείσω νὰ τοῦ δώσῃ χάρι.

— 'Ο δὸν Ρουί ἀναστενάζει.

— Θὰ σοῦ τὴν ἀρνήθῃ, εἶπε.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο;

— Εἶχες τὴν εὐγένεια νὰ μὴ μὲ ρωτήσης γιὰ ποῖο λόγο περὶμένα γονατίζεις, γιὰ νὰ μιλῶς στὴ βασιλιά. Μάθε, λοιπόν, πὼς ἡ-θελα νὰ τοῦ ζητήσω νὰ δώσῃ χάρι σ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο.

— 'Ο δὸν 'Ινίγκο κύτταξε μ' ἀπορία τὸ συνομιλητὴ του.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος, πού τὸ μαθαίνω, εἶπε. 'Ετσι, θὰ ἔχω ἕναν λόγο παρπανά γιὰ νὰ μιλῶς στὴ βασιλιά... 'Αλλά, πές μου, δὸν Ρουί, τὸν ξέρεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

— 'Ο δὸν Ρουί δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. 'Ε-πειτα ἀκούοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του, ἀπάντησε, μὲ φωνὴ πού ἔτρεπε:

— 'Ο ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι γυιὸς μου.

— Γυιὸς σου; εἶπε. Γυιὸς δικὸς σου καὶ τῆς δόνας Μερεντέ;

— Καὶ βέβαια, ἀφ' οὗ ἡ δόνα Μερεντέ εἶναι γυναῖκα μου, ἀπάντησε ὁ δὸν Ρουί μ' ἕνα θλιβερό χαμόγελο.

— Σάπασαν κι' οἱ δύο γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὶς σκέψεις τους.

— Καὶ τί σοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλιάς; ρώ-τησε ἔπειτα ὁ δὸν 'Ινίγκο.

— Δὲ μούδωσε καμμία ἀπάντησι...

— Εἶσαι βέβαιος, δὸν Ρουί;

— Μοῦ εἶπε ν' ἀπειθυνθῶ στὸν ἀρχιδικα-στή τῆς 'Ανδαλουσίας.

— Καὶ λοιπόν;

— 'Αρχιδικαστὴς τῆς 'Ανδαλουσίας ἦταν ὁ δὸν Ροδρίγο ντὶ Καλεντρε, πού πέθανε. Σὲ ποῖον, λοιπόν, ν' ἀπειθυνθῶ;

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ δὸν Ροδρίγο πέ-θανε, ἀπάντησε ὁ δὸν 'Ινίγκο. 'Αλλά, πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέρες ὁ βασιλιάς ὥρισε ἄλλον ἀρχιδικαστὴ, πού ἔφτασε σήμερα στὴ Γρα-ναδά.

— Καὶ ποῖος εἶναι;

— 'Ο ἀνθρώπος αὐτὸς θὰ κάμῃ τὰ πάντα γιὰ τὸ γυιὸ σου, γιὰτὶ εἶναι φίλος σου.

— 'Αλλά ποῖος εἶναι; ξαναρώτησε ὁ δὸν Ρουί.

— 'Ο ἀνθρώπος, πού στέκεται μπροστά σου ἀπάντησε ὁ δὸν 'Ινίγκο.

— 'Ο δὸν Ρουί γούρλωσε τὰ μάτια ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

— Σὺ εἶσαι ὁ καινούργιος ἀρχιδικαστὴς τῆς 'Ανδαλουσίας; ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ δὸν 'Ινίγκο. Πιστεύεις τώρα, ὅτι μπορεῖς νὰ βασίλευσι στὴν ὑπό-σχεσι, πού ἔδωσα στὸ γυιὸ σου;

— 'Ο δὸν Ρουί ἔσφ'ξε μὲ συγκίνησι τὰ χέ-ρια τοῦ συνομιλητοῦ του. Δάκρυα κυλούσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

— 'Ο Θεὸς εἶναι μεγάλος! ψιθύρισε.

Ἡ αὐλὴ τῶν λεόντων

— 'Ο δὸν 'Ινίγκο, ἀφ' οὗ ἀποχαίρειται τὸ φι-λο του, διευθύνθηκε μὲ γρήγορα βήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς 'Αλάμπρας. Βιάζονταν νὰ φτά-σῃ ἐκεῖ, ἀπὸ ῥόδο μήπως ὁ βασιλιάς εἶχε προσέξῃ τὴν ἀπουσία του.

Τὸ ἀνάκτορο ἦταν γεμάτο ἀπὸ 'Ισπανοὺς καὶ Φλαμανδοὺς εὐπατρίδεις.

— 'Ο μεγάλος ἀρχιδικαστὴς τῆς 'Ανδαλου-σίας περᾶσε διαδοχικά ἀπὸ τὴν αὐλὴ τῶν Μύρτων, ἀπὸ τὴν στοὰ τοῦ Λουτροῦ, ἀπὸ τὸν προθάλαμο τῆς Μπαρκα ἀπὸ τὴ μεγάλη αἶ-θουσα τῶν πρεσβευτῶν. ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς Λιντακάγια κι' ἔφτασε στὴν αὐλὴ τῶν λεόν-των, ὅπου βρισκόταν ὁ βασιλιάς.

Αὐτὴ ἡ αὐλὴ ἦταν ἕνα ὀρθογώνιο σαράντα μέτρων μήκους καὶ εἰκοσι πλάτους, πού πε-ριτριγυριζόταν ἀπὸ εἰκοσιόχτ' μαρμάρινες κολώνες μὲ ἐπιχρυσωμένα κιονόκρανα. Στὴ μέση εἶκοσι λιοντάρια ἀπὸ πορφύρετ' κρα-τούσαν στὴ ράχη τους μιὰ πελώρια λεκάνη.

— 'Ο βασιλιάς ἦταν ἀκουμπισμένος σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ λιοντάρια καὶ κοινοβένιαζε μὲ τὸν πρωτοπουργό του. Βλέπουμε τὸν δὸν 'Ινίγκο, πού ἐγεννε νὰ πλησιάσῃ.

— Γνωρίζετε τὸν δὸν Ρουί ντ' Τορέλλας; τὸν ρώτησε.

— Ναί, μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ δὸν 'Ι-νίγκο. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὶν εὐγενεῖς ἀρ-χόντες τῆς 'Ανδαλουσίας. Πολεμήσαμε μαζί ἐναντίον τῶν Μαυρῶν, τὴν ἐποχὴ πού βα-σίλευαν οἱ ἑνδοκοὶ πρόγονοί σας Φερδινάν-δος καὶ 'Ισαβέλλα.

— Καὶ ξέρετε τί μοῦ ζήτησε;

— Ζήτησε ἀπὸ τὴν μεγαλειότητά σας χάρι γιὰ τὸ γυιὸ του τὸν δὸν Φερνάντο.

— Καὶ ξέρετε ἀκόμη τί ἔκαμε ὁ γυιὸς του;

— Σκότωσε σὲ μονομαχίᾳ τὸν ἀδελφὸ μιᾶς νέας, πού ἦταν φίλη του.

— Κι' εἶπεται;

— Σκότωσε ἀκόμη δυὸ ἀλγκουαζίλ, πού εἶχαν πάει γιὰ νὰ τὸν πιάσουν καὶ τραυμά-τισε τρίτον.

— Κι' εἶπεται;

— Κάνοντας γιὰ δεύτερη φορὰ αὐτὴ τὴν ἐ-ρώτησι, εἶχε στριβεῖ τὰ μάτια του πάνω στὸ δὸν 'Ινίγκο.

— 'Αναγκάστηκε νὰ φύγῃ...

— Καὶ πῆγε πού;

— Στὸ βουνό...

— Καὶ τί ἔκαμε ἀπὸ τὴ στιγμή πού πῆγε στὸ βουνό;

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δὸν 'Ινίγκο, δὲν πρέπει νὰ ξεγνῶναι τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν ἀπερι-σκεψία τῆς ἡλικίας του...

— 'Εγὼν ληστής συνέχισε ὁ δὸν Κά-ρλος. Κι' ἔγινε τόσο τρομερὸς ληστής, πού ὅποιος θέλει νὰ πάῃ ἀπὸ τὴ Μαλάγα στὴ Γρανάδα ἢ ἀπὸ τὴ Γρανάδα στὴ Μαλάγα, πρέπει νὰ συντάξῃ πρῶτα τὴ διαθήκη του.

— Μεγαλειότατε...

— Καὶ τί νομίζετε, δὸν 'Ινίγκο, σεις πού εἴσατε ὁ μεγάλος ἀρχιδικαστὴς τῆς 'Ανδα-λουσίας, ὅτι πρέπει νὰ κάμω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

— 'Ο δὸν 'Ινίγκο κατάλαβε πὼς οἱ διαθέσεις τοῦ βασιλιά δὲν ἦταν εὐνοϊκὲς γιὰ τὸν προ-στατευόμενό του. Σκέφτηκε, ὥστόσο, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Νομίζω πὼς ἡ μεγαλειότης σας πρέ-πει νὰ συγχωρήσῃ πολλὰ πράγματα στοὺς νέους, ἀπάντησε.

— Πόσων χρόνων εἶναι ὁ δὸν Φερνάντο ντ' Τορέλλας;

— 'Ο δὸν 'Ινίγκο ἔκρινε πὼς σκεφτόταν.

— Ὅλα πρέπει νὰ εἶναι εἰκοσιεῖς χρόνων,

μεγαλειότατε, ἀπάντησε.

— Διπλαρὴ ἑπτὰ χρόνια μεγαλύτερός μου.

— 'Ο δὸν Κάρολος ἦταν μόνο δεκαεννέα χρό-νων. Τὸ ὄφος του σήμαινε: «Πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ μιλάς γιὰ τὶς ἀπερισκεψίες τῶν νέων; 'Εγὼ εἶμαι μικρότερος ἀπ' αὐτὸν κι' ὅμως δὲν κάνω ἀπερισκεψίες».

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ δὸν 'Ινί-γκο, δὲν πρέπει νὰ κρίνεται τοὺς ἀνθρώπους σύμφωνα μὲ τὰ δικά σας μέτρα. 'Ο Θεός, πού ἔβαλε στοὺς ὤμους σας τὸ βάρος ἑνὸς βασιλεῖος καὶ πού σας προορίζει γιὰ ἔργα ἀκόμη μεγαλύτερα, σας προίκισε καὶ μὲ τὰ ἀνάλογα χαρίσματα.

— Περιμένω ν' ἀκούσω τὴ γνώμη τοῦ με-γάλου ἀρχιδικαστοῦ μου, εἶπε ὁ βασιλιάς.

— 'Η γνώμη μου, μεγαλειότατε, εἶναι, ὅτι ἡ περίπτωσι τοῦ ἀξίεξι ἰδιαιτέρη προσοχή.

— 'Ο δὸν Φερνάντο εἶναι ἐνοχός, ἀλλ' ἔχει πολ-λὰ ἐλαφρυντικά, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε, ὅτι ἀνήκει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες οἰκογέ-νειας τῆς 'Ανδαλουσίας. 'Ο πατέρας του, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἱκανοποίησε τὰ θύματα, πού δὲν ἔχουν πιά καμμία ἀπαίτησι ἀπὸ τὸν δὸν Φερνάντο. Νομίζω, λοιπόν, πὼς θὰ ἦταν καλὸ ἂν ὁ βασιλιάς ἐγκαινιάζε τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὴν 'Ανδαλουσία, μὲ μιὰ πράξι ἐ-πιεικειᾶς καὶ συγγνώμης.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη σας, δὸν 'Ινίγκο;

— Ναί, μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ 'Ισα-νὸς εὐπατρίδης, χωρὶς νὰ κατεδῇ τὰ μά-τια.

— Μετανοιώνω τότε γιὰτὶ σύστησα στὸ δὸν Ρουί ν' ἀπειθυνθῇ στὸν ἀρχιδικαστὴ μου, εἶπε ὁ βασιλιάς. Ὅλα κράτην λοιπόν, γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ θὰ πά-ρω τὴν ἀπόφασιν, πού θὰ μοῦ ὑπαγορεύσῃ ἡ συνέδησι μου.

— Γύρισε ἔπειτα στοὺς ἀξιωματικούς του, πού στέκονταν παράμερα.

— Στὸ τραπέζι, κυριοί! εἶπε. Πρέπει νὰ φάμε γρήγορα... 'Ο ἀρχιδικαστὴς μου δὸν 'Ινίγκο Βελάσκο μὲ θεωρεῖ πολὺ σύστηρὸ καὶ θέλω νὰ τοῦ ἀποδείξω τὸ συντομώτερον, ὅτι ξέρω ν' ἀποδίδω δικαιοσύνη ὅπου κι' ἔδαν πρέπει.

— 'Ο δὸν 'Ινίγκο δὲν κατάφευγε νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. 'Η ἰσχυρὴ κι' ἀλύ-γιστη θέλησι, πού ἔβλεπε στὸ νεαρὸ βασι-λιά, τοῦ ἔκανε βαθεῖα ἐντύπωσι.

— Ὅλα καθήσετε στὰ δεξιὰ μου, δὸν 'Ι-νίγκο, συνέχισε ὁ βασιλιάς. 'Όταν σηκα-θούμε ἀπὸ τὸ τραπέζι, θὰ ἐπισκεφθούμε μαζί τὶς φυλακὲς τῆς Γρανάδας καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μὰς δοθῇ ἐκεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ δώσουμε χάσι σὲ μερικὸς δυστυχισμένους, πού θ' ἄ-ξίζουν σίγουρα πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο γιὰ τὸν ὅποιο μοῦ μιλήσατε.

— 'Ο δὸν 'Ινίγκο ἔσκησε τὸ κεφάλι. 'Η ἐπι-θυμία τοῦ νεαροῦ βασιλιά ἦταν γι' αὐτὸν διασάγη.

Κληρονόμος ἑνὸς ἀπὸ τὰ πρὶν ἐνδοξὰ ὀνό-ματα τῆς 'Ισπανίας καὶ κάτοχος κολο-σιασίας περιουσίας ὁ δὸν 'Ινίγκο Βελάσκο, εἶχε πάρει μέρος στὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Μαυρῶν κι' εἶχε διακριθῇ γιὰ τὴν ἀπαράμιλ-λη ἀνδρεία του καὶ τὴν περιφρόνησι τοῦ πρὸς τὸν κίνδυνον.

— Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τὴν ἐποχὴ ἐ-κείνη ὁ δὸν 'Ινίγκο ἦταν ἐρωτευμένος πα-ράφορα μὲ τὴ δόνα Μερεντέ, πού δὲν μποροῦσε, ὅμως, νὰ τὴν κάμῃ γυναῖ-κα του, γιὰτὶ ὁ πατέρας τῆς κι' ὁ δικὸς του εἶχαν ὀρκιστῇ αἰώνιο μίσος. Στὶς μά-χες, λοιπόν, δὲ ζητοῦσε τὴ δόξα, ἀλλὰ τὸ θάνατο. 'Η ἀγάπη αὐτὴ, πού ἦταν χωρὶς ἐλ-πίδα, τὸν εἶχε κάμει κατόπιν νὰ συνοδεύσῃ τὸ Χριστόφορο Κολόμβο στὸ πρῶτο ταξίδι του κι' ἦταν ὁ πρῶτος πού ἀποβιβάσθηκε στὴ νῆσο Σάν Σαλταντόρ, ὅπου ὤκησε τὴ σημαία τῆς Καστίλλης. 'Ακολούθησε ὕστερα τὸ μεγάλο Γενοβέζο στὴν Κούβα καὶ στὸν 'Αγιο Δομίγκο καὶ γύρισε μαζί του στὴν 'Ι-σπανία τὸ Μάρτιο τοῦ 1493. 'Αλλά τὸ Σε-πτεμβρίο τοῦ ἴδιου ἔτους ξανάφυε μαζί του, πτέμβριο τοῦ ἴδιου ἔτους ξανάφυε δὲν ἀκούσε Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, κανεὶς δὲν ἀκούσε Κι' ὄνομά του γιὰ πολὺν καιρὸ. Τὸ 1504, τέ-λος, μαθεύτηκε πὼς ὁ δὸν 'Ινίγκο εἶχε προ-χωρήσει βαθεῖα μέσα στὸ ἔδαφος τῆς κα-τακτηθείσης ἡπείρου κι' ὅτι εἶχε πάρει γιὰ γυναῖκα του τὴ σύζυγο ἑνὸς ἱθαγενεῖος ἀρ-χιγού. 'Ο πατέρας τῆς τοῦ εἶχε δώσει γιὰ προίκα τόσο χρυσάφ, ὅσο χρυσοῦσε μέσα στὴν ἀπέραντη αἰθουσα, ὅπου ἔγινε ἡ τελετὴ τοῦ γάμου. 'Η γυναῖκα του, ἀφ' οὗ πέρασε, τοῦ μί-α ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, (αἰθερὸς).

— Πόσων χρόνων εἶναι ὁ δὸν Φερνάντο ντ' Τορέλλας;

— 'Ο δὸν 'Ινίγκο ἔκρινε πὼς σκεφτόταν.

— Ὅλα πρέπει νὰ εἶναι εἰκοσιεῖς χρόνων,

μεγαλειότατε, ἀπάντησε.

— Διπλαρὴ ἑπτὰ χρόνια μεγαλύτερός μου.

— 'Ο δὸν Κάρολος ἦταν μόνο δεκαεννέα χρό-νων. Τὸ ὄφος του σήμαινε: «Πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ μιλάς γιὰ τὶς ἀπερισκεψίες τῶν νέων; 'Εγὼ εἶμαι μικρότερος ἀπ' αὐτὸν κι' ὅμως δὲν κάνω ἀπερισκεψίες».

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ δὸν 'Ινί-γκο, δὲν πρέπει νὰ κρίνεται τοὺς ἀνθρώπους σύμφωνα μὲ τὰ δικά σας μέτρα. 'Ο Θεός, πού ἔβαλε στοὺς ὤμους σας τὸ βάρος ἑνὸς βασιλεῖος καὶ πού σας προορίζει γιὰ ἔργα ἀκόμη μεγαλύτερα, σας προίκισε καὶ μὲ τὰ ἀνάλογα χαρίσματα.

— Περιμένω ν' ἀκούσω τὴ γνώμη τοῦ με-γάλου ἀρχιδικαστοῦ μου, εἶπε ὁ βασιλιάς.

— 'Η γνώμη μου, μεγαλειότατε, εἶναι, ὅτι ἡ περίπτωσι τοῦ ἀξίεξι ἰδιαιτέρη προσοχή.

— 'Ο δὸν Φερνάντο εἶναι ἐνοχός, ἀλλ' ἔχει πολ-λὰ ἐλαφρυντικά, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε, ὅτι ἀνήκει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες οἰκογέ-νειας τῆς 'Ανδαλουσίας. 'Ο πατέρας του, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἱκανοποίησε τὰ θύματα, πού δὲν ἔχουν πιά καμμία ἀπαίτησι ἀπὸ τὸν δὸν Φερνάντο. Νομίζω, λοιπόν, πὼς θὰ ἦταν καλὸ ἂν ὁ βασιλιάς ἐγκαινιάζε τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὴν 'Ανδαλουσία, μὲ μιὰ πράξι ἐ-πιεικειᾶς καὶ συγγνώμης.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη σας, δὸν 'Ινίγκο;

— Ναί, μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ 'Ισα-νὸς εὐπατρίδης, χωρὶς νὰ κατεδῇ τὰ μά-τια.

— Μετανοιώνω τότε γιὰτὶ σύστησα στὸ δὸν Ρουί ν' ἀπειθυνθῇ στὸν ἀρχιδικαστὴ μου, εἶπε ὁ βασιλιάς. Ὅλα κράτην λοιπόν, γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ θὰ πά-ρω τὴν ἀπόφασιν, πού θὰ μοῦ ὑπαγορεύσῃ ἡ συνέδησι μου.

— Γύρισε ἔπειτα στοὺς ἀξιωματικούς του, πού στέκονταν παράμερα.

— Στὸ τραπέζι, κυριοί! εἶπε. Πρέπει νὰ φάμε γρήγορα... 'Ο ἀρχιδικαστὴς μου δὸν 'Ινίγκο Βελάσκο μὲ θεωρεῖ πολὺ σύστηρὸ καὶ θέλω νὰ τοῦ ἀποδείξω τὸ συντομώτερον, ὅτι ξέρω ν' ἀποδίδω δικαιοσύνη ὅπου κι' ἔδαν πρέπει.

— 'Ο δὸν 'Ινίγκο δὲν κατάφευγε νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. 'Η ἰσχυρὴ κι' ἀλύ-γιστη θέλησι, πού ἔβλεπε στὸ νεαρὸ βασι-λιά, τοῦ ἔκανε βαθεῖα ἐντύπωσι.

— Ὅλα καθήσετε στὰ δεξιὰ μου, δὸν 'Ι-νίγκο, συνέχισε ὁ βασιλιάς. 'Όταν σηκα-θούμε ἀπὸ τὸ τραπέζι, θὰ ἐπισκεφθούμε μαζί τὶς φυλακὲς τῆς Γρανάδας καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μὰς δοθῇ ἐκεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ δώσουμε χάσι σὲ μερικὸς δυστυχισμένους, πού θ' ἄ-ξίζουν σίγουρα πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο γιὰ τὸν ὅποιο μοῦ μιλήσατε.

— 'Ο δὸν 'Ινίγκο ἔσκησε τὸ κεφάλι. 'Η ἐπι-θυμία τοῦ νεαροῦ βασιλιά ἦταν γι' αὐτὸν διασάγη.

Κληρονόμος ἑνὸς ἀπὸ τὰ πρὶν ἐνδοξὰ ὀνό-ματα τῆς 'Ισπανίας καὶ κάτοχος κολο-σιασίας περιουσίας ὁ δὸν 'Ινίγκο Βελάσκο, εἶχε πάρει μέρος στὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Μαυρῶν κι' εἶχε διακριθῇ γιὰ τὴν ἀπαράμιλ-λη ἀνδρεία του καὶ τὴν περιφρόνησι τοῦ πρὸς τὸν κίνδυνον.

— Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τὴν ἐποχὴ ἐ-κείνη ὁ δὸν 'Ινίγκο ἦταν ἐρωτευμένος πα-ράφορα μὲ τὴ δόνα Μερεντέ, πού δὲν μποροῦσε, ὅμως, νὰ τὴν κάμῃ γυναῖ-κα του, γιὰτὶ ὁ πατέρας τῆς κι' ὁ δικὸς του εἶχαν ὀρκιστῇ αἰώνιο μίσος. Στὶς μά-χες, λοιπόν, δὲ ζητοῦσε τὴ δόξα, ἀλλὰ τὸ θάνατο. 'Η ἀγάπη αὐτὴ, πού ἦταν χωρὶς ἐλ-πίδα, τὸν εἶχε κάμει κατόπιν νὰ συνοδεύσῃ τὸ Χριστόφορο Κολόμβο στὸ πρῶτο ταξίδι του κι' ἦταν ὁ πρῶτος πού ἀποβιβάσθηκε στὴ νῆσο Σάν Σαλταντόρ, ὅπου ὤκησε τὴ σημαία τῆς Καστίλλης. 'Ακολούθησε ὕστερα τὸ μεγάλο Γενοβέζο στὴν Κούβα καὶ στὸν 'Αγιο Δομίγκο καὶ γύρισε μαζί του στὴν 'Ι-σπανία τὸ Μάρτιο τοῦ 1493. 'Αλλά τὸ Σε-πτεμβρίο τοῦ ἴδιου ἔτους ξανάφυε μαζί του, πτέμβριο τοῦ ἴδιου ἔτους ξανάφυε δὲν ἀκούσε Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, κανεὶς δὲν ἀκούσε Κι' ὄνομά του γιὰ πολὺν καιρὸ. Τὸ 1504, τέ-λος, μαθεύτηκε πὼς ὁ δὸν 'Ινίγκο εἶχε προ-χωρήσει βαθεῖα μέσα στὸ ἔδαφος τῆς κα-τακτηθείσης ἡπείρου κι' ὅτι εἶχε πάρει γιὰ γυναῖκα του τὴ σύζυγο ἑνὸς ἱθαγενεῖος ἀρ-χιγού. 'Ο πατέρας τῆς τοῦ εἶχε δώσει γιὰ προίκα τόσο χρυσάφ, ὅσο χρυσοῦσε μέσα στὴν ἀπέραντη αἰθουσα, ὅπου ἔγινε ἡ τελετὴ τοῦ γάμου. 'Η γυναῖκα του, ἀφ' οὗ πέρασε, τοῦ μί-α ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, (αἰθερὸς).

— Πόσων χρόνων εἶναι ὁ δὸν Φερνάντο ντ' Τορέλλας;

— 'Ο δὸν 'Ινίγκο ἔκρινε πὼς σκεφτόταν.

— Ὅλα πρέπει νὰ εἶναι εἰκοσιεῖς χρόνων,

μεγαλειότατε, ἀπάντησε.

— Διπλαρὴ ἑπτὰ χρόνια μεγαλύτερός μου.

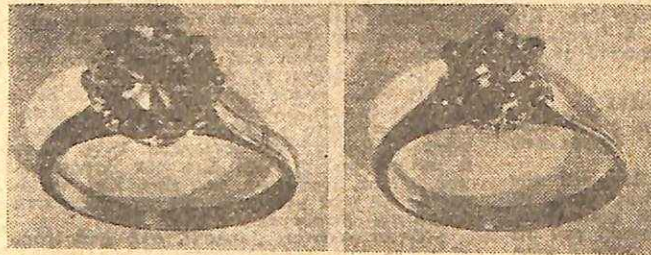
— 'Ο δὸν Κάρολος ἦταν μόνο δεκαεννέα χρό-νων. Τὸ ὄφος του σήμαινε: «Πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ μιλάς γιὰ τὶς ἀπερισκεψίες τῶν νέων; 'Εγὼ εἶμαι μικρότερος ἀπ' αὐτὸν κι' ὅμως δὲν κάνω ἀπερισκεψίες».

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ δὸν 'Ινί-γκο, δὲν πρέπει νὰ κρίνεται τοὺς ἀνθρώπους σύμφωνα μὲ τὰ δικά σας μέτρα. 'Ο Θεός, πού ἔβαλε στοὺς ὤμους σας τὸ βάρος ἑνὸς βασιλεῖος καὶ πού σας προορίζει γιὰ ἔργα ἀκόμη μεγαλύτερα, σας προίκισε καὶ μὲ τὰ ἀνάλογα χαρίσματα.

— Περιμένω ν' ἀκούσω τὴ γνώμη τοῦ με-γάλου ἀρχιδικαστοῦ μου, εἶπε ὁ βασιλιάς.

— 'Η γνώμη μου, μεγαλειότατε, εἶναι, ὅτι ἡ περίπτωσι τοῦ ἀξίεξι ἰδιαιτέρη προσοχή.

— 'Ο δὸν Φερνάντο εἶναι ἐνοχός, ἀλλ' ἔχει πολ-λὰ ἐλαφρυντικά, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε, ὅτι ἀνήκει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες οἰκογέ-νειας τῆς 'Ανδαλουσίας. 'Ο πατέρας του, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἱκανοποίησε τὰ θύματα, πού δὲν ἔχουν πιά καμμία ἀπαίτησι ἀπὸ τὸν δὸν Φερνάντο. Νομίζω, λοιπόν, πὼς θὰ ἦταν καλὸ ἂν ὁ βασιλιάς ἐγκαινιάζε τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὴν 'Ανδαλουσία, μὲ μιὰ πράξι ἐ-πιεικειᾶς καὶ συγγνώμης.</

Δυο δακτυλίδια από πλατίνα στολισμένα με μεγάλο μπριγιάν.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

Το χρώμα, ή λάμψη και το «κόψιμο» των πολυτιμών λίθων

«Οι καλύτεροι φίλοι της γυναίκας είναι τα κοσμήματα» λέει μια παλιά γαλλική παροιμία. Ποιά γυναίκα δεν κοιτάζεται, σε αλήθεια, όταν ο σύζυγος ή ο αγαπημένος της της χαρίζει ένα δακτυλίδι, ένα παρτζό, ένα κολλίτι, ή οποιοδήποτε άλλο κόσμημα; Αλλά έχετε ν' αγοράσετε ένα κόσμημα με γνώση και καλής ποιότητας πετρώδη; Έκτος στην περίπτωση που έχετε ειδικές γνώσεις, το φρονιμότερο σ' αυτή την περίπτωση είναι ν' απευθυνθείτε σ' έναν κοσμηματοπώλη εμπιστοσύνης, που θα σας καθοδηγήσει στην έκλογή σας και δε θα σας γελήσει ούτε στην ποιότητα, ούτε στην τιμή. Οπωσδήποτε, όμως, καλών είναι να έχετε τι ζητάτε και τι μπορείτε να βρείτε στο εμπόριο. Νά, λοιπόν, μερικές χρήσιμες συμβουλές:

Επί κεφαλής όλων των πολυτιμών λίθων έρχεται το διαμάντι, στον τύπο του μπριγιάν. Τα μπριγιάν (όπως κι' όλοι οι άλλοι πολυτιμοί λίθοι) υπολογίζονται σε καράτια. Ένα καράτι αντιστοιχεί σε 1/5 του γραμμαρίου. Η τιμή του μπριγιάν είναι πάντοτε σταθερή, γιατί οι έμποροι του Λονδίνου, του «Αμστερνταμ» και της «Αμβέρσας», που έχουν μονοπώλια στην παγκόσμια παραγωγή διαμαντιών, διοχετεύουν πάντα στην αγορά μόνον όσα χρειάζονται. Υπάρχουν στο εμπόριο δώδεκα χρωματισμοί μπριγιάν. Τα κυριώτερτα είναι το λευκό ή λευκό (άχρσο), το λευκό-μπλέ, το ροζ (περιζήτσο), το γαλάζιο, το γκριζόλευκο, το κίτρινο και το χρυσαί (στο χρώμα του άχρου). Οι αδύνατοντες να λένε Κρουσάλ, Ζάγκερ, Βέρσελτον, τοπ Κομ-μέρσιον, κτλ.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η εαί (κόψιμο) του μπριγιάν, από το όποιο εξαρτάται ο αριθμός των έγχρωμων. Τα καλύτερα μπριγιάν είναι εκείνα που έχουν 58 έδρες. Συνήθως, όμως, βρίσκεις κανείς μπριγιάν με 16 και 3 έδρες. Είναι μικρά και χρησιμοποιούνται ως περιτύλιξη της λάμψης της κεντρικής πέτρας.

Αμέσως έπειτα από τα μπριγιάν έρχονται τα σμαράγδια, τα ρουμπίνια και τα ζαφείρια. Ένα καλό σμαράγδι ή ένα ρουμπίνι 1/2 καρατίου μπορεί να στοιχίζει 25.000 δραχμές ή και περισσότερο. Αν το βρήτε σε μικρότερη τιμή, αυτό σημαίνει πως είναι κατώτερης ποιότητας.

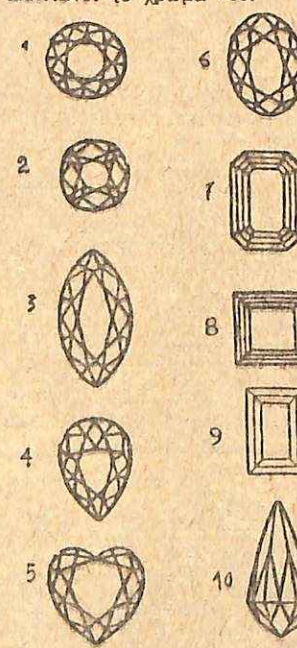
Τα σμαράγδια βρίσκονται σε τρεις αποχρώσεις: πράσινο, πολύ διαυγές, πρασινοκίτρινο, σκουρόπρασino. Ταίριαζουν περισσότερο στις γυναίκες.

Τα ρουμπίνια είναι ροζ, ανοιχτό ροζ, κοκκινωπό-ροζ, λευκό. Τα καλύτερα πορεύονται από την Κίτλη και τη Βιρμανία. Τα ρουμπίνια του Λέιμ είναι κατώτερης ποιότητας.

Οι σάπφειροι βρίσκονται σε άκρως ποικίλες αποχρώσεις:

μπλέ, βελούτε, μπλέ ανοιχτό, μπλέ σκούρο, πρασινο-μπλέ. Άλλοι πολυτιμοί λίθοι, αλλά πολύ κατώτεροι από τους προηγούμενους, είναι: Το τουρκουάζ, 'Αποχρώσεις: μπλέ, πράσινο ανοιχτό. 'Ανήκει στην κατηγορία των λίθων που πεθαίνουν, δηλαδή που αμαυρώνονται με την πάροδο του χρόνου. Μπορείτε να το ξαναζωντανέψετε, βυθίζοντάς τα μέσα σε μια διάλυση ανθρακικού νατρίου. 'Αλλ' αυτό ισχύει για μόνον φορές. Τα ζαφείρια, λευκό φόντο με αντανάκλαση πρασινοκίτρινες. 'Ο καλύτερος είναι ο ανατολικός. Τοπάζι: Κίτρινο διαυγές. Γίνεται ροζ με ειδική επεξεργασία. Διάφορες παραλλαγές: «σταγόνια νερού» (όχρσο), «βραζιλιάνα» (κίτρινο), ρουμπίνι της Βραζιλίας (ροζ προς το κίτρινο), σάπφειρος της Βραζιλίας (μπλέ) κτλ.

Αμέσως: Βιολετί, βιολετί ανοιχτό, βιολετί σκούρο (προς το μαύρο). 'Η φωτιά δίνει τον χρώμα του.

Οι κυριώτερες «τάγες» των πολυτιμών λίθων. 1) Μπριγιάν: 58 έδρες. 2) Κλασικό: 58 ή 32 έδρες. 3) Μαρκασί (λεγεται επίσης να-βέτ ή φικαρό): 58 έδρες. 4) Σε σχήμα σταγόνιας ή ανισομήκους οβάλ: 58 έδρες. 5) Σε σχήμα καρδιάς: 58 έδρες. 6) Μοντέρνο οβάλ (πολύ της μόδας). 7) 'Οκτάγωνο. Στο σχήμα αυτό κόβεται κυρίως το σμαράγδι. 8) Μια κεντρική έδρα, με άλλες 58 ολόγυρα. 9) Τετράγωνο: 32 έδρες. 10) Ρουμπίνι: 25 έδρες. 32 ή 16 έδρες.

Χρυσόλιθος: Κίτρινο-πράσινο. Ζιργκόν: Κόκκινο με πρασινο-ποικίλες αποχρώσεις, βιολετί, μπλε-νιούαρ. 'Ακουαμαρίνα: Μπλε ανοιχτό. Διατρεί τη λάμψη του στο τεχνητό φως. Είναι κυρίως μια πέτρα για το βράδυ. Τουρμαλίνη: Κόκκινο, πράσινο-μπλέ, κίτρινο. Υάκινθος: Κόκκινο σκούρο. Γρανάζι: Κόκκινο προς το βιολετί. Τα καλύτερα είναι της Βορμίας και του 'Ακρωτηρίου. Το γκρενά χρησιμοποιείται κάποτε δολώς αντί για ρουμπίνι. Το πετράδι αυτό ταιριάζει περισσότερο στις μελαγχρόνες. Σερδάνη: Κόκκινο (στο χρώμα του αίματος) ή πορτοκαλί.

Νεφρίτης: Πράσινο με υπόλευκες αποχρώσεις, λαβί. Βήρυλος: Είναι γενικό όνομα πολυτιμών λίθων, στους οποίους ανήκει το σμαράγδι και η άκουαμαρίνα. Λατί: Λαζούλι: Μπλε σκούρο (οδρ-μέρ), γαλάζιο. Πρακτικόν ν' αγοράσετε ένα κόσμημα, θα λάβετε υπόψη σας, φυσικά, τις οικονομικές σας δυνατότητες. Το καλύτερο είναι ν' αγοράσετε πάντα την ανώτερη ποιότητα του είδους που προτιμάτε (ή που τα οικονομικά μέσα σας σας επιτρέπουν ν' αγοράσετε). Είναι προτιμότερο π.χ. ν' αγοράσετε μια πρώτης τάξεως ακουαμαρίνα ή ένα τοπάζι ή ένα τουρκουάζ παρά ένα σμαράγδι ή ένα ζαφείρι ετελούς ποιότητας. Πρέπει επίσης να προσέχετε τις «επιμνησεις», που είναι πολύ ευκόλες στην περιοχή των πολυτιμών λίθων.

Τά χέρια δείχνουν το χαρακτήρα

Ένα είδος χειρωνακτικής είναι η διάγνωση του χαρακτήρα του ανθρώπου από το σχήμα των χεριών του. Έχετε χέρια τετράγωνα, με κοντά νύχια; Είσατε μεθοδικός και εργατικός. Τα φαρδιά χέρια, με δάχτυλα σαν σπάτουλες, δείχνουν άνθρωπο δραστήριο και πολύ ενεργητικό. Χέρια τριγωνικά και μυτερά στην άκρη φανερώνουν καλλιτεχνικές κλίσεις. Τα μακριά χέρια με χοντρές αρθρώσεις φανερώνουν το φιλόσοφο.

Ας έδουμε τώρα στα δάχτυλα. Τα παχουλά δείχνουν διακοσμητικές ιδιοτητές. Αν είναι πιο χοντρά στο κάτω μέρος, σημαίνουν ιδιαίτερη επιδεξιότητα στη μαγειρική. Τα λεία δάχτυλα φανερώνουν άνθρωπο με πραισθήσεις. Οι κόμποι δείχνουν μεθοδικότητα. Δάχτυλα που στρίβουν προς τα πάνω όταν τα τεντώσουμε πολύ, προδίδουν βελία.

Φυλακτήρι από κέρινον που έχει πολύ κοντοχοντρά δάχτυλα. Είναι σκληρός. Αν έχετε πολύ ανεπτυγμένο αντίχειρα, ο χαρακτήρας σας είναι αλύγιτος.

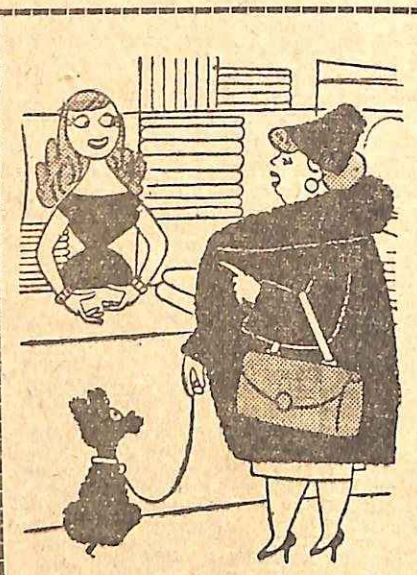
Μακριά νύχια σημαίνουν ήρεμο χαρακτήρα. Κοντά, δείχνουν άνθρωπο που κρίνει τους άλλους. Φαρδιά, προδίδουν τον ευερέθιστο.

Η φαρδιά παλάμη φανερώνει υποθήκη και κοινωνικότητα. Η στενή, κλίσι προς τη μοναξιά.

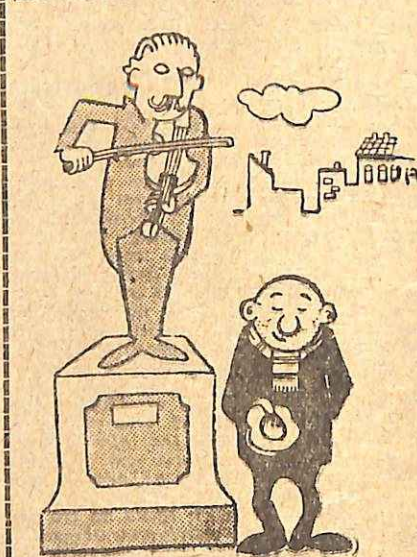
Και μερικά για τις γραμμές του χεριού: Η γραμμή της ζωής (αυτή που κάνει το γύρο της βάσης του αντίχειρα), όταν είναι μακριά, στενή και βαθιά, δείχνει μακροβιότητα.

Η γραμμή της κεφαλής (αυτή που κατεβαίνει κατακόρυφα στη μέση της παλάμης) δείχνει λογική, όταν είναι λεία και καθαρή. Αν είναι λοχή, σημαίνει φαντασία. Αν είναι καμπύλη, δείχνει επιτυχία στις δουλειές σας.

Η γραμμή της καρδιάς (ψηλά και κατά πάτος της παλάμης) είναι ιδιαίτερα τονισμένη στους ζηλιάρηδες.

—Θέλω μια ποδιά της κουζίνας, δεσποινίς, για έναν άνδρα της ηλικίας μου περίπου...

Χωρίς λόγια.

—'Ρωθ είναι και το σπίτι μου!

ΜΑΚΙΓΙΑΣ για τις μαθήτριες

Η επαναστατική έμπνευση ενός εργοστασίου καλλυντικών

Η ΤΑΝ αληθινά επαναστατικό αυτό που έκαμε μια μεγάλη αγγλική εταιρεία καλλυντικών. Τουλίστον για τις αντιστάσεις που υπάρχουν στην Ελλάδα, αποτελεί αληθινό σκάνδαλο. Οι Άγγλοι όμως το θεωρούν, όπως θα έδωμε, απόλυτα φυσικό και δικαιολογημένο.

Πρό ολίγων εβδομάδων, το εργοστάσιο καλλυντικών 'Ατκινσον έστειλε σε 10.000 σχολεία θηλέων της Μεγάλης Βρετανίας ένα φυλλάδιο με οδηγίες για την περιποίηση της ομορφιάς των κοριτσιών. Το συνώδεε δε με μια σύσταση να χρησιμοποιηθεί για μια σειρά ειδικών σχολικών μαθημάτων, ώστε να διαφωτισθούν οι μαθήτριες πάνω σ' αυτό το τόσο ζωτικό θέμα!

Το φυλλάδιο αυτό λέει, μεταξύ άλλων, ότι τα κορίτσια των 14-16 ετών πρέπει να μακιγάζονται, να μαδώνε τα φρύδια τους και να χρησιμοποιούν «κασκας καλλωγής» για το πρόσωπο! Δίνει συστηματικές οδηγίες για 'όλα αυτά και προσθέτει: «Το μακιγιάζ έχει το σκοπό να τονίζει τα πλεονεκτήματα σημεία της γυναίκας. Δεν είναι μάσκα που αλλάζει την έκφραση!»

Νά μερικές από τις συμβουλές, προς τα κορίτσια:

«Κάνετε κάθε μέρα μπάνιο και χρησιμοποιείτε αποσμητικά για τον ιδρώτα. Μία φορά τη εβδομάδα, το φρόν, λούζεστε και περιποιείστε τα πόδια σας. Και, μία φορά κάθε 15 μέρες, κάνετε μια κρέμα για το πρόσωπο.

Μακιγιάζ: Χρησιμοποιείτε μια κρέμα φόν-τέν, μια τονωτική λοσιόν και πούντρα του προσώπου.

Φρύδια: Τα μαδάτε προσεκτικά, φροντίζοντας να μη καταστρέψετε το σχήμα τους.

Κραγιόνι χελιδών: Το βάψετε, όταν πρόκειται να πάτε σε πάρτυ, όχι όμως και στο σχολείο.

Λοιπόν: Μην κάνετε κατάγρητο και μη μεταχειρίζεστε βαριά φάρμακα. Βάζετε σπώγγες στους καρπούς των χεριών, πίσω από τ' αυτιά και στο ντεκολτέ.

Χέρια: Πρέπει νάναι πάντα περιποιημένα. Μεταχειρίζεστε κρέμα των χεριών. Παπούτσια: Φοράτε ψηλά τακούνια μόνο στο πάρτυ. Στο δρόμο, για το περπάτημα, είναι καλύτερα τα μέτρια ή τα χαμηλά.

Γυμναστική: Έχει τεραστιά σημασία για τη διατήρηση της χάρης και της ζωτικότητας.

Υπάρχουν ακόμα συμβουλές για μια υγιεινή διαίτα.

Ο διευθυντής της εταιρείας που έστειλε το φυλλάδιο στα σχολεία, έλεγε τα εξής σ' ένα δημοσιογράφο, γι' αυτή την πρωτότυπη έμπνευσή του:

«Ο σκοπός μου είναι να διδάξω το σχολείο στις μεγαλύτερες μαθήτρες πως είναι πάντα φροντισμένες και πως θα περιποιούνται το δέρμα τους. 'Η ιδέα μου αυτή επιδοκίμασθηκε μ' ένθουςια από πολλούς εκπαιδευτικούς.

Έλεγα όμως ήδη διαλέξεις επί πολλά χρόνια σε διάφορα σχολεία για τη χρήση των καλλυντικών. Το φυλλάδιο αυτό είναι το επιπλέον εργαλείο μου».

Πρόκειται να χρησιμοποιηθεί πραγματικά το φυλλάδιο της εταιρείας 'Ατκινσον για σχολικά μαθήματα;

«Ας δούμε τι λένε γι' αυτό μερικοί από τους δασκάλους».

Η μς Μάργκαρετ Μίλες, διευθύντρια ενός σχολείου του Λονδίνου με 2.073 μαθήτριες, δήλωσε αδιαφορικά:

«Και θέβαια θα το μεταχειριστώ! Δε μπορώ να πω ότι επιδοκίμαζω την ιδέα του μαθήματος των φρυδιών και της χρησιμοποίησης καλλυντικών απ' τα δηλικά κορίτσια. 'Εφσον όμως γίνονται αποσπασματικά αυτά τα μαθήματα από τις μαθήτριες, όφελωμα να το δεχθούμε σαν δεδομένο και να τους υποδείξουμε ποίες είναι οι σωστές τρόποις».

Επίσης μία άλλη διευθύντρια σχολείου με 700 μαθήτριες έλεγε περίπου τα ίδια πράγματα:

«Έχω ήδη καθιερώσει τη διδασκαλία της χρήσεως των καλλυντικών, στα μαθήματα γυναικής. Θα μάς βοηθήσει λοιπόν πολύ αυτό το φυλλάδιο».

Στο σχολείο μου δεν επιτρέπεται το μακιγιάζ. Όταν θέλω όμως τις μαθήτρες μου έλε, στο δρόμο, πασπαμένες με πούντρα και ρίμελ, φρίττω και τις λυπάμαι για τη γκάρφα τους... 'Ελπίζω πως αυτό το φυλλάδιο θα διδάξω σ' εκείνες που μεταχειρίζονται καλλυντικά το σωστό τρόπο».

Χωρίς λόγια.

Επίκαιροι στίχοι

ΦΩΣ - ΦΑΝΑΡΙ

Της ηλυσίας 'Ομονοίας τα δροσάτα συντριβάνια, που ώριμμένοι συμπολίτες τα κυττούσαν σαν καϊ- (θάνια), τα νερά τους, πιά, θα πάθουν να πετάνε προς τα (ψη) γιατί οι κατασκευαστά τους έχουν κάτι...παράλειψι.

Μερεμέτια δάχρυμ' ούτω και ελπίματα ξανά, νιά γά γίνουν των πιδάκων τα νερά πιά... φωτεινά και μ' αυτή την ευκαιρία συμπεραίνεις παρακρήμα, πως η 'Ομόνοια θ' απαιτησι κι' άλλο «φως», τούτε- (στιν χάρμα)!

ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Στον καιρό μας που όσο πάει χάνει κάθε νοστιμάδα, πήρε κι' η Πρωτομαγιά μας εξέλιξεις ανωμάλους κι' εορτάσθηκε από πλειότες την Μεγάλη 'Εβδο- (μάδα) και πολύ μετά το Πάσχα εορτάσθηκε απ' άλλους!

Τέτοιους σάλος, επομένως, αναντίρρητα μάς πείθει και μάς κάνει να προδούμε σ' ακρίβεις διαπιστώσεις, πως μαστίζονται από... κρίσιν και της χώρας μας (τά ηη) αφού κι' η Πρωτομαγιά μας εορτάζεται με... δόσεις!

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Όσοι, λέει, μεταναστεύουν και πιστεύουν μ' ευ- (κολία) ότι πρόκειται να πιάσουν την καλή στην Βραζιλία, απ' την πείνα εκεί πέρα, επεκίνουν οπτεύουν και οι περισσότεροι τους γυμντεύουν κι' αλπετεύουν.

Προς τα κεί παρ' όλα ταύτα κι' άλλοι νέοι μας μπορ- (κάρουν) γιατί υψείσι απ' τους φωσφίτες της φυλής μας τους (οπανιους) δεν τους λέει πως εκεί πέρα έντελως θα πετινκά- (ρουν) κι' ίσως να μεταναστεύσουν στας... μονάς τας αιώ- (νιους)!

ΒΡΕ, ΠΟΥ ΠΑΜΕ!...

Έτσασκασαν, τις άλλες, τον Κατόικα τον άταϊδα, που ήταν εφωδιασμένος με μία ψεύτικη σφραγίδα κι' έπασσάριε επίσημω στο άνωπο κοινόν γι' αγγουακία της ημέρας, αγγουακία δυν μυνών!

Βλασπημάς, λοιπόν, ευλόγως, την πεζή μας κοινω- (νία), ή όποια όλο ρέπει προς την «άπατενία» (τας), κι' απ' τις τούες της άπατες κι' από τα παράλογά (της), έχει χάσει ή Ρωμιοσύνη τα καλάθια και... τ' αυγά (της)!

ΜΕΛΛΟΝ ΔΟΡΙΣΤΟΝ

Μας τονίζουν οι ρεκάμες και μας λέν όλη την ώρα ότι θα θαυματουργήσιν το «προ-πό» σ' αυτή τη χώρα και θα δώσουν τέτοια έργα, προσεχώς, το τάλληρο (του), που δεν τάχει όθ ό κόσμος ούτε και στα όνειρά του.

Εν τώ μεταξύ οι χιλιάδες των 'Ελλήνων μισθωτών που μίαν αδελφον μισθών των προσδοκούν από ετών, της νηστείας άς τραβήξουν τον μακροδουρο σκεπό κι' άς σπληνώσουν το κορμί τους με «κοιλώνες» του (προ-πό)!

ΕΝΔΟΣΟ.. ΤΕΚΝΟΝ

Ένας κάποιος μίστερ Σκόπας, 'Ελληνοαμερικανός, γεννημένος για καμίνες και για υπάξες ικανός, βρέφη, λέει, απ' την 'Ελλάδα κάθε τόσο κουβαλούσε και στους Νεοορκεζούς τα συκνομοσκοπούλους!

Φοβερά, λοιπόν, μ' αυτή του την απάνθρωπη την (πράξι) έχει όλη την 'Ελλάδα συνκίνησι και ταράξι κι' εάν πείσι στα χεράκια των Ρωμιών καμμία φορά, ασφαλώς θα βγή λουρίδες και... φασκίες για τα (μωρά)!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΜΗΝΕΣ ΦΥΛΑΚΗ για ένα φιλί!

Τί έπαθε ένας θερμοκόμιος αχούφ- (λακας) για να φιλήσιν μία άτίτλαση κρατούμενη

Α Ν έκαναν σήμερα στον Σιγκορνήτ Σ... αχούφλακα των βαυκαρών του Μπατ Ράιχενχαλ, στις Βαυαρικές 'Αλπεις, την έρωτη: «πόσο κοστίζει το φιλί», δε θα δυσκολευόταν καθόλου να βρή την ά- κριβή απάντησι:

— Δεκαοχτώ μήνες φυλάκη!

Δεκαοχτώ μήνες φυλάκη για μία τόσο άθωα έκδηλσι, όπως τα φιλί, μας φαίνε- (ται). Ίσως, σαν κάτι το εξαιρετικά υπερβο- λικό. 'Αλλά, στην περίπτωσι του Σιγκορνήτ Σ... συντρέχανε όλες οι επιβαρυντικές περι- (στάσεις), για να του στοιχίσω το φιλί αυτό την άπώλεια της έλευθερίας του επί ενάμιση χρόνο και την μεταβολή του έτοι από φυλάκα σε τρώγιο των γερμανικών φυλακών! Γιατί, πρώτον, εκείνη που φι- λησε, ή 'Ελγκα Γ... ήταν μία κρατούμενη. Δεύτερον, την κρατούμενη αυτή τη φι- λησε παρά τη θέλησί της. Τρίτον, το σκαν- δαλώδες φιλί δόθηκε μέσα στο ίδιο το γραφείο του αρχιφύλακα. Τέταρτον, η αν- τίβρασι της κρατούμενης ήταν ένα ήγηρο χαστούκι στα μάγουλα του αρχιφύλακα, που έκείνος το είσπραξε άδυσχεστάτως, χωρίς, φυσικά, να σκεφθή, πως αυτό απο- τελούσε κατάλυσι της πειθαρχίας και δι- αιοπραγία κατά της άρχης!

Οι φυλάκες του Μπατ Ράιχενχαλ, μιας μικρής πόλεως περιφέρειας για τα Ιαταί- (κα) λουτρά της, θεωρούνται, χωρίς στην έ- παναστατική άρχιτεκτονική μορφή τους και τις εξαιρετικές άνεσεις τους, άς οι πιο μοντέρνες της Άντικης Γερμανίας. 'Ισως ο Σιγκορνήτ Σ... να παρεξήγησε τον όρο αυτό και να νόμισε πως ό μοντερνισμός των φυλακών του Μπατ Ράιχενχαλ έπεκ- τίνεται και σε άλλα κεφάλαια. Το πι- θανότερο, όμως, είναι πως άπλως δε μπο- ρεσε να αντίσταθι στον πειρασμό, που του έμπνευσε οι νεαρές και όμορφες κρατούμε- νες του γυναικείου τμήματος, προπατός, έ- ταν έρχονταν κάθε πρωί καμμία από αυτές στο γραφείο του, για να το σκουπίσι και να το ταχτοποιήσι. 'Ο Σιγκορνήτ, άλλωστε, ήταν νέος, 34 έτών, και φορετά κομψός και καλοφτιαγμένος, άσπε να έλπιζι, πως οι κρατούμενες άπ' τον έλεγον με τόσο κακό μάτι. 'Ετσι, έγινε, ένα άνοητικό πρωί, που ό αρχιφύλακας είχε έμπνησι με τις έ- ρωτικές του διαθέσεις πολλαπλασιασμένες, το δροαίο, ή μάλλον ή ιλαροτρογιάδισ, με πρωταγωνιστές αυτόν και την όμορφη έ- π' όλες τις κρατούμενες, την 'Ελγκα Κ... 22 έτών, ένα σφιγγήλο κι' έλκυστικότατο κορμίστοπλο με λυγρή κορμίστατα.

Ο Σιγκορνήτ ήξερε πως ή 'Ελγκα εί- (κάρουν)χε άπιδασκα χαρακτήρα και δε σήκωνε πολλά άσπεια. Γι' αυτό και άς τότε δεν της είχε δείξει ποτέ πόσο του άρεσε. Το πρωίν, όμως, εκείνο, όπως είπαμε, ήταν διαφορετικό από τ' άλλα και, τη στιγμή που ή 'Ελγκα έσκυψε για να σηκώσι το χαλί, άποκαλύπτοντας χωρίς να το θέλι τα καλλωγίσματα πόδια της, ό Σιγκορνήτ ένοιωσε να κυριεύεται από τον πειρασμό και έγκατέλειπε όλες τις επιφυλάξεις του.

Αντι να σηκώσι ή 'Ελγκα το χαλί, σήκω- (σε)σε αυτός άπότομα την 'Ελγκα στα χέρια του και, πριν έκεν προλάβη ν' αντίδρασι, της έδωσε ένα φλογερό φιλί στο στόμα!

Η συνέχεια, άπότοσο, ήταν πολύ δια- (φορετική) από εκείνη, που φανταζόταν ό έ- τυχος αρχιφύλακας. Μόλις τα πόδια της 'Ελγκα ένασπασαν σ' έπαρ ή με το πάτω- (μα), ή κατέλλα γύρισε κι' έδωσε στον Σιγκορνήτ Σ... ένα χαστούκι τόσο δυνατό, που έκανε το μάγουλό του να πετζή φω- (τίες). Μά δεν πεσφορίστηκε μόνο σ' αυτό. Φεύγοντας άπ' εκεί, πήγε κατευθείαν στο γραφείο του διευθυντή των φυλακών και κατήγγειλε το έπεισόδιο. Και ό διευθυ- (της), που σηκώθηκε έξάλλος και βρήκε τον αρχιφύλακα... να τριέθ το αναποκκιν- (σμένο) μάγουλό του, δεν άρέκτισκε στην πειθαρχική τιμωρία του, άλλα άποσάσσε να τον παραστήσιν στη δικαιοσύνη!

Στο δικαστήριο, για να έλαφύνη τη θέσι του, ό Σιγκορνήτ Σ... ισχυρίστηκε πως άπ' ύπαγορεύεσαν έρωτικές κινήτρα την πράξι του κι' ότι φιλήσε την 'Ελγκα άπλως για να την θυμώσι. Δυστυχώς, έ- (μως), γι' αυτόν, ό Ισχυρισμός του δε μπο- ρεσε να σταθι, γιατί από την διαδικα- (σία) άποκαλύφθηκε πως είχε φιλήσει και άλλες κρατούμενες, που έργονόσαν τα πρωίνα να σκουπίσουν το γραφείο του — με τη διαφορά πως εκείνες, πιο καλόδο- (λες), δεν είχαν διαμαρτυρηθή!

Τό άποτέλεσμα, έτσι, για τον θερμοκόμιο αρχιφύλακα, στάθηκε να καταδικασθι σε δεκαοχτάμηνη φυλάκισι και να χάσι, συγ- (χρόνος), τη θέσι του και την καριέρα του.

Ε'σφαλός — παρ'αυτή ένα γερανικό περικόδο — στον αιώνα μας τούλάχιτο, κανένα φιλί δεν πληρώθηκε τόσο ακριβά!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Πάλλ Λερούα ήταν ο πιο εύτυχι-
σμένος άνθρωπος του κόσμου. Ή-
στερα από δεκαπέντε μέρες, θά
έκανε τους γάμους του με την

Αννα.
Την είχε γνωρίσει πριν από ένα χρό-
νο. Καί, από την πρώτη στιγμή, τον
σπλάθωναν ή σειμήν μορφοί της, το
ντροπαλό της ύψος, και το αγγελικό
της χαμόγελο. Ίδανική συντροφισσα
της ζωής για έναν άνδρα λίγο κουρα-
σμένο από το έκνευριστικό επάγγελμά
του, ο Πάλλ ήταν συντάκτης μιας μεγάλης απογευματινής εφημερίδας,
με άλλεπάλληλες εκδόσεις, για έναν άνθρωπο που νοσταλγούσε τη γα-
λήνη του οικογενειακού περιβάλλοντος.

— Σ' αγαπώ, και θά σε πάρω! της είπε, μία εβδομάδα μετά τη γνω-
μία τους, σ' ένα φιλικό του σπίτι.
Η Αννα έγινε κατακόκκινη ακούοντας την απροσδόκητη αυτή δήλω-
ση του Πάλλ. Όποσδήποτε, η πρόταση του Λερούα είχε βαθεί αντήχησι
στην καρδιά της.

Μόνη, ολομόναχη στον κόσμο, έκανε ζωή μάλλον περιορισμένη με τη
δύναμη του πατέρα της, εισαγγελέως Πρωτοδικών. Θά μπορούσε, αν
ήθελε, σε ηλικία είκοσι έτών, να έχει μεγάλες επιτυχίες. Απέφυγε, ό-
μως τις επιδείξεις και τις κοσμικές συγκεντρώσεις.

— Σ' αγαπώ κι' εγώ, Πάλλ! ψιθύρισε. Καταλαβαίνω πώς θά γίνω
εύτυχισμένη κοντά σου...

— Ένα φίλι, περπατούσαν τότε σε μία ερμητική δεινροστουχία του δά-
σους της Βουλώνης, έσπαρμένης τη συμφωνία τους.

— Σε πληροφορώ, όμως, προσέθεσε η Αννα, κοκκινίζοντας ακόμα
πιο πολύ, ότι δεν έχω να σου δώσω τίποτα. Καί αυτήν τη μικρή συν-
ταξί που παίρνω τώρα, θά την χάσω μόλις παντρευτώ...

— Δέ σου ζήτησα ποτέ! την δέχθηκε απότομα ο Πάλλ. Ο διευθυν-
τής μου, που μ' έχει πάραυτα εσωτερικών ειδώσεων, με διπλάσιο μισθό
και με τρεις βοηθούς. Μόλις το επιτύχω αυτό, θά κάνουμε τους γά-
μους μας!

— Θα περιμένω! ψιθύρισε η Αννα, με αγγελικό χαμόγελο.

Καί περίμενε με αγγελική πράγματι υπομονή έναν ολόκληρο χρόνο.
Ο Πάλλ επέτυχε, τέλος, εκείνο που ήθελε τόσο πολύ. Σε δυο εβδομά-
δες, θά μπορούσε να κάνει τους γάμους του με την Αννα, να δημιουρ-
γήσει μία ήρεμη οικογενειακή φωλιά.

Νοίκισσε ένα διαμέρισμα με τρία δωμάτια σ' έναν απόκεντρο, μα
καλό δρόμο, και το έπληρωσε με τις οδηγίες και την επίβλεψη της Αννας.

— Ένα απόγευμα, λίγες μέρες πριν από το γάμο τους, απέφασε να
περάσει από το σπίτι του Ζάκ Σεβράι, παιδικού του φίλου και διασή-
μου ζωγράφου, για να του πάρει σε καλή τιμή κανένα ταμιάκι. Η α-
λήθεια είναι πως είχε να τον δει πάνω από ένα χρόνο. Μά, τί σημασία
είχε αυτό;

Σε λίγο χτυπούσε την πόρτα του, λέγοντας τ' ονομά του.
— Πέρασε, είναι άνοιχτο! άκουσε μια υπόκοφη φωνή.
— Όταν μπήκε μέσα, βρήκε άδεια το απέραντο ατελιέ.

Πισώ από μια πόρτα, του υπάνητο, άκουσε το βουχισμό του Σεβράι
που κολυμπούσε σαν φούκια στο νερό.
Τι γίνεται, Πάλλ; Έχω καιρό να σε δω! Σε δυο λεπτά, είμαι στη
διάθεσή σου.

— Μη βιάζεσαι! του αποκρίθηκε ο Πάλλ. Θά σε περιμένω.
Σαφικά, ανατίχισε. Ανάμεσα στα περιοδικά, στις κλήσεις, στις
γιορτές και τα σκίτσα που βρισκόντουσαν πάνω στο γραφείο του φί-
λου του ξεχώρισε μια φωτογρ-φία σε μέγεθος καρτ-ποστάλ. Τη φωτο-
γραφία του Ζάκ Σεβράι... με την Αννα! Της εσφιγγε τα μπράτσα, ενώ

— Σ' αγαπούσα κι' εγώ Πάλλ, και δέν ήθελα να σε χάσω... του
είπε η Αννα.

Εκείνη τον κούταζε χαμογελώντας, λάμποντας από χαρά—από έρωτα!

Δέν περίμενε να βγίη ο Σεβράι από το μπάνιο. Έβαλε τη φωτογρα-
φία στην τσέπη του κι' έφυγε τρέχοντας. Σε λίγο, βρισκότανε μπρο-
στά στην Αννα.

— Τι ευχάριστη έκπληξη ήταν αυτή; του είπε εκείνη. Όμολογώ ότι
δέν σε περίμενα...

Κι' έκανε να τον αγκαλιάσει. Εκείνος, όμως, την έσπρωξε απότομα.
Τον κούταζε τρομαγμένη.

— Είναι καιρός που σχετίζεσαι με το ζωγράφο Ζάκ Σεβράι; την ρώ-
τησε υπόκοφα.

— Έχω ακούσει να γίνεται λόγος γι' αυτόν, μα δέν σχετίζομαι διό-
λου μαζί του, αποκρίθηκε εκείνη, με αγγελικό χαμόγελο. Δέν τον ξέρω
κάν στο πρόσωπο.

Ο Πάλλ έβγαλε τη φωτογραφία από την τσέπη του και της την έδει-
ξε. Η Αννα πλησίασε πιο κοντά, για να την δει καλύτερα. Είχε μαζε-
ψει τα φρύδια της. Τα σοβαρά χαρακτηριστικά του προσώπου της είχαν
τεντωθεί από την υπερτίταση της σκέψης.

— Σου όρκίζομαι ότι δέν τον ξέρω τον κύριο αυτόν! αποκρίθηκε, τέ-
λος. Είναι ο Σεβράι;

— Αυτή η κοπέλλα είσαι εσύ, ναι ή όχι; ούρλιασε ο Πάλλ.

— Ναι, εγώ είμαι...

— Καί επιμένεις ακόμη πως δέν τον ξέρεις, αφού φωτογραφίστηκες
μαζί του; Μά, για τόσο κοντό με περνάς; Α! φτάνει πιά! Άρκετά με
κοροϊδεύεις. Σε νόμιζα σειμήν και ήδη και είσαι τέρας ψευτιάς και
υποκρισίας—για να μην πώ τίποτ' άλλο... Δέν θά με ξαναδεις στα μά-
τια σου!

Ξανάσπασε τη φωτογραφία στην τσέπη του, κι' έφυγε, αφήνοντας την
Αννα άκηνη, παγωμένη, με ορθάνοιχτα μάτια.

Όλο το απόγευμα γυρνούσε εδώ κι' εκεί, σάν τρελλός. Τηλεφώνησε
στην εφημερίδα του πως ήταν άρρωστος, για να λάβουν τα μέτρα τους.
Αργά το βράδυ, σκέφθηκε να ξαναπεράσει από το Ζάκ, να του ζητήσει
περισσότερες εξηγήσεις. Ο θυρωρός, όμως, του σπιτιού τον πληροφο-
ρήσε ότι ο κ. Σεβράι είχε φύγει το απόγευμα για τη Μασσαλία, για να
ζωγραφίσει κάτι τοπία. Θά γυρνούσε σε δεκαπέντε μέρες.

Ο Πάλλ πέρασε δεκαπέντε μέρες αγωνίας. Οι συνάδελφοί του δέν τον
αναγνώριζαν πιά. Σ' όλο αυτό το διάστημα, η Αννα δέν ζήτησε ούτε
μιά φορά να ξανασυναντηθεί μαζί του. Φυσικά! Πού να τολμήσει να πα-
ρουσιάσει μπροστά του, ύστερ από το ζεμασκάρεμα που της έκανε!

Μόλις έμαθε πως επέστρεψε ο Ζάκ, έτρεξε αμέσως να τον συναντήσει.
Πριν εκείνος προφτάσει να τον χαιρετήσει, τον άπαστοιχάσε με την ε-
ρώτηση:

— Είναι πολύς καιρός που σχετίζεσαι με την Αννα; Πώς την γνώρισες;

— Ποιάν Αννα; ψιθύρισε, κατάπληκτος, ο ζωγράφος.

— Νά, αυτήν εδώ...

Κι' έβγαλε από την τσέπη του τη γνωστή φωτογραφία και του την
έδειξε. Ο Σεβράι την πήρε και με την πρώτη ματιά που της έριξε,
άρχισε να γελά:

— Εσύ, λοιπόν, την πήρες τη φωτογραφία αυτήν, την τελευταία φορά
που ήρθες εδώ κι' έφυγες σάν κλέφτης, χωρίς να με περιμένεις να βγω
από το μπάνιο;

— Σε ξεορκίζω στην παιδική μας φίλια.—βρυχήθηκε ο Πάλλ.—να μου
πεις τ' όνομά σου; του είπες με την Αννα!

— Εγώ, δεσμό με αυτήν; αποκρίθηκε ο Σεβράι, γελώντας πιο δυ-
στατά. Δεν είσαι με τα καλά σου! Την κοπέλλα αυτήν,—πρώτη φορά μα-
νατά, πως την λένε Αννα,—την συνάντησα μία μέρα στο δρόμο, πριν
από ένα χρόνο και παραπάνω, ενώ περπατούσε ασηρήνη, χωρίς να

βλέπει ότι ένα λεωφορείο κόντευε να την πατήσει. Προλάβα να την αρ-
πάξω από το μπράτσο, να την τραβήξω και να τη γυλίωσω από βέσπιο
θάνατο. Εκείνη ζαλισμένη ακόμα, γύρισε, μ' ευχάριστη μ' ένα αγ-
γελικό χαμόγελο και ύστερα χάθηκε από μπροστά μου.

Τη σκηνή αυτήν την πήρε ένας από τους πλανόδιους φωτογράφους,
που τριγυρνούν με μία μηχανή στο χέρι, χωρίς να το προσέξουμε εμείς.

— Όταν έφυγε η κοπέλλα, με πλησίασε και μου έδωσε μία κάρτα με τη
διεύθυνσή του. Από περιέργεια, πήγα να δω την εμφάνισή του φίλου. Μου
άρεσε, και την κράτησα. Αυτό είναι όλο... Τι κάθεται τώρα και...

Μά ο Πάλλ έγινε καπνός, πριν προφτάσει ο Σεβράι ν' αποτελειώσει
τη φράση του.

— Έτρεξε, πετώντας σάν πουλί, γελώντας από τη χαρά του, να συναν-
τήσει την αγαπημένη του Αννα. Όστόσο, είχε και μία ανησυχία: τι
υπόδοξη θά του έκανε ύστερ από τα προσελητικά λόγια που της είχε πει;

Την βρήκε κατά σύμπτωση στο δωμάτιό της. Μόλις τον είδε, αλλαξε
χρώμα. Ωρμησε, και την άρπαξε στην αγκαλιά του.

— Με συγχωρείς, λατρεία μου, της ψιθύρισε στ' αυτί, για ό,τι σου
είπα πριν από δεκαπέντε μέρες. Μά, δέν φταίω εγώ... Σ' αγαπούσα
πολύ... Έγινε μία παρεξήγησι...

Και της εξιστόρησε τι του είχε αποκαλύψει πριν από λίγη ώρα ο Σε-
βράι. Εκείνη τον άκουε χαμογελώντας μελαγχολικά.

— Γύρισε, λοιπόν, ο ζωγράφος αυτός; ρώτησε, τέλος. Πήγα σπίτι
του, αλλά μου είπαν ότι έφυγε ταξίδι. Περιμένα με αγωνία την επι-
στροφή του, για να τον συναντήσω και να τον παρακαλέσω να σε βρή
και να σου εξηγήσει πώς βγήκε η μοιραία αυτή φωτογραφία...

— Σ' αγαπούσα κι' εγώ, Πάλλ, και δέν ήθελα να σε χάσω... Μα ήθε-
λα, πριν σε ξαναδώ, να βεβαιωθώ πως δέν είσαι αυτή που νόμιζες...
Ξέχασα όσα μου είπες, αν και με πίκασαν πολύ...

— Είσαι άγγελος! την δέχθηκε ο Πάλλ μ' ένα φίλι στο στόμα. Α!
ήταν τυχερό να κάνουμε όποσδήποτε αύριο τους γάμους μας, όπως εί-
χαμε συμφωνήσει!—προσέθεσε γελώντας.—Όσο για κουμπάρο, τον ε-
χουμε έτοιμο. Θά είναι ο Ζάκ Σεβράι!

Και κούταζε με λατρεία στα μάτια την Αννα—την Αννα με το
αγγελικό χαμόγελο.

ZAN LANTIP

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Το επόμενο

Ο ΤΙΤΟΣ ΛΙΒΙΟΣ αναφέρει ότι οι κάτοικοι
της Ρώμης και της Άλφας Λόγκας, κου-
ρασμένοι από το μεταξύ τους μακροχρό-
νιο πόλεμο, αποφάσισαν, στο τέλος, να έμπιστευθουν τη λύσι της δια-
φοράς τους στους τρεις Όρατιους και τους τρεις Κουριάτες, που μοιμά-
χησαν ανάμεσα στις δυο πόλεις. Απ' αυτή τη μονομαχία κρίθηκε ποιά από
τις δυο θά ύποτασσόταν στην άλλη.

Με παρόμοιο τρόπο λυθηκε κι' η διαφορά που χώριζε άλλοτε τους Τε-
γεάτες από τους Φεναάτες.

Η Τεγέα ήταν από τις πιο ισχυρές πόλεις της Αρκαδίας και τα είχε
βάλει πολλές φορές και μ' αυτή ακόμη τη Σπάρτη. Οι κάτοικοι του Φε-
νεού, από τ' άλλο μέρος, σφιγόνταν για την ανδρεία τους και, μ' όλο που
ήταν λιγώτερο ισχυροί από τους γείτονές τους, δέν έννοούσαν να σκύβουν
το κεφάλι μπροστά τους. (Ο Όμιρος αποκάλει τους Αρκάδες κάερας
αγκιμαχίτες), δηλαδή, έμπειρους στον αγώνα σώμα προς σώμα κι' ανα-
φορής ανάμεσα σ' αυτούς τους κατοίκους του Φενεού, του Όρχομενού με τα
πολλά πρόβατα, της Ρίπης, της Στρατής, της ανεμοδαρμένης Ένισης, της
Τεγέας και της πολυήμερης Μαντινείας).

Έτσι, οι συγκρούσεις ανάμεσα στους Τεγεάτες και τους Φεναάτες δέν
έλειπαν ποτέ σχεδόν. Σταματούσαν για λίγο, ξεχωδώναν τα μίσση τους, για
να αμείλουν στις κανείς θρησκευτικές γιορτές, άλλ' έπειτα ο πόλεμος ξα-
νανάρχιζε. Το αίμα έαχνε γύρω τους, και ο θάνατος έθριζε τα καλύτερα
παλάκια κι' από τις δυο πόλεις.

Σε μια απ' αυτές τις γιορτές, προς τιμήν της Έλευσινίας Δημήτρας ο
Φεναάτης Έλενος, που ήταν γιός του Δημοστράτου, είδε για πρώτη φο-
ρά την όμορφη Δημοδόκη, κόρη του Τεγεάτη Ρηξιμάχου. Στη γιορτή αυτή,
η νέα παρίστανε την Κόρη.

Η μακροχρόνια έχθρα και το μίσος έσθυσαν αμέσως μέσα στην ψυχή
του νεαρού Φεναάτη. Όσο κράτησε η ιερή παράσταση, τα μάτια του δέν
έφυγαν ούτε στιγμή από τη Δημοδόκη. Η νέα ταράχτηκε στην αρχή από
το επίμονο βλέμμα αυτού του ανθρώπου, που τον έβλεπε για πρώτη φορά.

Μά, σιγά-σιγά, ξεθάρρεψε και τον κούταζε κι' αυτή.

Ήταν ένα όμορφο και γεροδεμένο παλληκάρι ο Έλενος. Κι' η Δημο-
δόκη ένιωθε την καρδιά της να χτυπάει μέσα στο στήθος της, όπως ποτέ
άλλοτε έδε τότε.

Είχε έρρει τώρα η εποχή του θερισμού. Οι Τεγεάτες από το ένα μέ-
ρος κι' οι Φεναάτες από τ' άλλο έτρεχαν στα χωράσια τους, για να μα-
ζέψουν τα γεννήματα τους κι' όπως τα κτήματα τους συνόρευαν. Εσμιγαν
παγώ στη δουλειά και σποδούσαν ο ένας τον άλλον, ξεχνώντας τις διαφορές
που τους χώριζαν.

Η Δημοδόκη συνόδισε πολλές φορές τον πατέ-
ρα και τ' αδέρφια της στα κτήματα. Έτσι, ο Έλενος
κατάφερε να την πλησιάσει και να της μιλήσει...

Την πρώτη συνάντησι ακολούθησαν και πολλές άλ-
λες. Ο Έλενος κι' η Δημοδόκη ζούσαν πια μόνο για
την αγάπη τους. Δέν ήθελεν να σκεφτούν τίποτα
άλλο.

Έτσι κούρσε το καλοκαίρι.

Οι Τεγεάτες κι' οι Φεναάτες ζούσαν τώρα ειρη-
νικά. Αλλά, κάτω απ' αυτή τη φαινομενική ήρεμία,
έδρασαν τα μίσση κι' ο Έλενος ούτε από τους γονείς
της τολμούσε να ζητήσει τη Δημοδόκη, ούτε στους δι-
κούς του ξεβαρρυνόταν να μιλήσει, γιατί ήξερε πως
μόνο πικρά και προσελητικά λόγια θ' άκουγε από
τον πατέρα και τ' αδέρφια του.

Κοντά ένα χρόνο κράτησε η ήρεμία. Αλλά μία τυ-
χαία άφορη ξαναζωντάνεψε τα παλιά μίσση κι' ο πό-
λεμος ξανάρχισε. Ο Έλενος πήρε τότε τα όπλα του
κι' ακολούθησε τους δικούς του. Τού ήταν αδύνατο
πια να βλέπει την αγαπημένη του Δημοδόκη.

Αυτή τη φορά, ο πόλεμος μάκρυνε πολύ. Οι δυο
αντίπαλοι νικούσαν ποτέ ο ένας και ποτέ ο άλλος,
κανενός η νίκη, όμως, δέν ήταν αποφασιστική. Στο
τέλος, οι Φεναάτες αποφάσισαν να καταφύγουν στο
μαντέιο των Δελφών. Καί το ίδιο έκαναν κι' οι Τε-
γεάτες. Η Πυθία έδωσε τότε και στους δυο την ίδια
απάντησι: τη λύσι της διαφοράς τους έπρεπε να την
έμπιστευθουν στους τριδύμους. Ο αγώνας τους θά
έκρινε ποιά από τις δυο πόλεις θά είχε την υπεροχή.

Κι' οι δυο αντίπαλοι είχαν τους τριδύμους τους.
Στο στρατόπεδο των Τεγεατών ήταν τα τρία παιδιά
του Ρηξιμάχου, ο Τελέστας, ο Άγέας κι' ο Κριτό-
λαος, που είχαν για αδελφί τους τη Δημοδόκη. Αλ-
λοι τρεις τριδύμοι ύπηρχαν στο στρατόπεδο των Φε-
νεατών. Ήταν τα τρία παιδιά του Δημοστράτου, ο
Θεοτέλης, ο Κλέας κι' ο Έλενος, ο αναπημένος της
Δημοδόκης.

Αποφασίστηκε, λοιπόν, ότι οι τρεις γιοί του Ρη-
ξιμάχου κι' οι τρεις γιοί του Δημοστράτου θά μονο-
μαχούσαν ανάμεσα στα δυο στρατόπεδα. Αν νικού-
σαν οι πρώτοι, ο Φεναός θ' αναγνώριζε την κυριαρχία
της Τεγέας. Διαφορετικά, οι Τεγεάτες θά ύποτασ-
σόταν στη θέληση των Φεναατών.

Την άριστη ημέρα, έπειτα από τις καθιερωμένες
θυσίες στους θεούς, άρχισε ο αγώνας. Οι έξη αντί-
παλοι, χωρισμένοι σε ζευγάρια, μάχονταν με λύσσα.

Οι πολεμιστές κι' από τα δυο έπερα κρατούσαν την
ανάπνοή τους, για να παρακολουθήσουν αυτή την α-
γρία μονομαχία. Δέν άκουγόταν παρά η θορυβία ξα-
νύσα των αντιπάλων κι' ο θόρυβος που έκαναν τα
σπαθιά τους, καθώς συγκρούονταν το ένα με το άλλο.

Το αίμα έτρεχε τώρα πάνω στα κορμιά των αντι-
μαχομένων. Πρώτος σαρπίστηκε κάτω ο Τεγεάτης
Άγέας. Έπειτα ήρθε η σειρά του αδελφού του Τελέ-
στα. Από τα παιδιά του Ρηξιμάχου άπομεινε ζωντα-
νός μόνον ο Κριτόλαος. Καί, πράγμα παράξενο, δέν
είχε το παραμικρό τραύμα στο κορμί του.

Οι Φεναάτες, αντίθετα, ήταν πληγωμένοι κι' οι
τρεις. Αλλά βαστούσαν γαρά ακόμη. Κι' άκουσαν

Ο Έλενος κατάφερε να την πλησιάσει και
να της μιλήσει...

Ο ΕΛΕΝΟΣ ΚΙ' Η ΔΗΜΟΔΟΚΗ

Όλοι μαζί πάνω στον μοναδικό αντίπαλό τους.
Ο Κριτόλαος κατάλαβε αμέσως πως ήταν α-
δύνατο να τα θάλλη πέρα και με τους τρεις.

Αυτός ήταν εκείνο που ήθελε ο πονηρός Τεγεάτης. Όταν κατάλαβε πως
είχε πετύχει το σκοπό του, γύρισε, ξαφνικά, προς τα πίσω. Ο πιο κοντινός
από τους τρεις αντιπάλους του ήταν ο Θεοτέλης. Ο Κριτόλαος άρμησε α-
μέσως πάνω του και τον σκότωσε, χωρίς μεγάλη δυσκολία.

Λίγο πιο πέρα βρισκόταν ο Κλέας. Ο Κριτόλαος, έτρεξε προς το μέ-
ρος του και του βύθισε το ξίφος του στην κοιλιά.

Ο Έλενος, που ήταν πιο βαρεια τραυματισμένος από όλους, σερνόταν με
πολύ κόπο. Είχε ιδη τα δυο αδέρφια του, το Θεοτέλη και τον Κλέα να
πέφτουν, χωρίς να μπορέσει να τα βοηθήσει. Έκαμε, όστόσο, μία τελευταία
προσπάθεια για να πλησιάσει τον νικητή. Αλλά τον αντίκρυσε, ξαφνικά,
μπροστά του. Ο Κριτόλαος βιάζόταν ν' αποτελειώσει τη νίκη του.

Ο αγώνας τους ήταν σύντομος. Ο Έλενος είχε χάσει τόσο πολύ αίμα,
που μόλις μπορούσε να κρατήσει το ξίφος στα χέρια του. Έτσι, ο Κριτό-
λαος δέν δυσκολεύτηκε να τον σκοτώσει.

Οι Τεγεάτες περικύκλωσαν αμέσως μ' ένθουσιασμό το νικητή και τον
ώδηγαν στον θριαμβευτικό στην πόλη τους. Αλλά, καθώς πλησίαζαν στα τεί-
χη, είδαν μία γυναίκα που έτρεχε αναμάλισσμένη προς το μέρος τους.

Ήταν η Δημοδόκη, που είχε μάθει το αποτέλεσμα της μονομαχίας.
— Φωνιά! φώναξε στον αδελφό της. Ας είσαι καταραμένος!

Ο Κριτόλαος την κούταζε μ' έκπληξη στην αρχή, με όρη ύστερα.
— Αν το αίμα των αδελφών μας δέν σε συγκίνη, της απάντησε, σεβάσου
τουλάχιστον τοιούτη τη στιγμή, που είναι μεγάλη!

— Φωνιά! ξαναφώναξε η νέα. Η νίκη σου μ' αφήνει αδιάφορη... Όχι,
δέν είσαι ο αδελφός μου, άλλ' ο φονιάς του Έλενου του αγαπημένου μου!

Κι' άρμησε, για να τον ξεσχύσει με τα νύχια της.

Ο Κριτόλαος δέν μπόρεσε τότε να κρατηθεί περισσότερο.
— Ντροπιάσες τη νίκη μου! φώναξε. Ας είσαι καταραμένη!...

Καί, χωρίς να χάσει καιρό, βύθισε το ξίφος του μέσα στο λαίμο της.
Η άμοιρη Δημοδόκη σαρπίστηκε νεκρή μπροστά στα πόδια του.

Για το έγκλημά του αυτό, ο Κριτόλαος δικάστηκε κατόπιν. Αλλ' οι Τε-
γεάτες, από ευγνωμοσύνη για τη μεγάλη νίκη του, τον άδωσαν.

ΕΠΛΑΜ Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η γυναίκα του Πίθου.

Εξοικονόμηση

Οι βιταμίνες παρα- τείνουν τη ζωή

Αυξάνουν τη νοημοσύνη των παιδιών και ξαναβιώνουν τους ηλικιωμένους

Σ' όλες τις περιόδους της ζωής μας είναι σπουδαίες και απαραίτητες οι βιταμίνες, προπάντων όμως στα βρέφη και στους ηλικιωμένους. Έχει αποδειχθεί με πειράματα ότι, απ' τις βιταμίνες που παίρνει ο άνθρωπος στα πρώτα παιδικά του χρόνια—καθώς κι η μητέρα του κατά την εγκυμοσύνη—εξαρτάται η υγεία του όταν θα μεγαλώσει, αλλά και η διάρκεια της ζωής του! Οι σχετικές παρατηρήσεις έγιναν με τρεις διάφορες βιταμίνες: τη Β6, τη Β12 και τη χολίνη.

Η χολίνη ανήκει στο σύμπλεγμα βιταμινών Β. Δύο φυσιολόγοι του Πανεπιστημίου του Τόροντο πειραματίστηκαν σε ποντίκια κι απέδειξαν ότι, όταν τα ζώα αυτά δεν έπαιρναν αρκετή χολίνη στην αρχή της ζωής τους, πάθαιναν αργότερα αρτηριακή υπέρταση (πίεση). Αυτό συνέβαινε ακόμη κι αν η διαίτα τους πλουτιζόταν αργότερα με χολίνη. Οι συνέπειες δηλαδή της άρχικης έλλειψης χολίνης ήταν πια ανεπανόρθωτες.

Έξ' άλλου, ένας βιοχημικός του Πανεπιστημίου Τζών Χόπκινς έκανε ανάλογες παρατηρήσεις με τις βιταμίνες Β6 και Β12. Διαπίστωσε ότι η έλλειψή τους στη βρεφική ηλικία δε μπορεί ν' αναπληρωθεί αργότερα, κι ό'τι η χορήγησή τους στη μητέρα κατά την εγκυμοσύνη συντελεί στη μακροβιότητα του παιδιού.

Δύο άλλοι Αμερικανοί επιστήμονες παρατήρησαν ότι, όταν η διαίτα των πειραματιζόμενων ζώων περιείχε αρκετές βιταμίνες Β6 και Β12, τα ζώα αυτά ήταν πιο εξυπνα και μάθαιναν πιο εύκολα διάφορα πράγματα. Αν όμως έμεναν επί 6—8 μήνες δίχως αυτές τις βιταμίνες, χάνανε ανεπανόρθωτα τη νοημοσύνη τους.

Πειραματιζόμενος σε ανθρώπους, ο δόκτωρ Άρτουρ Γκέιτς, του Πανεπιστημίου Κολούμπια, απέδειξε ότι, αν η μητέρα κατά την εγκυμοσύνη και το παιδί στα 3 πρώτα χρόνια του στερηθούν τις απαιτούμενες βιταμίνες, το αποτέλεσμα είναι μιά μόνιμη ελάττωση της νοημοσύνης του παιδιού.

Στους ηλικιωμένους, οι βιταμίνες αυξάνουν τη ζωτικότητα. Δύο Αμερικανοί επιστήμονες πέτυχαν άριστα αποτελέσματα σε ανθρώπους πάνω από 65 ετών, που κατέρρεαν σωματικά και πνευματικά, αλλά συνήλθαν γρήγορα παίρνοντας βιταμίνες (είτε μόνες τους, είτε μαζί με μιά διαίτα πλούσια σε πρωτεΐνες).

Στό Σάν Φρανσίσκο, ο δόκτωρ Λόνγκστοντ βρήκε ότι η διαίτα με φρούτα και χορταρικά, συμπληρωμένη με βιταμίνες, έφερε πολύ καλά αποτελέσματα σε 501 άτομα πάνω από 30 ετών, που έπασχαν από

ήμικρανία, καρδιακά νοσήματα, πεπτικές διαταραχές, διαβήτη, παχυσαρκία, κλπ. Κι ο δόκτωρ Μπένζαμιν, ειδικός «γεράτρες» της Ν. Υόρκης, χρησιμοποιεί βιταμίνες, μαζί με ορμονοθεραπεία και με ώριμα λιπώδη, για το «ξανάνειωμα» των ηλικιωμένων.

Σε άλλα πειράματα, η χορήγηση βιταμινών σε ποντικούς τους επέτρεψε να ζήσουν όσο αναλογικά ένας άνθρωπος αιώνοβιος.

Κι' ο δόκτωρ Σέρμαν, χημικός του Πανεπιστημίου Κολούμπια, ειδικευμένος στις έρευνες γύρω απ' τη μακροβιότητα, πέτυχε να ζήσουν τα πειραματόζωα του κατά 10—20% περισσότερο από το κανονικό, χορηγώντας τους τετραπλάσια από την κανονική δόση βιταμίνης Α.

Αργότερα, ο ίδιος επέτυχε παρόμοια αποτελέσματα με βιταμίνες Β2 και C. Ανακάλυψε ωστόσο ακόμη ότι, αν η βιταμίνη Α υπερέχει μιά ώριμη δόση, παύει πια να ωφελεί, και κάνει μάλιστα κακό.

Οι βιταμίνες δεν παρέτειναν μόνο τη ζωή των ποντικών του Σέρμαν, αλλά και τη νεότητά τους. Οι θηλυκοί π.χ. διατηρούσαν επί περισσότερο καιρό τη γονιμότητά τους.

Αλλά και στη θεραπεία του καρκίνου και της λευχαιμίας έχουν χρησιμοποιηθεί η έπιτυχία οι βιταμίνες. Με μιά μέθοδο διαδοχικής στερήσεως και χορηγήσεως μίας βιταμίνης, όπως η ριμποφλαβίνη ή το παντοθενικό οξύ, παρατάθηκε σημαντικά η ζωή καρκινοπαθών πειραματόζωων.

Η βιταμίνη Β1 ωφελεί σε διάφορες νευρικές παθήσεις. Το ίδιο και η Β12, που επιδρά ιδίως στις νευρικές διαταραχές

της δρεϊλόμενης σε αλκοολισμό. Ο Άγγλος νευρολόγος δόκτωρ Μάκ Ντόναλντ Χόλμς παρατήρησε ότι η έλλειψη βιταμίνης Β12 φέρνει κατάπτωση και άμνησία.

Οι βιταμίνες είναι ακόμη πιο απαραίτητες σε περιπτώσεις εγχειρήσεων, τραυματισμών και γενικά καταπονήσεων του οργανισμού. Γι' αυτό το λόγο μάλιστα, τα αντιβιοτικά είναι πολλές φορές συνδυασμένα με βιταμίνες.

Κανονικά, δε χρειάζεται να παίρνει κανείς βιταμινούχα χάπια, για να παρέχει στον οργανισμό του τις απαιτούμενες βιταμίνες. Τού τις προσφέρουν οι συνθιθεσμένες τροφές, αν μαγειρεύονται όπως πρέπει.

Έχουν ωστόσο παρατηρηθεί πολλές περιπτώσεις αδιαιτινών σε οικογένειες που πιστεύουν πως τρώνε καλά. Γιατί η διαίτα τους περιέχει άφθονες θρεπτικές ουσίες, αλλά υστερεί σε βιταμίνες. Έτσι, η υγεία τους βλάπτεται διπλά: αφ' ενός από την έλλειψη βιταμινών κι αφ' ετέρου από την παχυσαρκία (αποτέλεσμα της πολυφαγίας).

Πρέπει να προσθέσουμε ακόμη ότι, ενώ δηλαδή η περισσειά βιταμινών Β και C δεν είναι βλαβερή, μιά υπερβολική δόση βιταμίνης Α, D ή Κ μπορεί να κάνει κακό.

Φάρμακο κατά των γυραιοειών

Ο Γάλλος καθηγητής Μπινέ μαζί με τη συνεργάτιδά του δόκτωρ Τσέρνιαν παρασκεύασαν ένα καινούριο φάρμακο από έμβρυα εκχυλίσματα βοδιών. Το φάρμακο αυτό εισάγεται στον οργανισμό με ενέσεις, προκαλεί δε ενίσχυση της μυϊκής δυνάμεως και διανοητική αφύπνιση.

Ρωσικό φάρμακο κατά του έλκους

Οι Ρώσοι επιστήμονες παρασκεύασαν ένα νέο φάρμακο κατά του έλκους του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου. Το νέο φάρμακο, που απεκάλεσε «βάλασιον του Κόστακόβσκι», είναι ένα υγρό κιτρινωπό και γλυκύδης, που παράγεται από τον βινυλοβουτυλικόν αιθέρα. Εκτός από το έλκος, χρη-

σιμοποιείται επίσης για την απολύση διαφόρων τραυματισμών και τη θεραπεία των κρυοπαγήματων. Έχει, εξ' άλλου, εξαιρετικές απολυμαντικές ιδιότητες.

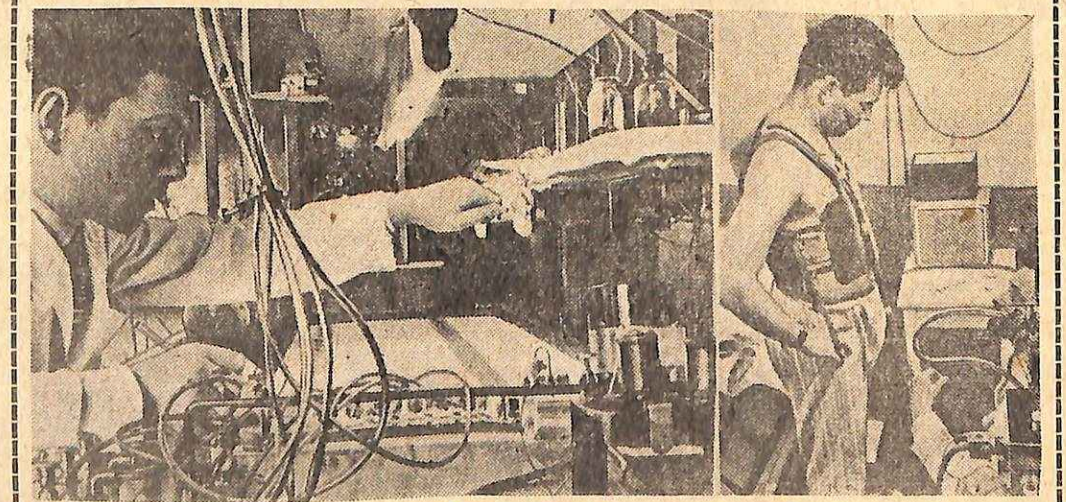
Η κατάχρησι του γάλακτος βλάπτει

Αν το πολύ κρασί βλάπτει, δεν είναι λιγότερο βλαβερό το γάλα, όταν κάνουμε κατάχρησι. Κατά τον δόκτωρ Μπέκερ, η κατάχρησις του γάλακτος προκαλεί τη συγκέντρωση σε διάφορα σημεία του οργανισμού σημαντικών ποσοτήτων αλάτων, ασβεστίου και φωσφόρου. Αυτή η συγκέντρωση μπορεί να προκαλέσει το σχηματισμό λίθων στα νεφρά, νεφρική ανεπάρκεια, άπωλη της ελαστικότητας των αιμοφόρων αγγείων, έγκερφαλικές διαταραχές κτλ.

35 φορές ισχυρότερη από την κορτιζόνη

Μετά την κορτιζόνη, οι επιστήμονες ανακάλυψαν την υδροκορτιζόνη και κατόπιν την δελτακορτιζόνη, που αποδείχθηκαν περισσότερο αποτελεσματικές και λιγότερο τοξικές. Η τελευταία ανακάλυψε ο αυτό το κεφάλαιο είναι η δεκαδρόλη, που έχει επίδραση 35 φορές ισχυρότερη από της κορτιζόνης, ενώ, από τ' άλλο μέρος, δεν προκαλεί καμμία σχεδόν επίδραση. Η δεκαδρόλη έχει ευεργετική επίδραση στους ρευματικούς, στο άσθμα, στις διαταραχές των ενδοκρινών αδένων, σε διάφορες δερματοπάθειες, στη σκληρωσία κατά πλάκες, καθώς και στη λευχαιμία. Στην τελευταία ασθένεια η δεκαδρόλη επιτρέπει να κερδιστεί καιρός, πράγμα που είναι αρκετά σημαντικό. Οι ασθενείς που παίρνουν δεκαδρόλη πρέπει ν' αποφεύγουν το αλάτι, να περιορίσουν τις αμυλούχες τροφές (ψωμί, ζυμαρικά) και τα λιπαρά και να καταναλώσουν περισσότερες πρωτεΐνες (κρέατα) και βιταμίνες.

Το δηλητήριο των μελισσών
Παρασκευάστηκε και δοκιμάστηκε με εκπληκτικές αποτελέσματα ένα προϊόν που εξουδετερώνει το δηλητήριο της μέλισσας. Η μέθοδος παρασκευής του είναι η εξής: Αιχμαλωτίζονται εκατοντάδες μέλισσες, τις σκοτώνουν με χλωροφόρμιο, πλένουν και αποξηραίνουν τα σώματά τους και τα λιώνουν, ώστε να γίνουν ένας πυκτός πολτός, που τον φιλτράρουν από του λουπάνι. Με ενέσεις αυτού του πολτού, αποκτά κανείς «άνοσια» στο δηλητήριο των μελισσών και μπορεί πια ν' αδιαφορήσει τελείως για τα τσιμπήματα τους.

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΕΛΕΓΧΕΙ ΤΟΝ ΨΗΝΟ ΜΑΣ

Στο Ίνστιτούτο Ψυχολογίας του Στρασβούργου, δοκιμάστηκε πρό ημερών για πρώτη φορά μιά νέα πολύπλοκη συσκευή, που παρακολουθεί και ελέγχει τον ψήνο μας, σημειώνοντας πάνω σ' ένα χαρτί και τις παραμικρότερες αντιδράσεις του οργανισμού μας. Δε ξιεί: Ο άνθρωπος πάνω στον οποίο πρόκειται να γίνει η δοκιμή, εφαρμόζει στο σώμα του τη συσκευή επαφής με τα διάφορα σημεία του σώματός του. Α-ριστερά: Η κατασκευασθείσα από τον καθηγητή Κάυερ συσκευή καταγραφής των αντιδράσεων κατά την ώρα του ύπνου. Χάρη στη συσκευή αυτή απέδειξε πως και ο πιο ήσυχος άνθρωπος άπχει πολύ από το να κοιμάται σαν πέτρα. Πιστεύεται δε πως θα βοηθήσει στο να καταπολεμηθεί η άπννια, με τις παρατηρήσεις που θα γίνουν χωρίς σ' αυτή.

ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΓΑΖΩΜΕ ΤΑ «ΚΡΕΑΤΑΚΙΑ»

Οι κίνδυνοι για την υγεία του παιδιού

ΕΙΝΑΙ αναριθμητά τα παιδιά, που υποφέρουν από εκλάσθησεις (κοινώς κρεατάκια).

Οι εκλάσθησεις δεν είναι ασθένεια, αλλά μιά ανατομική ανωμαλία, που είτε υπάρχει εκ γενετής, είτε εμφανίζεται αργότερα—πρώτος που είναι και το συνηθέστερο. Με τη λέξη αυτή οι επιστήμονες αποκαλούν τη διόγκωση του λεμφικού ιστού, που σκεπάζει το όπισθο μέρος της μύτης. Αυτή η διόγκωση οφείλεται τις περισσότερες φορές σε διαδοχικές μικροδυσ-κλίες μολύνσεις, που δημιουργούν μόνιμες εστίες φλογώδους πάθους στον εύαπλοστό αυτό ιστό και των παραμορφώσεων.

Οι εκλάσθησεις, όταν αναπτυχθούν αρκετά, αναγκάζουν το παιδί ν' αναπνέει από το στόμα και το κάνουν να ροχαλίζει τη νύχτα. Εμφανίζονται κυρίως στα παιδιά με λυμφοατική ιδιοσυγκρασία. Όταν ένα παιδάκι κρατάει διαρκώς το στόμα του μισάνοιχτο, το πιθανότερο είναι ότι έχει στη μύτη του κρεατάκια.

Οι εκλάσθησεις, όταν δεν τις θεραπεύσουμε εγκαίρως, επιβεβαιώνουν τη γενική κατάσταση του παιδιού και μπορούν να προκαλέσουν διάφορες επιπλοκές: βήχα, ρινορρογιτίδες, πεπτικές διαταραχές, κτλ. Όταν οι εκλάσθησεις αυτές βρίσκονται κοντά στην ευσταθική σάλπιγγα, υπάρχει κίνδυνος να πάθι το παιδί βαρηκοΐα ή ακόμη και ολοκληρωτική κωφότητα.

Δεν υπάρχει κανενός είδους φαρμακευτική θεραπεία των εκλάσθησεων. Τα αντιβιοτικά προκαλούν τον τίς επιπλοκές και μπορεί να μας ξεγελάσουν γιατί ανακαταφέρουν προσωρινά το μικρό άσθενή, αλλά δεν έχουν την παραμικρή επίδραση στην κυρίως πάθηση. Έτσι, ο ανατομικός μέσος θεραπεύεται είναι η χειρουργική επέμβαση.

Η επέμβαση αυτή δεν παρουσιάζει καμμία σπουδαιότητα και μπορεί να γίνει σ' οποιαδήποτε ηλικία, ακόμη και σε βρέφος, αν παρίσταται ανάγκη. Οι γιατροί, ωστόσο, συνιστούν ν' αφηγώμε το παιδί να μεγαλώσει λίγο. Έτσι, η καλύτερη ηλικία φαίνεται ότι είναι μεταξύ των 4 και των 7 χρόνων.

Η εποχή δεν παίζει ρόλο. Αν, όμως, η εγχείρηση γίνει το χειμώνα, θα χρειαστούν μεγαλύτερες προφυλάξεις.

Κατά γενικό κανόνα, η εγχείρηση πρέπει ν' αποφεύγεται σε περιπτώσεις κρίσεως, άσχετα από το αν συνοδεύεται ή όχι από πυρετό.

Στοιχειώδης πρόβλεψη επιβάλλει επίσης ν' αποφεύγεται η εγχείρηση σε περιπτώσεις επιδημίας διφθερίας, δαρκιαδίας, πολιομυελίτιδος κτλ. Ο προκαλούμενος από την εγχείρηση τραυματισμός είναι πιθανόν ότι ευνοεί την εμφάνιση των ασθενειών αυτών.

Αν δεν κάμουμε την εγχείρηση κατά την παιδική ηλικία, οι εκλάσθησεις είναι δυνατόν να εντοχθούν σοβαρά στο παιδί των 12 ή 15 χρόνων. Είναι αυτό νοητό ότι η εγχείρηση κατά την ηλικία αυτή παρουσιάζει μεγαλύτερες δυσκολίες, για το λόγο ότι οι εκλάσθησεις αποτελούν ένα είδος σκληρών αποφύσεων, που απλώνονται σε μεγάλη έκταση.

Σε πολλές περιπτώσεις, δεν είναι δυνατόν ν' αφαιρεθούν όλες με μιά μόνο επέμβαση. Έτσι, οι αλλεπαλλήλες εγχειρήσεις καταπονοούν τον άσθενή.

Η άδενεκτομή, όπως αποκαλείται η χειρουργική εξαίρεσι των εκλάσθησεων, εκτός από το ότι εξαφανίζει τις εστίες των μολύνσεων, καθιστεί επίσης τη φωνή του παιδιού.

Ένα άλλο πλεονέκτημα της είναι ότι ευνοεί τη διανοητική του ανάπτυξη. Πραγματοποιείται η διανοητική επιρροή των εμμετικών. Αυτό συμβαίνει συνήθως μεσαία τη διανοητική κατάσταση του παιδιού και του δημιουργούν ένα είδος χαυνοειδούς, που διαρκεί τους, όμως, νόσους. Μετά την αφαίρεσή του το παιδί ξεναερίσκει τη ζωρότητά του και το μυαλό του λειτουργεί δραστηριότερα από πρίν.

Οι υποτροπές δεν είναι σπάνιες και μετά τη χειρουργική εξαίρεσι των εκλάσθησεων. Αυτό συμβαίνει συχνά, στις εγχειρήσεις που γίνονται αργά, όταν, δηλαδή, οι εκλάσθησεις έχουν ά-ναπτυχθεί σε μεγάλο βαθμό. Γι' αυτό, η ναπυχηρή δεν αρκεί. Πρέπει επίσης να τροποποιησώμε τη γενική κατάσταση του άσθενος και ιδίως να καταπολεμήσώμε λυμφοατισμό, που δημιουργεί μιά εύαπλο-στα σίτις μολύνσεις. Τα καλύτερα φάρμακα γι' αυτό το σκοπό είναι το άσπερμικό, ο σίδηρος, το ιώδιο και οι βιταμίνες. Πολύ καλά αποτελέσματα αποδίδει επίσης η ηλιοθεραπεία, μαζί με συνεδρίες υπερυώδων ακτίνων το χειμώνα.

Οι χειρουργοί σώζουν ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

Εγχειρήσεις στην καρδιά και στον εγκέφαλο

ΧΑΡΙΣ στις εκπληκτικές προόδους που έχει σημειώσει η χειρουργική στα λί-γα τελευταία χρόνια, μπορεί σήμερα να διορθωθεί κάθε ελαττωματική διατά-σις μελούς ή οργάνου του σώματος στα βρέφη, στομάχια, άνωποδα, ιδιότητες καρδίες, κυρτωμένες σπονδυλικές στήλες, στραβά πόδια, άτελεις λαμφοί, κλπ.

Γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος για την έγκαιρη διάγνωση και θεραπεία των περιπτώσεων αποφράξεως του οισοφάγου. Καιτοι είναι σπάνιο αυτό το ελάττωμα, υπάρχει ωστόσο σε 1000 περίπου νεογόνων κάθε χρόνο. Πρό 10 ετών, σωζόταν μόνο το ένα από κάθε 10 τέτοια παιδιά. Σήμερα, μπορεί να γίνουν καλά σχεδόν όλα.

Ένα άλλο τραγικό σφάλμα της φύ-σεως είναι το πρόωρο κλείσιμο των «ρα-φών» που υπάρχουν στο κρανίο του βρέ-φους. Αν τα κρανιακά οστά κολλήσουν τελείως μεταξύ τους, πρίν γίνει ένας χρό-νος το παιδί, ο εγκέφαλος φυλάσσεται, δε βρίσκει πιά χώρο γιά ν' αναπτυχθεί κανονικά και παθαίνει μόνιμες βλάβες. Συχνά, το παιδί τυφλώνεται απ' αυτή την αιτία. Αλλ' ο Αμερικανός δόκτωρ Φράνκ Γκράχαμ, του Νοσοκομείου Παιδών της Βοστώνης, επινόησε μιά εγχείρηση, γιά να προλαμβάνεται αυτό το κλείσιμο των «ραφών» πρίν συμπληρωθεί η ανάπτυξη του εγκέφαλου.

Αλλά παιδιά, με υπερβολικά μεγάλο κεφάλι, οι λεγόμενοι «υδροκέφαλοι», έ-χουν συγκεντρωμένο ένα υγρό μέσα στην κοιλότητα του κρανίου τους. Σε έλα-φρεία μορφή, η ανωμαλία αυτή δεν πα-ρουσιάζει ιδιαίτερη σημασία. Όταν ό-μως είναι μεγάλη η ποσότητα του υγρού, μπορεί να προκαλέσει τυφλώση, παράλυση ή και θάνατο ακόμη.

Πρό 10 ετών, τα παιδιά αυτά ήταν κα-ταδικασμένα, αλλά σήμερα πολλά απ' αυτά μπορεί να θεραπευθούν, με μιά εγ-χείρηση που επινόηθηκε απ' τους Αμερι-κανούς δόκτωρες «Ινγκραχαμ και Μά-τσο». Το κάτω μέρος της σπονδυλικής στήλης συνδέεται με τον ούρητηρα, το σωλήνα δηλαδή που μεταφέρει τα ούρα από τα νεφρά στην κύστη. Με την πίεση που έχουν, τα «πλεονάζοντα» υγρά του κρα-νίου περνάνε τότε μέσα από τη σπονδυλι-κή στήλη και τους ούρητηρες και ξεχω-νούνται στην κύστη.

Οι ανωμαλίες της καρδιάς στα βρέφη είναι αρκετά συνήθεις. Από κάθε 100 νεογόνων, τα 99 έχουν στην κοιλία με-μια καρδιά κανονική. Ωστόσο, το ποσο-στό 1% που έχει ελαττωματική καρδιά, είναι αρκετά σημαντικό. Άλλοτε, ο γιά-τρος έμειναν άναυχοι σ' αυτές τις περι-πτώσεις. Τώρα κάνουν θαύματα.

Έτσι, σωζονται π.χ. τα «κυττά βρέφη», που παρουσιάζουν ένα σοβαρό ανατομικό ελάττωμα της καρδιάς.

Οι εγχειρήσεις στην καρδιά των βρε-φών μπορεί να γίνουν εύκολότερες και ασφαλέστερες με τη μέθοδο της «πρωτεϊ-ψιδω», που καταβάλλει πολύ τη θερμο-κρασία του σώματος και επιδρα στην την κυκλοφορία του αίματος. Ωστόσο, η τε-χνική αυτή δεν έχει εφαρμοσθεί ακόμη σε μεγάλη κλίμακα.

Τα παιδιά που πάσχουν από ανεπάρ-κεια της όρασης, έχουν δυσπνοία, κορυά-ζονται πολύ εύκολα και δε μπορούν να ζήσουν κανονικά. Τώρα γίνονται καλά, με μιά εγχείρηση που συνίσταται στην αποκοπή του ελαττωματικού (πολύ στε-νού) μέρους της σπλάγχνης και την αντικα-τάστασή του με ένα κομμάτι σπλάγχνης από άλλο πρόσωπο.

Μερικά βρέφη έρχονται στον κόσμο με ανωμαλίες του απευθυμένου. Τώρα, λοι-πόν οι γιαιτροί σώζουν τη ζωή τους, έ-ξαεάζοντας συστηματικά το απευθυμένο όλων των νεογόνων, ώστε να ανακα-λύπτουν εγκαίρως την ανωμαλία του.

Γιά τα παιδιά που έχουν όγκους στον εγκέφαλο, εφαρμόζεται η ακτινοαφαι-στική από έναν ραδιενεργόν ουσίον που συγκεντρώνεται στον όγκο. Έτσι, οι γιαιτροί καθορίζουν με ακρίβεια τη θέση του όγκου και τον αφαιρούν.

Μιά άλλη, σπάνια παιδική πάθηση εί-ναι η λεγόμενη «κώση του Χριστιανού». Τα βρέφη που πάσχουν απ' αυτήν, πα-ρουσιάζουν έπιμση δυσκολιότητα, μέ-νιμα βρομώδη ολόκληρος χωρίς κένω-σι. Η κοιλία φουσκώνει και γίνεται πε-λώδης. Στις σπληνικές μορφές, έπέρχεται ο θάνατος. Έσδω, και 5 χρόνια όμως, γί-νεται μ' έπιτυχία μιά λειτουργία εγχει-ρησι, σ' αυτή την περίπτωση.

(Εκείνος κι' Εκείνη κάνουν τον περίπατό τους σε μία γοητευτική ερημιά λίγο έξω από την Αθήνα. Εκείνη είναι σφιγμένη πολύ κοντά του, όχι μόνο από τρυφερό έρωτα, αλλά κι' από φόβο).

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά στο αυτί του): Δέ νομίζεις ότι είναι πολύ ερημιά εδώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ερημιά πρέπει νάναι... Δεν πιστεύω να θες να φιληθούμε στην πλατεία του Συντάγματος!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι... αλλά... δε φοβάσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ (άκόμα πιο σιγά): Κανένα... δράκο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άθελά του άνησχει κι' αυτός και κυττάζει ένα γύρο): Δράκο; Πώς σου ήρθε;

ΕΚΕΙΝΗ: Μα, λίγα διαβάζουμε κάθε μέρα; Δράκος από δω, δράκος από κεί! Πανικός έχει πίσω όλες τις γυναίκες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κορδώνει με υποκριτικό θάρρος): Γιατί όλες οι γυναίκες είναι, απλούστατα, δειλές!

ΕΚΕΙΝΗ: Έσείς, δηλαδή, οι άντρες, είστε παλληκαριόδες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λίγο πιο πολύ από σας...

ΕΚΕΙΝΗ (φοβισμένη κυττάζει απέναντί της ένα σημείο): Δέ σου φαίνεται ότι αυτά εκεί που λάμπουν είναι δυο μάτια;

Έρως του υπαίθρου

ΕΚΕΙΝΟΣ (που προς στιγμήν πάει η ψυχή του στην Κούλουρη): Πού;

ΕΚΕΙΝΗ: Εκεί... μπροστά μας! ("Ενα νιαούρισμα ακούγεται" τ'α μάτια χάνονται).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ανακουφισμένος): Γάτα ήτανε!...

ΕΚΕΙΝΗ (ικτετυτικά): Δέ γυρίζουμε πιο καλά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξεκινήσαμε για να μείνουμε μόνοι μας λίγο, και θέλεις τώρα να γυρίσουμε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Φοβάμαι! Τρέμω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με στόμφο): Θα σε καθουχάσει το φίλι μου! (Τη φιλάει).

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ με καθουχάσει! Έξακολουθώ να φοβάμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Τι κατάντημα, όμως, για τό φτωχό τόν έρωτα!

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν έρωτα λυπάσαι, ή τους έρωτευμένους;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο έρως δημιουργεί την ευτυχία των έρωτευμένων... 'Ο έρως, που αυτό τόν καιρό βρίσκεται έν διωγμό! Τόν καταδιώκουν οι δράκοι με πέτρες και μαχαίρα, έτοιμοι να νηίζουν τή λευκότητα των πτερών του στή φρικτή του αίματος!

Κι' όμως, αυτός ο έρως, ήτανε παιδί του υπαίθρου, ιδίως εδώ στήν Ελλάδα: Οι Άμαδρυάδες, οι Φαιδρυάδες, οι Δρυάδες, κυνηγούνταν κάτω από τ'α πεύκα και τις πικροδάφνες με τους Πάνες' οι Νηοπίδες παζανέ τολμύρα με τους Τρίτωνες στις ακροθαλασσιές... Όλη ή μυθολογία του τόπου μας είναι γεμάτη υπαίθριο, περιπλανώμενο έρωτα! Οι δράκοι όμως του καιρού μας άγνοούν, φαίνεται τή μυθολογία...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ μου λές τ'α υπόλοιπα μέσα στο λεωφορείο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο έρως του υπαίθρου έχει τήν πιο γοητευτική ποιήσι! 'Ο έρως τών τεσσάρων τοίχων και του κλειστού χώρου υποφέρει από δηλητηρίαση... Στόν άνοιχτό χώρο ο έρως άναπνέει έλεύθερα! Άναπνέει ρεταίνι τών πεύκων, αϊγόκλημα, γιασεμί... Κυττάζει τ'α άστρα και λούζεται κάτω από τις ακτίνες τού φεγγαριού... Κυλιέται στο φρέσκο γρασίδι, στο μαλακό χορτάρι, και ζή τήν άδίστη, εύθωρημη και πρωτόγονη ευτυχία τών πλασμάτων όλων που δε θεωρούν ντροπή τήν ένωσί τους - τών ζώων, τών πουλιών, τών έντόμων... Είδες κανένα ζευγάρι κορυδαλλών να ομιλούν τ'α ράμφη τους μέσα στο ήμψω κάποιου κλειστού σαλονιού, δίπλα σε ένα πικ-άπ και δυο ποτράκια με λικέρ; Είδες καμιά μέλισσα να πτερουγίζει μέσα σ'ενα τέσσερις τοίχους μιάς τραπεζαρίας, αναζητώντας τή γυρί από τ'α λουλούδια ενός βάζου;

ΕΚΕΙΝΗ (τρομαγμένη): Δεν άκουσες έναν κρότο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (δέν τήν άκούει): 'Ο έρως είναι συννεφασμένος με τόν υπαίθρο! Άπό

εκεί δανείζεται ποιήσι... Τό υπαίθρο του δίνει τήν πιο γλυκερά δικαιώσι... Και έρχονται τώρα οι διάφοροι δράκοι να τόν καταργήσουν! Άναγκάζουν έτσι τόν έρωτα να διπλώσει τ'α πτερά του, και από γοη

Γνωμικά

* Η ζωή είναι κωμωδία για τόν έ. ξυπνο και τραγωδία για τόν εύσειστο.

* Άληθινός φίλος είναι εκείνος που στόν κόσμο έξυμνει τ'α προτερήματά μας, ενώ σ'εμάς λέει τ'α ελαττώματά μας.

* Δεν πρέπει να κρίν' κανείς τ'α πράγματα μέσα εποχής με τίς ιδέες μιάς άλλης.

* Τήν ευτυχία μόνο στή δυστυχία μπορούμε να τήν εκτιμήσουμε.

* Εθνάμια πάντοτε τήν ήθικότητα τού χριστιανισμού και τήν ανηθικότητα τών χριστιανών.

* Η άπομώνωση είναι για τόν πνεύμα ό,τι ή δίαιτα για τόν σώμα.

* Άν καθένας ήταν εύτυχισμένος όσο τόν άξιζει, τότε οι δυστυχισμένοι θα ήταν περισσότεροι στόν κόσμο.

ΕΚΕΙΝΗ (τρομαγμένη): Δεν άκουσες έναν κρότο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (δέν τήν άκούει): 'Ο έρως είναι συννεφασμένος με τόν υπαίθρο! Άπό

τευτικός θεός τών δρυμόνων, από μεγαλειότης τών δασών, να γίνη άδοξα κατοικίδιο ζωο! Άπό άηδόνι, κοττόπουλο! Τι κατάντημα, έ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ νομίζεις ότι κάτι κουνιέται εκεί απέναντί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ήταν όμως ο φτωχός έρως άξιος για τόν καλή τύχη... Ξεκίνησε με τόσο καλές προθέσεις! Κατηφόρισε από τόν Όλυμπο για να δώση τήν ευτυχία στούς ανθρώπους και να τούς γεμίση περηφάνεια ό,τι με ένα φίλι τούς διασώζει...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

©

Διαπλανητικά ταξίδια για τούς καρδιακούς

Δυο Άμερικανοί επιστήμονες προβλέπουν ότι οι διαπλανητικές πτήσεις θα χρησιμοποιηθούν στο προσεχές μέλλον από τήν ιατρική, για τή θεραπεία διαφόρων άσθενειών.

Πράγματι, σύμφωνα με μία θεωρία, όταν θα ταξιδεύουμε με πολύ μεγάλη ταχύτητα στο Άπειρο, ο χρόνος θα κυλά πολύ πιο άργα, κι' επομένως ο οργανισμός μας δε θα γερνέη τόσο γρήγορα, όσο στή Γη.

Οι σωματικές λειτουργίες θα επιβραδύνωνται ανάλογα. Π. χ. ή καρδιά χτυπά κανονικά 70-80 φορές στό λεπτό. Άν όμως ταξιδεύουμε στό διάστημα σκεδόν με τήν ταχύτητα του φωτός, ή καρδιά θα χτυπά τόσες φορές στήν ώρα, Επομένως, ένας καρδιοπαθής θα μπορεί ν' ανακουφισθή και να θεραπευθή, μ' ένα τέτοιο ταξίδι, δίνοντας τήν ευκαιρία στήν καρδιά του να ξεκουραστή.

Μία τέτοια όμως θεραπεία θα είναι προσιτή μόνο στούς πολύ πλούσιους, γιατί θα σταιχίση πανάκριβα.

Ο καθηγητής Τέοντορ Στέρν, τού Άστεροσκοπίου τού Χάρβαρντ, υπολογίζει ότι ένα ταξίδι ως τήν Άφροδίτη, με τίς σημερινές επιστημονικές και τεχνικές συνθήκες, θα κόστιζε περίπου 3 δισεκατομμύρια δολάρια.

Πρέπει να σημειωθή ότι, πριν από 4 χρόνια, τόν κόστος του υπολογιζότανε χίλις φορές μεγαλύτερο. Αυτή ή τεραστία διαφορά οφείλεται στίς ραγδαίες προόδους που σημειώθηκαν στή καυσίμα τών πυραύλων.

Ένας άλλος επιστήμων, ο δόκτωρ Μότζ, καθηγητής τής άστρονομίας στό Πανεπιστήμιο Κολούμπια, υπολόγισε τή χρονική διάρκεια τών διαπλανητικών ταξιδιών που θα γίνονταν με τήν ταχύτητα του φωτός. Θα φτάναμε τότε στή Σελήνη σε 2 δευτερόλεπτα και στόν Ήλιο σε 8½ λεπτά. Για τή διαδρομή ως τόν μακρυνότερο πλανήτη τού ήλιακού μας συστήματος, τόν Πλούτωνα, θα χρειαζόμαστε 6½ ώρες. Θα ταξιδεύαμε δε επί 4½ χρόνια, για να φτάσουμε ως τόν πλησιέστερο άπλανες άστρο, τόν Άλφα τού Κενταύρου.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να φοβηθώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να φοβηθώ;

— Άπόψε δέν αισθανόμαι καλά, γιατρός μου, νι' αυτό να μου επιτρέψετε να καπνίσω κοντά μου τή νεσεκούα!...

Το θάυμα της αγάπης

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

-Α ΔΙΚΑ επιμένεις, Γκύ... Δε θέλω να γίνω γυναίκα σου... γιατί δε σ' αγαπώ πιά!...

Και η 'Αρλέτ έκρυψε το πρόσωπό της με τα δύο της χέρια — γιά να μη διαβάσει ο αγαπημένος της στα μάτια της, στο του έλεγε ψέμματα.

...Εκείνη ήταν είκοσι χρόνων, με μεγάλα, αμυγδαλωτά, καστανά μάτια. 'Η μητέρα της, χήρα στρατηγού, και αυτή ζούσαν αξιοπρεπώς μονάχα από τη σύνταξη που έπαιρναν, σ' ένα σπιτάκι τους, στο Μπορντώ.

Εκείνος, είκοσι πέντε ετών, Ψηλός, γαλανομάτης. Από καλή και πλούσια οικογένεια, όρφανός όμως από πατέρα και μητέρα. Μόλις είχε πάρει την άδεια του δικηγόρου. Έρωτεύθηκε τρελλά την 'Αρλέτ, λίγες μέρες μετά τη γνωριμία τους σ' ένα φιλικό σπίτι. Γιά την κοπέλλα αυτή, που πέρασε ως τότε ζωή μάλλον περιωρισμένη, ο Γκύ ήταν η πρώτη αγάπη της. Τού άφοσιώθηκε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της.

Μια έβδομάδα πριν από τους γάμους τους, ενώ έκαναν περπάτο με τη μικρή κούρσα του Γκύ, σε μία έξοχική τοποθεσία, ξαφνικά, χωρίς να το καταλάβουν πώς, βρέθηκαν στο βάθος μιάς χαράδρας.

Όταν η 'Αρλέτ συνήρθε, στο θάλαμο μιάς κλινικής, έμαθε ότι είχε χτυπήσει άσχημα στη σπονδυλική της στήλη και ότι δε θα μπορούσε πιά να περπατήσει. 'Ο Γκύ δεν έπαθε τίποτα. Ένα ξέγδαρμα στο δεξιό γόνατο.

Η απελτίσια της 'Αρλέτ ήταν τόσο μεγάλη — είκοσι χρόνων κοπέλλα να μείνει ανάπηρη σ' όλη της τη ζωή! — ώστε η μητέρα της φοβήθηκε γιά μία στιγμή μην τρελλαθεί.

Στις δύσκολες αυτές στιγμές, ο Γκύ στάθηκε πιστός συμπαρστάτης στην τραγωδία της αγαπημένης του.

— Σ' αγαπώ, 'Αρλέτ, πιο πολύ κι' από άλλοτε! της είπε. Σ' αγαπώ, γιατί υποφέρεις. Ξέχασε, γιά μία στιγμή, αυτό που έπαθες, όπως ή στοργή μου, ή άφοσίωσή μου, θα σε κάνουν να λησμονήσης τό... άτυχιά σου. Είμαστε ένωμένοι, 'Αρλέτ, στη χαρά και στον πόνο... Πότε θέλεις να γίνουν οι γάμοι μας;

Την πρώτη φορά, που της έκανε λόγο γιά το ζήτημα αυτό, η 'Αρλέτ προφασίστηκε άδιαθεσία γιά να μη δώσει απάντηση. Μά, όταν έμεινε μόνη, στη νεκρική γαλήνη του θαλάμου της, σκέφθηκε, ότι ο Ζάκ της έκανε την πρόταση αυτή από συμπόνια. Αναλογίσθηκε πόσο μαρτυρική θα ήταν η ζωή ενός παλληκαριού κοντά σε μία ανάπηρη, κατάλαβε πώς δεν είχε το δικαίωμα να τον δεσμεύσει γιά όλα του τα χρόνια — και πήρε μία ηρώικη απόφαση!...

— Δε σ' αγαπώ, Γκύ! του είπε ψέμματα, όταν εκείνος της ξανάκανε λόγο γιά γάμο. Άδικα επιμένεις να παντρευτούμε!

Την κύτταζε με μάτια όρθανοίχτα, σά να μην πίστευε στ' αυτιά του.

— Αλήθεια το λες πώς δε μ' αγαπάς πιά; τραύλισε.

— Ναί! ξεφώνισε η 'Αρλέτ. Νομίζω, ότι περιττεύουν περισσότερες εξηγήσεις!

Ο Γκύ την ξανακύτταζε — εκείνη είχε σκεπάσει στο μεταξύ το πρόσωπο με τα χέρια της, κι' έφυγε σιγά-σιγά από το θάλαμο, με σκυφτό κεφάλι.

Η 'Αρλέτ πέρασε μία έβδομάδα μεγάλης αγωνίας. "Αν μπορούσε, ίσως ν' αυτοκτονούσε. Δεν την ένοιαζε τόσο που θα έμενε ανάπηρη σ' όλη της τη ζωή. Μεγαλύτερο πλήγμα γι' αυτήν ήταν που έχασε την αγάπη του Γκύ.

Ένα πρωί, δέχθηκε την επίσκεψη του Ρενέ, ενός πολύ στενού φίλου του Γκύ.

Ενώ συζητούσαν γιά την κατάσταση της, ξαφνικά της είπε:

— "Α! ναί, έχω κι' ένα νεότερο, που ίσως να μη σ' ενδιαφέρει και πολύ. 'Ο Γκύ, που δεν τον αγαπάς πιά, όπως μου το φανέρωσε ο ίδιος, μετατίθεται στο Πρωτοδικείο Βερσαλλιών...

— Του εύχομαι καλή τύχη! ψιθύρισε η 'Αρλέτ, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της.

— Γιά τη μετάθεσή αυτή — συνέχισε ο Ρενέ — éνήργησε

Ο Γκύ έσκυβε μπροστά της και της φιλούσε τα χέρια με λατρεία.

που ο εισαγγελέας Πρωτοδικών. Ένδιαφέρεται γιά το Γκύ, επειδή τον προορίζει γιά γαμπρό του. Σ' ένα μήνα το πολύ θα γίνουν οι γάμοι.

Το πρόσωπο της 'Αρλέτ, από ωχρό, έγινε κατακίτρινο. Μαύροι κύκλοι πλαisiώσαν ξαφνικά τα μάτια της. Και ενώ ο Ρενέ την αποχαιρέτουσε να φύγει, έβγαλε ένα ούρλιασμα:

— Να του πής, ότι του εύχομαι να ετύχησει στο γάμο του!

Μετά δυο ημέρες, η μητέρα έφερε μία καλή είδηση στην 'Αρλέτ: — "Ένας στρατηγός, φίλος του μακαρίτη του πατέρα σου, σχετίζεται πολύ με το δόκτορα Φούνκ, διάσημο Έλβετο καθηγητή, μοναδικό στον κόσμο γιά παθήσεις σαν τη δική σου. Αυτός μονάχα θα μπορούσε να σε κάνει καλά, να ξανασταθείς στα πόδια σου. Τού έγραψε, λοιπόν, κι' εκείνος απάντησε, ότι η περίπτωση σου τον ενδιαφέρει πολύ. Δέχεται να σ' έγχειρήσει χωρίς άμοιβή... "Αν γίνη κανένα θαύμα, παιδί μου!...

Η 'Αρλέτ, όμως, άκουσε τη μητέρα της, χωρίς να δείξη χαρά ή έλπίδα.

Ο νους της πετούσε στον Γκύ, που θα έκανε σ' ένα μήνα το γάμο του με μιάν άλλη!

Υστερ' από δυο μέρες, η 'Αρλέτ και η μητέρα της έφταναν στη Γενεύη. 'Ο διάσημος χειρουργός που περίμενε την ανάπηρη, της παρέχώρησε ένα από τα καλύτερα δωμάτια της κλινικής του. Και, την επομένη το πρωί, έκανε τη λεπτή έγχειρήσι.

Η 'Αρλέτ πέρασε τρεις ολόκληρες εβδομάδες σε τελεία ακινησία, ξαπλωμένη ανάσκελα. 'Ο καθηγητής Φούνκ, που πήγαινε και την έβλεπε κάθε μέρα, ήταν πολύ αισιόδοξος. Όστόσο, είχε ακόμα μερικές επιφυλάξεις.

— "Έκανα, ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατό να γίνη, έλεγε στη μητέρα της 'Αρλέτ. Η κόρη σας, όμως, υποφέρει όχι μονάχα σωματικώς, αλλά και ψυχικώς. Ένας δυνατός κλονισμός μπορεί να την κάνει τελείως καλά — ή ν' άχρηστεύση τη δική μου επέμβασι. Καταλαβαίνετε τί έννοώ...

Τέλος, έφτασε η μεγάλη κι' επίσημη μέρα, που θα έβαζαν την 'Αρλέτ να περπατήσει μόνη της, γιά πρώτη φορά, ύστερ' από τόσον καιρό. Μόλις ξύπνησε, ζήτησε από τη μητέρα της ένα καθρέφτη, και κυτάχθηκε προσεκτικά. Φοβότανε μήπως δε θα έκανε την καινούργια της ζωή ωραία όπως πρώτα. Με χαρά διαπίστωσε, ότι δεν άσχημπε. Άπεναντίας: η ακινησία είχε κάνει πιο έντονη τη συμπαθητική ωχρότητά της και ο πόνος, πλασιώνοντας τα μάτια της με μαύρους κύκλους, έβινε κάποιο τραγικό τόνο στην όμορφιά της.

Κατά τις ένδεκα, παρουσιάστηκε στο θάλαμο η αδελφή, που θα βοηθούσε τη μητέρα της να τη βάλουν να κάνει τα πρώτα βήματα.

Είσαθε καλά πιά! της είπε χαμογελώντας.

Η 'Αρλέτ κούνησε το κεφάλι της με τη σκέψη, ότι η πληγή της καρδιάς της δε θα έκλεινε ποτέ. Σ' ένα νεύμα της αδελφής, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Η μητέρα της παρακολουθούσε με αγωνία

κάθε κίνησή της. Φαινότανε σά να περίμενε κάτι.

Η νοσοκόμος έτοιμαζότανε να της πη να σταθεί όρθια στα πόδια της. Τη στιγμή εκείνη, κάποιος χτύπησε την πόρτα. Η 'Αρλέτ έρριξε στη μητέρα της ένα έρωτηματικό βλέμμα. Εκείνη χαμογέλασε και φώναξε:

— Έμπρός!

Η πόρτα άνοιξε. Και η 'Αρλέτ είδε στο άνοιγμά της τον Γκύ, που της άπλωνε τα χέρια. 'Ο διευθυντής της κλινικής στεκόταν από πίσω του.

— Γκύ!... φώναξε η 'Αρλέτ.

Τεντώθηκε απότομα στα πόδια της, συνεπαρμένη από χαρά, έκανε μερικά βήματα προς τον Γκύ, χωρίς να σκοντάψη ούτε μία φορά, κι' έπεσε στην άγκυλιά του.

— Έν τάξει! είπε, ευχαριστημένος ο γιατρός. Τώρα μονάχα μπορώ να πώ, ότι η έγχειρήσι επέτυχε!

Τί έγινε ύστερα; Η 'Αρλέτ δεν ήξερε. Όταν συνήρθε, είδε πώς καθότανε σε μία πολυθρόνα. 'Ο Γκύ έσκυβε μπροστά της και της φιλούσε τα χέρια με λατρεία. Η μητέρα της και η αδελφή είχαν αποσυρθεί, καταλαβαίνοντας, ότι η παρουσία τους ήταν περιττή.

Η 'Αρλέτ δε μπορούσε στην αρχή να μιλήση. Την είχε ζαλίσει η ξαφνική εύτυχια. Υστερα, αναρωτήθηκε μήπως έβλεπε όνειρο. Χαίδεψε δειλά το μάγουλο του Γκύ, γιά να βεβαιωθεί, ότι δεν τη γελούσανε τα μάτια της.

— Εγώ είμαι, μικρή μου 'Αρλέτ! της είπε ο Γκύ. Είμαι κοντά σου — γιά πάντα, τη φορά αυτή!...

Τί θαύμα είναι αυτό που έγινε!... τραύλισε εκείνη έκστατικώς.

— Θα σου εξηγήσω άμέσως, αγάπη μου... Πριν απ' όλα, πρέπει να με συγχωρήσης αν έκανα μιά μικρή...άπατη, γιά να βεβαιωθώ αν μ' αγαπάς ή όχι... Εγώ έβαλα το φίλο μου να σου πη ψέμματα, ότι αποφάσισα να πάρω γυναίκα μιά άλλη... Μά ήταν δυνατό να σε ξεχάσω; Η ταραχή που έδειξες, μόλις έμαδες την είδησι αυτή, ήταν απόδειξι, ότι κι' εσύ... ψέμματα μου έλεγες πώς δε μ' αγαπάς!

Η 'Αρλέτ έγινε κατακόκκινη.

— Όταν, λοιπόν, βεβαιώθηκα απ' όσα μου είπε ο φίλος μου πώς δε με είχες βγάλει από την καρδιά σου, ότι γινόντανε θυσία γιά μένα, γιά να μη σκλαβώσω τη ζωή μου — όπως νόμιζες — με μιά ανάπηρη, σκέφθηκα πώς έπρεπε να γίνης καλά...

Και κατέφυγα σ' ένα διάσημο Έλβετο χειρουργό, μοναδικό στον κόσμο γιά έγχειρήσεις στη δική σου περίπτωση... Συνεννοήθηκα με τη μητέρα σου να μη σου φανερώση, ότι εγώ... έδειξα ένδιαφέρον γιά το ζήτημα αυτό. Φοβηθήκαμε μήπως, από πείσμα, άρνηθης να κάνης έγχειρήσι...

Ο γιατρός έβακολουθούσε να έχη μερικές επιφυλάξεις. Έκανε, ό,τι μπορούσε. Δε μάς απέκρυψε, όμως, ότι το έργο του θα το συμπλήρωνε μονάχα ένας ισχυρός κλονισμός, που θ' άναστατώνε το χαλαρωμένο νευρικό σου σύστημα. Και το θαύμα αυτό έγινε.

Το θαύμα της αγάπης! ψιθύρισε η 'Αρλέτ, με μισόκλειστα μάτια, προσφέροντας τα νείλη της στον Γκύ.

ZERMAIN ΜΠΩΜΟΝ

Ο Κριστιάν Μαρκάν και η φανταστική «Αργούλα» σε μία σκηνή της ταινίας «Ο μουσικός φάκελλος φόν Μπεργκνεν».

του γαλλικού κινηματογράφου. Ο Μαρκάν γεννήθηκε στη Μασσαλία στις 15 Μαρτίου του 1927 από πατέρα αραβικής και μητέρα Ισπανικής καταγωγής. Μέχρι τα 16 χρόνια του σπούδασε σε πολλά λύκεια διαφόρων γαλλικών πόλεων και το 1944, όταν βρέθηκε για πρώτη φορά στο Παρίσι ως μέλος μιας μουσικής οργάνωσης αντίστασης, του ριζώθηκε η ιδέα να εγκαταλείψει κάθε άλλη φιλοδοξία για το μέλλον και να ακολουθήσει το επάγγελμα του ηθοποιού. Γράφτηκε αμέσως στη σχολή δραματικής τέχνης, που διηύθυνε η Ρωσίδα Τάνια Μπαλνσάκι, ενώ συνέχιζε τις σπουδές του συνεδέσσει φιλικά με τον Βαντίμ Πλεμιανίκοφ, επίσης μαθητή της σχολής, ο οποίος 12 χρόνια αργότερα επρόκειτο να του ανοίξει την πόρτα της επιτυχίας.

Την πρώτη εμφάνισή του στη γαλλική οθόνη το 1946 την οφείλει στον Ζαν Κοκτώ, που εκτιμώντας την καλή του εμφάνιση και το ταλέντο του, του εμπιστεύθηκε ένα μικρό ρόλο στην ταινία του «Η ώρα και το κτήνος» με την Ζιζέτ Νταίν. Τον άλλο χρόνο έπαιξε στο «Και ντς Όρφεος», με την Σουζύ Ντελαίρ. Από τότε μέχρι το 1955 ακολούθησαν πολλά άλλα φιλμ, ανάμεσα στα οποία γνωστότερα είναι τα «Λουκρετία Βοργία», με την Μαρτίν Καρόλ, «Ετσι έδωσε μια μεγάλη αγάπη», με την Άλιντα Βάλι, «Απίστευτο» με τη Σοφία Λάρεν, «Ο έραστής της λαϊκής Τσάτερλνι», με την Ντανιέλ Νταριέ και μερικά άλλα ακόμη, αλλά κανένα απ' αυτά δεν στάθηκε ικανό να του δώσει τη μεγάλη επιτυχία που περιμένα. Έπειτα από 11 χρόνων σκληρή εργασία στα διάφορα στούντιο, γαλλικά και ιταλικά, το άστρο του βρισκόταν ακόμη χαμηλά. Όλοι τον θεωρούσαν ως αποτυχημένο ηθοποιό και ο ίδιος, απελπισμένος κατά βάθος, αλλά επιφανειακά αισιόδοξος, έλεγε συχνά:

— Κάθε άλλος στη θέση μου θα είχε απογοητευθεί και θα είχε εγκαταλείψει τις προσπάθειές του. Ύστερα από τόσων χρόνων ασημένια αποτελέσματα. Κι όμως, εγώ θα συνεχίσω. Έχω την προαίσθηση ότι σύντομα θα πάω εμπρός με τη βοήθεια ενός παλιού αλλά καλού φίλου.

Ο παλιός αλλά καλός αυτός φίλος δεν ήταν άλλος από τον Βαντίμ. «Αν ο Μαρκάν είναι σήμερα περιζήτητος και καλοπληρωμένος στάρ, το οφείλει αποκλειστικά σ' αυτόν».

Πριν από λίγο καιρό συναντήσαμε το Μαρκάν στο «Πλατώ» του στούντιο, όπου γυρίζει τώρα μια νέα ταινία. Φυσικά, τον πλησιάζουμε σε μία διακοπή του γυρισματος και τον ρωτούμε κάτι στα πεταχτά:

— Τι είδους πρόσωπο έρμηνεύετε στη νέα αυτή ταινία σας;

— Όπως σε όλες σχεδόν τις προηγούμενες, κρατώ και στη σημερινή το ρόλο ενός «σκληρού» και «βίαιου» άνδρα. Αυτό αποδεικνύει για μία φορά ακόμη ότι οι σκληρότερες μου με γνωρίζουν πολύ λίγο. Το όνειρό μου ήταν και είναι να έρμηνεύω κάποτε το ρόλο ενός ρωμαντικού ήρωα, ενός ήρωα ευγενικού και αξιοπρεπούς...

— Μέχρι σήμερα, έχετε παίξει στο πλευρό

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΜΑΡΚΑΝ

Ο Γάλλος «γόνος» που ειδικεύεται στους «σκληρούς» ρόλους

Με ανάρστημα που φτάνει το 1.88, τριάντα δύο έτών, γεροδεμένος, με ώμους φαρδείς, καστανά έκφραστα μάτια και μαλλιά σκούρα καστανά, ο Κριστιάν Μαρκάν θεωρείται σήμερα «φθασμένος» πιά στάρ του γαλλικού κινηματογράφου, με σημαντικές καλλιτεχνικές επιτυχίες στην οθόνη. Ανηκει στο «σοβαρό» ανδρικό τύπο, για τον οποίο καμία γυναίκα δε μπορεί να μείνει αδιάφορη. Όλοι τον θεωρούν ως διάδοχο του Ζαν Μαραι και οι Γάλλοι ιδιαίτερα είναι ξετρελλαμένοι μαζί του.

Οι φίλοι του κινηματογράφου, που ενδιαφέρονται για κάθε νεοφερμένο στην οθόνη, τον πρόσεξαν καλύτερα το 1956 στη πασίγνωστη ταινία της Μπριζίτ Μπαρντό «Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα». Από τότε το άστρο του πήρε μία απότομη άνοδο.

Ο Κριστιάν Μαρκάν δεν ανήκει στη κατηγορία των νέων ηθοποιών, θεωρείται παλιός, γιατί παίζει στον κινηματογράφο από το 1946. Αλλά τα πρώτα 10 χρόνια της καριέρας του αγωνίστηκε σκληρά, γυρίζοντας πολλές ταινίες με μικρούς ρόλους, που δεν του απέδωκαν τίποτα. Ήταν, όμως, προικισμένος με μεγάλη επιμονή και υπέριστη και πίστευε ότι κάποτε θα άνοιγε και γι' αυτόν η πόρτα της επιτυχίας.

Πραγματικά, την πόρτα αυτή την άνοιξε το 1956 ο Γάλλος σκηνοθέτης Βαντίμ Πλεμιανίκοφ, πασίγνωστος σήμερα με το ψευδώνυμο Ροζέ Βαντίμ, που ήταν τότε σύζυγος της Μπριζίτ Μπαρντό. Ο Μαρκάν ήταν συμμαθητής με το Βαντίμ στην ίδια δραματική σχολή κι όταν αποφοίτησαν διηγήθηκαν τη στενή φιλία τους. «Ετσι, όταν ο Βαντίμ βρήκε τα απαιτούμενα χρήματα και απέφασε να γυρίσει τη πρώτη του ταινία με πρωταγωνίστρια τη γυναίκα του, αμέσως σκέφτηκε το φίλο του Μαρκάν και του ανέθεσε έναν από τους πρωτεύοντες ρόλους στο φιλμ».

Έπειτα από την πρώτη αυτή επιτυχία του ο Μαρκάν πρωταγωνίστησε στη ταινία «Ο μουσικός φάκελλος φόν Μπεργκνεν», με την Φρανσουά Αργούλ, «Ο πόθος οδηγεί τους άνδρες», με την Μαγκαλί Νοέλ, «Ένα νύχι στην άκρη του κόσμου», με την ίδια και Ροσάνα Ποντεστά, «Πονεμένη πυργοδόποινα», με την Μαρία Ζέλ, «Θα φτύσω στους τάφους σας», με την Αντονέλλα Λουάβι και μερικά άλλα νεώτερα που όλα μαζί, 25 τον αριθμό από το 1946, τον κατέστησαν γνωστό και δημοφιλή ζεν πρεμιέ

πολλών γνωστών Γαλλίδων και Ιταλίδων στάρ. Μπορείτε να μάς πείτε ποιά απ' όλες σας έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση και σας άρεσε τις καλύτερες εντυπώσεις;

— Όλες ήταν πολύ ευγενικές, ήρεμες και προικισμένες καλλιτέχνιδες. Αλλά αφού επιμένετε θα σας αναφέρω μία: Διατηρώ τις καλύτερες εντυπώσεις από τη συνεργασία μου με τη Μαρία Ζέλ. Είναι πρώτης κλάσεως ηθοποιός και τελείως εξαιρετική γυναίκα!

— Είστε παντρεμένος;

— Δυστυχώς δεν είμαι ακόμη, ενώ θα ήθελα να ήμουν από έτών! Και δεν είμαι γιατί νομίζω ότι δε με θέλουν οι γυναίκες για σύζυγο. Ίσως θα πιστεύουν ότι είμαι και στην ιδιωτική μου ζωή «σκληρός» και «βίαιος» όπως παρουσιάζομαι στην οθόνη...

— Οι φίλες επιμένουν να λένε ότι κάποιο ειδικό υψόλλιο υπάρχει ανάμεσα σε σας και στη χαριτωμένη Γαλλίδα συνάδελφό σας Μαγκαλί Νοέλ. Έχετε να μάς πείτε τίποτα σκεπτικό;

— Δεν έχω τίποτα να σας πω. Ας αφήσουμε τους άλλους να λένε ό,τι θέλουν. Έκείνοι που ξέρω, πάντως, είναι ότι η Μαγκαλί είναι ήδη αγαπημένη από τον Ιταλό συνάδελφό μου Ρομπερτό Ρίσο. Συνεπώς δεν υπάρχει θέμα συζητήσεως. Οι κακές γλώσσες θα υπάρχουν παντού και πάντοτε...

— Η επανάληψη του γυρισματος στο «Πλατώ» μας διακόπτει τη συνομιλία. Και φεύγει για να συνεχίσει τη δουλειά του.

ΝΙΚΟΛ ΡΟΥΛΟ

88

Κινηματογραφικές πενιές

«Υστερα από την κλοπή των κοσμημάτων της στο Λονδίνο, τα οποία η άστυνομία της ξαναβρήκε μέσα σε λίγες ώρες, η Λωρήν Μπακώλ ανέθεσε σε δυο ιδιωτικούς ντετέκτιβ να φροντίσουν για την ασφάλεια των παιδιών της, θοδάρια μήπως της τα πάρουν, για να της ζητήσουν λύτρα. Ο Τζερόνι Λιούις, που έχει ήδη τέσσερις γιους, περιμένει τώρα ένα πέμπτο παιδί. «Θα καταρριφώ, είπε ο διάσημος κωμικός, το ρεκόρ του Μπίνγκ Κρόσμπι, που έχει πέντε γιους και του «Έντι Κάντορ που απέκτησε πέντε κόρες. Το δικό μας πρόγραμμα είναι ν' αποκτήσουμε τουλάχιστον δέκα παιδιά!»

Συγκλονιστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΖΥΓ ΜΑΡΙ

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Βρισκόμαστε στο μέτωπο, το 1941. Ο νεαρός ανθυπολοχαγός Άντρι Λερούα φτάνει στις πρώτες γραμμές. Ένώ ονειρεύεται να νικήσει τον ενοχτικό φόδο του, γιατί είναι η πρώτη φορά που βρίσκεται στο μέτωπο. Παρουσιάζεται ωστόσο στο σύνταγμα, Παρσέλ Παρόν, μ' ένα συστατικό γράμμα της υπέρσης του Άντρι. Ο Παρόν, παλιός γυναικοκατακτητής, είχε έρωτα με άλλους τρεις Άντρι κι έπρόκειτο να την παντρευτεί. Την παραμονή όμως του γάμου τους, εκείνη διέλυσε τον άρραβώνα τους, κινήθηκε από τότε να τον ξαναδεί. Παντρεύτηκε μ' άλλον. Και τώρα έπειτα από τόσα χρόνια, του έγραψε και τον παρακαλούσε να προσέχει το γιο της, που θα τον είχε στο σύνταγμα του. Στην πρώτη μάχη, ο Άντρι νίκησε το φόδο του, πολεμάει ήρωικα και πληνυμένω και, ηπιανώντας την άλλη μέρα στο Παρίσι, επισκέπτεται τη μητέρα του και της αναγγέλλει την τραγική είδηση. «Υστερα όμως των εξισορικών αμέσως στην Άντρι και της τ' άλεσι. Έπειτα την παίρνει με τ' αυτοκίνητο του, για να δει το γιο της στο νοσοκομείο. Στο δρόμο, φέρνουν την κουβέντα στα παλάνα. Η Άντρι του εξηγεί τότε ότι διέλυσε τον άρραβώνα τους επειδή είχε παρουσιάσει σ' αυτήν μια ανήλικη και τις είχε πει ότι ο Παρόν την απολάμβανε και την εγκατέλειψε μ' ένα νύχι στο απλόχευο της. Η γυναίκα αυτή λεγόταν Σουζύ Ρυσέρ κι ο γιος που έφερε στον κόσμο λεγόταν Μαξ. Έπειτα απ' αυτή την αποκάλυψη, η Άντρι είχε περιφρονήσει τον Παρόν και τον είχε αφήσει. Τώρα ο Παρόν τη βεβαιώνει πως μετανοεί στην σκληρή αυτή την κακή πράξη του, πως αγνοούσε την ύπαρξη εκείνου του παιδιού και πως θα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να επανορθώσει. Υστερα πληνυμένω, οσοδήποτε μ' ένα μ.κ.η. Μετά την ανόρθωση του, αναζητεί τα ίχνη της Σουζύ κι εξακριβώνει ότι κατάντησε γυναίκα του δρόμου κι ότι είναι τώρα φυματική κι έτοιμη να πεθάνει. Την επισκέπτεται, στην τρώγλη όπου μένει. Έκείνη δεν τον αναγνωρίζει στην αρχή. Υστερα όμως προσέχει καλύτερα τα χαρακτηριστικά του.

— Κι' ένα πακέτο τσιγάρα, Σουζύ μου, για να περνάτε την ώρα σας... Είναι η μάρκα που προτιμάτε... Συγχρόνως λοξοκύτταζε τον άκνηστο επισκέπτη, ο οποίος:

«Εδώ είμαι, ακόμα αυτός;»

«Έκανε να βγει με την περιέργειά της: «Αντικαταστήστε, Άντρι, τη σταμάτησή σας. Σε παρακαλώ, Βαλεντίν, άνοιξε το δεύτερο συρτάρι του κομμώ και δώσε μου ένα κίτρινο πανίνο κουτί, που θα βρης εκεί μέσα... Υστερα, μπορείς να φύγεις, γιατί έχω να κουβεντιάσω με τον κύριο».

Η κοπέλλα υπάκουσε και βγήκε έπειτα απ' τον κόμαρα.

Η Σουζύ έβγαλε απ' το κουτί, μέσα από διάφορα μικροπράγματα, μια φωτογραφία. Την κύτταζε καλά. «Υστερα κύτταζε πάλι τον Παρόν, κάνοντας τη συγκρίσι.

«Ήτιες μερικές γουλιές γάλα. Άναψε ένα τσιγάρο και τράβηξε δυο-τρεις ρουφίεζ, βγάζοντας τον καπνό απ' τα ρουθούνια της. Πριν από λίγο, η φυσιογνωμία της εξέφραζε μόνο αδιαφορία, μαζί με κάποια ευχαρίστηση για την επίσκεψη που διασκέδαζε τη μονοτονία της. Τώρα όμως η ματιά της είχε γίνει τραχεία. Τα χαρακτηριστικά της είχαν πάρει μια έκφραση σαρκασμού. Στο πρόσωπό της ξεχειλίζει το μίσος, που συγκρατούνταν μέσα στην καρδιά της 25 ετών λούληρα χρόνια...

— Ά, εσύ είσαι, μικρή μου, πρόφερε. Κάθεσαι λοιπόν... Σίγουρα, θάχες πολλά να μου πής... Και πρώτα να σου μιλήσω κάτι. Άν ήμουν στο πόδι, γερή, θα σ' έδιωχνα τώρα απ' το σπίτι μου... Ναι, δε θα σ' άφηνα να πατήσης το πόδι σου εδώ με-

σα, σ' αυτή την άθλια τρώγλη!

«Μα νοιάζω πως θα τα τινάξω γρήγορα... κι' ενδιαφέρομαι πού σε βλέπω, γιατί έχω κι' εγώ να σου πω ένα σωρό πράγματα...

Κύτταζε τον καπνό του τσιγάρου της, που ανέβαινε προς το ταβάνι, και πρόσθεσε:

— Δε σ' ευχαριστεί που έχω κρατήσει τη φωτογραφία σου απ' τον καιρό που ήσουν ακόμα ανθυπολοχαγός... Είναι κιτρινωμένη, ξεθωριασμένη... απ' τα τόσα δάκρυα, που έχω πάνω της τον πρώτο καιρό... Ό, μη νομίζεις πως ήταν μονάχα ερωτικά δάκρυα! Όχι, έκλαιγα από λύπη για τη μοίρα μου, για τη στωχιά Σουζύ, που είχε φανη τόσο εύπιστη κι' είχε γκρεμιστεί από τόσο ψηλά!... Αργότερα όμως... Νά, κυττάζε!

Έβαλε μπροστά στα μάτια του το πορτραίτο, που τον παρίστανε σε ηλικία 20 χρόνων.

— Βλέπεις όλες αυτές τις μικρές τρύπες της φωτογραφίας, στο μέρος της καρδιάς; πρόσθεσε. Έχουν γίνει με καρφίτσα... Είναι τόσο πολλές, που σχηματίζουν όλες μαζί μια μεγάλη πληγή... Εγώ σε βασάνισα έτσι! Και σε κάθε τραύμα, λέγα: «Δεν το νοιάζει σήμερα μα θα το αισθανθώ αργότερα!... Ήμουν βέβαιη γι' αυτό! Κάθε φορά, που έπεφτε στα χέρια μου η φωτογραφία σου, την τρυπούσα. Κι' ήμουν τότε ευχαριστημένη, χαρούμενη, δηλ την υπόλοιπη μέρα... Έβγαλε μια καρφίτσα απ' τη ρούπα της και τρύπησε πάλι το πορτραίτο, με μανία, λέγοντας:

— Στην καρδιά!... Στην καρδιά!... Υστερα φάνηκε να ησυχάζει κάπως. Ήπιε μ' ένα γουλιό γάλα κι' άναψε δεύτερο τσιγάρο.

Κύτταζε σαρκαστικά τον Παρόν, απ' το κεφάλι ως τα πόδια.

— Είσαι πάντα όμορφος... είπε. Μόνο λιγάκι γλυκός... Είχες τραυματισθεί μίπως; Ναι, είσαι γενναίος στρατιώτης!

«Δεν έχεις γεράσει καθόλου, εσύ... Πως δε σ' αναγνώρισα αμέσως;... Πόσες άλλες θάκανες δυστυχισμένες, σ' αυτά τα 25 χρόνια που περάσανε!

Ο Παρόν δε σκεπτότανε καθόλου ν' απαντήσει. Μόλις που την άκουσε... Βρισκόταν πολύ μακριά από κείνη την αθλιότητα. Η σκέψη του πετούσε στις χαρούμενες μέρες, στα γελάσια του νεώτα, στις τρυφερές τρελλές σε μια ελκρόληρη ζωή, που είχε κρατήσει μερικούς μήνες απ' την άνοιξη ως το φθινόπωρο...

Σ' αυτό το διάστημα δεν είχε περάσει

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ... ΔΥΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

Προ-πό και Λέλα

Μουχένι φύνει το καφάσι...

Διορκές παραμύθι...

Τα διπλά τα χι κι' οι Άσσοι...

Μ' έχουν κάνει σαν τρελλό...

Κι' όπου τυχ κι' όπου κάτω...

Μ' οποιοδήποτε καιρό...

Βλέπω Δυόρα κι' Άσσοις μάτο...

Βλέπω χι ένα σωρό...

Κι' όταν είμαι με τη Λέλα...

την κοπέλλα που αγαπώ...

το μυαλό μου-βρέ, τι τρέλλαι...

έχω πάντα στα «προ-πό»...

Κι' αν μου πη γι' αγάπη κάτι...

δεν της δίνω προσοχή...

Βάζω δυο στο Πανγκράτι...

στο Μαρούσι βάζω χι...

Τα δελτία στην πράδα...

συμπληρώνω με χάρα...

ώστε πιά σε μία βδομάδα...

νύχτα χωρίς να του πη η Σουζύ, σ' αβάλε να δικαιολογήσει το παραστράτημά της:

«Είμ' ευτυχισμένη, γιατί ξέρω πως θα μ' αγαπάς πάντα!».

Ήταν παιδί τότε και δεν ήξερε το ψέμμα...

Μάντευε, άρχγε, τώρα η Σουζύ τις σκέψεις του, τις αναμνήσεις που τον πλημμυρίζανε...

Πέταξε πάντως το τσιγάρο της και ψιθύρισε πονεμένα:

— Ναι, νά πως κατάντησε η παλιά σου αγάπη!...

Έπιτέλους ο Παρόν αποφάσισε να μιλήσει:

— «Έχουμε να πούμε πολλά πράγματα, Σουζάν... Μα σε βλέπω τόσο αδύνατη! Φοβάμαι μήπως χάσεις τις δυνάμεις σου... Το πρώτο και το σπουδαιότερο απ' όλα είναι να γίνεις καλά. Θα κάνεις ό,τι θα σου πω, γι' αυτό:

— Όχι, απάντησε κοφτά η άρρωστη.

— Αφσέ με να σε πω σ' ένα καλό σανατόριο! Θα συνέλθεις εκεί, θα ξαναβρεις τις δυνάμεις σου και την υγεία σου...

— Θα σου κάνω πρώτα μια ερώτηση: Πού οφείλεται αυτό το όμιμο ενδιαφέρον κι' ο σίκτος σου;

— Στη μεταμέλεια.

— Ά, λίγο άργά το θυμήθηκες, άγορί μου! Καλύτερα θάκανες να μη μετανοήσεις καθόλου, τώρα που το κακό δεν παίρνει θεραπεία. Θάταν τότε πιά ησυχία η ζωή σου...

«Λοιπόν, αρνείσαι! Νά η απάντησή μου: Δε θέλω τη γιαιρεία που μου προσφέρεις!

Πρώτον, γιατί δεν πιστεύω πως μπορώ πιά να γλυτώσω. Καί, δεύτερο, γιατί είμαι ευτυχισμένη που θα πεθάνω... Τί να την κάνω πιά, τέτοια ζωή... Είχα σκεφθώ τόσες φορές να σκοτωθώ, αλλά μούλεινε το θάρρος!

Μά σήμερα, που δεν έχω παρά να περιμένω το θάνατο στο κρεβάτι μου, δε θα κάνω τίποτα για να τον αποφύγω...

— Γιατί να μη δεχθής τη βοήθεια, που σου προσφέρει;

— Γιατί έρχεται πολύ άργά σου είπα! Γιατί θέλω να μ' ησυχάζουνε τίποτα στις τελευταίες μου στιγμές, το μίσος μου για σένα! Γιατί θέλω να πεθάνω κρατώντας στο χέρι μου τη φωτογραφία σου και τρυπώντας την καρδιά σου με μια καρφίτσα... νά, έτσι! Έτσι!...

«Φαντάζεσαι λοιπόν πως άρκει λίγη μετάνοια για να σβύσει όλα σένα;... Πάντως, δε θα μπορούσε ποτέ να σβύσει ό,τι έκανα εγώ!... Κατακλύχθησα εξ αιτίας σου όσο χαμηλά μπορεί να φτάσει μια γυναίκα...

«Να, καταλαβαίνω, ξέρω πως δεν έχω καν το δικαίωμα πιά να μ' έλνε γυναίκα... Έχω κατάντησει κάτι σ' αυτό...

«Μπορείς με τη μετάνοιά σου να μου εξαναάσεις το παλιό κομμάτι μου και την ψυχή μου... το κομμάτι που άνηκε μονάχα σε σένα, την ψυχή που ήταν γεμάτη από σένα μόνο!...

«Όχι! Μά, ακόμα κι' αν μπορούσες, δε θα τόθελα εγώ πιά. Έχω συνήθειο, βλέπεις, στην κατάντησή μου και την αγάπιά!

«Είναι πολύ άργά πιά!... Άλλοτε όταν ήταν καίος ακόμη, έπιπα πως θα ξαναγύριζες κοντά μου και σε περίμενα... Τί βλακεία μου! Περίμενα δυο, τρία, τέσσερα χρόνια... μένοντας πάντα αγνή, όπως μ' είχες γνωρίσει! Δε θάχες παρά να μ' ξαναπάρεις...

«Θα ξεχνασάς ό,τι έγινε... σ' να μην είχε αλλάξει τίποτα... Θάταν σ' να ξυπνούσαμε μαζί από ένα εφιάλτη!

«Όταν σου δόθηκε, δε σκέφθηκε καν πως έκανα ένα λάθος... Θα θυμάσαι ίσως, ότι σου έλεγα ότι ήμουν «Ξέρω καλά πως θα μ' αγαπάς πάντα!... Μά, όταν η φτώχεια κι' η απελπισία με κάνανε να κλείσω τα μάτια και να πέσω σ' άλλη αγκαλιά, μάντευα πιά το φοβερό μέλλον, που με περίμενε...

Γιατί δεν πιστεύω να ύπαρχη στον κόσμο τίποτα πιά αξιοπρόσηνο απ' αυτή τη ζωή!...

Σώπαρε για λίγο. Υστερα πρόσθεσε σαρκαστικά, φερωνοώντας ζωηρά και κοινωνώντας τα άσσοκα μπράτσα της:

— Μα τί τα θέλω και τα σκέπτομαι τώρα όλ' αυτά, μικρή μου, αφού τελειώνει πιά

ΘΑ ΦΤΑΣΟΥΝ ΣΤΗ ΓΗ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ!

Οι «Ατλάντειοι», που επικοινωνούν με τα πνεύματα

Ένα κοσμοϊστορικό γεγονός πρόκειται να συμβεί το φετινό καλοκαίρι: Θα φτάσει στη Γη η «Ατλάντιδα», μια ομάδα που συγκροτείται από δύο φορές τη βδομάδα σε ένα χορογραφικό ρεστωράν του Λονδίνου, για διαλέξεις και «θεωματουργικές» θεραπείες. Τα 300 μέλη της παραδίδονται τη μετεμψύχωση και πιστεύουν ακράδαντα πως, σε μία προηγούμενη ζωή τους, είχαν ζήσει στην «Ατλάντιδα», τη θρυλική ήπειρο που λέγεται ότι υπήρχε μεταξύ Ευρώπης και Αμερικής κι ότι καταποντισμένη στον «Ατλαντικό» προ 6.000 ετών. Πολλοί απ' αυτούς μάλιστα βεβαιώνουν πως βρίσκονται σ' επαφή με πνεύματα από τη «χαμένη ήπειρο».

Υπάρχουν μεταξύ τους άντρες και γυναίκες απ' όλα τα επαγγέλματα κι' όλες τις κοινωνικές τάξεις: από το κινηματογράφου, ηθοποιοί του θεάτρου και της τηλεόρασης, μανεκέν, υπάλληλοι, δακτυλογράφοι, ένας δημοτικός σύμβουλος, ένας γεωλόγος, κλπ. Η οργάνωση ιδρύθηκε από τη Ζακελίνα Μούραιν, μία όμορφη χορεύτρια 28 χρονών, με ωραία κόκκινα μαλλιά μακριά ως τη μέση της.

Η ιστορία αυτή άρχισε πέφτει τον Απρίλιο. Όπως βεβαιώνει η Ζακελίνα, ανακάλυψε τότε—με πόνον τρόπου—ότι ήταν... η κόρη του αρχιερέως της «Ατλάντιδας» Ηλίο-Αρκανόφου. Ο σεβάστος πατέρας της την ωδήγησε να ιδρύσει την ομάδα των «Ατλάντειων» κι' ανέλαβε ο ίδιος την ορατή πνευματική ηγεσία τους. Τους μεταδίδει όλες τις γνώσεις και τη βαθιά φιλοσοφία των κατοίκων της «Ατλάντιδας» και τους «υπογορεύει» κάθε μήνα ένα άρθρο για το περιοδικό της οργάνωσής τους.

«Ο πατέρας μου μου σύστησε να ιδρύσω μία νέα θρησκεία στην Αγγλία—λέει η Ζακελίνα, Μου υποσχέ-

λίων του Λονδίνου. Κάθε βράδυ όμως, επικοινωνεί με το πνεύμα του «Ηλίο-Αρκανόφου, του «πατέρα» της Ζακελίνας Μούραιν. Στις συγκεντρώσεις της ομάδας, πέφτει σε καταληψία και μιλάει με αλλογμένη φωνή και με παράξενο τόνο. Γενικά, αυτός ο φιλόσοφος λογιστής γίνεται τότε έντελως αλλοιώτικος άνθρωπος. Κατόπιν, δε θυμάται πια τίποτε απ' όσα είπε—ή μάλλον απ' όσα πρόφερε το «πνεύμα» με τα δικά του χείλη.

Ο γεωλόγος Κόλιν Μπένετ, 32 χρονών, δε δίστασε να εγκαταλείψει τη δουλειά του, για ν' αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στην οργάνωση και ν' αποδείξει πως «Ατλάντις» προφαντικά η «Ατλάντις». Διδασκεί τώρα αγγλικά και γεωγραφία σε μία νυχτερινή σχολή του Λονδίνου, τρεις φορές τη βδομάδα, κι' άλλες δύο βραδύες πηγαίνει στις συγκεντρώσεις των «Ατλάντειων» και παρακολουθεί τα ψυχικά φαινόμενα.

«Έχω γράψει στη Μόσχα να μου στείλουν ό,τι επιστημονικό στοιχείο έχουν περί «Ατλάντιδας», και περί μένω απάντησι» είπε στο δημοσιογράφο.

Η μεσοκοπή στενοδακτυλόγραφος Μυριέλ Σαίντ ενέινε μέλος της ομάδας γιατί πιστεύει στη μετεμψύχωση κι' είναι βέβαιη πως κάθε άνθρωπος πληρώνει σε μία επόμενη ζωή κάθε κακή πράξη του—ιδίως... αν είναι πολιτικός!

Η όμορφη τραγουδίστρια του καμπαρέ Τζουλιέτ Μίτου καλεά δηλώνει ότι έζησε άλλοτε στην «Ατλάντιδα» ως άντρας! Ήταν μάλιστα τότε αδελφός της Ζακελίνας Μούραιν και ανήκε στο Ιερατείο!

Το καλύτερο μέντιο της οργάνωσης είναι ο πλασιέ «Εντουίν Ναύλαρ». «Τα πνεύματα της «Ατλάντιδας»—λέει—με χρησιμοποιούν σαν ένα είδος ραδιοφωνικού πομπού και δέσπο. Άλλ' είναι πολύ δύσκολη αυτή η δουλειά μου, γιατί πρέπει ν' αντιστέχωμαι συνεχώς στα πονηρά πνεύματα, που ζηλοφρονούν και προσπαθούν να επεμ-δούν».

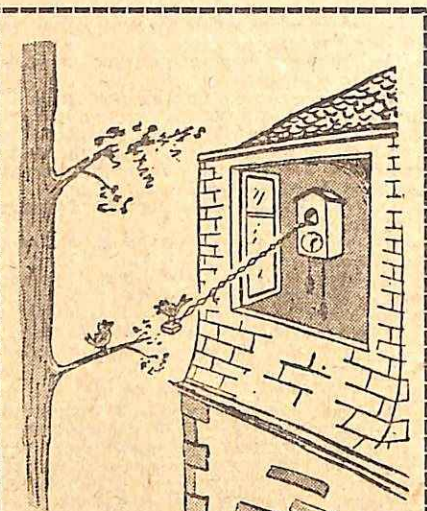
Βεβαιώνει επίσης ότι βρίσκεται σε τακτική επικοινωνία με τις γυναίκες της «Αφροδίτης» που πρόκειται να επισκεφθούν την Αγγλία! Ο ηθοποιός της τηλεόρασης Άντονι Κουλλιν εννυμνώνει τους «Ατλάντειους», γιατί βρήκε κοντά τους τη θεραπεία της ψυχής του, έπειτα απ' τη δραματική διάλυση του γάμου του.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, σε κάθε συζήτηση τους, οι «Ατλάντειοι» διαθέτουν μία ολοκληρωτή ώρα για το έργο της «θεραπευτικής» Τζιλίαν Κέντ, μιας τραγουδίστριας 27 χρονών.

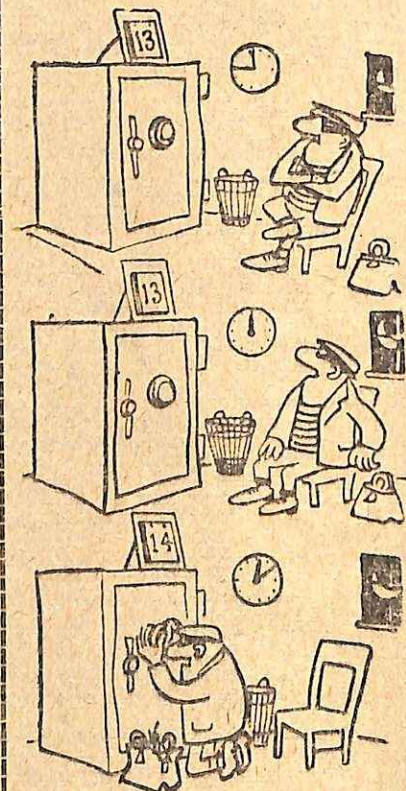
«Πριν γίνει μέλος της ομάδας—λέει η Τζιλίαν—ήμουν μία κοπέλλα ντροπαλή, επιφυλακτική και δίχως αυτοπεποίθηση. Τώρα έχω βρή την αποστολή μου στη ζωή ως θεραπεύτρια, από τότε που μου μίλησε σε μία συζήτηση το πνεύμα του «Ηλίο-Αρκανόφου» και με ζήτησε να προσφέρω τις υπηρεσίες μου.

«Στους 6 μήνες που πέρασαν απ' τη βράδυ εκείνη, έχω διατρέψει 60 άτομα από διάφορες ασθένειες, ιδίως νευρικές παθήσεις και έλκη».

Αυτά τα... ωραία και διακοσμητικά πράγματα μας διηγείται ο Άγγλος δημοσιογράφος που ανακάλυψε τους «Ατλάντειους». Μπορείτε τώρα, είτε να τα πάρετε στα σοβαρά, είτε να τα γελάσετε με την ανθρώπινη αφέλεια!

—Κούκου!...

«Όταν ο λαοπόδης είναι προληπτικός»

—Είπα: πρώτα ισορροπία!

Μοντέρνα εμπειρία...

...που φέρουν την ΣΦΡΑΓΙΔΑ του καλού γούστου της έκλεκτής ποιότητας και ήλεγμένης τιμής.

Τελειωμένοι που έμειναν στην ιστορία

Ο Ζιντζίφτς

ΣΤΙΣ 2 Μαρτίου 1180 ανακοινώθηκε ότι ο αυτοκράτορας Μανουήλ Κομνηνός «περιέβλητο» το μοναχικό σχήμα και αναστάθηκε Ματθαίος. Κατάπληκτος ο λαός από την απροσδόκητη έκλειψη ελπίδας, συγκεντρώθηκε στην πλατεία της Αγίας Σοφίας για να πληροφορηθεί από τον πατριάρχη Θεόδωρο τα καθεκτικά. Το πλήθος οδηγούσε ο Ζιντζίφτς, το «γελοίο» ανθρωπάκι—όπως τον ονόμαζε ο Νικητάς Χωνιάτης—ο φημισμένος γελωτοποιός της Βυζαντινής αλής. Δυσχερής, που «έχανε» τη θέση που κατείχε ως τότε στον αυτοκράτορα, κατόρθωσε να ξεσηκώσει το λαό εναντίον της Αυγούστας Μαρίας, της γυναίκας του, επειδή τη θεωρούσε υπεύθυνη για την απόφαση, που πήρε ο Μανουήλ, να καλογορήσει. Κι' αυτή ήταν η αλήθεια. Η Μαρία έρωτα-μένη με τον άνευχο αυτόν αυτοκράτορα, τον «Αλέξιο τον Πρωτοσέβαστο», έπεισε τον άντρα της ότι έπρεπε ανά μονάχη διά να σώσει την ψυχή του. «Έτσι, η τετραπέρατη έκλειψη γυναίκα έμεινε κυρίαρχη του θρόνου μαζί με το φίλο της. «Ολ' αυτά ο Ζιντζίφτς τα γνώριζε, γιατί, ως πριν από λίγο άκουσε, έμενε στ' ανάκτορα κάτω από την προστασία του Μανουήλ. Και τώρα διαγινόμενος από τη Μαρία, «ο άφευκτος» αλλά και ισόδουλος σαρκαστής, έδωσε την αναγκαία, κατ' εκείνην την στιγμήν, κατεύθυνση εις τον λαόν.

—Αν ο λαός δε συγκρατηθεί στην πρώτη όρμη του, έλεγε, κάνει δέληρα πράγματα. Έγώ όμως θέλω να σας σώσω απ' αυτό τον κατήφορο, αφού δεν έχετε πλέον κυβερνητική αρχή. Ο μόνος που μπορεί να σώσει την κατάσταση, είναι ο πατριάρχης Θεόδωρος. Αυτός θα σπρώξει τώρα το σταυρό του ιερουργίου, επειδή η Αυγούστα τον θεωρεί εμπόδιο στα σχέδιά της...

Ακούγοντας τον Ζιντζίφτς να στρέφεται εναντίον της αυτοκράτειρας, το πλήθος έδειξε κάποια ανησυχία. Το κατάλαβε αυτό εκείνος κι' ύψωσε τη φωνή του ακόμη περισσότερο:

—Δειλοί! φώναξε. Φοβάστε μήπως η Μαρία μου κόπη τη γλώσσα; Κι' αν ακόμη το πετύχει αυτό, θα μου άμοιρε άλλο στόμα για να την προσφωνώ, όπως της αξίζει...

«Δεινότερος εξευτελισμός αυτοκρατορίας ήτο άδυντον ν' άκουσθ. Άλλ' ήτο τώρα πολύ άναγκατος. Ο γελωτοποιός έφάρευν από τα μύδια των ανθρώπων το γέλιο και το απέθετε σπαρταριστόν εις τα χείλη των και το μετέτρεπε άμέσως εις καυχασμόν, ο οποίος πάντοτε ενδυναμώνει τον άνθρωπον κατά του αντιπάλου του». Ξαναβόησε το πλήθος το θάρρος του κι' άρχισε με φωνές να ζητά να δει τον πατριάρχη. Ο Θεόδωρος άναγκάστηκε να παρουσιασθ. Στάθηκε για λίγο κυττάζοντας το λαό σοβαρός και συγκινημένος. Ύστερα άνάγγειλε, τονίζοντας μία μία τις λέξεις:

—Ο αυτοκράτορ ήμυν Μανουήλ, κουρασμένος από τα βάρος της διοικήσεως του άγανακτος μας κράτους, άπεσθη εις την μονήν του Παντοκράτορος, όπου ως μοναχός Ματθαίος, θα διέλθω το υπόλοιπον της ζωής του.

«Από σήμερον έχομεν αυτοκράτορα τον νεαρόν υιόν του Άλέξιον Β'. ούτινος πολλά τά

—Ο Ζιντζίφτς, που όλα τα γνωρίζει και όλα τα βλέπει, σε προειδοποιεί, δέσποτα!... είπε ο γελωτοποιός στον πατριάρχη Θεόδωρο.

Έτσι, πρέπει όλοι να βοηθήσωμε εις το έργον του.

Κάτι πήγε να προσέση ακόμη, άλλ' ο Ζιντζίφτς τον διέκοψε:

—Να τον βοηθήσωμε, βέβαια. Όχι όμως και την κυρά τη μάνα του!

Ο πατριάρχης τον κύτταξε ασύτηρα. Σεβάσμος προς τους γονείς του βασιλέως σου! του είπε. Ουδείς έχει δικαίωμα να καταφέρεται εναντίον τους. Ο γελωτοποιός άνασάκωσε τον ένα του ώμο. Καλά, άποκρίθηκε, μά θέλω να πω κάτι. Τον περασμένο Δεκέμβρη, κάποια σκύλα της είχαν περιζώσει πολλοί άρσενικοί σκύλοι. Επειδή όμως την πετροβολούσαν, οι άθωροι για τις φανερές της άσχημίες, η σκύλα—για σκύλα μιλώ—για να γλυκοπαλάσει ήσυχασε τους σκύλους της, τους τράβηξε σε μία λεοντοφαλιά. Καλοπέρασε λοιπόν εκείνη η σκύλα, άλλ' όταν ήρθαν τα λιοντάρια την κομμάτισαν μαζί με το σκύλο που ήταν μαζί της. Άκούτε; Που ήταν μαζί της...

Είπε τα παράξενα εκείνα λόγια ο Ζιντζίφτς και μ' ένα πήδημα εξαφανίστηκε, αφήνοντας πίσω του «την πλέον παραστατικήν παρβολήν». Ο Θεόδωρος κούνησε σκεπτικός το κεφάλι του. Ύστερα, χωρίς να προσέση λέξη κι' αφού ευλόγησε το λαό με σφιγμένα χείλη, άποσύρθηκε. Από την ημέρα εκείνη ο γελωτοποιός δεν άναφάνηκε πουθενά. Όταν όμως έπειτα από λίγο καιρό ο νεαρός αυτοκράτωρ

Άλέξιος ο Β' πέθανε, δηλητηριασμένος από τη μητέρα του, ο Ζιντζίφτς έανάκανε την εμφάνισή του δριμύτερος αυτή τη φορά. Άρχισε πάλι να άναφάνη λόγους και να άεαπτη τα πνεύματα. Κι' όταν μία μέρα μαθεύτηκε πως η αυτοκράτειρα είχε άποφασίσει να γίνει μοναχή, ο γελωτοποιός δεν άφησε την εύκαιρία. Έτρεξε να έπισκεφθί τον πατριάρχη.

—Ωστε κι' η Μαρία έγινε καλογριά; τον ρώτησε. Για ποιο λόγο;

—Επειδή άπύλωτα στόματα όπως το ιδίόν σου την έκακολόγουν, άπάντησε εκείνος. Μόνο δι' αυτό άπεσθη εις μονήν.

Ο γελωτοποιός τον κύτταξε δίχως άφνιασμένους. Ύστερα άναφάνησε:

—Μαζί με τους φίλους της; Σε μικτό μοναστήρι; Άλλά... επιτρέπεται;

Ο Θεόδωρος τον παρατήρησε ασύτηρα:

—Ζιντζίφτς, μη λησμονής ότι ήμεις προς έμέ, όστις δεν έχω άνάγκην γελωτοποιού.

—Καλά, μά έπιτρέψέ μου να σε ρωτήσω και κάτι ακόμη: Στο λιμάνι του Βουκολέοντος είναι διαρριμμένος ένας φούλακας, που άπαγορεύει τις νύχτες να μπαίνουν ξένοι στην προκυμια. Ήδιστα να μέθω λοιπόν, από απλή περιέργεια, αν «εις τον λιμένα της ψυχής της Μαρίας», το μοναστήρι, θα διορισθή κανένας νυχτερινός φούλακας για τέτοια δουλειά.

Ο πατριάρχης φώναξε θυμωμένος:

—Πάψε, Ζιντζίφτς! Μη άδύροστομής πλέον. Άλλως θα σε άφορώ!

Τότε φεύγω, είπε ο γελωτοποιός και σηκώθηκε. Αν σε ρώτησα όμως για το λιμάνι, το έκανα από φόβο, μην τύχη και διοριστώ εγώ φούλακας. Γιατί δε γνωρίζω καλή πρόσθεσι και θα μπερδεύω τους προσεχόντες.

Ο Θεόδωρος χαμονέλασε χωρίς να θέλη.

Είπες όλην άλήθειαν, τέρως, άπάντησε. Άλλά σιωπή ένώπιον του λαού. Το άπαυτό ως προσωπική χάρη.

—Ποτέ δε θα μπορούσα να σου άρνηθώ αυτή τη χάρη, άποκρίθηκε ο γελωτοποιός. Άλλά το καζάνι βράζει. Γιατί άγνοείς ίσως ότι η Μαρία συναντιέται κάθε βράδυ στο μοναστήρι της με τον Άλέξιο τον Πρωτοσέβαστο. Ο Ζιντζίφτς που όλα τα γνωρίζει και όλα τα βλέπει σε προειδοποιεί δέσποτα! Πολλό σύντομα θ' άναγκάστης ν' άποσταλήχης σε κανένα από τα Πριγκιπήνια. Λάβε, λοιπόν, τα μέτρα σου και ποσοτοιμούσου...

Ο γελωτοποιός ήθελε τί έλεγε. Η τρομερή αυτοκράτειρα, θέλοντας να γεγελάσει το Θεόδωρο ότι μετάνιωσεν για όλη την προηγούμενη ζωή της άποστατήρησε στη μονή του Λιδός, με τ' όνομα Ξένη. Στην πραγματικότητα, όμως, από εκεί που βρισκόταν, συνιματούσε εναντίον του πατριάρχη, επειδή ήτον ο μόνος άνθρωπος που φοβόταν. Όταν θα έλειπε αυτός απ' τη μέση, θα τα κατάφεραν μία χαρά να πασαρώσουν το θρόνο στο φίλο της, Πραγματικά, όπως το είχε προλέξει ο γελωτοποιός, ο Θεόδωρος περιερίσθηκε ως άπλος μοναχός στη μονή του Άγιου Αδελτίου κι' η Μαρία γύρισε στ' ανάκτορα, χωρίς το ράσο της καλογριάς. Τώρα πια μπορούσε να δράσει όπως ήθελε. Δεν είχε να φοβήθη κανένα. «Έτσι τουλάχιστον νομίζω, γιατί μέσα στον πύρετο του άνομου έρωτά της, είχε έχασει τον πιο φοβερό απ' όλους τους αντιπάλους της: Τον Ζιντζίφτς! Άγρυπνος έκείνος, παρακολουθούσε και την προσωπική κίνησή της. Και μία μέρα, μη υπομένοντας πια να βλέπει τ' άλεπαλλάλα έγκλημά της, έσάκωσε το λαό.

—Νά, λοιπόν, που φτάσαμε! τους είπε. Νά μάς κυδεονόνη ταπεινοί άνθρωποι. Ως πότε θα τους άνεχόμαστε; Ως πότε θα τους βαυκαλίζουμε; Εμπρός! Είμαστε οι δικαιοί, είμαστε τα δόγματα της θείας τιμωρίας. Ήρθε η στιγμή να δώσουμε το μεγάλο γτύπημα σ' αυτούς που καταποτούν τα ιερά και δία της αυτοκρατορίας μας. Έδώ οι κλέφτες, έδώ οι φούλοι, έδώ τα τέρατα κι' οι φονιάδες.

Παρασυρμένος ο λαός από το λόγο εκείνο του γελωτοποιού, άπληκτός με τσεκούρια, κεφαλοθεσάτες κι' ένα σωρό άλλα όπλα κι' άρχισε την επίθεσή του στο παλάτι. Οι φουρλαί του άντι να τον άπαθήσουν, άνοιξαν τις πόλες. Και το μαινόμενο πλήθος έσχεθθη: στ' άνάκτορα όπου, έπειτα από σύντομη πάλη με λιγούστους Βασίλγους—της προσωπικής φρουράς της αυτοκράτειρας—συνέλαβε τη Μαρία και τον Άλέξιο τον Πρωτοσέβαστο, για να τους σύρη στους δρόμους. Άφου τους πόμπεψαν με το χειρότερο τρόπο, τους πέταξαν κατόπιν στο Βόσπορο. «Την επομένην πώχοι άλείς άνέσυσαν δια των δικτύων των μόνον το πτώμα της Μαρίας και έθαψαν αυτό εις έρημικην παραλία άγνωστον και άσημον».

Από την ημέρα εκείνη δεν άναφάνηκε πια πουθενά ο Ζιντζίφτς. Λέγεται, ωστόσο, ότι φάρσε κι' αυτός το ράσο κι' ότι πέθανε σε κάποιο μοναστήρι με τ' όνομα του μοναχού Βαρλαάμ.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΙΣ πρωινές αυτές ώρες, τα γραφεία της «Φέντεράλ Μπάνκ», στο Φράνκλαντ, ήταν κλειστά, ήσυχα και βυθισμένα στη σιωπή.

Ο Έντγκαρ Στέπ βγήκε από μία πλαγινή πορτίσα, την έκλεισε πίσω του και χάθηκε γρήγορα στο βάθος του δρόμου, χαμογελώντας μ' ικανοποίηση.

Συλλογιζόταν πως οι κάτοικοι του Φράνκλαντ θα περίμεναν άδικώς ν' άνοιξη η Τράπεζα, το πρωί εκείνο...

Έδώ και λίγα λεπτά της ώρας, είχε ξετυλιχθή εκεί μέσα μία δραματική σκηνή. Ο Έντγκαρ Στέπ είχε υπήξαινα στο λογιστήριο, λέγοντας με άγριο ύφος:

—Ψηλά τα χέρια!...

Δυό υπάλληλοι—ένας άντρας και μία γυναίκα, οι μόνι που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στην Τράπεζα—προσπάθησαν ν' άντισταθούν. Μά ο Έντγκαρ άκούμπησε το πιστόλι του στο στήθος τους και πυροβόλησε. Έτσι, οι πιστολιές δεν άκούστηκαν απ' έξω.

Ύστερα έχωσε στην τσέπη του τις 2 χιλιάδες δολάρια που βρήκε στο ταμείο, βγήκε απ' την Τράπεζα κι' έσπευσε στ' αυτοκίνητό του, που τότε άφαισε στο βάθος του δρόμου.

Έλεγε με το νου του πως αυτά τα ύποκαταστήματα των Τραπεζών, στις επαρχίες, δεν άξίζουν τίποτα. Δεν έχουν ποτέ άρκετά λεφτά... Όστόσο, η δουλειά είχε τελειώσει εύκολα και γρήγορα!

«Εκείνο που μου χρειάζεται τώρα, είναι ένα καλοούσκυ! συλλογιόταν, καθώς έτρεχε με λιγγιώδη ταχύτητα στον έξοχικό δρόμο. Μά άς κάνω λίγη ύπομονή. Στο Νάσβιλ, θα στήσω ένα γλέντι που θα κρατήση ολόκληρη βδομάδα!...

Είχε φτάσει πια στο Σφάξελ, όταν το ραδιόφωνο μετάδωσε την τραγική είδησι σ' όλες τις πολιτείες:

«Προσοχή! Προσοχή! Στο Φράνκλαντ έγινε ένα διπλό στυγερό έγκλημα...». Όστόσο ο γκάνγκστερ δεν άκουσε τίποτα. Στάθηκε σ' ένα πρατήριο βενζίνης για να γεμίση το ρεζερβουάρ του αυτοκινήτου του και συνέχισε ύστερα το δρόμο του με την ίδια δαιμονισμένη ταχύτητα.

Πριν ξεκινήση, ο εξυπηρετικός υπάλληλος του πρατηρίου καθόρισε το κόσταλλο του παρ-μπριζ του από μερικές πεταλούδιτσες που είχαν κολλήσει άπάνω του.

Έπειτ' από λίγη ώρα, ο Στέπ έφτασε στο Άουμπωρν και το διέσχισε με την ίδια ταχύτητα, χωρίς να σταματήσει καθόλου.

Λίγα χιλιόμετρα όμως πιά πέρα, σ' ένα σταυροδρό-

—Ψάχτε τον! διέταξε τους αστυφύλακες που τον συνοδεύανε.

Τρελές απ' το βάλτο

μ, βρέθηκε μπροστά σε μία ούρα από αυτοκίνητα, που περνούσαν από αστυνομικό έλεγχο.

Για πρώτη φορά άνησυχισε ο γκάνγκστερ και σκέφθηκε:

«Καλά θα κάνω να πετάξω το πιστόλι μου στα χωράφια!...

Μά ύστερα του ήρθε μία άλλη ιδέα. Έγκατέλειψε τη σισιά των αυτοκινήτων, έκανε στροφή κι' άρχισε πάλι να τρέχει, γυρίζοντας στ' Σφάξελ.

Τί διάβολο, ψιθύριζε, δε θα τους άφισω να με πιέσουνε σαν άρχαίο!... Αν άνακαλώμαι το κόλπο και σταματάνε όλα τ' αυτοκίνητα, σίγουρα δε θα υποψιάζονται εκείνα που έρχονται αντίθετα, τραβώντας προς το Φράνκλαντ!

Νότια όως απ' το Σφάξελ, βρέθηκε και πάλι μπροστά σε μία δικοπή της συγκοινωνίας και μπερδεύτηκε μέσα στο πλήθος των αυτοκινήτων, πριν προφθάση ν' αλλάξη κατεύθυνση.

Όχτώ η δέκα αστυφύλακες με μοτοσυκλέτες κι' ένας ντέτεκτίβ με πολιτικά τον περικυκλώσανε σε λίγο. Δυό απ' αυτούς τον ρώτησαν:

—Πώς σας λένε;

Ο Έντγκαρ Στέπ θυμότανε καλά τ' όνομα του ανθρώπου, απ' τον όποιο είχε κλέψει τ' αυτοκίνητο. Άλλωστε, ήταν χαραγμένο αυτό τ' όνομα με σουγιά πάνω στο τιμόνι.

—Φρέντ Ράιμ, άπάντησε ο γκάνγκστερ με άπάθεια.

—Από πού έρχεσθε;

—Απ' τη Νάσβιλ.

—Κι' από πού περάσατε;

—Απ' το Σφάξελ.

Ο ντέτεκτίβ με τα πολιτικά κάρφωσε τα μάτια του στο Στέπ.

Είπατε πως έρχοσαστε απ' το Νάσβιλ; τον ρώτησε.

—Ναι, άπάντησε ο γκάνγκστερ, ξεκίνησα από εκεί κατά τις 6 το πρωί.

Φυσικά, ήταν ψέμματα όλ' αυτά. Ο Στέπ σκόπευε άπεναντίας να πάη στο Νάσβιλ, για να κρυφθί στη μεγάλη αυτή πόλι και να ξεφυγή απ' τις έρευνες της αστυνομίας. Προτίμησε όμως να προσποιηθί πως έρχοταν από εκεί, με την πεποίθησι ότι δε θα κινούσε έτσι τις υποψίες.

Ο αστυνομικός κύτταξε με προσοχή τ' αυτοκίνητό του.

—Ήρθατε απ' το Νάσβιλ μ' αυτό τ' αυτοκίνητο; έπέμεινε.

—Μά βέβαια!

Με αστραπιαία ταχύτητα, ο ντέτεκτίβ τράβηξε το περιστροφό του και το γύρισε προς το στήθος του Έντγκαρ Στέπ.

—Ψάχτε τον! διέταξε τους αστυφύλακες που τον συνοδεύανε.

—Ήσαι τυχερός, Λάκη. Ο πατέρας μου άνοιξε να κοιτάζεται!...

ΔΙΑΦΩΝΙΑ ΓΟΝΕΩΝ

Ο Ένας θός Κρίνος είναι μια κοπέλα είκοσι ετών, μια κοπέλα δηλαδή για παντρεία. Κι όμως, οι γονείς της διαφωνούν γι' αυτό το ζήτημα, παρ' όλο που βρέθηκε ένα καλό παλληκάκι, ένας άποκαταστήμενος νέος είκοσιόχτώ ετών, που θα της δώσει την άνεση και την ευτυχία.

Αυτά μου γράφει και ζητά τη συμβουλή μου αν θα πρέπει ν' αναλάβω πρωτοβουλία και να συνεννοηθώ απ' ευθείας με το νέο αυτόν, για να λύσουν πρακτικωπραγματικά την υπόθεσή τους.

Γιατί όμως δε θέλουν αυτή την παντρεία οι γονείς της; Γιατί διαφωνούν;

Για μια γελοία παλιά υπόθεση οικογενειακή. Ο πατέρας του νέου αγαπούσε κάποτε τη μητέρα της νέας και έπρόκειτο να την παντρευτεί, όταν παρουσιάστηκε ο σημερινός πατέρας της, λίγο πριν από το γάμο.

Αλλά κι' αυτή η ιστορία έχει άλλη πιο παλιά ιστορία: οικογενειακές διαφορές και μιση...

Για δλ' αυτά, λοιπόν, οι γονείς διαφωνούν, κρατούν το μανιάντικο — γιατί είναι και Μανιάντες.

Αν, λοιπόν, ο νέος την αγαπάει κι' είναι, όπως μου τα λέει η ανανγώστριά μου, πριν προβή σε τίποτα, να συζητήσει και πάλι την υπόθεσή με τους γονείς της, κι' αν δη, ότι είναι αμετάπειστοι, τότε ας συνεννοηθώ πιά με τον αγαπημένο της.

Η Δυστυχισμένη μητέρα έρα εξιστορεί σ' ένα πολυσέ-

Η Μιράντα άπαντά

λίδο γράμμα της την πολυέσπασμένη ζωή της από την εποχή, που παντρεύτηκε μέχρι σήμερα. Ο άντρας της πέθανε, την άφησε χήρα με δύο παιδιά και έφερε πολύ με τα μεγαλώσει. Ούτε περιουσία είχε ο άντρας της, ούτε αυτή, ήξερε καμιά τέχνη.

Ξενοδούλευε, λοιπόν, πότε πλούστρα και πότε καθαρίστρια, για να ζήσει τα παιδιά της. Τα παιδιά της ωστόσο μεγάλωσαν, τα καμάρανε κι' έλπιζε, ότι κοντά τους θαύρισκε μια μέρα λίγη ανάπαυση.

Συνέθεθε όμως το αντίθετο. Ο Ένας βρήκε μια κοπέλλα, παντρεύτηκε και τον έχασε. Ο άλλος γυρίσε πότε με τη μια συντροφιά και πότε με την άλλη και αδιαφορεί για τη μητέρα του. Σπάνια έρχεται στο σπίτι του κι' αν γυρίσει, είναι για να ζητήσει από τη μητέρα του χρήματα.

Βαρέθηκε όμως η φίλη μας αό- τη την κατάσταση, τον έδιωξε, αλ-

λαζε σπίτι και χάθηκε για τους γινωστούς και τους φίλους της. Στην απομακρυσμένη γειτονιά, που κάθεται τώρα, γνώρισε έναν άντρα πενήντης, που έχει κατάσταση, και που της πρότεινε να παντρευτούν.

Με ρωτάει λοιπόν: «Νά δεχτώ ή όχι; Είμαι σαράντα δύο χρονών και δεν έχω γνωρίσει τη χαρά κι' ούτε μιας στιγμής ανάπαυσης.

Της απαντά, λοιπόν, ότι πρέπει να δεχθεί αυτό το γάμο, γιατί έχει κάθε δικαίωμα να ζήσει ευτυχισμένη.

Πικραμένο Διγενή: «Ο φίλος σας γράφει τα εξής: «Απαντά στην Έπαρση γινωστήρα ξανθή νεράιδας, για να της πω, ότι δεν πρέπει να παραπονιέται. Υπάρχουν πολλοί, που βρίσκονται σε χειρότερη θέση.

Πάντως, το καλύτερο που έχει να κάνει, είναι να φτιάξει κανένα σπιτάκι και να κρατήσει και λίγα

λεπτά για να ζήσει. "Όσο για μένα, γιορτές και Κυριακές δλο μέσα είμαι και δουλεύω. Άγώνας σκληρός για τον έπιούσιο, έπάγγελμα φτωχό. Και το χειρότερο, έχω να φροντίσω για τα τρία αδέρφια μου και τους γονείς μου.

Νά μην παραπονιέται, λοιπόν, η «Ξανθή Νεράιδα». Κι' εγώ τα ίδια. Ούτε διασκέδασι, ούτε χαρά. "Όλο σκοτούρες...»

Τι να προσέχω; "Ας αντίληψη θάρρος η «Ξανθή Νεράιδα» από το γράμμα του «Πικραμένου Διγενή».

Α γ ν ω σ τ η λ. Σ.: «Η γινωστήρας μ' αυτό το νέο, σάς δίνει την ευκαιρία να δείτε όλη την αγάπη και το σεβασμό σας προς τους γονείς σας.

Νά καταφύγετε, λοιπόν, στους γονείς σας. Αυτοί θα εξακριβώσουν αν εκείνος σάς λήη την αλήθεια. Κι' αφού μάλιστα καταγγείλει από τον τόπο σας, ένας λόγος περισσότερο να δημιουργήσουν σχέσεις πίο στενές, για να δούν καλύτερα τη ζωή του. "Ετσι, με τις φιλικές σχέσεις, χωρίς έσεις να εκτίθεσθε, θα αναπτύχθει μια μεγαλύτερη συμπάθεια και θα φθάσετε σ' ένα αίσιο τέλος.

Μ α ρ γ α ρ ί τ α τ ο υ «Α. π ρ ί λ η η»: Συγκινητική ή αφήγησί σας, αλλά στενοχωρήθηκα, γιατί έσεις, ένα τόσο μορφωμένο και φρόνιμο κορίτσι, δε μπορείτε να διακρίνετε το σωστό και μού γράφετε, ότι έχετε τύψεις!

Φίλους και γινωστούς θα έχωμε πολλούς στη ζωή σας, μέχρις ό- του βροδμε τον αγαπημένο σύντροφο.

Δε μπορούμε, λοιπόν, να νοιό- σουμε τύψεις, ούτε να κάνωμε πιά λόγο για μια άλλη γινωστήρα του παρελθόντος.

Αφαισώθηκε στον άνδρα σας και στο παιδί σας και ξεχάσατε τις παλιές γινωστήρες.

Α. Μ. Ι.: Πολλοί νέοι έχουν βρεθεί στην περιπέτριά σας και έ- λυσαν το ζήτημά τους, όπως το ή- θελαν εκείνοι, αδιαφορώντας για το τί θα πούν οι άλλοι. Αυτοί ό- μως επεδίωξαν στους άλλους εξ αιτίας της υψηλής κοινωνικής θέ- σεώς τους, ή επειδή πήραν την α- γαπημένη τους και πήγαν να ζή- σουν σ' ένα ξένο τόπο.

Σεις δε μπορείτε να κάνετε ού- τε το ένα, ούτε το άλλο. Γιατί, αν ζήσετε στο δικό σας τόπο, επειδή είναι μικρός, θα έχετε «συγγνώμ» τα πειράγματα των γινωστών σας. Αν ζήσετε πάλι στην «Αθήνα, θα έχη εκείνη τα πειράγματα των γινω- στών της, που θα νομίζουν, ότι είναι πάντα η ίδια.

Είσαθε όμως βέβαιος πως αν πά- τε σέ άγνωστο σας τόπο, η κο- πέλλα αυτή δε θα βαρεθώ μια μέ- ρα; Αμφιβάλλω! Είναι πολύ μι- κρή και δε νοσταλγώ την παλιά ζωή της.

Παρ' όλο που την αγαπάτε, σφι- ξετε την καρδιά σας. Με τον και- ρό θα την ξεχάσετε. Έκείνη δε θα χαθώ ποτέ, ενώ έσεις θα κατα- στραφείτε.

Φ ί λ η τ η ς «Α γ ν ω σ τ η ς Α. Σ.»: Το θεωρείτε απαραίτητο να δημιουργήσετε έρωτικές σχέσεις μ' ένα νέο;

Για ποιά σκοπό; Για να περνά- τε την ώρα σας; Για να διασκε- δάζετε μαζί του; Για να εκτεθείτε, τέλος, μια για πάντα στα μάτια των γινωστών σας;

Λέτε, ότι δεν κινδυνεύετε, για- τί έχετε μεγάλη έμπιστοσύνη στον έαυτό σας. Αλλά τις στιγμές ά- δυναμίας δεν τις προβλέπει ποτέ μια γυναίκα και πιάνεται στην πα- γίδα, όσο έξυπνη κι' αν είναι.

Αφήστε, λοιπόν, τις έπιπόλαιες σκέψεις και μη παρακινδυνεύετε τα νειάτα σας, αφού είσαθε τόσο καλά.

Κ ρ υ φ ό Π ό ν ο: Συγκινή- θηκα πάρα πολύ από την αφήγησί σας. Πολλές φορές ή πραγματικό- της ξεπερνάει τη φαντασία.

Τι να σάς πω; Πιάς να σάς πα- ρηγορήσω; Νά σάς πω να κάνετε υπομονή; Τι άλλο κάνετε τόσον καιρό; Νά σάς πω να φύγετε; Πού να πάτε; Θα βρήτε ίσως χειρό- τερα!

Συνεχίστε, λοιπόν, να κάνετε ό- ποια κι' σκεφάλες μια μέρα θ' απαλλαγείτε από αυτό το βάρος.

MIRANTA

ΟΛΑ πήγαιναν ώραία και κα- λά, ως τη μοιραία στιγμή που ο κονφερανιέ του κο- σμικού κέντρου ανήγγειλε στο νοήμον κοινό — μεταξύ του οποίου έγω κι' η γυναίκα μου:

— Και τώρα, κυρίες και κύρι- οι, ή έκρηκτική βεντέτα του τραγουδιού Τσίκου Τσικίτα.

Τα φώτα καμψήσαν, ένας ψωραλέος προβολέας άναψε, σκορπίζοντας τα «έκτυφλωτι- κό» φώς του και ή λεγαμένη — ή Τσίκου Τσικίτα — σείνάμενη και κουνάμενη έκανε την εμφάνισή της στην πιάτα, ενώ ακουγόν- τουσάν μερικά άραία και ξεψυ- χισμένα χειροκροτήματα.

Η «έκρηκτική» στήθεκα στο μικρόφωνο μπροστά, συμμόρ- φωσε με μια κομψή χειρονομία τα πλούσια υπάρχοντα του στέρνου της, που θαρρείς πως ήταν έτοιμα να ξεχειλίσουν, τί- ναζε προς τα πίσω ένα τσου- λούφι που είχε βαλθώ να της σκεπάσει το δεξί της μάτι — μορφή κι' έκφραστική, είν' ή α- λήθεια, όπως και το άριστερό της — περιεργάστηκε όλους τους θαμώνες με βιαστικές μα- τίες και μās εδώνωλε βαρυσυ- μαντα:

— Θ' άρχισω το πρόγραμμά μου με την μεγάλη διεθνή επι- τυχία «Σίς κενάπιν».

Χειροκρότημα μ' αούδωρμπο ενθουσιασμό, ίσως έπειδή στο φαί έχω ανατολίτικα γούστα. Κι' άσφαλώς άσ συνεχίζω το έν- θουσιώδες χειροκρότημά μου, άν μία κλωστή της γυναικάς μου — κάτω από τα τραπέζι κι' άκριβώς πάνω στο καλμάκι — δέν με άνακαλούσε στην τάσι.

Την κρουνη του πόνου που έφτασε ως τα χείλη μου, την έπνιξε ή θορυβώδης είσαγωγή της ορχήστρας. Και ή μυστα- γωνία άρχισε, Γιατί έπρόκειτο, πραγματικά, για μυσταγωνία, όχι, βέβαια, από φωνητικής, αλλά από θεαματικής απόψεως.

Η Τσίκου, δηλαδή, σείστανε και λυγίζανε πολύ πετυχημέ- να. Και καθώς, μάλιστα, ή μπι- κλινιμπωτή και υπερενκοκλήτε τουαλέττα της ήταν οσιχτή στο πλάι, για να μην έπειδή τους λγκνισμούς της, οι τυχεροί — σάν και το άλογό μου — που την έδωλπαν, δε χρειάζόταν να κουράσουν πολύ τη φαντα- σία τους για να συμπληρώσουν νοερώς το σύνολον.

Η ίδια και χειρότερη — τρώ- πως του λένε, φυσικά — κα- τίστασι έπικράτησε και στή χορευτική έκτέλεσι του τρα- γουδιού, που διαδέχτηκε το «Σίς κενάπιν». Η Τσίκου Τσικίτα τραγουδόνταν ολόκληρη στο γρήγορο, τόν φρενιασμένο σκε- δόν ρυθμό του. Αλλά ένα κα- θρεφτάκι που ξεπεταχθηκε ζα- φνικά μπροστά στα μάτια μου, μού έδιεκοψε την αίσθητική αυ- τη άπάληση.

Γύρσα άπορημένος και κύτ- ταξα τη γυναίκα μου.

— Τι συμβαίνει, Βαρβάρα; τί ρώτησα.

— Καμάρωσε τη φάτσα σου! Βρυχηθκες. Κεντεύεις γ' άλλου- θωρίσης, Σαρδανάπαλε!

Έδωσα τόπο στην όργη και καμώθηκε ότι έπαθα να προσέ- χω την τραγουδίστρια που χό- ρευε τόσο συναρπαστικά. Έν- νοείται, όμως, ότι με την άκρη του ματιού μου, παρακολουθού- σα και την πιο παραμικρή της κίνηση.

Ο πόλεμος, όμως, είχε πιά έκτρανή. Και δέσπαζε τη δευ- τερή έπίθεσι:

— "Ότε γι' αυτό μ' έφερεσ σ' αυτό το παλιόκέντρο, παρα- λυμένε; Για να με συζητήσεις και να με ταραξής;

— Πρώτα-πρώτα, διαμαρτυρή- θηκα έντονα, δε σ' έφερα έγώ. Έσύ με τραγούσανα εδώ και μίνες να σε βγάλω έξω. Και μόνι σου το διαλέξες το κέντρο.

— Μα πού να το φανταστώ έ- τι θα ξετρελλαγίνουσάνα μ' αυ- τη την τσιπερόδνα.

— Υπερβολές κι' άνοησίες. Αλλά δε φταίς έσύ, φταίσι ή άρρωστημένη φαντασία σου κι' ή παθολογική ζήλια σου.

— Ένώ ζωνάρα;

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

— Χειρότερη κι' από την Ξαν- βίπη του μακαρίτη του Σω- κράτη.

Μία δεύτερη κλωτριά — στο άλλο καλμάκι — μ' έκανε να στε- νάζω από τον πόνο, τη στιγμή άκριβώς που τελείωσε και το δεύτερο τραγουδί κι' ή Τσίκου καθίστασε γνωστή σε όλους:

— Και τώρα ή τελευταία με- γάλη επίτυχία «Ρίκο-ρίκο-ρί- κο».

Και παρατώντας ούζυλο το μικρόφωνο, ξεχύθηκε σάν οι- φουνας μέσα στην αίθουσα κι' άρχισε να τραγουδά:

— Τ' άγόρι μου, τ' άγόρι μου, τ' άγόρι μου, γλυκό και τρα- γανό σάν καρμέλλα...

Κι' έγω τραγουδούσα, πληοί- αζε στα τραπέζια και γλυκο- πείραζε τους καθάλιερους, χαϊδεύοντας τον ένα, ξεμαλ- λίζοντας τον άλλο και τα λοι- πά, και τα λοιπά

Όπου — μαυρη και κατα- ραμένη ώρα! — έφτασε και στο δικό μου το τραπέζι.

— Χειλάκι πετροκέρασο και μάγουλο βερύκοκο, ρίκο-ρίκο- ρίκο, συνέχισε το τραγουδί.

Και συγχρόνως κάθισε στα γόνατά μου. Σάν λυσσασμένη γάτα τινάχτηκε ή Βαρβάρα και τη βούτηξε από την ανακατω- μένη μαλλούρα, τσιρίζοντας και βγάζοντας άναοδούς κραυ- γές.

Αναταραχή, άναβροσμός και ρεζιλίκι άνευ προσηγομένου. Και κάτω από τη γενική πρόγ- κα άποχωρήσαμε — σάν σελι- νισμένη τίγρις ή Βαρβάρα και σάν βρεγμένη γάτα έγω.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ με τη σκουριά

Πως προσφυλάσσονται οι σω- λήνες και τα τεπέζιτα

Ε ΠΙ 60 αιώνες περίπου, από την εποχή άκόμη της άρχαίας Αι- γύπτου, ή δεινότητα (σκουριάς) των μετάλλων αποτελούσε ένα άπ' τα σκευηνότερα μυστήρια της έπιστήμης. Κι' όμως ή άνθρω- πότης πληρώνει κάθε χρόνο έαρό- τατο φόρο σ' αυτό τον ύπουλο σκελ- ετη». Σύμφωνα με μια άμερικανική στατιστική, οι συνολικές ζημιές ά- πό το σκουριάσμα των διαφόρων μεταλλικών αντικειμένων περνώνε τα 8 δισεκατομμύρια δολάρια τον χρό- νο, στις Ηνωμ. Πολιτείες. Μ' άλ- λα λόγια ή καταστρεπτική αυτή δύναμι της Φύσεως κοστίζει σε κάθε Άμερικανό περί τα 45 δολάρια το χρόνο!

Ειδικά στα αυτοκίνητα, ή σκου- ριά προκαλεί κάθε χρόνο ζημιές 1. 250 εκατομμυρίων δολαρίων — τόσο στα ψυγεία τους, όσο και σε διάφορα σμεία του έσωτερικού της μηχανής.

Σοβαρότατο είναι επίσης το πρό- βλημα της σκουριάς για τα πλοία, τους ύπόγειους σωλήνες, τα μεγάλα τεπέζιτα, τους μεταλλικούς «πό- ρους», κλπ.

Γιατί όμως σκουριάζουν τα μέ- ταλλα; Κι' αν έρεθώ ή αίτρία, δε μπορεί να καταποληθώ; Η Έπι- στήμη έχει σημειώσει τελευταίως τις πρώτες θετικές προσόδους προς αυτή την κατεύθυνση.

Το καταστρεπτικό έργο της σκουριάς όφειλεται σε ήλεκτροχημι- κή αντίδρασι. Όταν δηλαδή τα μέ- ταλλα έρχουν σ' έπαφή με ύγρασία ή με άξιοιένες χημικές διαλύσεις, άνεργούν σάν ήλεκτρικές μπαταρίες, που παράγουν μικρά ήλεκτρικά ρεύ- ματα. Αυτά τα ρεύματα σφύρουν σιγά-σιγά την επιφάνεια του μετάλ- λου, άποσπώντας τα μόρια του και όξειδώνοντάς τα.

Γιά να σταματήσουμε λοιπόν αυτή την αντίδρασι και την έπέκτασι της σκουριάς, μπορούμε να μεταχειρί- σθωμε μικρές έθέργες ή μπαλλίστρες από ειδικά μέταλλα, που ετραβάνε την ήλεκτροχημική δράσι, κατα- στρέφοντας αυτά τα ίδια κι' έτσι σώζουν άπ' τη σκουριά τα μέταλλα αντικείμενα που θέλωμε να προ- φυλάξωμε.

Στα τεπέζιτα του νερού χρησι- μοποιούνται οι λεγόμενες «γαλβανι- κές άνοδοι», μικρές δηλαδή έθέργες από μαγνήσιον, που έσφαιρίζονται στα έσωτερικά τοιχώματά τους και τα προσφυλάσσουν τελείως άπ' τη σκουριά. Όταν σφαρούν, οι έθέργες αυτές, αντικαθίστανται με καινούρι- υνες, με μια άσημαντη δαπάνη.

Επίσης το μαγνήσιον προσφύλα- σσει τους ύπόγειους σωλήνες, που δ- ταν προηήσουν από σκουριά μπο- ρεί να προκαλέσουν σοβαρές ζημι- es, ενώ συγχρόνως είναι δύσκολη και πολυδύναμη ή αντικατάστασί τους.

Η μέθοδος αυτή χρησιμοποιεί- ται μ' επιτυχία και για τα πλοία. Αποδείχτηκε με πειράματα ότι έξη έθέργες μαγνήσιου, συνολικού βάρους 8 κιλών, άρκούν για να προ- στατέψουν τελείως άπ' τη σκουριά έπί έξη μήνες τα ύψατα ενός πλοί- ου, έπιστρώσεως 130 τετραγωνικών μέτρων.

Γουίτσορπ Τζόνς μελέτησε τα αίτια της σφαρής της μηχανής των αυτο- κινήτων. Βρήκε λοιπόν ότι δε φταίει ή τριβή, αλλά ή σκουριά.

Αόχισε τότε να πειραματίζεται ρίχνοντας μέσα στο λάδι του αυτο- κινήτου του κάθε 1000 μίλια δι- σία καυστικής ποσότητας. Η ουσία αυτή έμποδίζει την όξειδωσι, αλλά προσεγυσε ελάφες στα από άλ- λω μέρη της μηχανής.

Υστερα ο Τζόνς δοκίμασε μί- γματα μαγνήσιου και ψευδαργύρου, που δέν προσοφύλαζαν αυτό το μειο- νέκτημα. Έτσι σήμερα έχει έβρω- σει ένα ελγιοστάσιο, που παράγει διάφορα τέτοια προϊόντα, για την προσφύλαξι των μηχανών και των μο- τών των αυτοκινήτων από την κα- ταστρεπτική όξειδωσι. Τα πειράμα- τα έπέδειξαν ότι, με τη χρησιμο- ποιήσι τους, οι μηχανές των αυτο- κινήτων, αλά και των άεροπλάνων (κιλώνδρα, σφαιρίδες, έλαστια, κουβινέτα, κλπ.) φέρνουν 4-5 φορές λιγώτερο.

Πρώτη φορά στην Ελλάδα!

ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ ΧΩΡΙΣ ΧΗΜΙΚΑ

Η ΜΟΝΗ ΠΑΣΤΕΡΙΩΜΕΝΗ

Αποτελεί έγγυήσι για την υγεία των παιδιών σας. Η Έλλάς εύδωγραμμίζεται τώρα με ώριμες μεγάλες χώρες και προσφέρει σήμερα εις τους καταναλωτάς πορτοκαλάδα άπολύτως φυσική, έξ όλο- κλήρου παστεριωμένη και έγγυημένη χωρίς χημικά. Χάρις εις την ειδική μέθοδο παρασκευής της πορτοκαλάδας ΦΙΕ, τα τελευταίου τύπου μηχανήματα και τά υπερίωδες άκτίνας μπορείτε να είσαθε ήσυχοι εις τό έξής, πίνοντας πορτοκαλάδα χωρίς χημικά, άπολύτως φυσική.

Πλούσια σε Βιταμίνες Ρ και C. Η Βιταμίνη Ρ δειρωείται ή βιταμίνη της μακράς νεότητος, διότι διατηρεί καλώς τα τριχοειδή άγγεία, συντελεί εις την πρόληψιν της άρτηριοσκληρύνσεως και των ρυτίδων του δέρματος. Η Βιταμίνη C είναι ή βιτα- μίνη της προσπάθειας, ή όποια μās έπιτρέπει να έργαζώμεθα περισσότερο χωρίς να καταπονού- μεθα και να καταπολεμούμε τάς μολυσματικές νόσους.

Στήν τιμή μιας συνθηδιαμένης πορτοκαλάδας. Μέσα σε κάθε φιάλη Πορτοκαλάδας ΦΙΕ υπάρχει άφθονος άληθινός χυμός πορτοκαλιού, πλούσιος σε βιταμίνες, άσβέστιο και φωσφόρο που ώφε- λούν τον οργανισμό. Από σήμερα προσφυλάξτε την υγεία σας: κάθε φορά που διψάτε ξεδιψάστε με μια άπολαυστική πορτοκαλάδα ΦΙΕ.

Τό αυδαράιτο δομωλήριμα

Τάς γυναικείας κομψότητας

ΣΟΥΤΙΕΝ - ΛΑΣΤΕΕ

Silhouette

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΦΟΡΜΕΣ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΣΕ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΣΟΥΤΙΕΝ-ΛΑΣΤΕΕ

ΣΙΑΟΥΕΙ

Ν. ΜΑΤΙΟΥΔΑΚΗ

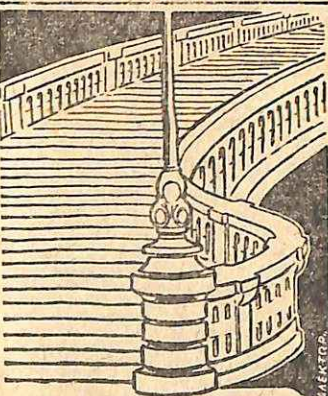
ΠΑΝ. ΤΙΤΕΣ. Τ. ΤΗΛ. 3014 ΑΘΗΝΑΙ

Αιώνια ανοίξις και ωμορφιά...

ΜΕ ΣΑΠΟΥΝΙ NOVOCAN

ΑΝΑΝΕΩΝΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΕΠΟΥΛΩΝΕΙ ΕΚΖΕΜΑΤΑ-ΛΕΙΧΗΝΕΣ
ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΔΡΟΣΙΔΕΣ-ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ
ΣΤΑΜΑΤΕΙ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤΠΡ. ΣΤΑΔΙΟΥ 63 - ΤΗΛ 527,233

Τα μάρμαρα γίνονται καινούργια...

... χωρίς κόπο με BAB-O.
Βρέχετε το μάρμαρο,
ρίχνετε λίγο BAB-O, τό
ζεπλένετε. Έτσι, χωρίς
τρίψιμο και τό πιο παλιά
μάρμαρα αστράφτουν
σαν καινούργια.....

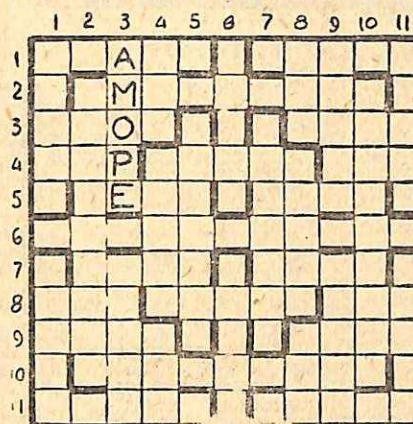
ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται
9-12 και 5-7 ώς και επί συνεν-
τεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ.
613-610.

ΤΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

"Ανω-Κάτω σταυρόλεξο
(Νέου τύπου)

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να
σας δώσουμε τις εξηγήσεις των
διαφορών λέξεων, που θα το συμ-
πληρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες
τις λέξεις, όχι όμως με τη σειρά

ΣΑ'Ι - ΣΑΜΘΡΑΚΗ - ΣΑ-
ΡΑΚΟΣΗ - ΣΙΝΑΣ - ΣΟ-
ΛΕΣ - ΣΤΟΝ.

ΤΑΛΑΝ - ΤΟΣΚΑ.
ΥΜΑ.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΑ - ΦΙ-
ΣΑ.

Μικρά προβλήματα

Τοποθετήστε στη θέση
των σπινών τους 9 πρώ-
τους αριθμούς (1 μέχρι
9) έτσι ώστε κανόνισ-
τος λογαριασμούς, που
σας επιβάλλουν τα υ-
πάρχοντα αριθμητικά ση-
μεία, να βρρίσκετε κάθε
φορά 6 για αποτέλεσμα:
... : ... X ... = 6
... : ... + ... = 6
... - ... = 6
Θα χρησιμοποιήσετε ό-
λους τους αριθμούς, μία
μόνα φορά τον καθένα.

2) Σε μία φυλή της
Αφρικής, οι άνδρες, που
θέλουν να παντρευτούν,
εξακολουθούν να δίνουν
στη φυλή αυτή έχει κανο-
νιστή ως εξής: 3 αγγελάδες ή 4
μοσχάρια ή 60 κοττόπουλα.

Ένας νέγρος, που αποφασίζει
να παντρευτεί, έχει στο κτήμα του
2 μοσχάρια, 1 αγγελάδα και 24
κοττόπουλα. Τι θα δώσει στον πε-
θερό του και τι θα του μείνει με-
τά το γάμο του;

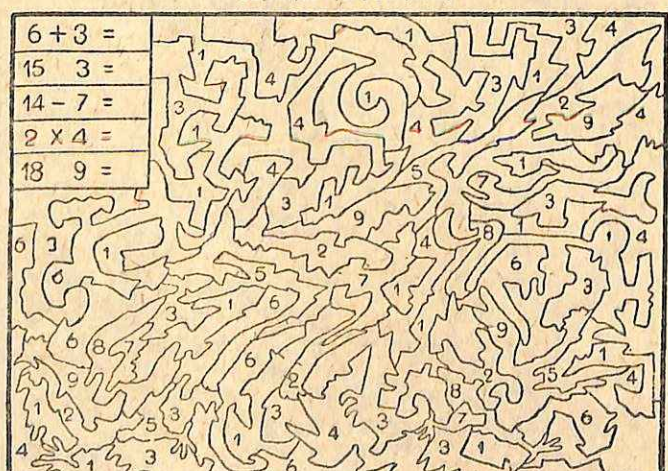
3) Το σύνολο δυο αριθμών ε-
ίναι 20. Αν διαιρέσουμε όμως τον
πρώτο διά του δευτέρου θα βρού-
με 5 στο ηλίκον και 2 για υ-
πόλοιπο.

Ποιοι είναι οι δυο αυτοί αριθ-
μοί;

4) Κατά τη διάρκεια μιας έ-
βδομαδος σ' ένα μαγειρείο της
Γαλιλίας ήρθαν στον κόσμο πολ-
λά νεογέννητα. Ο διευθυντής του
μαγειρείου, δρ. Σουζούκι, πα-
ρατήρησε πως τό 1)6 από τις νεα-
ρές μητέρες έφεραν στον κόσμο
τρίδυμα, τό 1)5 γέννησαν διδυμα
και 38 άλλες ένα μόνο Γαλιανέ-
ζακι.

Πόσα μαρά γεννήθηκαν εν όλω
κατά την εβδομάδα αυτή στην κλι-
νική του δρ. Σουζούκι;

Αριθμο-ζωγραφική

Αφού κάνετε τις διάφορες αριθμητικές πράξεις, που βρίσκονται στην
ένω γωνία του σχεδίου μας, και μετά, μαυρίστε μ' ένα μαύρο μολύβι
όλα τα μικρά σχέδια μέσα στα οποία υπάρχουν αριθμοί όμοιοι με τους
αριθμούς των διαφόρων αποτελεσμάτων. Προσέξτε λοιπόν πρώτα τους
λογαριασμούς σας και κατόπιν το μαύρισμα. Αν δεν κάνετε κανένα
λάθος, θα διαπιστώσετε πως έχετε ένα ταλέντο ζωγράφου, το οποίο
πιθανώς αγνοούσατε.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Σε 4 μέρες μαύρα στίγματα και διεσταλμένοι πόροι έξαφανίζονται

Η σκόνες και τα μικρόβια στην άπρ-
σφαίρα προκαλούν και δημιουργούν τα
μαύρα στίγματα και κλείνουν τους
πόρους. Πολύ δε
συχνά όλα αυτά
μεταβάλλονται
σε σπυριά.

Για να έχετε και
να διατηρήσετε
ένα ωμορφο
δέρμα πρέπει να
το προστατεύετε
απ' όλες αυτές τις δυσμενείς συνθήκες
Η Νέα Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ σε κουτιά,
παρασκευάζεται κατόπιν ειδικής μελέ-
της προς τόν σκόπον αυτόν. Χάρη στις
αντισηπτικές της ιδιότητες, αποτελεί
αποτελεσματικό όπλο και καριστή την
επιδερμίδα σας άπλη, βελουδίνα και
δρoσeρή. Θα μείντε κατάλληλη από
τά αποτελέσματα. Με μακιγιάζ ή χωρίς
μακιγιάζ, Η Νέα Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ σε
κουτιά, ωμορφύνει και ξανανιώνει
τό δέρμα σας.

Tokalon
CREME
COMPLETE

100%
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΑΠΑΛΑΓΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου,
σώματος ΤΑΧΥΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΘΡΩΠΝ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Είμαστε άσυναγώνιστοι
Η υπερτριχισμός θεραπεύεται
Μ' ΕΚΑΣΤΙΟΤΙΣ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΛΑΚΗ ΤΗΛ. 612-010
ΧΑΛΑΡΕΙΣ ΣΤΗΝΟΥΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΜΕΣ

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ;
Πάρτε
Alka-Seltzer
"Αλκα Σέλτζερ"
Διαλύστε 1-2
δισκία σ' ένα
ποτήρι νερό
και πείτε το
σπινθροίον
διάλυμα. Το
"Αλκα-Σέλτζερ"
σταματά άμεσα
τόν πονοκέφαλο

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Αναγνώστη Δ. Μ.: Είναι
άδυνατον να σας καθορίσω καλώς ή
κακώς, που οφείλεται η έν λόγω
ανάγκη. Πιθανόν σε ήπατιτιδα ή
σε λήθα κλπ. Εάν υπάρχει και πυ-
ρετός, τότε θα κάμετε και ένεσεις
Streptocillin 12. Εστωτικώς κοφ. Ρι-
γιδεπαι.

Ελπίδα Δ. Α.: Είμαι βέ-
βαιος ότι πρόκειται περί περιπτώσε-
ως της ειδικότητας του νευρολόγου
στον οποίο θα αποταθώ. Μέχρι τό-
τε μπορείτε να κάνετε ένεσεις
Calcibromine.

Απογοητευμένος: Α-
πό όσα μου ανέφερετε δε βλέπω τη
δικαιολογία της καταστάσεως αυτής,
γι' αυτό και δε βρίσκω να υπάρχει
λόγος να έμ' ακούω. Απ' όσα προσα-
θεία σας, αλλά και αν στην περίπτωση
ψυχικής αδυναμίας ή αλκοολικής έ-
χετε μία άποψή, να είστε βέβαιος
ότι τελικά θα νικήσετε την αδυναμία
σας.

Αγνωστων Χ.: Πρέπει να
σας πω ότι, αν σ' αυτή την ηλικία
ζητάτε φαρμακευτικά να καταστρέ-
ψετε εκείνο που άλλοι προσπαθούν να
ενοχώσουν, ύστερα από λίγο χρονί-
κό διάστημα θα μετανοήσετε. Πάρτε
ένα μπουκαλάκι Passivitol.

Λίαν Α. μαρτυρώ: Φαρ-
μακευτικός, πλην των βρομοκρίνων,
δεν υπάρχει τίποτ' άλλο. Ο μωροδι-
κός γιατρός έλστε σεις ή ίδια. Η
τεκνογονία δεν επηρεάζεται δυσμενώς.
Σεις θα καταστήτε άχρηστη ως γυ-
ναίκα (για τον εαυτό σας). Θα γί-
νετε όμως μητέρα άσφαλός.

Ε. Μ. Κ.: 10: Σκότισμα είναι να
έχετε τη γνώμη του ατόλου, ο ό-
ποιος θα δικαιολογήσει την άαίρεσι,
κι' ύστερα θα δέτε τον παιδίατρο ή τον
παθολόγο. Ο οποίος αφού έξετάσει ή πα-
ρακολουθήσει τό παιδί, θα σας καθο-
δηγήσει για τό χρόνο ή αντίθετα της
αμυgdaleκτομής.

Αν κάνατε ποίητον: Α-
πό δίμηνο και μέχρι ικανοποιητικού
αποτελέματος, θα κάνετε 5 ένεσεις
Teston ή Atroneptin τών 25 Μ.Ι. δυο
την εβδομάδα.

Αναμικη: Κάθε άχρότης
του προσώπου ή υπερβολική λευκότης
του δέρματος δε λέγεται άναμικία
στην λατκή. Η περίπτωση πρέπει
να έλεγχθί από γιατρό και να δια-
πιστωθί εργαστηριακά. Μέχρι που
να γίνουν αυτά μπορείτε άκίνδυνος
να κάνετε 1-2 κουτιά ένεσεις Belin
ή Soler B 12.

Καν Ε. Μ. 3: Τό περιστατι-
κό σας είναι της άρμοδιότητος τού
χειρουργού για άσθητικές έπεμβά-
σεις. Πρέπει να σας δώ προσωπικός,
ό γιατρός, που θα γνωμάτευση τό
δυνατό της έπεμβάσεως ως και τά
κατ' αυτήν.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Κρατικόπούλο, Μ. α-
στατική - Κρήτη: Η άτα-
ξία της περιόδου οφείλεται σε προ-
τοπαθή άνεπάρκεια ώθητικώ και άδε-
νων έσω έκκρίσεως. Για τη βελτίωσι
της καταστάσεως θα κάνετε μετά τη
λήξι της περιόδου πέντε ένεσεις, μία
κάθε τρεις ήμερες, Amp. Onogon B.
ολ τών 50.000 μονάδων. Όκτώ δε ή-
μέρες προ της άναμενομένης περιό-
δου θα κάνετε τρεις ένεσεις, μία κάθε
μέρα, Amp. Luteol τών 10 mg. Καθ' όλη
τη διάρκεια τού μηνός θα παίρ-
νετε τρία χάπια τής ήμερας Tabl. E-
VII. Η θεραπεία θα συνεχισθί επί
τρεις ήμνες.

Αν άνα Π. Θεσσαλό-
νικη: Τά συμπτώματα μαρτυρούν
πρωτοπαθή ώθητική άνεπάρκεια. Η
θεραπεία που ακολουθήσατε ήτο άνε-
πάρκη. Θεραπευτικός, μετά τη λή-
ξι της περιόδου θα κάνετε τέσσερις
ένεσεις, μία κάθε τρεις ήμερες, Amp.
Onogon B. τών 50.000 μονάδων. Δέ-
κα δε ήμερες προ της άναμενομένης
κα δε ήμερες προ της άναμενομένης
περιόδου θα κάνετε τρεις ένεσεις —
μία κάθε μέρα — από τό φάρμακο
Amp. Luteol τών 10 mg. Καθ' όλο
τό μήνα θα παίρνετε τρία χάπια τής
ήμερας Tabl. EVIT. Η θεραπεία θα
συνεχισθί επί τετράμηνο.

Α. Α. Π. Η. Πύργου: Απαν-
τώ λεπτομερώς λόγω τού θέματος,
στη διένυσή που μου γράφετε.
Αν δόνη τών Αθηνών:
Η πάσχη θεραπεύεται ριζικά με
πλαστική έγχείρησι. Αποστείλατε
διένυσή που έπιθυμείτε για να σας
γράψω λεπτομερώς εις ότι με ρα-
τάτε.

Αν ή συχ η: Μετά παρέλκει
δυο μηνών θα είστε άπολύτως εν τά-
ξει. Σε περίπτωση νέας έγκυμοσύνης
θα πρέπει να άποφύγετε κάθε κορ-
σι μέχρι και τού τρίτου μηνός και
να κάνετε κάθε μήνα τρεις ένεσεις
Amp. Luteol τών 10 mg. Μία ένε-
σι κάθε μέρα.

Α. Α. Πύργου: Γράφω λε-

Απαντήσεις επιστολών

Πτομερώς στη διένυσή που μου γρά-
φετε:

Σελήνη Φωφ.: Αλέξαν-
δρου Π. Ο.: Τά συμπτώματα
οφείλονται σε βρεία δυσμηνόρρεια
και πιθανό έπίσφι κάμψι της μή-
τρας. Για τη βελτίωσι της καταστά-
σεως, μετά τη δέκατη πέμπτη ήμερα
από της πρώτης ήμερας της ένορ-
σεως της περιόδου θα παίρνετε δυο χά-
πια τής ήμερας από τό φάρμακο Tabl.
Onestip τών 0,25 mg. μέχρι της έμ-
φ νίσεως της περιόδου όποτε θα δια-
κόπη τε. Έπίσης όκτώ ήμερες προ
της άναμενομένης περιόδου θα κάνε-
τε τρεις ένεσεις — μία κάθε μέρα —

από τό φάρμακο Amp. Luteol τών
10 mg. Η θεραπεία θα επαναληφθί
επί τρεις ήμνες.

Αν ή συχ η Μ. Κρήτη:
Τά συμπτώματα οφείλονται σε μολύ-
σι του κόλπου από τριχομονάδες και
μυηλία. Η θεραπεία είναι κυρίως τα-
πική, λόγω όμως της ειδικής θέσε-
ως αυτή πρέπει να γίνη από ειδί-
κό γυναικολόγο. Για τη βελτίωσι της
καταστάσεως θα κάνετε κάθε βράδυ
έξωτερικώς πλύσεις καθαριότητας με
ένα κουτάλι της κομπόστας από τό
φάρμακο Nymerate Solution μέσα
σε τριακόσια δράμια νερό ζεστό.
Πρώτ δε και βράδυ θα κάνετε έξωτε-

Οί χυμοί του οργανισμού

άναστατώνονται, ο ήλιος δυναμώνει, ο
καιρός είναι άκατάστατος κι' όλα αυτά,
κάνουν την επιδερμίδα του προσώπου τώ-
ρα την "Ανοίξη" ή άγριεύη, να παθαίνη
φωτοευαισθησία, λειχήνες, μπιμπικία, φακί-
δες, ξεροδότη, σκασιμάτα.
Θ για να άποφύγετε τις δυσάρεστες συνέ-
πειες της "Ανοίξεως" επί τού δέρματος με-
ταχειρισθίτε Λανολίνη Μελάν. Χάρη στο
EXTRAIT PURIFIE A LA LANOLINE που μόνο
ή Λανολίνη Μελάν περιέχει, διαποτίζει
μή ΝΕΡΟ και τροφονομωτικό συστατικό
τήν επιδερμίδα, τήν προσφυλλάσσει και τήν
βοηθεύ να έπιτύχη μία πραγματική "Ανοίξι-
ακή άνανέωση.

ΜΕΛΑΝ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΝΟΙΞΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

ρικές έπεμβάσεις με τό φάρμακο My-
stelclon V τών 250 mg. No 1 Flacon.
Η θεραπεία θα επαναληφθί και τών
έπόμενων μηνών.

Μαίρη Τ. 131, Έντα θ-
8 α: Η κατάσταση θα βελτιωθί ά-
κόμη περισσότερο με τήν πρόοδο της
θεραπείας. Θα συνεχισθί τή θεραπεία
ως εξής: Μετά τη λήξι της περιόδου
θα κάνετε τρεις ένεσεις — μία κάθε
τρία ήμνες — Amp. Bepotol-
mon 5 mg. Όκτώ δε ήμερες προ
της άναμενομένης περιόδου θα κάνετε
τρεις ένεσεις — μία κάθε μέρα —
από τό φάρμακο Amp. Neoprol τών
10 mg. Καθ' όλο τό διάστημα τού
μηνός θα παίρνετε τρία χάπια τής
ήμερας Tabl. EVIT. Η θεραπεία θα
συνεχισθί επί τρεις ήμνες.

Θ λ ή μ ή ν η Π έ π ρ α ι-
τ ή σ α, Σ Α. Ε.: Τά δυσάρεστα
συμπτώματα οφείλονται στις έπα-
νελημμένες έπεμβάσεις, που προκα-
λέσαν ενοχισμό της μήτρας και τών
σαλπίγγων. Θεραπευτικώς θα κάνετε
μετά τη λήξι της περιόδου τέσσερις
ένεσεις — μία κάθε τρεις ήμερες —
από τό φάρμακο Amp. Femilopin τών
5 mg. Όκτώ δε ήμερες προ της ά-
ναμενομένης περιόδου θα κάνετε τρεις
ένεσεις — μία κάθε μέρα — από τό
φάρμακο Amp. Luteol τών 10 mg.
Καθ' όλο τό μήνα θα παίρνετε τρία
χάπια τής ήμερας Tabl. EVIT. Τονί-
κάς θα κάνετε μέρα παρά μέρα κολ-
πική πλύσι με ένα κουτάλι τού
γλυκού από τό φάρμακο Cetavlon
Sol 20% μέσα σε 300 δράμια νερό
ζεστό και άκολουθώσας τά τοποθετή-
τε βελία ένδοκολπικά δυο χάπια από
τό φάρμακο Tabl. VIOZOL. Η θερα-
πεία θα συνεχισθί επί τρεις ήμνες.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Σαρίτα Α. Κ.: Έντα θ-
8 α: Μου χρειάζονται περισσότερα
στοιχεία για τήν όλη ύγεινή σας κα-
τάστασι. Η πνευμονική άρρώστια σε
ποιά σημείο βρίσκεται τώρα; Ο τρό-
πος ζωής και τά μετέπειτα σας έ-
χουν κουράσει πολύ νευροφυκτικώς.
Έχετε άναγκη συστηματικής θεραπείας,
για να απαλλαγθί απ' όλα τά ενο-
χλήματα. Έχετε άναγκη ψυχιατρικής
εξετάσεως, έπειδή στην περίπτωση
σας έξοτοιμείται ή θεραπεία. Είναι
έκτος άμφιβολίας, ότι εκτός τών άλ-
λων σας βασανίζει και ένα επίμονο
σμπλεγμα κατατίρροττος. Με ψυχα-
νάλυσι, ή έν άναγκη νορκανάλυσι θα
τό αντιμετώπισω και αυτό.

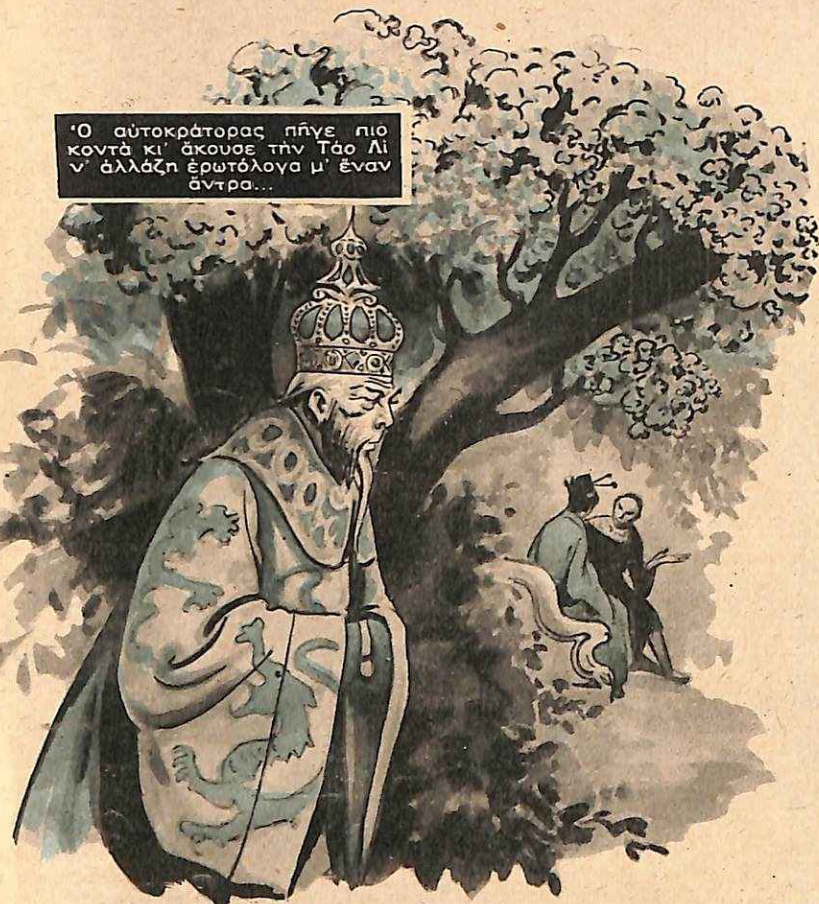
Δ η μ ή τ ρ ι ο ν, Α ύ σ τ ρ α-
λ ή ι α: Υπάρχουν ιδέες έμμενες, κα-
κές σκέψεις, φοβίες και κυρίως έ-
δρες καταδίωξης, πως κάποιος σας
παρακολουθεί για κακοήκσις. Έπίμο-
νη άσπνία συμπληρώνει τά βασανιστι-
κά ψυχικά συμπτώματα. Έχετε ά-
πωσθήποτε άναγκη κλινικής θεραπεί-
ας γρήγορα, έφ' όσον είναι ακόμη
καιρός. Αν χρειασθί ύπνοθεραπεία
ή κάτι άλλο πολύ πιο άποτελεσμα-
τικό, θα κρίνη ο γιατρός, που θα
σας εξετάσει στην κλινική. Η διάρ-
κεια της θεραπείας πρέπει να είναι
πολύ έλάχιστον τριμήνιος. Επ' εν τό μετα-
ξύ θα πάρετε Tabl. Largactil, 25 mg.
Π, No 1, από τρία τήν ήμερα μέσα
εφάπαξ.

Α. Χ. Έντα θ-8 α: Η άγκύ-
λωσι στο πείδι είναι άποτέλεσμα της
άχρηστίας λόγω της προληψίας
μυελίτιδος, ή οποια σας άφισε τήν
ανάπτυξη αυτή. Εφ' όσον πρόκειται
περί όβειας καταστάσεως, πολλές थे-
ραπείες πρέπει και μπορούν να γί-
νουν. Αν όμως ή σημερινή κατάστα-
σι είναι τά ύπολείμματα παρελθούσης
αδρόστιας, τότε ή δράσι μιας थेρα-
πειτικής περιόρξεσι πολύ. Η έξέ-
τασι σας είναι τελείως άπαραίτητη.

Α. Α. Α έ ν κ α σ ή α - Κ υ-
π ρ ο υ: Όλα τά ενοχλήματά σας
συνιστούν τήν άρρώστια, που λέγε-
ται ψευδονορσι. Μικτά είναι τά έ-
νοχλήματα, νευροσωματικά και ψυχι-
κά. Όλα θα υποχωρήσουν με ύπνο-
θεραπεία. Η διάρκεια της νοσηλείας
είναι 2-3 μηνών. Δεν πρέπει να ά-
φίστε τήν κατάστασι να χρονισί,
γιατί και ή θεραπεία τότε θάναί ά-
κόμη πιο δύσκολη.

Ε. Τ. Κ. 111, Π. Μ. Μ. Α. 343,
Β δ λ ο ν: Η άρρώστια που περά-
σατε είναι πολύ σοβαρή. Η μνην-
γίτις πάντοτε σχεδόν άφίνει νευροψι-
χικά ύπολείμματα. Η σημερινή κα-
τάστασι είναι τά έρείπια, που άφί-
σε στο πέρασμά της ή θύελλα της
μηνιγγίτιδος. Ίσως να έχη συντελέ-
σει και τό ψυχικός παράγων, ώστε να
προστίθενται συμπτώματα, ή να έν-
τείνονται τά ήδη υπάρχοντα. Μου
χρειάζονται περισσότερα στοιχεία,
για να μορρώσω σάφή γνώμη για τήν
κατάστασι σας. Ολίγη, δυσάρεστη
και σύμπλεγμα κατατίρροττος σας
βασανίζουν 13 δώδεκα χρόνια. Δεν
πικρούν αυτά δε δια μαγείας με κά-
ποιο φάρμακο. Περιμένω γράμμα σας.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ο αυτοκράτορας πήγε πιο κοντά κι άκουσε την Τάο Λι ν' αλλάζει ερωτώλογα μ' έναν άντρα...

τιά, που τ' άφηνε κατόπιν να τὰ πάρη ο άνεμος, για να τὰ φέρη στον ουρανό.

Μιά μέρα, όμως, ο άερας αντί να σηκώσει ψηλά τὰ ποιήματά της τάρριξε στα πόδια ενός νέου, που ήταν καθισμένος κάτω από μια ανθισμένη αμυγδαλιά και παρακολουθούσε με τὸ βλέμμα του τους χαριτωμένους κύκλους που έφταναν τὰ πουλιά πάνω από τὸ κεφάλι του. Ο νέος σήκωσε αμέσως τὰ χαρτιά που ο άερας είχε φέρει γύρω του και τὰ διάβασε. Βρήκε τότε σ' αυτούς τους στίχους σαν μιά απάντησι στους πόθους και τις κρυφές αγωνίες της ψυχής του και χάριξε τόσο πολύ γι' αυτό, που άρχισε αμέσως να ψάχνει, για ν' ανακαλύψει εκείνην που τους είχε γράψει.

Έτσι έφτασε ως τὸ περίπτερο, όπου έμενε ἡ Τάο-Λι. Από τότε, ἡ νέα, όπου κι' αν γύριζε τὸ βλέμμα της, τὸν έβλεπε μπροστά της. Κι' έτσι κατάλαβε πως αὐτὸς ὁ νέος τὴν αγαπούσε... Μὰ ταυτόχρονα έκαμε μιά άλλη ανακάλυψι: Κι' αὐτὴ επίσης τὸν αγαπούσε.

Ἡ μικρὴ Τάο-Λι τρώαζε τότε. Πῶς αὐτὴ, ἡ μνηστὴ τοῦ αυτοκράτορα, μπορούσε ν' αγαπήσει ἕναν ἄλλον; Ἀλλ' ἡ ἀγάπη είχε ριζωθῆ πιά μέσα στὴν ψυχὴ της και δὲν άφηνε θέσι οὔτε για τὸ φόβο οὔτε για κανένα ἄλλο αίσθημα... Ἐτσι, μιά ἀκατανίκητη δύναμι τὴν έσπρωξε ἕνα βράδυ ἔξω ἀπὸ τὸ περίπτερο... Ὁ ἀγαπημένος της, που τὴν περιμένε, τὴ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Απὸ τότε μὲν τὰ πρώτα σκοτάδια ἀπλώνονταν στὴ γῆ, ἡ Τάο-Λι έτρεχε ἔξω ἀπὸ τὸ περίπτερο, για νὰ θρῆ τὸν ἀγαπημένο της. Περιοπαύσαν κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα τοῦ κήπου, κοιμώμενοι για τὴν ἀγάπη τους και τὴν τραγουδοῦσαν με στίχους, που τους άρχιζε ὁ ένας και τους τέλειωνε ὁ ἄλλος. Ἦταν κι' οἱ δύο τόσο εὐτυχισμένοι, που δὲν ποθοῦσαν τίποτα ἄλλο.

Κάποτε, ὅμως, ἕνας μεγάλος ἱσκιος σφύρηκε ως τὸ δέντρο, που στὴ ρίζα του είχαν καθίσει οἱ δύο ἀγαπημένοι. Ἦταν ὁ αυτοκράτορας Χι-Μινχ, που τὰ θήματά του τὸν είχαν φέρει ως τὸ περίπτερο όπου έμενε ἡ Τάο-Λι.

Ὁ γέρο αυτοκράτορας ένιωσε, ἑαφνικά, ἕνα σφίξιμό στὴν καρδιά, ἀκούγοντας τὸν ψιθύρο που έρχόταν κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Ποιὸς ἦταν, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος που θρικόταν μαζί με τὴν ἀγαπημένη του Τάο-Λι και τὴ μπορούσε νὰ τὴς λήξ;

Ὁ αυτοκράτορας πήγε πιο κοντά κι' έτσι έμυθε σὲ λίγο ἔκείνο που ἐπιθυμοῦσε. Ἡ Τάο-Λι μιλούσε μ' ἕναν άντρα. Ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαιναν λόγια ἀγάπης... Κι' ἦταν τὸ ἴδιο πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη τὰ λόγια που ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα της Τάο-Λι.

Μόνοι τους ἀποφάσισαν για τὴν τύχη τους! Ψιθύρισε με ὀργὴ ὁ αυτοκράτορας.

Κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φωνάξῃ τοὺς ἀνθρώπους του, για νὰ τους διατάξῃ νὰ πιάσουν τοὺς δύο ἐνόχους και νὰ τους παραδώσουν στὸ δῆμο.

Ἀλλὰ, κελὴν τὴ στιγμή, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τοῦ άντρα ἔγινε

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ αυτοκράτορας Χι-Μινχ ἦταν γέρος πιά. Κι' εἶχε βαρεθῇ τις σφάρατα συζήτους του και τις τριακόσιες ἄλλες γυναίκες που ἔχε στὸ παλάτι του... Ἡ καρδιά του, ὡστόσο, δὲν εἶχε γεμίσει ἀκόμη. Αὐτὸ το ένιωθε κάθε φορά που ἔβλεπε τὴν ὁμορφὴ Τάο-Λι (τ' ὀνομά της σημαίνει: «ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς»). Μιά φωτιά πλημμύριζε τότε τὸ στήθος του και τὸ αἷμα του κυλούσε μέσα στὴς φλέβες του πιο ὀρμητικά ἀπὸ ἄλλοτε.

Ἡ Τάο-Λι ἦταν κόρη τοῦ πρωθυπουργοῦ του Κάν-Σου. Μόλις εἶχε κλεισεί τὰ δεκαπέντε χρόνια της και τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε σαν τὸν ἥλιο τῆς αὐγῆς. Σ' ἄλλο τὸ Πεκίνο και σ' ὅλη τὴν Κίνα, με τις δεκατέσσερις ἐπαρχίες της, που κάθε μιά τους ἦταν μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο βασίλειο, δὲ βάθρισκες πὸ ὁμορφὴ νέα ἀπ' αὐτὴν.

Καὶ βέβαια ὁ Λι-Μινχ θὰ μπορούσε νὰ πῇ μιά μόνο λέξι στὸν πρωθυπουργό του, για νὰ τὸν κἀν νὰ καταλάβῃ πως ἐπιθυμοῦσε τὴν κόρη του. Μὰ δὲν τὸ ἀποφάσισε. Ἦταν πολλὰ τὰ χρόνια που τὸν χώριζαν ἀπὸ τὴν Τάο-Λι και σκεφτόταν πως δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μαράνῃ με τὴν κατάψυχρὴ ἀνάσα του αὐτὸ τὸ δροσερὸ μπουμποῦκι.

Ὁ Κάν-Σου, ὅμως, εἶχε μαντέψει τὴν κρυφὴ ἀγάπη τοῦ Χι-Μινχ κι' εἶχε καταλάβει τοὺς διαταγμούς του. Μιά μέρα, λοιπόν, ἔπεσε στὰ πόδια του και τοῦ εἶπε:

— Μεγάλὴ γυνὴ τοῦ Οὐρανοῦ, γέμισες ως τώρα με τιμὲς και πλοῦτι, τὸ ταπεινὸ ἀκουλῆκι που σέρνεται στὰ πόδια σου. Αὐτὸ τὸ ἀκουλῆκι, ὅμως, εἶναι ἀκόρταγο. Ὅσο τοῦ δίνεις, τόσο περισσότερα ἐπιθυμῶ... Συγχώρεσε τὴν ἀπληστία του, οὐ ποὺ θρικόσει πάνω ἀπὸ τὰ πόδια και τὴς μικρότητες τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὁ Κάν-Σου δὲν εἶχε πιά τὸν καιρὸ νὰ περιμένῃ. Γιατὶ καταλαβαίνει πως γερνᾷ και πως ὁ θάνατος δὲ θρικόσει μακριά. Γι' αὐτὸ, πῆρε τὸ ὄρρωτο νὰ σοῦ ᾤητήσῃ μιά τελευταία χάρι, τὴ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅλες...

— Καὶ τοιαῦτα εἶναι αὐτὴ ἡ χάρι; ρώτησε ὁ αυτοκράτορας. Ὁ ἀνάγιος Κάν-Σου σὲ ἱκετεύει νὰ τοῦ κἀνῃς τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ δεχτῇς τὴ μοναχοκόρη του ἀνάμεσα στὴς ἄλλες γυναίκες σου...

Ὁ Χι-Μινχ συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ πρωθυπουργοῦ του. Νά, λοιπόν, που εἶχε πᾶει μόνος του νὰ τοῦ προσφέρει αὐτὸ που ὁ ἴδιος δὲν τοίμοιζε νὰ ζητήσῃ. Κι' ὡστόσο, δίστασε και πάλι. Ἀλλ' ὅταν ὁ Κάν-Σου τοῦ ἔφερε τὴν κόρη του μπροστὰ του, δὲ θρῆκε πιά τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῇ. Ἐκαμε τότε σ' ὅλους γινωστὸ πως ἡ Τάο-Λι θὰ γινόνταν σύζυγός του και πως ἀπὸ κελὴν τὴν ἡμέρα θάμενε στὸ παλάτι του, για νὰ συνήθισῃ στὰ καινούργια της καθήκοντα.

Ὁ αυτοκράτορας δὲν ἤθελε νὰ ἑαφνιστῇ τὴ μικρὴ Τάο-Λι μ' ἕνα βιαστικὸ γάμο. Κι' ὡστόσο, δὲν τοῦ ἦταν ἀρκετὸ που θὰ τὴν ἔβλεπε κάθε μέρα και θ' ἀκούγε τὴ γλυκεῖα της φωνή, που ἔμοιαζε με τὸ κελάρημα τῆς τηγῆς μέσα στὸ δάσος.

Οἱ ἡμέρες ἄρχισαν ἀπὸ τότε νὰ κυλᾶνε εὐτυχισμένες για τὸ γέρο αυτοκράτορα. Τοῦ φαίνονταν πως εἶχε ἐπανεισώσει και πολλές φορές δάκρυ-ξε ἀπὸ τὴ συγκίνησι κάνοντας τὴ σκέψι πως αὐτὸ τὸ αἰθέριο πλάσμα, που ἦταν ἡ Τάο-Λι, θὰ μπορούσε νὰ γινῇ ὅποτε ἤθελε δικὸ του... Ὅλο κι' ἀνέβαλλε, ὡστόσο, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου.

Ἀς περιμένω τὴν καινούργια σελήνη, ἔλεγε κάθε φορά που ἦταν ἔτοιμος νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του.

Στὸ βάθος τῆς καρδιάς του φοβόταν. Ἡ Τάο-Λι σεβόταν τὸν αυτοκράτορα και τοῦ φερνόνταν με μεγάλη στοργή, ὅπως θάκανε και στὸν ἴδιο τὸν πατέρα της. Ἀλλὰ θὰ τὸν ἀγαποῦσε σαν σύζυγο; Καὶ τὴν ἀγάπη της ὁ Χι-Μινχ τὴ λατρεύονσε πιο πολὺ ἀπὸ τὴ χαρὰ που θὰ τοῖδνε τὸ σφίχτα-γκάλισμα τοῦ θωροῦ κορμιοῦ της.

Ἐχε ἔρθει τώρα ἡ ἀνοιξί.

Ἡ Τάο-Λι ἔκανε κάθε μέρα τὸν περίπατό της μέσα στοὺς ἀπέραντους κήπους τοῦ αὐτοκρατορικοῦ παλατιοῦ. Κουβέντιαζε με τὰ πουλιά, χαμογελοῦσε στὰ ὁμορφῆ, «γλυκύδια κι' ἔγραφε ποιήματα πάνω σὲ μεταξωτὰ χαρ-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ

πιο δυνατός. Κι' ὁ Χι-Μινχ ἀνατρίχισε ἀπὸ τὸ κεφάλι ως τὰ πόδια, ἀναγγωρίζοντας αὐτὴ τὴ φωνή.

— Ὅχι, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία. Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν τοῦ Τιέν-Σι, τοῦ πιο ἀγαπημένου ἀπὸ τοὺς γιουὺς του, που τὸν προάριζε για διάδοχο τοῦ θρόνου του.

Ὁ Τιέν-Σι, λοιπόν, τοῦ εἶχε κλέψει τὴν καρδιά τῆς Τάο-Λι! Τι κι' αν ἦταν γιουὸς του; Δὲ μπορούσε νὰ τοῦ συγχωρέσῃ τὴν προδοσία του.

Ὁ Χι-Μινχ σήκωσε τὰ μάτια του στὸν ουρανό, σὰ νὰ θέλε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴ μαρτυρία του για τὸ ἔγκλημα τῶν δύο ἐνόχων. Ἀνοῖξε ἔπειτα τὸ στόμα του, για νὰ καλέσῃ τοὺς ἀνθρώπους του... Ἀλλὰ κομμιὰ φωνὴ δὲ θῆγκε ἀπ' αὐτὸ.

Τρεῖς φορές ὁ αυτοκράτορας θέλησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ και τις τρεῖς φορές κανένας ἦχος δὲ θῆγκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Ὁ οὐρανὸς δὲν τὸ θέλει! σκέφτηκε.

Νηράγκηκε τότε για τὴν ἀπόφασί που εἶχε πάρει. Μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ ἐμπόδιζε τὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παιδιῶν; Ἡ ζωὴ τοῦς χαμογελοῦσε κι' ἡ εὐτυχία ἦταν δικὴ τους...

Ὁ γέρο αυτοκράτορας ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ δέντρο κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ ἀνάκτορό του. Μὰ τὰ θήματά του γίνονταν ὁλοένα και πιο βραδεία.

Τὰ πόδια του τοῦ φαίνονταν σαν μολυβένια... Καί, ἑαφνικά, ἔλα ἔσθυσαν ἀπὸ μπροστὰ του... Ὁ Χι-Μινχ σωριάστηκε τότε στὸ χῶμα, για νὰ μὴν ἐνασπασθῇ ποτὲ πιά.

Στὸ θρόνο τῆς Κίνας ἀνέθηκε αμέσως ὁ Τιέν-Σι, ὁ πιο ἀγαπημένος ἀπὸ τοὺς γιουὺς του.

Οἱ λαοὶ τῆς ἀπέραντης αυτοκρατορίας ἔμαθαν ταυτόχρονα ὅτι ὁ νεαρός αυτοκράτορας εἶχε διαλέξει για σύζυγό του τὴν πεντάμορφὴ Τάο-Λι, που ἦταν ἄλλοτε ἡ μνηστὴ τοῦ πατέρα του.

A. ΜΟΡΑΝ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

«Αὐτὸ, που ονομάζουμε ἔρωτα», δηλαδή ἡ έντονη ἑλπίς ἀνάμεσα σὲ δύο ἑτερόφυλα πρόσωπα, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιά μεταστροφὴ ἀρρώστειας!»

Ὁ περίεργος αὐτὸς ὀρισμὸς δὲ δόθηκε, ὅπως θὰ μπορούσαμε νὰ πιστέψουμε, ἀπὸ ἕναν κινικὸ χιουμορίστα, ἀλλ' ἀπὸ ἕναν σοβαρώτατο ἐπιστήμονα, τὸ Γερμανὸ μικροβιολόγο καθηγητὴ Μόρ, που διαπίστωσε, με ἐργαστηριακά πειράματα, πως ὁ πολυδύνητος ἔρωτας εἶναι μιά «ασθένεια», προκαλούμενη ἀπὸ ὀρισμένα μικρόβια, ἀκριβῶς ὅπως ἡ γρίπη ἢ ὁ πῶς ἡ ιλαρά!

Μὲ εἰδικὴ συσκευή, πῆρε δείγματα ἀέρος ἀπὸ μέρη, όπου συγχάζουν ζευγάρια ἐρωτευμένων, και ἑξακρίβωσε πως στὸν ἀέρα αὐτὸν περιέχονταν ἀγνωστα ως τώρα βακτηρίδια, που, κατὰ τὸν καθηγητὴ Μόρ, κατοικεῖσθαι δύνανται στὰ χεῖλη τῶν ἐρωτευμένων. Για νὰ ἀποδείξῃ ὁλοκληρωτικά τὰ θεωρία του, ἐφάρμοσε τὸ ἴδιο πείραμα ἀπὸ τὴν ἀνάσπῃ, μεταφέροντας τὰ βακτηρίδια αὐτὰ στὰ χεῖλη προσώπων — νέων και κοριτσιῶν — ἀγνωστων βακτηρίδια αὐτὰ στὰ χεῖλη προσώπων — νέων και κοριτσιῶν — ἀγνωστων ὥστε τότε μεταξύ τους. Τὸ ἀποτέλεσμα στάθηκε νὰ προσβληθῶν ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια ἔρως τὰ... πειραματόζωα τοῦ καθηγητὴ Μόρ και νὰ ἀγαπηθῶν με πάθος μεταξύ τους!

Τὸ θαυματουργὸ «τραν-ίστορ» που ἀντικαθιστὰ τις λάμπες

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, στὴ Νότιο Καλιφορνια, ἕνα ἀεριοθώμενο καταδιωκτικὸ ἀπογειώθηκε, ἀνέθηκε σφένδον κατὰ κόρυφα ως τὴ στρατόσφαιρα κι' ἔπειτα ἐπέτεθῃ σ' ἕνα ταχύτατο ἀέθρικο βου-βαρδιστικό. Ἀπέφυγε τὰ εἰκονικά ἀμυντικά πυρά του και τὸ γτύπησε με τρία κατευθυνόμενα βλήματα. Ἐπειτα ἐναγύρισε και προσγειώθηκε κανονικά στὸ ἀεροδρόμιό του.

Ἐπρόκειτο, φυσικά, για ἕνα εἶδος γυμνασίων. Τὸ περιεργότερο ὅμως σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ χειρισμοὶ τοῦ καταδιωκτικοῦ γίνονταν αὐτόματα, με ἠλεκτρονικὰ μηχανήματα, που τὸ κυβερνοῦσαν ἀκριβέστερα ἀπ' τὸν καλλίτερο πιλότο. Τὰ μηχανήματα δὲ αὐτὰ είχαν ὡς θύσι τους τὸ «τρανίστορ», ἕνα ἐξάρτημα μικρὸ σαν κόκκος ρυζιοῦ.

Μολοντὶ ἀποτελεῖ σχετικὰ πρόσφατὴ ἐφεύρεσι, μόλις 10 ἐτῶν, τὸ «τρανίστορ» ἔχει προκαλέσει κι' ἑλὰς μιά ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὸν κόσμο τῶν ἠλεκτρονικῶν ἐφαρμογῶν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μικρὸ μεταλλικὸ κρύσταλλο, ἕνα μοναχικὸ κάλυμμα και τρία λεπτὰ συμπατάκια.

Κάνει τὴν ἴδια δουλειὰ με τις κοινὲς λάμπες τοῦ ραδιοφώνου. Ἐχει ὅμως τέσσερα σπουδαία πλεονεκτήματα ἀπέναντί τους: Εἶναι περί τις 100 φορές μικρότερο ἀπ' αὐτές, και συνεπῶς ἐπιτρέπει νὰ γίνονται πολὺ πιο μικρὲς οἱ ἠλεκτρονικὲς συσκευές. Καταναλίσκει ἐλάχιστὴ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια. Παράγει πολὺ λίγη θερμότητα, ἐπτελῶς ἀσθμωπῇ. Καὶ δὲ φθίρεται ποτὲ (ἐνῶ οἱ λάμπες, κι' αν ἀκόμα δὲ σπάσουν, ἔχουν μιά ὀρισμένη «ζωή»).

Πολλὰ χρόνια πρὶν ἐφευρεθῇ τὸ «τρανίστορ» ἀπ' τὸν Ἀμερικανικὸ φυσικὸ Οὐάλτερ Μπρεττίν (Βραχεῖο Νόμπελ 1956), οἱ ἐπιστήμονες είχαν παρατηρήσει ὅτι ὀρισμένα μεταλλικὰ στοιχεῖα, ὅπως τὸ πυρίτιον ἢ τὸ γερμάνιον, εἶναι ἡμιαγωγῶν. Ἀφίνον δηλαδή νὰ περνᾷ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῖμα, ἀλλ' ὄχι ἐλεύθερα ὅπως τὰ κοινὰ μέταλλα.

Τὸ πρώτο σχετικὸ πείραμα ἔγινε τὸ 1940. Ὁ Μπρεττίν τὸ παρακολούθησε με ἐνδιαφέρον και θέσισε σ' αὐτὸ τις ἐργασίες του, που κράτησαν πολλὰ χρόνια και ὁλοκληρώθηκαν κυρίως μετὰ τὸν πόλεμο. Ἐτσι, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1948, κατασκευάστηκε τὸ πρώτο «τρανίστορ» στὰ ἀμερικανικά Ἐργαστήρια Μπέλ.

Ὅταν τὰ ἡμιαγωγῶν στοιχεῖα εἶναι ἀπολύτως καθάρη, δὲν ἀφίνον νὰ περᾷ ση καθόλου ἠλεκτρικὸ ρεῖμα. Ὅταν ὅμως περιέχουν ἔντες προσμίξεις, «ἀκαθαρσίες», σὲ ἐλάχιστες ποσότητες, ἐπιτρέπουν νὰ περνᾷ τὸ ρεῖμα πρὸς τὴ μιά μόνο κατεύθυνσι, κι' ὄχι ἀντιθέτως.

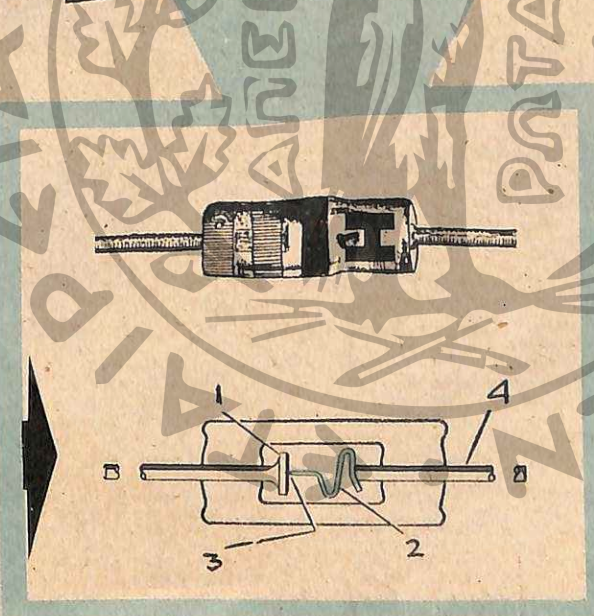
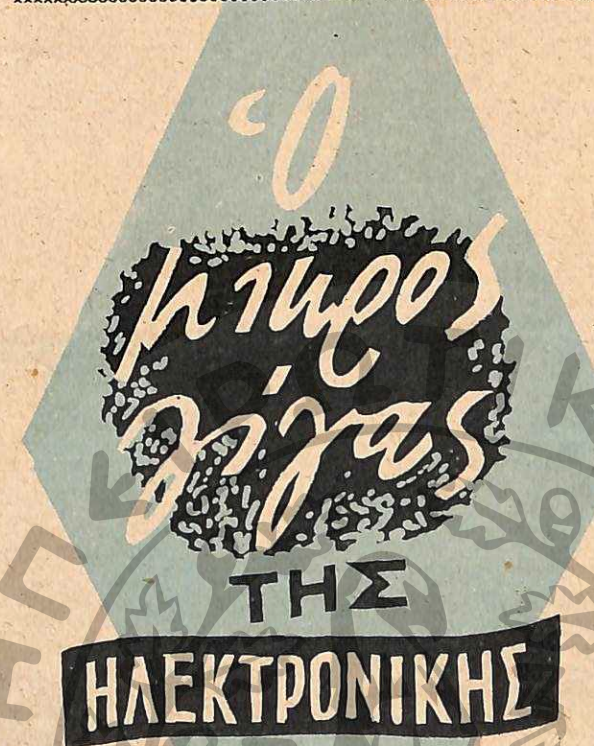
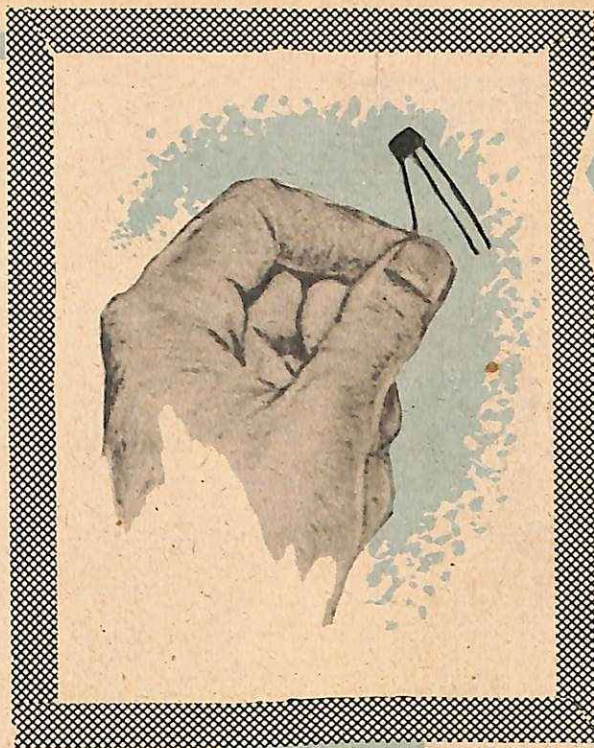
Μιά κατὰλληλὴ τέτοια πρόσμιξι εἶναι τὸ ἀρσενικὸ. Πράγματι, τὸ «τρανίστορ» ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ κρυσταλλικὸ γερμάνιον, που περιέχει ἐλάχιστο ἀρσενικὸ. Ἀλλ' ἡ ποσότης τοῦ ἀρσενικοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἀπειροελάχιστὴ και αὐστηρά καθωρισμένη: 1 μέρος ἀρσενικοῦ σὲ 1 ἑκατομμύριο μέρη γερμανίου!

Εἶναι ἀφάνταστα δύσκολο νὰ τηρηθῇ με ἀκρίβεια αὐτὴ ἡ ἀναλογία και ν' ἀνακατευθῇ τὸ ἀρσενικὸ ὁμοιόμορφα με τὸ γερμάνιον, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἄλλοτε περισσότερο και ἄλλοτε λιγώτερο. Γι' αὐτὸ, ἐνῶ τὸ ἀπλὸ γερμάνιον σὲ ράβδους στοιχίζει περίπου 400 δολλάρια τὸ κιλό, μετὰ τὴν κατεργασία του και τὴν ἀνάμειξί του με τὸ ἀρσενικὸ τὸ κόστος του φτάνει στὰ 20.000 δολλάρια τὸ κιλό!

Ἡ ἐργασία γίνεται μ' ἕνα εἰδικὸ «φούρνο», που λυώνει σιγά-σιγὰ τὴ ράβδο τοῦ γερμανίου, σὲ μήκος 2 πόντων κάθε φορά. Τὴν ἀναλαμβάνουν εἰδικευμένοι τεχνίτες, που χρησιμοποιοῦν μικροσκοπία και λεπτότατα ηλεκτρικά ὄργανα και ἐργάζονται μέσα σὲ σολαστικά καθαρά δωμάτια ἐφοδισμένα με «αἰρ-κοντίσιον».

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ κατεργασία τοῦ γερμανίου ἀπαιτεῖ τόσο προσοχή, τὰ «τρανίστορ» δὲ μποροῦν νὰ κατασκευασθῶν μαζικά, ἀπὸ μηχανές, ὅπως οἱ λάμπες τοῦ ραδιοφώνου. Γίνονται ἑνα-ἕνα, με τὸ χερί. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως εἶναι νὰ κοστίζουν σχετικὰ ἀκριβὰ και νὰ

Ὁ μικροσκοπικὸς αὐτὸς «ἀνορθωτὴς» τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος βασίζεται σ' ἕνα κρυσταλλικὸ γερμάνιον. Ἀ-νὰ: Ἡ ἐξωτερικὴ ὀψὶ τοῦ «ἀνορθωτοῦ», σὲ μεγάλῃ μεγέθυνσι (στὴν πραγματικότητα, εἶναι ὅσο ἕνας κόκκος ρυζιῖ. Κ. Ἄ. τ. π.). Ἡ ἐσωτερικὴ κατασκευὴ τοῦ 1) Κρυσταλλοῦ γερμανίου. 2) Σῆμα ἀπὸ μολυβδαίνιον. 3) Σημεῖο ἐπαφῆς. 4) Μολυβδένιο σύρμα.

Αὐτὸ εἶναι, τὸ «τρανίστορ», που φαίνεται ἀπλοῦστα, ἀλλὰ προκαλεσε ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὰ ραδιόφωνα, στὰ κατευθυνόμενα βλήματα και γενικά στὴς ἠλεκτρονικὲς συσκευές.

παρουσιάζουν διαφορὲς στὴν ἀπόδοσι τοῦ ἑνα ἀπ' τὸ ἄλλο.

Ὡστόσο, οἱ εἰδικοί προσπαθοῦν νὰ λύσουν αὐτὰ τὰ προβλήματα, ἔτσι ὥστε ν' ἀξιεθῇ πολὺ ἡ παραγωγή τῶν «τρανίστορ», νὰ πῆσῃ ἀνάλογα ἡ τιμὴ τους και νὰ γίνῃ ὁμοιόμορφη ἡ ποιότης τους.

Στὴν ἀρχή, ὅλα τὰ «τρανίστορ» που κατασκευάζονταν στὴν Ἀμερικὴ, προορίζονταν ἀποκλειστικά για στρατιωτικὲς ἀνάγκες. Ὅταν ὅμως καλύφθηκαν οἱ ἀνάγκες αὐτὲς και ἀξιεθῇκε ἀρκετὰ ἡ παραγωγή, ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται πρὸ πάντων στὰ φορητὰ ραδιόφωνα. Σήμερα οἱ παγκόσμιες ἀγορὲς ἔχουν πλημμυρίσει ἀπὸ ραδιόφωνα με «τρανίστορ» μικρὰ σχεδὸν σαν μιά ταμπάκηρα.

Τὰ ραδιόφωνα αὐτὰ εἶναι κάπως ἀκριβώτερα, ἀλλὰ δὲν παθαίνουν ποτὲ βλάβη και οἱ μπαταρίες τους δὲ χρειάζονται ἀντικατάστασι κάθε τόσο.

Ἐξ ἄλλου, στὰ διηπειρωτικά κατευθυνόμενα βλήματα, ὅπου ὁ χώρος εἶναι πολὺ ἄνυδρος, τὰ «τρανίστορ» ἀποδείχθηκαν ἀνεκτίμητα, ἀντικαθιστώντας τις ὀγκώδεις λάμπες. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν καρδιά τοῦ ἠλεκτρονικοῦ «ἐγκεφάλου» τοῦ βλήματος.

Χωρὶς τὰ «τρανίστορ», οἱ τεχνιτοὶ δορυφόροι δὲ θὰ γίνονταν ποτὲ πραγματικότητα.

Οἱ κατασκευαστὲς αὐτοκινήτων βασίζονται στὰ «τρανίστορ», για νὰ ἐπιτύχουν μεγαλύτερη οικονομία θενζίνης, καλλίτερο σύστημα ἀναφλέξεως και πιθανόν ἀπομάκρυνσι ἀσφάλειας.

Στὸ Γενικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Μασαχουσέτης, οἱ γιατροὶ ἐπινόησαν μιά μικροσκοπικὴ συσκευή με «τρανίστορ», που ζυγίζει μόλις 50 γραμμάρια και ἀποκαθιστὰ τοὺς κανονικοὺς παλμούς τῆς καρδιάς σὲ περίπτωσι μυϊκῆς βλάβης τῆς.

Σ' ἕνα ἄλλο πείραμα, μιά συσκευή ἀποτελούμενη ἀπὸ ἕνα φωτοηλεκτρικὸ κύτταρο κι' ἕνα ἐνισχυτὴ με «τρανίστορ» συνδέθηκε με λεπτὰ σύρματα με τὸν ἐγκέφαλο μίας τυφλῆς γυναίκας. Κι' οἱ ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις ἐρέθισαν τὸν ἐγκέφαλό της ἔτσι ὥστε νὰ βλέπῃ μπροστὰ της φωτεινὲς ἀνολαμπές.

Σὲ τρίτο πείραμα, τὸ «τρανίστορ» χρησιμοποιήθηκε για τὴν ἐνίσχυσι τῶν μυϊκῶν κινήσεων τῶν ἀναπήρων, ἐπιτρέποντας στοὺς κοστούς νὰ περπατήσουν πὸ εὐκόλως.

Κι' οἱ ἐφαρμογὲς τῶν «τρανίστορ» ἀνέβαιναν ὅλο καὶ ἄλλες. Κατὰ τις προβλέψεις ἐνὸς εἰδικοῦ, ἀπὸ τὸ 1965, τὰ 90% τῶν ἠλεκτρονικῶν συσκευῶν θὰ λειτουργοῦν με «τρανίστορ».

Μιά ἄλλη μορφή «τρανίστορ» χρησιμοῦσε σὲ διάφορες συσκευές για τὴν ἀνύρθωσι τοῦ ἐναλλασσόμενου ρεύματος. Ὁ μικροσκοπικὸς αὐτὸς ἀνορθωτὴς ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα κρυσταλλικὸ γερμάνιον, στὸν ὁποῖο ἀκουμίσται ἕνα σφισμακί ἀπὸ μολυβδαίνιον, μικρότερο ἀπὸ βλεφαρίδα μωροῦ παιδιοῦ. Ὅλ' αὐτὰ περιέχονται σ' ἕνα κλειστὸ γυάλινο σωλῆνα, λεπτὸ σαν σπῆρο και μήκους μισοῦ πόντου. Ἀπ' τῆς ἀκρὲς τοῦ σωλῆνος αὐτοῦ θῆγναιον δύο μολυβδένια σφαιρίδια, που συνδέονται με τὸν ἠλεκτρικὸ ρεῖμα.

Μὲ τὸν ἀνορθωτὴ αὐτὸ, τὸ ἐναλλασσόμενο ρεῖμα μεταβάλλεται σὲ συνεχές, σὲ διάφορες ἠλεκτρονικὲς συσκευές.

ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΚΛΕΙΔΑΡΙΕΣ

Οἱ «φωτεινὲς κλειδαριές» ἀποτελοῦν τὴν ἐφεύρεσι, που γνωρίζει τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τὸν τελευταῖο καιρό, στὴν Ἀμερικὴ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν σπιτιῶν και τῶν διαμερισμάτων, που ἐφοδιάζονται με φωτεινὴ κλειδαρία, αὐξάνει με ὀρμητικὸ ρυθμὸ ἀπὸ ἐβδομάδα σὲ ἐβδομάδα.

Ἐκείνως, που δὲν καταφέρνει νὰ θρῇ τὴν κλειδαριά, για νὰ βάλῃ τὸ κλειδί του, δὲν ἔχει πορὰ νὰ πατήσῃ ἕνα κομπὶ — λευκὸ, για νὰ ξεχωρίσῃ στὸ σκοτάδι — καὶ αμέσως τότε ἕνα μικροσκοπικὸ λαμπάκι, που λειτουργεῖ με μπαταρία, φωτίζει τὴν κλειδαριά ἀπὸ μέσα.

Ἐπειὰ σίγουρος —δῆλασε ὁ ἐφευρέτης τῆς φωτεινῆς κλειδαρίας— πως θὰ κερδίσει τὴν αἰώνια ἐυγνωμοσύνη τῶν ἐνεργηθῶν

Ο ταυρομάχος ξαναθύ-
θισε το σπαθί του ως
τη λαβή...

Η ΤΑΝ πολύ συλλογισμένη ή Μερσεντές, εκείνο τ' απόγεμα του 'Απριλίου του 1890. Δεν έδινε καμιά προσοχή στις χαρούμενες κραυγές του κόσμου, που περίμενε για να υποδεχτεί τους ταυρομάχους που θα λάβαιναν μέρος στη μεγάλη ταυρομαχία της Μαδρίτης.

Κι' ωστόσο, όλα έπρεπε να χαμογελάνε στην κόρη του δούκα δον Ζοζέ-Ραμίερ 'Αγιουντάντε, ενός απ' τους ισχυρότερους και πλουσιώτερους άρχοντες της 'Ισπανίας. Ήταν 20 χρονών. Κι' εδώ και λίγες μέρες είχε ζητήσει το χέρι της δ' δον Ρουί ντι Γκουαράντα, μαρκήσιος της Σαντόζα, ένας νέος 27 χρονών, πλούσιος, μ' άρρενωπή όμορφιά κι' επιθλιπτικό παρίσταντο.

Η Μερσεντές είχε δεχτεί, για να ευχαριστήσει τον πατέρα της. Μα δεν ένοιωσε καμιά συγκίνηση, κανένα ένθουςιασμο. 'Ο θαυμάσιος εκείνος νέος, μ' όλα τα προσόντα του, την 'άφινε τελείως αδιάφορη.

Καθισμένη τώρα στη βεράντα του πατρικού της μεγάρου, ξαναγύριζε με τη σκέψη στο περασμένο. Κι' αναπολούσε, ξεθωριασμένη απ' την πολυκαιρία, τη μελαγχολική μορφή του δον Ζουάν ντι Πράντο, του παιδικού της φίλου, που τον είχε αγαπήσει μ' όλη της τη ψυχή.

Οι οικογένειες τους συνδένονταν στενά. Ξαφικά όμως, ο μαρκήσιος ντι Πράντο βρέθηκε πάμφοτος. Είχε επαγγελματικό ασυμ-λόγιστο τη μεγάλη περιουσία του σε μια ζωή αφάνταστης κλη-δής. Όταν δεν τούμεινε πια τίποτα, χάθηκε απ' τη Μαδρίτη, μαζί με τον εικοσάχρονο γιό του. Τρία χρόνια αργότερα, έγινε γνωστό πως πέθανε. Μερικοί είπαν μάλιστα πως αυτοκτόνησε.

Η Μερσεντές περίμενε του 'κάκου, χρόνια ολόκληρα, να ξαναγυρίσει ο αγαπημένος της. Και τώρα έπρεπε πια να παντρευ-τῇ μ' 'έκείνον που της πρότεινε ο πατέρας της...

Μια ίαση του κόσμου την απέσπασε ξαφνικά απ' τους ρεμβασμούς της. Είχαν φτάσει οι τρεις ταυρομαχοί: ο Σάντο Περζέ, ο Μπατίας Μπάρρα κι' ο 'Αλόνσο Καντάρα. Τό πλήθος τόν λάτρευε. 'Η Μερσεντές είχε ακούσει συχνά να μιλάνε με θαυμασμό για την τόλμη και την επιδεξιότητά του, μα δεν τον είχε δει ποτέ.

Βγήκε στη βεράντα για να παρακολουθήσει την πομπή, που είχε φτάσει τώρα κάτω απ' το μέγαρο. 'Αγουτάντε. Κι' είδε τότε δύο φλογερά μάτια καρφωμένα πάνω της. 'Ο δ' δον 'Αλόνσο Καντάρα την κτύπησε με βραδεία συγκίνηση, με έκστασι σκεδόν.

Η κοπέλλα του πέταξε αμέσως ένα απ' τα λυγυρόδια που στέλιζαν τη βεράντα, κι' εκείνος τ' άρπαξε στον αέρα, το φίλησε και τ' άκουσε μέσα απ' το χρυσοστόλιστο ρούχο του, προς το μέρος της καρδιάς.

Η Μερσεντές είχε αναγνωρίσει στο δ' δον 'Αλόνσο Καντάρα τον παιδικό φίλο της, το δ' δον Ζουάν ντι Πράντο!

Ήταν τώρα τρισευτυχισμένη. Κι' όταν έφτασε ή μέρα της μεγάλης ταυρομαχίας, πέτυχε απ' τον πατέρα της να την πάρη μαζί του, για να δ' το εξαιρετικό εκείνο θέαμα.

Κάθισαν σ' ένα θεωρείο της πρώτης σειράς. Οι ταυρομαχοί παρήλασαν μπροστά τους. Τα μάτια της Μερσεντές είχαν καρφωθεί με λαχτάρα στο δ' δον 'Αλόνσο. Μα κι' εκείνος φαινότανε να ζῇ γι' αυτήν μονάχα...

Όταν ήρθε ή σειρά του, προχώρησε ως το θεωρείο της γο-νάτισας, και της πέταξε το άσπρο γάντι του. Αυτό σημαίνει πως της αφιέρωνε τον ταύρο που θα σκότωνε. 'Υστερα άπομακρύν-θηκε μερικά βήματα, χωρίς να πάψει όμως να κυττάζει τη Μερ-σεντές.

Δεν είχε να κάνει τίποτα ακόμα, ώπου να έρεθίσουν τόν ταύρο οι βοηθοί του.

Είχε άπαισία φήμη αυτό το ζῷο. Είχε σκοτώσει τρεις απ' τους καλύτερους ταυρομάχους της 'Ισπανίας. Γι' αυτό πολλοί, άκό-μα κι' απ' τους θερμότερους θαυμαστές του δ' δον 'Αλόνσο, άμφι-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

βάλλανε αν ο νέος θα ήταν τυχερότερος απ' τους συναδέλ-φους του...

Ο ταύρος άγρίευε όλοένα. Είχε πετάξει κάτω δύο πικαντόρ κι' είχε ξεκοιλιάσει τ' άλογο ενός τρίτου... Τέλος, οι σάλπιγ-γες σημάναν το έμβλημα του θανάτου.

Η άρένα άδειασε. Μείνανε μονάχα ο Καντάρα κι' ο ταύρος. 'Ο ένας απ' τους δύο τους θα πέθαινε! Ποίος; 'Ο άνθρωπος ή το ζῷο;

Ο λαϊκός τῶν θεατῶν ήταν σφιγμένος κι' ή καρδιά τους κτυ-πούσε δυνατά...

Κι' ο δ' δον 'Αλόνσο παρέτεινε τῆν άγωνία τους. Κρατώντας τῆν κόκκινη μαντίλα, στριφογύριζε με χάρη γύρω απ' το μανιασμένο ταύρο.

Οι σάλπιγγες ξανασήμαναν. 'Ένας βοηθός έτρεξε μέσα στην άρένα κι' έδωσε στο δ' δον 'Αλόνσο το σπαθί του.

Θάλεγε κανείς πως οι χιλιάδες αὐτῶν τῶν ανθρώπων που πα-ρακολουθούσαν το θέαμα, είχαν πάψει να ζουν. Δεν άκουγό-ταν ο παραμικρός ψιθύρος. Μονάχα οι καρδιές χτύπῶσαν δυνα-τώτερα από πρίν...

Άπαράχος και μεγαλοπρεπής, ο δ' δον 'Αλόνσο προχώρησε προς τόν ταύρο. Το σπαθί του άστραποβόλυνε στον ήλιο.

Το ζῷο άφισε ένα τρεμερό μουγκρητό κι' ώρμησε έναντι' του. Με άκυμνητό το κεφάλι. 'Αλλά, ο δ' δον 'Αλόνσο άπόφυγε το χτύ-πημα, μ' ένα βήμα προς τὰ πλάγια.

Το ίδιο ξαναγινε δυο-τρεις φορές. Τέλος, ο πρόεδρος της έπι-τροπής της ταυρομαχίας άφισε να πέση ή κόκκινη σημαϊούλα που κρατούσε. Ήταν το σῆνημα τῆς τελειωτικῆς πάλης.

Ο δ' δον 'Αλόνσο άρχισε να υποχωρή, παρασύροντας τόν ταύρο προς το θεωρείο της Μερσεντές. Στην κατάλληλη στιγμή, κράτη-σε το σπαθί του μπροστά στα μάτια του ζῷου. 'Εκείνος έκανε να χυμῆσει, αλλά, ο δ' δον 'Αλόνσο, πιά γρήγορος, έχωσε στο κεφάλι του τῆν άστραφτερή λεπίδα.

Ο κόσμος ξεόπασε τότε σε ζητωκραυγές και χειροκροτήματα. 'Ο νέος γύρισε προς τη Μερσεντές, που παραληρούσε από έν-θουςιασμό.

Μα ο ταύρος ζούσε ακόμα! Σερνόταν προς το μέρος του δ' δον 'Αλόνσο. 'Ένα λεπτό ακόμα, και δάχνανε τα κέρατά του στην κοιλιά του άνυποπτου ταυρομάχου...

Τότε συνέβη κάτι μονοδικό στο χρονικά τῶν ταυρομαχιῶν. 'Η Μερσεντές έμπηξε μια φωνή σπαρακτική και πήδησε απ' το θεωρείο μέσα στην άρένα, για να σώση τόν αναπημένο τῆν!

Το ζῷο ταραχθηκε απ' τῆν εμφάνισή της και καθυστέρησε τῆν πῆδησή του ένα δευτερόλεπτο. Αυτός ο διαταγμός του έδωσε τόν καιρό στον ταυρομάχο να τραβήξη το σπαθί του απ' το κε-φάλι, του και να το ξαναθυβλίση ύστερα σ' αυτό, ως τη λαβή.

Ο ταύρος σωριάστηκε άμέσως κάτω.

Το αἶμα του Ταύρου

Ήταν πια τελείως ακίνδυνος. Κι' ή Μερσεντές, σάν γνήσια 'Ισπανίδα, μπόρεσε άφοβα να βάλει το μεταξυτό μαντιλάκι της μέσα στο ακνιστό αίμα του.

Το μακόβριο αυτό μαντίλι θάταν μια άνάμνησι, μα κι' ένα φυλαχτό συνεχρόνως. Γιατί πιστεύουν στην 'Ισπανία πως το αίμα του ταύρου φέρνει ευτυχία.

Ο δ' δον 'Αλόνσο Καντάρα, ο μεγάλος ταυρομάχος, δ' ένφα-νιστικε ποτέ πια στην άρένα. Κι' ήταν πολλοί εκείνοι που λυ-πήθηκαν γι' αυτό.

Μα δ' δον Ζουάν ντι Πράντο, που χάρηκαν όταν έμαθαν τούς νόμους του δ' δον Ζουάν ντι Πράντο με τῆν όμορφη Μερσεν-τές, τῆν κόρη του δούκα 'Αγιουντάντε.

Z. ΑΛΜΕΓΡΑ

—'Αντε, βρε παιδιά. Τελειώνετε καμιά φορά, για να κοιμηθώ!

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕΪ'ΜΣ ΤΣΕ'ΙΤΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΙΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Παρ' όλες τις προσπάθειές του και τῆν εξαντλητική έργα-σία του, ο Τζέιπο δεν κατορθώ-νει να βρῇ παρά μόνο ένα ά-πό τούς αριθμούς του συνδυα-σμού της κλειδαριάς. 'Ο γενι-κός έκνευρισμός μεγαλώνει ό-λοένα. 'Ο Μπλέκ ρίχνεται στή Τζίννυ, μια νύχτα, αλλά, αυτή τόν βάσει στή θέση του, φοβε-ρίζοντάς τον μ' ένα ρεβόλβερ.

Επειτα απ' αυτό, ο Μπλέκ σκε-διάζει να σκοτώσει όλους τούς συντρόφους του και να κρατή-ση μονάχος το έκατομμύριο.

Περνάνε δυο-τρεις μέρες, χω-ρίς τίποτα το καινούργιο. 'Ο Τζέιπο έχει άπελπιισθῇ τελείως. Καθώς μαλώνει μία μέρα με το Μπλέκ μέσα στο τροχόσπιτο, πλησιάζει απ' έξω ο μικρός γυλιός του Μπράντφορντ. 'Ο Μπλέκ ύποπτεύεται πως άκουσε τις φωνές τους και θέλει να τόν πυροβολήσει, να τόν σκο-τώσει, αλλά τόν εμποδίζει ο Τζέιπο. 'Η Τζίννυ συμπάθει τόν Κίτσον και του εζηγεί ότι έμα-θε τη μεταφορά τῶν χρημά-των με το καμιόν από τόν πα-τέρα της, που ήταν άλλοτε θυ-ρωρός στο Κέντρο 'Ερευνῶν

άλλ' άπολύθηκε ύστερα.

10ον

«Πήγα να δῶ τόν προ-σώπαρχο, να τόν παρα-καλέσω. Αλλά δε θέλη-σε ν' άκούση τίποτα.

Με δέχτηκε σάν ζητιά-να... Γι' αυτό, όταν πέθανε ο πα-τέρας μου, άρρίστικα να τούς το πληρώσω... να έκδικηθῶ και συγ-χρόνως να γίνω πλούσιος!

«Είχα έτοιμο το σχέδιο μέσα στο μυαλό μου. Δεν έμεινε παρά να με βοηθήσει κάποιος για να το βάλω σ' έκτελεση. 'Ένα βράδυ, σε κάποιο καφέ, άκουσα να μι-λούσαν για το Μόργκαν. 'Απ' αὐ-τά που λέγανε, κατάλαβα πως ήταν ο άνθρωπος που μου χρεια-ζόταν. Πήγα να τόν βρῶ... Αυτή εἶν' όλη ή ιστορία!

—Αυτάμια που τράβηξε τό-σα ο πατέρας σου, εἶπε ο Κί-τσον δέξικα.

—Κι' εἰς λυτάμια που εἶγα ή αίτια για όλ' αὐτά, άπάντη-σε ή κοπέλλα, σφίγγοντας τις γο-νιές της. Μα δεν πίστευα πως θα φτάνω ως εκεί... Εἶν' εύκολο να λῆ κανείς πως θα σκοτώσει έναν άνθρωπο! Το είδα στὸν κι-νηματογράφο και δε νούκανε έν-τύπως. Όταν όμως γίνῃ πραγ-ματικότητα...

—'Ακουσε, Τζίννυ! τῆ διέκο-ψε ο Κίτσον. Γιατί να μὴ φύγω-με εμείς οι δυο; Θα μπορούσαμε να πάμε στο Μεξικό... 'Αν ένω-σουμε τις τύχες μας, μπορεί κα-τι να καταφέρουμε.

—'Η κοπέλλα δίστασε λίγο κι' ύστερα κούνησε το κεφάλι της.

—'Οχι! άπάντησε. Τώρα δεν έννοῶ πια να τραβηχτῶ. 'Επρε-πε να τὰ παρατήσω πῶν σκωτ-θῶν ο σφῆρο, ο φυλακας κι' ο Μόργκαν. Τώρα, εἰς πῶν φτάσα-με, πρέπει να προχωρήσω ως το τέλος. 'Αλέ... 'Εσύ φύγε, αν θέλεις. Εἰς πῶν μείνω. 'Υπάρχει ακόμα μια έλπίδα να πάρουμε τα λεφτά... και στο σημείο που βρί-σκομαι, δεν έχω πια τίποτα να χάσω.

—'Φύγε εσύ! Δε θάπρεπε να βρε-θῆς ανακατεμένος σ' αὐτή τῆν ἱ-στορία... Παρατήρησα άλλωστε απ' τῆν αρχή πως ήσουν ένάντιος. Γιατί άλλες ύστερα ιδέα, στην ψυχοφάνεια;

—Ο Κίτσον άνασήκωσε τούς ώ-μους του.

—Για σένα! ώμολόγησε. 'Απ' τῆ στιγμή που σε είδα, δε μ' έννοιασε πια για τίποτ' άλλο.

—Πόσο λυτάμια! 'Αλέ!

—'Ακουσε! 'Αν βάλουμε στο

χέρι τὰ λεφτά, θα φύγουμε μαζί. Σ' άγαπῶ, Τζίννυ! Εἶσαι ή μό-νη γυναίκα που μίλησε στην καρ-διά μου!

—Δεν ξέρω. 'Αλέ... 'Ισως... 'Αφισε να πάρουμε πρώτα τα λε-φτά... Θα σκεφθῶ ως τότε...

—'Απ' τῆ συγκίνησή του λίγο ε-λειψε ο Κίτσον να πετάξῃ τ' άυ-τοκίνητο μέσα στο ναντάκι.

—Δηλαδή... δεν τὸ άποκλεί-εις; ρώτησε.

Τὸν χτύπησε μαλακά στο μπρά-τσο.

—Θα τὸ σκεφθῶ. Σου τὸ ὑ-πόσχομαι.

Εἶχε νυχτώσει πια όταν φτά-σανε στο «μότελ». Τρελλός απ' τῆ χαρά του, ο Κίτσον κουβά-λησε τὰ φῶνια τούς στην κουζίνα και διευθύνθηκε ύστερα προς τὸ τροχόσπιτο.

Η όχη τῆς λίμνης ήταν έρη-μη. Μπορούσε δίχως κίνδυνο να έλευθερώσει το Μπλέκ και το Τζέ-ιπο.

Μα, μόλις τούς αντίκρισε, κα-τάλαβε πως κάτι τὶ δεν πήγαινε καλά...

Ο Τζέιπο περπατούσε σκυφτός, άργά και βαρεία. Το δεξιο κα-γούλο του ήταν προσημένο και λί-γο ματωμένο.

Δίχως ν' άπάντησῃ στὶς ανή-συχες ερωτήσεις του Κίτσου, μπή-κε στο σπιτάκι κι' έπεσε σε μια πολυθρόνα.

Ο Μπλέκ, με έκφρασι σίνιγ-μω, με μια κακή λάμψη στα μάτια, πλησίασε στο ντιβαν-κι, άρπαξε μια μπουτίλια ούισκυ κι' ήπιε ένα ποτήρι, πῶν καθόση κι' αυτός. 'Υστερα άναγέγναι, ε-νώ ο Κίτσον κλείδωνε τῆν πόρτα.

—'Ένα παιδάκι τριγύριζε εἰς όπ' τὸ τροχόσπιτο. Προσπάθησε να κυττάξῃ μέσα.

—Τί γίνεται με τῆν κλειδα-ριά; ρώτησε άνυπόμονα ή Τζίννυ.

Ο Μπλέκ άνασήκωσε τούς ώ-μους του κι' άπάντησε.

—Δεν έχω καμιά τύχη ως τώρα. 'Ο Τζέιπο δὲ μπόρεσε ακόμα να βρῇ το δεύτερο αριθμό. Κι' έπα-θε νευρική κρίσι.

—Γιατί δὲ λῆς πως θα φύγω και θα τὰ παρατήσω; φώναξε ο Τζέιπο με στριγγή φωνή. Δεν εἶ-μαι σε θέση ν' άνοιξῶ αὐτή τῆν κλειδαριά... Τ' άκούσατε όλοι σας; Φεύγω!

—Μα εἶν' αδύνατο, εἶπε ἡρε-μα ή Τζίννυ. Τί έπαθες;

Τί έπαθε; μουγκρίσε ο Τζέ-ιπο, χτυπώντας τῆ γραβιά του στο γόνατό του. Εἶναι άνώτερο απ' τις δυνάμεις μου να δουλέω όλη τῆν ἡμέρα μέσα σ' ένα τέτοιο φούνο! Δὲ μπόρεῖτε να φαντα-σῆτε... Παιδεύομαι τρεις μέρες και δεν έχω κατορθώσει τίποτα. Δεν άντεχω πια!

—Εἶπες πῶν στο Φράνκ πως θάκανες, πως ένα μήνα, άπάντη-σε ή Τζίννυ. Δὲ μπόρεῖς να τὰ παρατήρησεις έπειτ' από τρεις ἡ-μέρες.

—Χάσεις τόν καιρό σου, έπε-νέθη ο Μπλέκ. Τὸ τὸ εἰρήνησα κι' εἰς εκατό φορές! Εἶν' ή α-λήθεια πως εἶναι κόλασι εἰς με-σα! Πρέπει να πάμε στο βουνό, όπως εἶχε πῶν ο Φράνκ. 'Εκεί, θα μπορούμε να δουλέψουμε μέσα στο τροχόσπιτο χωρίς να κλείνουμε τῆν πόρτα.

—Θάναι επικίνδυνο, παρατή-ρησε ή Τζίννυ. Εἰς πῶν τροχό-σπιτο μας βρίσκεται ανακατεμέ-νο με τόσα άλλα. 'Αν όμως τὸ δῶνε στο βουνό, μονόχο του, θαρ-θῶν άσφαλῶς να κυττάζουμε τι σκορπώνουμε.

—Δὲ γίνεται άλλωστε! έπέμε-νε ο Μπλέκ. 'Αν ο Τζέιπο δεν κα-ταφέρει...

—Τί γίνεται με τῆν κλειδα-ριά; ρώτησε άνυπόμονα ή Τζίννυ.

Ο Μπλέκ άνασήκωσε τούς ώ-μους του κι' άπάντησε.

—Δεν έχω καμιά τύχη ως τώρα. 'Ο Τζέιπο δὲ μπόρεσε ακόμα να βρῇ το δεύτερο αριθμό. Κι' έπα-θε νευρική κρίσι.

—Γιατί δὲ λῆς πως θα φύγω και θα τὰ παρατήσω; φώναξε ο Τζέιπο με στριγγή φωνή. Δεν εἶ-μαι σε θέση ν' άνοιξῶ αὐτή τῆν κλειδαριά... Τ' άκούσατε όλοι σας; Φεύγω!

—Μα εἶν' αδύνατο, εἶπε ἡρε-μα ή Τζίννυ. Τί έπαθες;

Τί έπαθε; μουγκρίσε ο Τζέ-ιπο, χτυπώντας τῆ γραβιά του στο γόνατό του. Εἶναι άνώτερο απ' τις δυνάμεις μου να δουλέω όλη τῆν ἡμέρα μέσα σ' ένα τέτοιο φούνο! Δὲ μπόρεῖτε να φαντα-σῆτε... Παιδεύομαι τρεις μέρες και δεν έχω κατορθώσει τίποτα. Δεν άντεχω πια!

—Εἶπες πῶν στο Φράνκ πως θάκανες, πως ένα μήνα, άπάντη-σε ή Τζίννυ. Δὲ μπόρεῖς να τὰ παρατήρησεις έπειτ' από τρεις ἡ-μέρες.

—Χάσεις τόν καιρό σου, έπε-νέθη ο Μπλέκ. Τὸ τὸ εἰρήνησα κι' εἰς εκατό φορές! Εἶν' ή α-λήθεια πως εἶναι κόλασι εἰς με-σα! Πρέπει να πάμε στο βουνό, όπως εἶχε πῶν ο Φράνκ. 'Εκεί, θα μπορούμε να δουλέψουμε μέσα στο τροχόσπιτο χωρίς να κλείνουμε τῆν πόρτα.

—Θάναι επικίνδυνο, παρατή-ρησε ή Τζίννυ. Εἰς πῶν τροχό-σπιτο μας βρίσκεται ανακατεμέ-νο με τόσα άλλα. 'Αν όμως τὸ δῶνε στο βουνό, μονόχο του, θαρ-θῶν άσφαλῶς να κυττάζουμε τι σκορπώνουμε.

—Δὲ γίνεται άλλωστε! έπέμε-νε ο Μπλέκ. 'Αν ο Τζέιπο δεν κα-ταφέρει...

—Εἶπες πῶν στο Φράνκ πως θάκανες, πως ένα μήνα, άπάντη-σε ή Τζίννυ. Δὲ μπόρεῖς να τὰ παρατήρησεις έπειτ' από τρεις ἡ-μέρες.

—Χάσεις τόν καιρό σου, έπε-νέθη ο Μπλέκ. Τὸ τὸ εἰρήνησα κι' εἰς εκατό φορές! Εἶν' ή α-λήθεια πως εἶναι κόλασι εἰς με-σα! Πρέπει να πάμε στο βουνό, όπως εἶχε πῶν ο Φράνκ. 'Εκεί, θα μπορούμε να δουλέψουμε μέσα στο τροχόσπιτο χωρίς να κλείνουμε τῆν πόρτα.

—Θάναι επικίνδυνο, παρατή-ρησε ή Τζίννυ. Εἰς πῶν τροχό-σπιτο μας βρίσκεται ανακατεμέ-νο με τόσα άλλα. 'Αν όμως τὸ δῶνε στο βουνό, μονόχο του, θαρ-θῶν άσφαλῶς να κυττάζουμε τι σκορπώνουμε.

—Δὲ γίνεται άλλωστε! έπέμε-νε ο Μπλέκ. 'Αν ο Τζέιπο δεν κα-ταφέρει...

—Τί γίνεται με τῆν κλειδα-ριά; ρώτησε άνυπόμονα ή Τζίννυ.

Ο Μπλέκ άνασήκωσε τούς ώ-μους του κι' άπάντησε.

—Δεν έχω καμιά τύχη ως τώρα. 'Ο Τζέιπο δὲ μπόρεσε ακόμα να βρῇ το δεύτερο αριθμό. Κι' έπα-θε νευρική κρίσι.

—Γιατί δὲ λῆς πως θα φύγω και θα τὰ παρατήσω; φώναξε ο Τζέιπο με στριγγή φωνή. Δεν εἶ-μαι σε θέση ν' άνοιξῶ αὐτή τῆν κλειδαριά... Τ' άκούσατε όλοι σας; Φεύγω!

—Μα εἶν' αδύνατο, εἶπε ἡρε-μα ή Τζίννυ. Τί έπαθες;

Τί έπαθε; μουγκρίσε ο Τζέ-ιπο, χτυπώντας τῆ γραβιά του στο γόνατό του. Εἶναι άνώτερο απ' τις δυνάμεις μου να δουλέω όλη τῆν ἡμέρα μέσα σ' ένα τέτοιο φούνο! Δὲ μπόρεῖτε να φαντα-σῆτε... Παιδεύομαι τρεις μέρες και δεν έχω κατορθώσει τίποτα. Δεν άντεχω πια!

—Εἶπες πῶν στο Φράνκ πως θάκανες, πως ένα μήνα, άπάντη-σε ή Τζίννυ. Δὲ μπόρεῖς να τὰ παρατήρησεις έπειτ' από τρεις ἡ-μέρες.

—Χάσεις τόν καιρό σου, έπε-νέθη ο Μπλέκ. Τὸ τὸ εἰρήνησα κι' εἰς εκατό φορές! Εἶν' ή α-λήθεια πως εἶναι κόλασι εἰς με-σα! Πρέπει να πάμε στο βουνό, όπως εἶχε πῶν ο Φράνκ. 'Εκεί, θα μπορούμε να δουλέψουμε μέσα στο τροχόσπιτο χωρίς να κλείνουμε τῆν πόρτα.

—Θάναι επικίνδυνο, παρατή-ρησε ή Τζίννυ. Εἰς πῶν τροχό-σπιτο μας βρίσκεται ανακατεμέ-νο με τόσα άλλα. 'Αν όμως τὸ δῶνε στο βουνό, μονόχο του, θαρ-θῶν άσφαλῶς να κυττάζουμε τι σκορπώνουμε.

—Δὲ γίνεται άλλωστε! έπέμε-νε ο Μπλέκ. 'Αν ο Τζέιπο δεν κα-ταφέρει...

—Τί γίνεται με τῆν κλειδα-ριά; ρώτησε άνυπόμονα ή Τζίννυ.

Ο Μπλέκ άνασήκωσε τούς ώ-μους του κι' άπάντησε.

—Δεν έχω καμιά τύχη ως τώρα. 'Ο Τζέιπο δὲ μπόρεσε ακόμα να βρῇ το δεύτερο αριθμό. Κι' έπα-θε νευρική κρίσι.

—Γιατί δὲ λῆς πως θα φύγω και θα τὰ παρατήσω; φώναξε ο Τζέιπο με στριγγή φωνή. Δεν εἶ-μαι σε θέση ν' άνοιξῶ αὐτή τῆν κλειδαριά... Τ' άκούσατε όλοι σας; Φεύγω!

—Μα εἶν' αδύνατο, εἶπε ἡρε-μα ή Τζίννυ. Τί έπαθες;

Τί έπαθε; μουγκρίσε ο Τζέ-ιπο, χτυπώντας τῆ γραβιά του στο γόνατό του. Εἶναι άνώτερο απ' τις δυνάμεις μου να δουλέω όλη τῆν ἡμέρα μέσα σ' ένα τέτοιο φούνο! Δὲ μπόρεῖτε να φαντα-σῆτε... Παιδεύομαι τρεις μέρες και δεν έχω κατορθώσει τίποτα. Δεν άντεχω πια!

—Εἶπες πῶν στο Φράνκ πως θάκανες, πως ένα μήνα, άπάντη-σε ή Τζίννυ. Δὲ μπόρεῖς να τὰ παρατήρησεις έπειτ' από τρεις ἡ-μέρες.

—Χάσεις τόν καιρό σου, έπε-νέθη ο Μπλέκ. Τὸ τὸ εἰρήνησα κι' εἰς εκατό φορές! Εἶν' ή α-λήθεια πως εἶναι κόλασι εἰς με-σα! Πρέπει να πάμε στο βουνό, όπως εἶχε πῶν ο Φράνκ. 'Εκεί, θα μπορούμε να δουλέψουμε μέσα στο τροχόσπιτο χωρίς να κλείνουμε τῆν πόρτα.

—Θάναι επικίνδυνο, παρατή-ρησε ή Τζίννυ. Εἰς πῶν τροχό-σπιτο μας βρίσκεται ανακατεμέ-νο με τόσα άλλα. 'Αν όμως τὸ δῶνε στο βουνό, μονόχο του, θαρ-θῶν άσφαλῶς να κυττάζουμε τι σκορπώνουμε.

—Δὲ γίνεται άλλωστε! έπέμε-νε ο Μπλέκ. 'Αν ο Τζέιπο δεν κα-ταφέρει...

—Τί γίνεται με τῆν κλειδα-ριά; ρώτησε άνυπόμονα ή Τζίννυ.

Ο Μπλέκ άνασήκωσε τούς ώ-μους του κι' άπάντησε.

—Δεν έχω καμιά τύχη ως τώρα. 'Ο Τζέιπο δὲ μπόρεσε ακόμα να βρῇ το δεύτερο αριθμό. Κι' έπα-θε νευρική κρίσι.

—Γιατί δὲ λῆς πως θα φύγω και θα τὰ παρατήσω; φώναξε ο Τζέιπο με στριγγή φωνή. Δεν εἶ-μαι σε θέση ν' άνοιξῶ αὐτή τῆν κλειδαριά... Τ' άκούσατε όλοι σας; Φεύγω!

57

Ανέβηκαν στη Μπουϊκ και ξεκίνησαν.
Ο Τιμ Μπράντφορντ είχε αφήσει το μονοπάτι, μόλις πέρασε τη στροφή που τον έκρυβε, κι είχε γυρίσει πίσω, ανάμεσα στους θαμνούς. Κρυμμένος κι' ακίνητος, κίτταζε τη Μπουϊκ και το τροχόσπιτο που απομακρύνονταν. Έδωσε ύστερα ένα θρόνικο κορνή απ' την τσέπη του και σημείωσε τον αριθμό του αυτοκινήτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Τ' αυτοκίνητα σχημάτιζαν έξη σείρες στο μεγάλο αυτοκίνητο-δορυφορο. Πολλά απ' αυτά ρυμουλκούσαν πίσω τους τροχόσπιτα. Κάθε τόσο, ένα ελικοπτερο πετούσε χαμηλά πάνω απ' το δρόμο, και κάθε φορά ο Κίτσον ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά γρηγορώτερα.

Κάπου-κάπου, αστυφύλακες με μοτοσυκλέτες σταματούσαν ένα μεγάλο φορτηγό για να το ψάξουν. Δείχνανε όμως τελεία διαφορά για τα τροχόσπιτα — προφανώς, γιατί η αστυνομία τα θεωρούσε ανίκανα να κρατήσουν το βάρος του θωρακισμένου καμιονιού.

Το σωφάρισμα με τέτοιες συνθήκες αποτελούσε σκληρή δοκιμασία για τα νευρά.

Κι' ο Κίτσον χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια για να μην περάσει τα 50 χιλιόμετρα την ώρα. Ταξίδευαν έτσι έξη ώρες συνέχεια.

Ούτε ο Κίτσον ούτε η Τζίνου είχαν διάθεσι για κουβέντα. Κάθε φορά που βλέπανε ένα αστυνομικό αυτοκίνητο ή ένα μοτοσυκλετιστή, η καρδιά τους χτυπούσε δρμητικά. Κατά τις 7 το βράδυ, φτάσανε

στη διασταύρωσι του δρόμου που τραβούσε προς το βουνό.

Ο ήλιος είχε βασιλέψει πιά και το σκοτάδι μεγάλωνε γοργά, όταν η Μπουϊκ συνάντησε τις πρώτες «κορδέλλες».

Η διαδρομή ήταν δύσκολη. Ο Κίτσον ήξερε ότι, αν από μια στραβοπομπή του, το τροχόσπιτο έδωαινε έξω απ' το δρόμο, η καταστροφή θάταν αναπόφευκτη. Ένοιωσε το βάρος του καμιονιού να συγκρατεί τη Μπουϊκ, μ' όλο που πατούσε ως κάτω το γκάσι. Κι' η ανησυχία του μεγάλωνε, στη σκέψη πως ο δρόμος γινότανε πολύ πιο άσχημος κι' απότομος. 30 χιλιόμετρα μακρύτερα.

Παρακολούθουσε συνεχώς τη θερμοκρασία του μοτέρ κι' έδλεπε το δείκτη να μετακινείται σιγά-σιγά απ' το «Κανονικό» στο «Θερμό».

— Δέ θ' άργηση να βρόση... είπτε στη Τζίνου. Το καμινιόν είναι πολύ βαρύ... Τί θα γίνει, πού πάνω που γίνεται χειρότερος ο δρόμος;

— Χειρότερος απ' αυτόν εδώ; ρώτησε η ανησυχία η κοπέλλα, τη στιγμή που παίρνανε σιγά-σιγά μια δύσκολη στροφή.

— Πολύ! Έχει χαλάσει στο μέρος εκείνο, πριν από μερικές βδομάδες, και δεν τον επισκεύασαν ακόμα... Εύτυχώς που δεν περνάει κανείς από δά! Παίρνουν όλοι το τούνελ του Ντούκας, που διασχίζει το βουνό.

Πέντε ή έξη χιλιόμετρα πιά περά, ο Κίτσον αναγκάστηκε να σταματήσει, γιατί το θερμομέτρο του μοτέρ έδειχνε 100 βαθμούς.

— Πρέπει ν' αφήσουμε να κρυώσει λίγο το μοτέρ, είπτε.

Κατέβηκε και στράδεψε τις πινακίδες, με δυο μεγάλες πέτρες, έναν ή Τζίνου άνοιγε την πόρτα του τροχόσπιτου.

Ο Κίτσον έριξε μια ματιά μέσα. Άλλα το σκοτάδι τον εμπόδιζε να δει το Μπλέκ. Ούτε κι' εκείνος τον έβλεπε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— Έβρασε το ψυγείο. Τ' αφήνω να κρυώσει.

Ο Μπλέκ κατέβηκε με κόπο από το τροχόσπιτο και πλησίασε στην άκρη του δρόμου, για ν' αναπνεύσει βαθειά τον παγωμένο αέρα του βουνού.

— Πόσα χιλιόμετρα έχουμε ακόμα ως την κορφή; ρώτησε.

— Είκοσι σχεδόν. Μά είναι τα πιά δύσκολα.

— Λες να τα καταφέρουμε;

Ο Κίτσον κούνησε το κεφάλι του.

— Όχι! Το τροχόσπιτο με το καμινιόν είναι πολύ βαρύ!

— Γιατί δεν βγαίνουμε το καμινιόν μεσ' απ' το τροχόσπιτο; πρότεινε. Θα τ' οδηγούσαμε ύστερα ως απάνω με τη δική του μηχανή. Ο δρόμος είν' έρημος κι' η νύχτα σκοτεινή.

Ο Μπλέκ δίστασε.

— Αυτός είν' ο μόνος τρόπος, συμφώνησε ο Κίτσον. Και πάλι θα τα βρούμε σκούρα...

— Καλά λοιπόν. Άν μας μαρκέφουνε όμως, χαθήκαμε!

— Ός που θα πάμε; ρώτησε ο Τζύπο, που στεκότανε κοντά στο τροχόσπιτο. Είναι μακριά ακόμα;

— Υπάρχει στην κορφή ένα δάσος και μια λίμνη, απάντησε ο Κίτσον. Θάσαι μια ιδεώδης κρυψώνα. Άρκει μόνο να φτάσουμε ως εκεί!

— Για να κουνηθώ το καμινιόν, πρέπει να ενώσουμε πάλι το σύρμα της μπαταρίας, είπτε ο Μπλέκ. Εμπρός, Τζύπο, κάνε συ αυτή τη δουλειά! Τί χαζεύεις έτσι;

Χρειάστηκε να σπιάσουν το κάπω του καμινιού, για να διορθώσουν το καλώδιο. Έτσι όμως βρήκε η Μπουϊκ τον καιρό να κρυώσει.

— Δεν το ρυμουλκούμε λίγο ακόμα; πρότεινε ο Μπλέκ, θέλοντας να καθυστερήσει όσο το δυνατόν τη στιγμή που θα βγάλανε το καμινιόν απ' την κρύπτη του.

— Όχι, απάντησε ο Κίτσον. Ο άνήφορος γίνεται πιά απότομα. Θα ξαναζεσταθώ το μοτέρ και θα πρέπει να περιμένουμε πάλι να κρυώσει.

Ο Μπλέκ άνασκήκωσε τους ώμους του, κάθισε στο βολάν του καμιονιού κι' έβαλε μπροστά το μοτέρ του, για να το βγάλει απ' το τροχόσπιτο.

— Πέρασε μπροστά εσύ, διάταξε ύστερα τον Κίτσον. Θα σ' ακολουθήσουμε εγώ κι' ο Τζύπο. Δέ θ' άναψω καθόλου φώτα. Θα με οδηγούνε τα δικά σου.

Ο Κίτσον ανέβηκε στη Μπουϊκ όπου τον περίμενε η Τζίνου. Ξαναπήραν τον άνήφορο. Η Μπουϊκ, απαλλαγμένη τώρα απ' το βάρος του καμιονιού, ανέβαινε χωρίς καμμία δυσκολία.

— Έρχονται από πίσω; ρώτησε ανησυχία ο Κίτσον.

— Ναι. Μά μην τρέχει! Μας χάνουνε στις στροφές.

— Έπειτα από 20 λεπτά, είχαν φτάσει στο χαλασμένο μέρος του δρόμου. Ο Κίτσον άναψε τα φώτα του και σταμάτησε.

— Μείνετε εδώ, είπτε. Πάω να ρίξω μια ματιά...

Πήρε μαζί του και το Μπλέκ. Έξασαν κι' οι δυο την κατάστασι του δρόμου, στο φως των προβολών της Μπουϊκ. Ήταν τρομαρά ανηφορικός και γεμάτος βράχους και χαλίκια.

— Πρέπει ν' ανέβουμε σ' αυτά τα καταβράχια; φώναξε ο Μπλέκ.

— Ναι, απάντησε ο Κίτσον κουνώντας το κεφάλι του. Άς καθαρίσουμε το δρόμο όσο μπορούμε.

Κι' άρχισε να κυλάει τις μεγαλύτερες πέτρες στο διπλανό γκρεμό.

Χρειάστηκαν οι τρεις μαζί μισή ώρα γι' αυτή τη δουλειά.

— Έπειτα από 500 μέτρα, ο δρόμος καλυτέφανε.

— Πιστεύω να τα καταφέρουμε τώρα, είπτε ο Κίτσον λαχανιασμένος.

Ξανακατέβηκαν ως τη Μπουϊκ.

— Να πηγαίνεις όλο με πρώτη, σύστησε ο Κίτσον στο Μπλέκ. Άναψε τα φώτα σου. Και προπάντων μη σταματήσεις για κανένα λόγο, αλλιώς δε θα μπορέσεις μετά να ξεκινήσεις.

— Καλά, καλά, απάντησε ο Κίτσον. Μ' άνημπονισια. Δέ θα με μάθεις εσύ πως σωφρονώ!

Κύττα το δικό σου αυτοκίνητο. Εγώ έβρα τ' πρέπει να κάνω.

— Μην ξεκινήσεις, αν δεν περάσω πρώτα εγώ το χαλασμένο κομμάτι, πρόσθεσε ο Κίτσον. Δεν έχω όρεξη να σε βρώ στο δρόμο μου, αν αναγκαστώ να κάνω πίσω.

— Άσε τα λόγια τώρα και ξεκίνα!

Ο Κίτσον άνασκήκωσε τους ώμους του και κάθισε στο βολάν της Μπουϊκ.

Άφισε τα μεγάλα φώτα άναμμένα, έβαλε πρώτη ταχύτητα και πάτησε γκάσι σιγά-σιγά. Τ' αυτοκίνητο άρχισε να σκαρφαλώνει. Είχε δυνατό μοτέρ. Άλλα το τροχόσπιτο, μοιλονότι άδειανό, ήταν άρκετά βαρύ. Κάπου-κάπου, οι πινακίδες ρόδες «πατινάριζαν», τινάζοντας γύρω τις πέτρες.

Σκυμμένη μπροστά, με τα μάτια καρφωμένα στο δρόμο, η Τζίνου προειδοποιούσε τον Κίτσον για κάθε εμπόδιο.

Προχωρούσαν όλοένα πιά άργά. Σφίγγοντας με τα χέρια του το βολάν και με το πόδι στο γκάσι, ο Κίτσον βλαστήμουσε άναμεσα στα δόντια του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία Δρχ. 240:—
Εξάμηνος » 120:—
Τριμηνος » 60:—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία .. Λίρες Άγγλιας 6 —
» Δολάρια 17 —
» Φρ. Βελγ. 840 —
» Φρ. Γαλλ. 8.650 —
» Φρ. Έλβ. 73 —
» Μάρκα Γερμ. 72 —

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έξωτερικού διά τραπεζιτικής τοισύτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατασάνιου 4 (Πλατεία Κλαυθιάδων).

ΑΘΗΝΑΙ
Υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, κατοικία: Βηροστράτιος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόδος Βούλαρη 11. Ά. θήναί.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ άποκλειστικοί άντιπρόσωποι πώλησεως του περιοδικού «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

γι' Ιταλίαν, Έλβετίαν, Αυστρίαν, Δανίαν, Ολλανδίαν, Γιουγκοσλαβίαν, Πολωνίαν, Ρουμανίαν, Ισχυροσλοβακίαν, χώρας Σοβιετικής Ένώσεως, Νότιον και Κεντρικην Άμερικην, Καναδά, χώρας Άφρικής, Μαδαγασκάρην κλπ.

ΓΡΑΨΑΤΕ γνωρίζοντες δίνομα, ιδιότητα και συστάσεις εις το περιοδικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ύπηρεσίαν ανταποκριτών εξωτερικού άδος Δραγατασάνιου 4, Άθήναι.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΟΜΑΣ ΣΤΙΒΟΥ

Η δυναμικότης μας σε κάθε άγώνισμα

Σε μερικές μέρες άρχίζει επίσημως η έναρξι των άγωνισμάτων στίβου, με την άμεσητροσι των εθνικών ομάδων Έλλας-Λόδος-Ισραήλ.

Από τους άγώνες που έγιναν μέχρι σήμερα, διασπαστικός και άλλος, καθώς και από την αντίληψιν των άρμοδιών και ίδιως του προπονητού της εθνικής μας ομάδας κ. Όττο Σμιτσεκ, μπορούμε να έχουμε μια εικόνα για την δυναμικότητα των αθλητών μας.

Σε γενικές γραμμές η κατάσταση δεν παρουσιάζεται πολύ καλλίτερη από πέρσι. Καί αν μπορέσαμε τον περασμένο Όκτώβριο να συναγωνισόμμε επιτυχώς τους αθλητές των άλλων Βαλκανικών χωρών, είναι αμφίβολο αν θα επιτύχουμε τον ίδιο έθλο φέτος στο Βουκουρέστι, κι' αυτό γιατί οι γειτόνες μας έχουν επιτελείσει σημαντικές προόδους.

Η μεγάλη μας άδυναμία είναι οι δρόμοι ταχύτητας και οι άσπασσεις 10.000 μ. και Μαραθωνείου δρόμου. Ο Γεωργόπουλος έρκεται πιά σε καλή φόρμα και θα έχη σύντροφον τον Κομνητούδη, που πέρσι έτρεξε σκυταλοδρομία. Αυτά οι δυο μαζί με τους Κόρμαλη και Μαραβέλλο θα δώσουν την προσομένη λύσι στα 4X100, αν και ο Κόρμαλης ή ο Σίλλης θα πλαισιώσουν το Γεωργόπουλο στα 200 μ. Παρ' ό' αυτά, τα τελευταία χρόνια δε βήκε κανείς γρηγορός αθλητής με μεγάλες προοπτικές και προσπαθούμε συνεχώς να συμπληρώσουμε πρόγραμμά το κενά.

Στα 400 μ. έχουμε έπαρκεια: Σίλλης, Κόρμαλης, Μοραγιέμος, Δεπάστας, Τάντης και Γεωργόπουλος, συγκροτούν αξιόλογη ομάδα.

Οι Κωνινίδης και Δεπάστας θ' αποτελέσουν και πάλι το μεγάλο μας άπόδοτους δρόμους ημιτονής. Ός γνωστόν όμως ο δεύτερος έρκεται στην Άμερικη με ύποτροφία. Και παρ' το γεγονός ότι έχουν

περάσει 9 σχεδόν μήνες από τότε που έφυγε, μόνο μια φορά άκούστηκε ότι μετέσχε σε άγώνες. Τα μαθήματα του ύποτιθέται ότι τελειώνουν σε λίγες βδομάδες, όπότε άρχίζει η περίοδος των διακοπών. Θα παραμείνι εργαζόμενος αυτή τη χρονική περίοδο, όπως κάνουν όλοι οι φοιτητές, ή θα μας επισκεφθώ για να ενισχύση την εθνική ομάδα; Κι' αν έχη σκοπό να έρθη, πώς θα το πληρώση τα έξοδα; (περίπου 30.000 δρ.).

Στην ίδια ακριβώς περίπτωσι έρκεται και ο Γιώργος Ρουμπάκης, που κατά τη διάσκεψιν του χειμώνα πήγεσιν μόνο δυο φορές.

Στους δρόμους 3000 στήπλ και 5000 μ. οι Χιάτης και Παπαδοσάιλιου παρουσιάζονται με άμειωτη δυναμικότητα. Παράλληλα καταβάλλεται προσπάθεια να βρεθούν αξιόκ' άντικαταστάτες τους, για να περιορισθόν στις ειδικότητές τους, με πολύ μεγαλύτερη άπόδοσι.

Η άπροσδόκητη νίκη του Πλέντζου στο βαλκανικό άνώμαλο μας δίνει έλπίδες ότι ο παλαίμαχος και ευσυνείδητος αυτός αθλητής θα έπιτύχη αξιόλογες επιδόσεις, τόσο στο δρόμο των 10.000 μ. όσο και στο Μαραθώνειο. Ένας αξίος συμπαραστάτης του θα άναζητηθώ άναμεσα στους Μοστρό, Μανιάτη, Άποστολόπουλο και Κοντό. Ο τελευταίος, στον όποιο ο κ. Σμιτσεκ στήριξε πολλές έλπίδες όταν άπελθε απ' την αεροπορία, πήγε στην ιδιαιτερία του πατρίδα του, το Άργος, χωρίς δυνατότητες προπονήσεως. Δεδωμένου δε ότι ο Κοντός έχει πολλές πιθανότητες να γίνη ένας καλός Μαραθωνοδρόμος, θα πρέπει ο ΣΕΓΑΣ να ενδιαφερθώ για την περίπτωσι αυτή.

Τη θάσι των 110 και 400 μ. μετ' έμποδίων, θ' αποτελέσουν οι Μαραβέλλος και Καμπάδης, που θα πλαισιώσουν απ' τους Σκούρτη, Τόμα και Κορομπάκη.

Στο άγώνισμα του έθλουτος εις μήκος, υπάρχει φέτος ικανοποιητική ρεζα. Έσπερος τουλάχιστον αθλητής (Σπυροπούλος, Ρουτζιτζίδης, Καραντζίδης, Μαραβέλλος) πηδούν τακτικά πάνω από 7 μέτρα. Επίσης στο τριπλούν υπάρχουν δυο έξελίξιοι αθλητές, οι Πιερρή και Κ. Ντόντος, που άποτελούν μαζί με το Σφήκα σημαντικά στοιχεία.

Δυστυχώς, δε μπορεί να πη κανείς τα ίδια για τα άλλα εις ύψος. Είναι πολλά χρόνια τώρα που παρατηρείται μια άπαράδεκτη στασιμότης, που δεν επιτρέπει μια επίδοσι πάνω απ' το 1.90. Άπ' όλους τους υπάρχοντες, μόνο οι Παρασάνης και Δούκας είναι άριστοι για μεγάλα ύψη. Ο πρώτος όμως στρατεύθηκε και έρκεται μακριά από την Άθήνα. Το άτυχμα είναι ότι ο Παρασάνης κλήθηκε στο στρατεύμα των Ιανουαρίων και δεν ήταν δυνατό να συμπεριληφθώ στον κατάλογο των στρατευμένων αθλητών, που είχε ύποβληθώ απ' τον Όκτώβριο στο Έπιτελείο.

Στη σφαίρα και το δίσκο παραμείνουν οι Τσακανίκας και Κουινάδης. Δέ είναι δυνατόν όμως να άφοσώθουν στο άγώνισμά τους, για να επιτύχουν κάτι καλό. Κανείς όωστόσο απ' όσους άσχολούνται με τα βαρεία άγωνίσματα δεν πλησιάζει τις επιδόσεις των άνωτέρων κι' έτσι ύποκρέωνονται οι δυο τους να άλληλοσυμπληρώνονται.

Στην τρίτη ρίψη, το άκόντιο, γίνεται μια ειδική εργασία, για να μπορέσουν οι αθλητές μας να ρίξουν καλές βολές. Από τις πρώτες του έμφανίσεως ο Άνυφανάκης πέτυχε καλές επιδόσεις, γεγονός που άνησχε τους Καλαμπάκο και Ντέμο, οι όποιοι ρίχτηκαν με περισσότερο ενδιαφέρον στη δουλειά.

Μας μένει το άλμα επί κοντώ. Έκτός απ' τον γρίφο Ρουμπάκη, ο Ευσταθιάδης έρκεται ακόμη έπ' των έπλάσεων με τις περυσινές του επιδόσεις. Δεν άποτελεί όμως λύσι το δ.τι. ένδοχόμενος σε μια καλή του ήμερα πιά πηδηση 4 μ. 30. Άς μην ξεχνάμε ότι με το ύψος αυτό, στους περυσίνους Βαλκανικούς άγώνες, μόλις πέμπτος μπορούσε κανείς να καταταγώ.

Σε γενικές γραμμές, φαίνεται ότι και κατά την προσεχή περίοδο θα στήριχθούμε στα μεγάλα όνόματα, που χειροκροτήσαμε πέρσι. Έλάχιστοι είναι οι νέοι, που θα μπορέσουν να πάρουν θέσι δίπλα τους. Και με αυτές τις συνθήκες, θεωρείται αμφίβολο αν θα μπορέσουμε να επιτύχουμε πολλούς βαθμούς στους Βαλκανικούς άγώνες, οι όποιοι άποτελούν πιά άγώνες με επίδοσεις ευρωπαϊκές.

Χ. ΑΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μία ανέκδοτη φωτογραφία απ' τους περυσινούς Βαλκανικούς άγώνες στη Σόφια. Οι δρομείς του Μαραθωνείου δρόμου παραταγμένοι λίγο πριν απ' την έκκίνησι. Διακρίνονται εξ άριστερών ο Ρουμπάνος Κρίστια (με το μαντήλι), ο Τούρκος Άλφ, οι Γιουγκοσλαβοί Στοιγιάνεβιτς και Σκριγιάρ (δυο πρώτοι νικηταί), καθώς και οι Έλληνες Δερβένια και Γλεντζός.

Αισθάνεσθε κουρασμένοι και η γεύσις σας δεν είναι καλή;
• Δοκιμάστε λίγη

ΣΟΚΟΛΑΤΑ **ION** ΥΓΕΙΑΣ

γονώνει και δίνει εύχρηστη γεύσι

— ΚΟΥΡΕΝΤΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΤΗΣ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό ο βασιλιάς μιας μεγάλης πολιτείας θύθηκε με την ακολουθία του για κυνήγι.

Στο δάσος που κυνηγούσε αντίκρισε ξαφνικά ένα ελάφι και το πήρε από πίσω τρέχοντας. Μα έρεθε σε λίγο ακούρατος και τρέξιμο του, χωρίς να κατορθώσει να το πιάσει.

Κατάκοπος τότε, όπως ήταν απ' το τρέξιμο, δίψασε και κίνησε να βρει ένα ρυάκι, μια πηγή, για να θρέψει τη χείλη του. Γύρισε δεξιά κι' αριστερά και στο τέλος κοντά στο δρόμο είδε ένα καταπράσινο χαμηλό σπιτάκι.

Βάδισε, λοιπόν, προς το έκει, αποφασισμένος να ζητήσει νερό, για να σβήσει τη δίψα του. Μόλις όμως έφτασε στο κατώφλι, θύθηκε την πόρτα κλειστή. Χτύπησε δυο, τρεις φορές και τότε είδε να προβάλλει στο παράθυρο μια πεντάμορφη κοπέλλα. «Η Ρήνα — έτσι την έλεγαν την κοπέλλα — τόν ρώτησε:

— Τι ζητάς, ξένη μου;

— Δώσε μου λίγο νερό να θρέψω τα χείλη μου. Πεινάω από την κόπωση και τη δίψα.

«Η Ρήνα τόν άνοιξε και έβγαλε από μια κάμαρα και τόν έφερε να καθίσει. Ο βασιλιάς, ακουπίζοντας τόν ιδρώτα του, της έφασε:

— Κοπέλλα μου, σου ζητώ νερό... Δώσε μου κι' απ' το πληρώμα όσα ζητήσεις!...

— Αφεντί μου, το νερό έμεις δεν το πωλάμε! Ο Θεός μας το δίνει χάρισμα. Κάνε όμως λίγη ύπομονη. Θα τρέξω να σου φέρω απ' το πηγάδι, που είναι κρύσταλλο, για να δροσίσεις. Μάλιστα, από στιγμή σε στιγμή θα γυρίσει κι' ο παππούς μου, που έχει πάει απ' το πρωί στη χώρα, και θα σου κάνει συντροφιά.

«Ο βασιλιάς, καθώς του έλεγε, «Η Ρήνα άρπαξε τον κουβά απ' την αλλη κι' έφυγε τρέχοντας. Όταν θύθηκε όμως στο δρόμο, άρχισε να περπατάει σιγά κι' αφού γέμισε τον κουβά με την ησυχία της, γύρισε στο σπίτι.

Μπαίνοντας στην κάμαρα, άφησε να της πέσουν μέσα στο νερό του κουβά δυο σκοινισμένα πλατανοφύλλα. Και με την πρόφαση πως της έπεσαν αδέλλα της, δούλεψε το χέρι της κι' έθγαλε τα φύλλα.

«Ο βασιλιάς, όσο κι' αν λαχταρούσε να πιη νερό, μόλις είδε να χάνει τα χέρια της στον κουβά, άρδισε. «Η Ρήνα, που κατάλαβε τη δυσάρεσκια τόν ξένου, τόν ζήτησε συγνώμη κι' άρπάχοντας τον κουβά τόν είπε:

— Πάω στο πηγάδι να φέρω άλλο νερό!...

Κι' ενώ έδειξε πως έφευγε γρήγορα, στο δρόμο της πήγαμε άργα-άργα. Γέμισε τον κουβά και γύρισε στο σπίτι. Άλλα μπαίνοντας στην κάμαρα, παραπάτησε στο σκαλοπάτι. Ο κουβάς της έπεσε και το νερό χύθηκε.

«Ετσι ο βασιλιάς δεν κατάφερε να πιη κι' η Ρήνα έφυγε ξανά με τον κουβά στο χέρι. Σε λίγο γύρισε κουβαλώντας το νερό. Άφησε τότε μπροστά στον ξένο τον κουβά και δικαίολογήθηκε πως θα πήγαμε στην κουζίνα να τού φέρη μια κούπα. Ο βασιλιάς όμως, που τα χείλη του είχαν κολλήσει από τη δίψα, χωρίς να περιμένη την κοπέλλα, έσκυψε και ρούφηξε νερό με την καρδιά του.

Κι' αφού έδωσε τη δίψα του, είδε να μπαίνει η Ρήνα.

— Γιατί, κοπέλλα μου, της είπε, αφού ξεκινούσες από εδώ θιστική για το πηγάδι, στο δρόμο σου πήγαμε άργα-άργα; Έγώ παρακολουθούσα τις κινήσεις σου απ' το παράθυρο... «Η Ρήνα στενοχωρημένη τόν αποκρίθηκε:

— Γιατί, καλέ μου άνθρωπε, όταν υπήκεις έδω, είδα πως ήσουν μουσικί στον ιδρώτα. Κι' αν σου έδιναν να πιης αμέσως νερό, μπορούσες ν' άρρωστήσες... Για να περάσει λοιπόν, η ώρα, άσπουν να ξεϊδρώσεις, έδειχνα στην άρχη

— Αν σου έδιναν να πιης αμέσως νερό, μπορούσες ν' άρρωστήσες... τόν εχίνησε η Ρήνα.

προθυμία, κι' ύστερα άργοπορούσα γυρίζοντας. Έτσι, έσυ έμαθες ναχες ύπομονη κι' έγώ πάλι δεν έβγαίνω ατρία να πάθης τίποτα...

«Ο βασιλιάς, ακούγοντας τα λόγια εκείνης, θαύμασε την κρίση της και τη ρώτησε:

— Ποιος σ' έμαθε τόσο σοφά πράγματα;

— Ο παππούς μου, αποκρίθηκε η Ρήνα. Αδός, απ' τόν καιρό πουμεινα όρφανή, μ' άναστήσε και μού έμαθε γράμματα, σαν σοφός που είναι!...

Κι' ενώ η Ρήνα μιλούσε, άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ένας γέρος άσπρομάλλης. Ήταν ο παππούς της.

— Καλώς τον! φώναξε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Καλώς τον! φώναζε χαρούμενη η Ρήνα. Έτρεξε κοντά του, και τόν άλάρωσε απ' το σασκούλι του και τόν ραβδί του. Κι' αφού τούκανε θέσι να καθίση, τόν μίλησε για τόν ξένο και τόν ζήτησε για ποιά ατρία είχε καταφύγει σπiti της. Ο παππούς χαίρεται τόν ξένο εύγενικά κι' έπιασε κουβέντα μαζί του. Σ-ό τέλος μάλιστα τόν είπε, τή πηγαίνοντας στή χώρα για τα φύλλα του, άκουσε πολλούς να κατηγορούν τόν βασιλιά.

— Και γιατί τόν κατηγορούσαν; άπόρησε ο ξένος.

— Γιατί έμαθαν πως θα έθαζε αάσταχτους φόρους στο λαό του.

— Μα οι φόροι αυτοί θάβαν για λίγον καιρό, αποκρίθηκε ο βασιλιάς. Γιατί κάνουν έτσι; Τόσο κακότροποι γίνανε τώρα οι άνθρωποι της πολιτείας μας;

— Όχι, άρχοντά μου, δεν έγιναν κακότροποι. Νόμιζαν ότι τούς περιπαίζουν κι' όταν μάλιστα τούς δεβαίωσαν πως θάβαν για λίγο καιρό. Γιατί ξέρουν από πείρα, πως ένας φόρος, άμα μπη μια φορά, μένει για πάντα στή ράχη τους! Το πόσο άφους είναι ένας φόρος, δε μπορεί να τόν ξέρη άκόμη ο βασιλιάς μας. Γιατί και νέος είναι και λίγον καιρό έχει που ανέθηκε στο θρόνο. Αυτό τόν ξέρουν οι έμβουλοί του. Κι' έπρεπε να τού πούν καλύτερα την καθαρή αλήθεια και να τόν προειλάουν απ' τη δυσάρεσκια τού λαού.

«Ο βασιλιάς ακούγοντας για πρώτη φορά τέτοιες αλήθειες, κατάλαβε πως είχε μπροστά του έναν σοφό. Και τόν ζήτησε να τού δώση μερικές χρήσιμες συμβουλές.

Κι' ο παππούς τού μίλησε απλά, και καθαρά. «Ο βασιλιάς τότε συλλογίστηκε: «Νά, ο κατάλληλος άνθρωπος που πρέπει ναχες πλάι μου!» Κι' άμέσως τού φανερώθηκε ποιος ήταν. Και τόν ρώτησε αν δεχόταν να τόν πάρη μαζί του στο παλάτι για σύμβουλό του.

— Πολυχρομένη μου, είπε τότε ο παππούς, μεγάλη τιμή για μένα. Μα δε μπορώ να τόν δεχτώ, πριν τακτοποιήσω την όρφανή έγγονή μου.

«Ο βασιλιάς τότε τόν αποκρίθηκε:

— Τό ζήτημα της έγγονής σου δεν πρέπει να σ' έμποδίζει. Γιατί όταν έγώ σου πρότεινα να σ' κάνω σύμβουλό μου, είχα σκεφτή και ποιά γαμπρά θα της δίναμε, για να τή άποκαταστήσουμε. Κι' ο γαμπρός αυτός ξέρεις ποιος είναι;

— Όχι, αποκρίθηκε ο παππούς.

— Ο γαμπρός έμειν έγώ!...

Δεν πέρασε, λοιπόν, πολύς καιρός κι' η Ρήνα έγινε βασιλίσα κι' ο παππούς της σύμβουλος. Τα πράγματα της πολιτείας άλλαξαν τόσο, που ο λαός ήταν ευχάριστος κι' άκόμα πιο πολύ ένθουσιασμένος ήταν ο βασιλιάς.

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Και για να θυμάται την περιπέτεια, που τόν άνάγκασε να ζητήσιν νερό στο σπιτι της Ρήνας, έδωσε διαταγή και τόν έκαναν μιά βασιλική θούλα χαράζοντας σ' αυτήν ένα ελάφι που τρέχει... Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

από ένα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΣΕΝΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Με τόν κύρος που έχει άποκτήσει στους αγρίους, ο χωροφύλακας δε δυσκολεύεται να έλευθερώσει τούς άλλους ναυαγούς. Οι θάλασσες τούς περιποιούνται και τούς δίνουν τά μέσα να φτάσουν στο Κάρντουαλ, όπου ο χωροφύλακας βρίσκεται ένθουσιώδη ύποδοξη για τόν κατορθώμα του. Ξεκινάνε ύστερα από κεί με μιά βάρκα, για ν' αναζητήσουν τόν κρησφύγετο των ληστοπειρατών και τήν «Αστραπή». Ξαφνικά, δέχονται την επίθεση πέντε κακούργων, που βρίσκονται σε μιά άλλη βάρκα, κατορθώνουν όμως να τούς έξοντώσουν όλους, έπειτα από άγρια μάχη.

Οι δύο κακούργοι που άπομένανε, ήταν τραυματισμένοι. Ο γκαρδός άναβε άμέσως την περιποίησή τους. μ' όλη την επαγγελματική ευσυνείδησή του. Ο Άντρέ τόν βοηθούσε. Αφού έκαναν ό,τι μπορούσαν, έξπλωσαν χάρη τούς δυο πληγμένους και τούς σκέπασαν με καραδόπανα.

Ο Μπερνάρ είχε πιάσει τόν τιμόνι.

Ο Μπαρμπαντ άνάλαβε την άνακρίση τού ένος απ' τούς τραυματίες, που διατηρούσε τις αισθήσεις του. Μα ο ληστής κρατούσε τόν στόμα του κλειστό.

— Δε θέλεις ν' άπαντήσεις; είπε ο Μπαρμπαντ μ' έπισημο ύφος. Όπως σ' άρέσει, κατηγορούμενε. Θα κρεμαστής!

Ο αιχμάλωτος άρχισε να γελάει.

— Δεν καταλαβαίνω λοιπόν που βρίσκεσθε... πρόφερε με περιφρόνηση. Έπικρατήσατε προσωρινά... μα είσαστε χαμένοι! Αναζητάτε τούς «Ληστοπειρατές», όπως τούς ονομάζετε... δεν είν' έτσι; Τούς ναύτες τού «Αρπακτικού Πλοίου»... Μα τόν «Αρπακτικό πλοίο» είναι άόρατο κι' οι «Ληστοπειρατές» δεν πεθαίνουν!

«Για τόσο άφελεις λοιπόν περνάτε τόν άρχηγό και τόν έπιτελεστή του; Η νίκη σας ήταν κάτι τυχαίο... Το καταδρομικό σας θ' άνακαλύψη, βέβαια, τόν νησάκι μας. Ποτέ όμως δε θα πατήση έγχθρικό πόδι σ' αυτό, γιατί είναι άπόλυτως άπρόσιτο δε κάθε άλλον από μας!... Δέν είναι μακριά από δώ αυτό τόν νησάκι. Σε δυο ώρες, θ' άντικρύσετε τά φοινικόδεντρά του...

«Νά κι' η «Αστραπή», που έρχεται όλωτα-χώς!

Πραγματικά, τόν πολεμικό πλησίαζε. Η βάρκα πλεούσε σε λίγο στο πλοίο. Οι φίλοι μας, που τούς θεωρούσαν όλοι χαμένους, βρήκαν τη θερμότερη ύποδοξη.

Ο Βαλπράι δέν παραξενεύτηκε για τήν έπιθεση κατά της βάρκας. Ήταν φυσικό να έπιθουν οι ληστοπειρατές συνεχώς σκορπισμένοι σ' όλη την έκταση τού νησιού, για να τους γύρω απ' τόν κρησφύγετό τους, για να τούς φυλάει. Εκείνοι οι πέντε λογάριζαν πως θα έξοντώνανε εύκολα τούς ναυαγούς, με μιά αφηνιάστικη έπιθεση, και θα πηγαίναν ύστερα να είδοποιήσουν τούς πειρατές πως είχε φτάσει τόν γαλλικό καταδρομικό.

Ο πλοίαρχος Βαλπράι πλησίαζε στο τέλος της άποστολής του. Έπιθυμούσε να μην τού ξεφύγη ούτ' ένας απ' τούς κακούργους, κι' ένεργούσε άνάλογα.

Μά τώρα πιά ήταν περιττό να μεταχειριστή όλο, αφού δέν είχαν άκουσθή οι κανονίες. Τόν νησάκι είχε φανή. Νύχτανε πιά, άλλ' ο προβολέας τού πολεμικού φωτίζε άπλετα τόν κρησφύγετο των πειρατών κι' οι ναύτες παρακολουθούσαν με κιάλια, ώστε ν' άντιληφθούν άκόμη και τήν παραμικρή κίνηση.

Σκόπευαν να κάνουν μιά άναγνώριση μόλις θα έξημέρωνε.

Τόν νησάκι ήταν ένα κοραλλιογενές «άτόλο», μικρό και όλοστρόγγυλο. Στο κέντρο του σχηματιζότανε μιά λιμνοθάλασσα, που τή συνέδεε ένας στενός διάδρομος με τόν άνοιχτό πέλαγος. Κανείς δε θα μπορούσε να ύποπτευθι ότι κρυβόνταν άνθρωποι σ' αυτό τόν μοναχικό βράχο. Ούτε κι' ο Βαλπράι θα τόν φανταζότανε ποτέ, αν δέν είχε πάρει τήν πληροφορία που ξέρεμε.

Μάντευε, φυσικά, πως οι κακούργοι θα είχαν συγκεντρώσει στο φρούριό τους όλα τους τά εφόδια, έπιθετικά κι' άμυντικά. Μα δε λογάριζε καμμία δυσκολία, κανένα κίνδυνο. Ήταν άποφασισμένος να τερματίση τήν άποστολή του!

«Η «Αστραπή» σταμάτησε σ' άπόσταση ένα-μίου μιλίου απ' τόν «άτόλο», με τά κανόνια της γυρισμένα καταπάνω του. Η άτμάκατος της προχώρησε σιγά-σιγά προς τόν νησάκι, για μιά πρώτη άναγνώριση.

Στό κέντρο της λιμνοθάλασσας ήταν άραγμένο τόν πειρατικό, μαύρο, γυμνό, πένθιμο.

«Η άτμάκατος είχε πληρώμα από 30 δοκιμασμένους πειναυότες. Χρειάστηκε μιά ώρα περίπου, για να κάνει τόν γύρο τού νησιού,

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Δέν είχε φανή τίποτα πάνω σ' αυτό. Θάλασσα κανείς πώς τόν κατοικούσαν μόνο τά πελώρια καβούρια, που σπάζανε με τις δαγκάνες τους τά περμένα κοκκοκάρυδα.

«Αν δέν ύπηρε έκει τόν πειρατικό, ο Βαλπράι άτά πιστευε πως ο κατάδότης τόν είχε έξαπατήσει, πριν τούφεκιοθι...

— Έμπρός! είπε άποφασιστικά. Θα προσπαθήσουμε να ξυπνήσουμε αυτό τόν καταραμένο πλοίο απ' τόν φαινομενικό ύπνο του! Άς τού στείλουμε μιά δέξια για προειδοποίηση.

Κι' έδωσε διαταγή να στραφεί τόν ένα κανόνι τού πολεμικού εναντίον τού άκίνητου έκείνου στόχου.

Μά, τήν ίδια στιγμή, σαν ναχέ άντιληφθή τόν πειρατικό τόν κίνδυνο που διέτρεχε, κουνήθηκε άπότομα, συγκαλονίσθηκε, ταλαντεύθηκε... και βούλιαξε μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα!

Τά νερά κόχλασαν, στο μέρος έκεινο, σχημάτισαν ένα τεράστιο χαλί και ένακαλείσανε ύστερα πάνω απ' τόν μαύρο σκάφος.

Ο Πιέρ Λεγγάλ είχε μείνει μ' άνοιχτό τ

είδε. Οι ληστές πυροβολούσαν απ' τις άκρες κρυφών τους. Οι ναύτες είχαν φροντίσει να φυλάχουν πίσω απ' τα βέντρα και τις ελαστικές αναμωλίες του εδάφους. Ωστόσο η κατάστασή τους έγινε γρήγορα κρίσιμη. Οι σφαίρες του εχθρού άρχισαν να τους βερίζουν. Έμπρός! Κραύγασε ο Βαλ-πράι, που είχε φτάσει στο μετα-ξύ, μαζί με άλλα δύο ασπασμάτια. Μόλις όμως οι νεοφερμένοι πά-τησαν στο ήπιο, ένοιωσαν το έδα-φος να τρέμει κάτω απ' τα πόδια τους. Μια τεράστια φλόγα αναπτή-θηκε απ' τα έγκατα της γης. Κι έπεσε πάνω τους βροχή από συν-τριμμάτια.

Θάλαγε κανείς πώς είχε γίνει έκρηξη ήφαιστείου.

Πριν ακόμη σκοπιστούν οι κα-πνοί, ξεπροβόλε ανάμεσα τους μια ανθρώπινη μορφή, κατάκαυρη, που φορούσε μερικά κουρέλια.

Ο Άντρέ, ο γιατρός κι ο Φρι-κέ ώρμησαν προς το μέρος της κι έφτασαν σ' απόστασι δέκα βημά-των απ' την τεράστια τρύπα που είχε ανοίξει η έκρηξη.

— Άντρε!... Κύρ Ντότη!... Φλι-κή!... ακούστηκε μία φωνή.

— Μεγαλειότατε!... φώναξαν κι οι τρεις σύντροφοι μαζί, αγκαλιά-ζοντας με τρέλλη χαρά τον άρα-πάκο.

Ο Φρικέ έτρεξε από συγκίνη-σι. Γέλοιζε κι έκλαιγε μαζί. Ή-ταν άδικανος να προφέρει λέξι.

— Έγώ έβλεπα φωτιά μπαρούτι, έβγηνε ο άραπάκος. Μπούμ! Μπαίνετε τώρα από τρύπα! Έ-λα, φίλησέ με!

— Αχ, άδελφούλη μου! τραύλι-σε με κόπο ο Φρικέ. Δεν έλπιζα να σε ξαναβώ!

Ο ήρωας του Μεν-α-λειότατου

Η εμφάνισι του άραπάκου ή-ταν εφάνη, άλλ' όχι κι άνεξη-γητη.

Θυμάστε ότι το δύστυχο παι-δί, αφού άποπειράθηκε να δραπε-τεύσει μαζί με το Φρικέ, ξαναγύ-ρισε στο πειρατικό, βάρει τραυ-ματισμένο.

Ο Φλαζάν φάνηκε μάλλον εύ-χαριστημένος παρά θυμωμένος. ό-ταν έμαθε τη δράπευσι του Φρι-κέ. Παράξενος άνθρωπος!

Διάταξε άμεσα να περιποιη-θούν το μικρό μαύρο άπας, ά-παίτοσας ή καπνιστάσι του. Κι έ-πέλεψε ο ίδιος την άποείσας έ-νος μέρους από το ανθρώπινο φορ-τίο του.

Οι άγοραστές παραλάβανε τους δούλους. Ύστερα το πλοίο, έλα-φωμένο κάπως, έβλε πλώρη για την Κούβα. Από κει, θα πήγαινε στο Σαντιάγο.

Ο Μεγαλειότατος πήγαινε καλ-λίτερα. Το τραύμα του κόντευε να έπούλωθι. Οι ναύτες περίμεναν πώς ο Φλαζάν θα τον πουλούσε κι αυτόν για δούλο. Άλλα δεν έγινε τέτοιο πράγμα. Ο άραπά-κος εξακολούθησε ν' άποτελή μέ-λος του πληρώματος.

Ωστόσο, όλες οι σκέψεις του είχαν συγκεντρωθι σ' ένα και μό-νο σκοπό: να δραπετεύσι κι αυ-τός. Μά δεν τού παρουσιάζονταν εύκαιρία.

Το πειρατικό είχε γυρίσει στο κρησφύγετό του. Ο Μεγαλειότα-τος δεν άργησε να μάθι όλα τα μυστικά του άντρου των ληστο-πειρατών, τους διαδρόμους και τα διαμερίσματά του, τις κρυφές εί-σόδους του κι όλο το σύστημα της άμύνης του.

Αναγνώρισε την «Άστραπή», το πλοίο του, Άκουσε τους πυροβο-λίσμους, παρακολούθησε την από-φασι. Κι όταν έκρινε άπειλιστι-κή την κατάστασι, άποφάσισε να θυσιάσι ήρωικά τη ζωή του.

Κατέβηκε σε μία από τις έτοι-μες πάντα υπονόμους κι έβαλε φωτιά στο φυτίλι, χωρίς να τον αντίληφθι κανείς. Ύστερα πέρα-σε σ' ένα διπλανό διάδρομο και περίμενε.

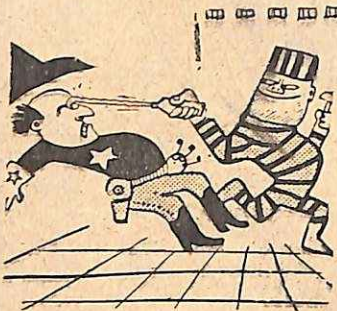
Όταν έγινε η έκρηξη, κινδύνε-ψε να ψηθι, να πταχθι μακριά και να πάθι άσφυξία. Μά γλύτω-σε τη ζωή του. Χτυπημένος, κα-τακλινόμενος, σάρθηκε έξω, άνα-βάντας στα συντόμια, κι άνα-γνώρισε τους φίλους του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΜΑΤΙΕΣ Σ'ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πρωτότυπη απόδρασι

Ένας κατάδικος των φυλακών της Νιμπράσκα, ο Ρόμπερτ Κόλν, είχε άποφασίσει να δραπετεύσι. Γι' αυτό το σκοπό, όμως, δε χρη-σιμοποίησε ούτε όπλα, ούτε άλλα βίαια μέσα, άλλα ένα άπλο σωλη-νάριο με κρέμα ξυρίσματος. Ένα πρωί, πού ο δεσμοφύλακας μπήκε στο κελλί του, ο Κόλν έτρεξε κον-τά του και τού άδειασε στα μάτια το περιεχόμενο αυτού του σωληνα-

ριου. Τον φίλωσε κατόπιν, τού πή-ρε τα κλειδιά κι έφυγε από τη φυλακή άνεχόλητος!

Οι «στιγματισμένες»

Η τελευταία μόδα στην Άμερι-κή είναι το τατουάζ του ζωδιακού σημείου της γεννήσεως στις άμοι-πλάτες. Στην καινούργια μόδα πρωτοστατούν οι νέες. Οι έφημε-ριδες τις άποκαλούν «στιγματισμέ-νες»!

Τα «άθωα» όπλα

Ένας Άμερικανός φυσικός, ο Πήτερ Σένκ, άποστηρίζι, ότι είναι καιρός να έγκαινιασθούν «άθωα» όπλα, πού θα έπιτρέπουν πολυ-κάλυτερα άποτελέσματα από εκείνα, πού χρησιμοποιούμε σήμερα. Γιατί-λέει ο δόκτωρ Σένκ, να σκετάσου-με δέκα ή εκατό χιλιάδες άνθρώ-πους με μερικές άτομικές βόμβες, αφού μπορούμε να τους άχρηστεύ-σωμε με άπλούτερα μέσα: «Ε-πενόησε, λοιπόν, τρία «άθωα» ό-πλα, τη σκόνι πού κάνει τον άν-θρωπο να ζώνεται, τη σκόνι πού τον κάνει να ξεκαρβίζεται στα γέ-λια και τη μηχανή, πού ούρλιάζει.

«Ένα στρατεύμα, πού οι άνδρες του θα αισθάνονται μία άκατανί-κτητη άνάγκη να έμυσθουν σ' όλο τους το σώμα, ή πού θα είναι λυ-γισμένοι στα δύο από τα γέλια, δε θα αξίζι τίποτα, παρατηρεί. Η μηχανή, πού ούρλιάζει, έξ άλλου, θα βγάξη ήχους τόσο σπαρτακτι-κούς, πού θα μωρη να παραλύσι διόκληρους στρατούς!...

Ο δόκτωρ Σένκ έπινόησε επί-σης μία χημική ούσα, πού κάνει το έδαφος να ζεματάι, όταν τού ραντίσωμε μ' αυτήν.

Ο πάγος θα τή ξεσταίνι

Η κυβέρνησι του Καναδά άπο-φάσισε τελευταία την ίδρυσι δύο σχολείων στην περιοχή του πολικού κύκλου. Τα σχολεία αυτά, πού προ-

ορίζονται για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

τιζόμενα για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

τιζόμενα για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

τιζόμενα για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

τιζόμενα για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

τιζόμενα για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

τιζόμενα για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

τιζόμενα για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

τιζόμενα για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

τιζόμενα για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

τιζόμενα για τους μικρούς άναλ-φαβήτους της νήσου της Κορνού-άλλης, θα χτισθούν σε άρκετο βά-θος κάτω από το στρώμα του πά-γου και θα συνδεθούν με τα σπί-

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Άνω-Κάτω σταυρόλεξο (Νέου τύπου)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΠΡΑΣΟ — ΠΑΡΚΕ. 2) Α-ΜΑΡΑΝΤΟΣ. 3) ΑΝΟΪ. 4) ΔΑΜ. 4) ΚΑΡ — ΠΑΡΑΣ — ΟΡΗ. 5) ΔΕΟΣ — ΦΙΣΑ. 6) ΦΑΙΝΟ-ΜΕΝΙΚΑ. 7) ΣΤΟΝ — ΝΑΤΟ. 8) ΑΜΑ — ΣΟΛΕΣ — ΟΣΑ. 9) ΠΟΛΥ — ΑΣΤΥ. 10) ΣΑΜΟΘΡΑ-ΚΗ. 11) ΑΜΝΑΣ — ΠΡΑΓΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΠΛΑΚΑ — ΠΑΠΙΑ. 2) ΑΝΑ-ΔΑΣΜΟΣ. 3) ΑΜΟΡΕ — ΤΑ-ΛΑΝ. 4) ΣΑΪ — ΠΟΝΟΣ — ΥΜΑ. 5) ΜΑΞΟΝΟΣ. 6) ΠΑ-ΤΡΑ — ΠΛΗΘΗ. 7) ΚΑΦΕΝΕΣ. 8) ΑΤΑ — ΣΙΝΑΣ — ΑΑΡ. 9) ΡΟΔΟΣ — ΤΟΣΚΑ. 10) ΣΑΡΑ-ΚΟΣΤΗ. 11) ΕΡΜΗΣ — ΠΑΥΛΑ.

Μικρά χροσόματα

- 1) 8 : 4 X 3 = 6
7 - 6 + 5 = 6
9 - 2 - 1 = 6

- 2) Μία άγγελάδα αξίζει δύο και 20 κοτόπουλα και ένα μοσχάρι 15 κοτόπουλα. Θα δώσι λοιπόν στον πεθερό του την άγγελάδα του, τα δύο μοσχάρια και 10 κοτό-πουλα και θα τού μείνουν μόνο 14 κοτόπουλα.

- 3) 17 και 3.

- 4) 92 μωρά από 60 μητέρες (10 τρίδυμα 12 διδυμα και 38 μονά. 30 + 24 + 38 = 92).

Άριθμο-ζωγραφική

Το κλισιό μας δείχνει καθαρά το σχέδιο, πού σχηματίζεται με-τά το μαύρισμα των διαφόρων σχημάτων.

Η λύσις του 744

σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΣΑΛΑ — ΧΑΡΩΝ — ΦΙΣ. 2) ΑΠΛΟ — ΚΑΣΟΣ — ΣΑΞΙ. 3) ΔΙΑΣΤΑΣΙΣ — ΚΑΡΟΝ. 4) ΣΤΑΣΙΜΑ — ΧΑΜΙΝΙ. 5) ΑΝΑ-ΛΑΤΑ — ΤΑΛΑΣ. 6) ΑΠΑΘΗ — ΠΑΡΑΣ. 7) ΑΞΕ — ΑΙΝΑΙΟΣ. 8) ΕΦ — ΜΑΤΣΟΛΑ. 9) ΔΟΣ — ΠΑΙΛΑΝ — ΣΕΝ. 10) ΑΝΑΚΑΡΑ — ΝΟ. 11) ΣΤΡΑΒΩΝ — ΤΑΚ. 12) ΙΩΝΑΣ — ΚΑΠΩΣ. 13) ΝΑΝΟΣ — ΠΑΝΑΜΑΣ. 14) ΚΛΙ-ΤΟΣ — ΜΑΚΑΡΑΣ. 15) ΛΕΚΕΣ — ΠΑΡΑΣΙΤΟΝ. 16) ΑΓΟΣ — ΠΑΤΗΡ — ΣΑΛΑ. 17) ΚΩΣ — ΡΩΤΑΣ — ΑΝΟΪ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΣΑΔ — ΜΕΛΑΣ — ΚΛΑΚ. 2) ΑΠΙΣ — ΦΟΝΤΙ — ΛΕΓΩ. 3) ΑΛΑΤΑ — ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ. 4) ΡΟΣΑΝΑ — ΚΑΝΑΤΕΣ. 5) ΤΣΑΠΑ — ΤΑΒΑΝΟΣ. 6) ΚΑΪ-ΛΑ — ΡΩΣΟΣ. 7) ΧΑΣΜΑΤΑ — ΠΑΝ. 8) ΑΣΙΑΤΗΣ — ΠΩ. 9) ΡΟΣ — ΕΛΙΟΤ — ΠΑΤ. 10) ΩΣ — ΑΚΑΜΑΤΑ. 11) ΑΜΝ — ΚΑΝΑΡΗΣ. 12) ΧΑΠΙΑ — ΠΑ-ΚΑΡ. 13) ΚΑΛΑΝΤΑ — ΘΩΜΑΣ. 14) ΣΑΜΑΡΑΣ — ΣΑΡΙΣΑ. 15) ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ — ΣΑΤΑΝ. 16) ΙΣΟΝ — ΣΟΛΩΝ — ΣΟΛΟ. 17) ΣΙΝΙ — ΣΑΝΟΣ — ΝΑΙ.

Υποψήφιος έρημίτης

Στους «Τάξις» της 24ης Φε-βρουαρίου δημοσιεύθηκε ή κατατέ-ρω «μικρή άγγελία»:

«Νέος, άνίκανος να προσαρμ-οσθι στη ζωή της κοινότητας, θα ήταν εδωκόμων σ' εκείνον πού θα ήθελε να τον έγκαταλείψι σε μία έρημική νήσο».

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Άθηνούλα Άντα-νιάδου, Τοπχανι Μετζιζι 63, Λευ-κωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογρα-φήσι με Έλληνες και Έλληνίδες, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσπύ-μων.

Η Θέλα Α. Ζησίμου (16 χρόνων), Άχιλλέας Νο 2, Κάτω Βαρσίκια, Άμμόχωστος, Κύπρος, έπι-θύμει ν' άλληλογραφήσι με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην έλ-ληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκο-πό την άνταλλαγή γραμματοσπύ-μων.

Η Μαρί η Χ. Κυρια-κού, (14 χρόνων), Ίλιονοας 5, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο-γραφησι με νέες από την Έλλάδα, ηλικίας 14—17 χρόνων.

Η Μπέλλα Γ. Κωνσταν-τίνιδου, Αγίου Ιωάννου 42, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθύμει ν' άλλη-λογραφήσι με νέους και νέες απ' ό-λο τον κόσμο, με σκοπό την άνταπ-τις μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία άποστέλλεται.

Η Τ. Δισμαντίδου, Τροίας Νο 3, Λάρνακα, Κύπρος, θέ-λει ν' άλληλογραφήσι με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταπ-τις μίας καλής και σταθερής φίλης. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν να έστωκίσουν μία φωτογραφία τους.

Η Άντωνία Θεμιστο-κλέους, Γιοσσούφ Εφέντ 1, Λάρνακα, Κύπρος, ζήτη ν' άλληλο-γραφησι με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσπύμων.

Η «Τιτίκα», (22 χρόνων) ά-πό τη Λευκωσία, μορφομένη και εύ-παρουσάσι, θέλει ν' άλληλογραφή-σι με νέους από την Έλλάδα, ίδι-αίτως από την Άθήνα, με σκοπό τη δημιουργία μίας γνωριμίας.

Η «Αίνα», (17 χρόνων), μία πολυ χαρομένη και μορφομένη νέα, πού αγαπά τα θαλάσσια σπορ, θέ-λμει ν' άλληλογραφήσι με νέους ά-πό την Άθήνα και τον Πειραιά, κα-τά προτίμησι με όσους άγαπούν τη θαλάσσια, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής φίλης. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις άναγνώστρι-ές μας αυτές άς στείλουν τη διεύ-θυνσί τους στις στήλες της άλληλο-γραφίας μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Χριστόδουλος Σμυ-μεωνίδης και ο Άνδρας Μάρ-κου, Φαγκαλιών Ροσούβελτ 41, Τσι-φλικιώσι, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυ-μούν ν' άλληλογραφήσουν με Έλληνι-δες απ' όλο τον κόσμο, στην έλληνι-κή ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Νίκος Γεωργίου, (18 χρόνων), Ν.Π. Λανίτη Ταχ.Κιβ. 203, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' άλ-ληλογραφήσι με νέες από την Έλ-λάδα ηλικίας 14—18 χρόνων.

Ο Πρίσμος Άποστό-λου, Έμμανουήλ Ρούδη Νο 2, Λευ-κωσία, Κύπρος, μορφομένος και εύ-παρουσάσιος, ζήτη ν' άλληλογρα-φήσι με νέες από την Άθήνα και απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—24 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προ-κύψει.

Ο Λουκάς Γ. Λουκάς, Έρμού 102, Βαρσίκια, Κύπρος, άπό-φοιτος Άνωτέρης Σχολής, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσι με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάψι μίας κα-λής γνωριμίας.

Ο Σωτήριος Χατζη-γρηγορίου, (23 χρόνων), ο Χ. Γεωργίου (18 χρόνων) και ο Σε-νής Δημητρίου, (22 χρόνων), Γερό-λακκος, Λευκωσία, Κύπρος, ζήτην άλληλογραφία με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάψι μίας σε-νής φίλης και την άνταλλαγή γραμ-ματοσπύμων, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Πέτρος Λεοντίου, (22 χρόνων), Ε. Ρούδη Νο 2, Λευ-κωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογρα-φήσι με τη «Μορφομένη παπαρούνα». Φήσι με τη Νικόλ ά-ου, (22 χρόνων) και ο Κώστας Σάβ-ου, (20 χρόνων), Καπέδες, Λευκα-σία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογρα-φήσουν με νέες από την Έλλάδα, με σκοπό την άνταπτις μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άκης Χατζησαβ-βίδης η, (18 χρόνων), Γερόλακ-κος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλ-ληλογραφήσι με τη μαθήτρια της Έμπορικής Σχολής από το Σουδάν, πού κρύβεται κάτω από το ψευδώνυ-μο «Χαρίς προστάτη».

Ο Άνδρέας Ιωάννου, Τραχώνι, Κυβέρια, Κύπρος, ζήτη ν' άλληλογραφήσι με την έφονεμένη μι-κρολάτρη.

Ο Σταύρος Γιαν-νός

Η Άλληλογραφία μου

κοι, (17 χρόνων). Έλληνικό Γυ-μνάσιο Μορφου, Κύπρος, έπιθύμει ν' άλληλογραφήσι με την άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω από το ψευ-δώνυμο «Η ξεχασμένη» από την Πα-τρύα.

Ζήτη ν' άλληλογραφήσι με Έλληνί-δες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτί-μησι από την Έλλάδα, με σκοπό τη συνάψι μίας καλής φίλης.

Ο Κωνσταντίνος Βιο-λάδης η, 30 Κολοκοτρώνη, Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, έπιθύμει ν' άλλη-λογραφήσι με την «Άσχημη Σανδού-λα» από τη Θεσσαλονίκη.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Takis Ferentinos, (24 χρόνων), ο Georgios Fotinakis, (21 χρόνων), και ο E. Livieratos, (21) S. Poyxene G., Shasta Overseas, 80 Broad St. New York 4, N.Y. USA, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες από την Έλλάδα, κατά προτί-μησι από τον Πειραιά και την Άθή-να, ηλικίας 17—20 χρόνων. Τό 18ο έπιθύμει και ο Tels Nikitakis, (40 χρόνων), για τον όποιον ίσχυει ή ί-δια διεύθυνσι.

Ο Paris Venezis, S.T. World Inspiration, Co Niarchos Lon-don Ltd, 41—43 Park St., London W. 1, England, θέλει ν' άλληλογρα-φήσι με Έλληνίδες του έσωτερικού, ηλικίας 18—25 χρόνων.

Ο Nicolas Psaraffis

γκρέκα

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ ΑΜ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Από μικρή μεταχειρίζομαι την όδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ και έχω δόντια πού όλοι τή δαυμάζουν

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΓΕΝ. ΑΝΤ)ΠΟΙ Α)ΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Να
η πούδρα σας

Πολύ άπολη στρώνει
δουμάσια στο δέρμα,
έξαιρετική όμοιορρη,
άρωματισμένη με το
λεπτότερο άρωμα, η
νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ
σέ κουτί «CRYSTALE»
δά σάς κάνει να φαίσεθε
νέωτερη, ώμορφότερη,
πραγματικά γοητευτική!

Tokalon
Mascination

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ -
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Άχαρων 98 - Άμφισχίας 1
Δέχεται καθ' έστην 5-7 π. μ.
και επί συνεντεύξει. Τηλ. 810-760

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΚΟΛΛΑ ΡΟΥΧΩΝ

Η Bella σάς αγάζει από μπέλα

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑ
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ

Η μαγιά της μύρας εξασφαλίζει
την άνοιξιάντικη κούραση. Ζωογονεί
τά κουρασμένα κύτταρα. Τονώνει
και ξανακάνει τον οργανισμό. Πα-
ριέχει τις θιταμίνες της μύρας από
συμπυκνωμένη μορφή και είναι η
πλουσιώτερη φυσική πηγή θιταμι-
νών Β. Τώρα την άνοιξι, παίρνετε
τακτικά μαγιά μύρας Φίε.

S) T Hydroussa, Western Shipping
Corp. Broadway 29, New York 6,
N.Y. USA, θέλει ν' αλληλογραφήση
με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην έλ-
17-23 χρόνων, με σκοπό την ανά-
πτυξη μιας καλής και σταθερής φι-
λίας.

O Vasilios Varelas,
S) S Caribbean Trader, Jupiter Ship-
ping Inc, 39 Broadway, New York,
USA, ζητεί ν' αλληλογραφήση με μί-
αν, που να του κρατήσει συντροφιά
στη μοναχική ζωή του.

O E. V. P. S. D. R. C. O. S.
(22 χρόνων), M) V Atlantic Duke, Co
Maritime Brokers Inc, 52 Broadway
New York 4, USA, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήση με την άγνωστριά μας,
που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυ-
μο «Ωραία του Πέραν».

O T. H. Papanicolas,
M) V Delphic Eagle, Co A. Lusi Ltd,
36/28 Fenchurch St., London E.C. 3,
England, θέλει ν' αλληλογραφήση
με την «Τιτίκα».

O Georgios Voutsis,
n o s, S) S Loida, 52 Broadway R,
1002, New York USA, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήση με νέες από τη Σύ-
ρα, με σκοπό τη συνάψη μιας καλής
και σταθερής φιλίας.

O Dimitrios Pithia-
n o s, Co R. And Clare House, 303
33 Minorities, London E.C. 6, En-
gland, θέλει ν' αλληλογραφήση με
την άγνωστριά μας, που κρύβεται
κάτω από το ψευδώνυμο «Κοραλλένια
χείλη» και τη «Μαγδαληνή».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Elenitsa Thimla-
k i, (14 χρόνων), Girgin Sok, No
59, Anavutkoy, Istanbul, Turkiye,
θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ'
όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλ-
λαγή καρτ-ποστάλ.

Η N. Nikolettides, A-
navutkoy Girgin Sok, No 30, Boga-
ziçi, Istanbul, Turkiye, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον
κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας
σταθερής φιλίας.

Η P. I. o. v. a. (17 χρόνων), Bey-
oglu Siraselviler Cadd. No 151,
Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλο-
γραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο,
στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα, με
σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και
σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

Η Litsa Sari, Poste Re-
stante, Suez, Egypte, ζητεί ν' αλλη-
λογραφήση με νέες απ' όλο τον κό-
σμο καθώς και με ναυτικούς, ηλικίας
άνω των 30 χρόνων.

Η R. e. z. e. n. i. a, 62 Camden
Rd., London N.W.1, England, θέλει
ν' αλληλογραφήση με κυρίες ηλικί-
ας άνω των 42 χρόνων, με σκοπό την
ανταλλαγή καρτ-ποστάλ και ό,τι άλ-
λο ήθελε επακολουθήσει.

Η Y. i. o. u. l. i. a Chris-
o. p. o. u. 100 Ferndale Rd., Lon-
don S.W.9., England, ζητεί ν' αλλη-
λογραφήση με νέες και νέους απ' ό-
λο τον κόσμο, ηλικίας 22-28 χρό-
νων, με σκοπό τη συνάψη μιας στα-
θερής και καλής φιλίας.

Η S. i. a. E. c. o. p. o. u.,
5763 McMurtry Ave., Montreal Ca-
nada, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέ-
ους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με
σκοπό τη συνάψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας. Παρακαλεί όσους άπαν-
τήσουν να στείλουν μία φωτογραφία
τους.

Η Stella Georgi-
a d o u, Girgin Sok, No 36/2 A-
navutkoy, Istanbul, Turkiye, θέλει ν'
αλληλογραφήση με κυρίες ηλικίας
22-28 χρόνων απ' όλο τον κόσμο,
με σκοπό την ανταλλαγή άναμνηστι-
κών δώρων.

Δύο φίλες από την Άλεξάνδρεια,
ή «Τιτίκα», (19 χρόνων) και ή
«Ελ έ ν η», (17 χρόνων), ζητούν
ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την
Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκο-
πό την δημιουργία μιας καλής και
σταθερής φιλίας.

Η «Μιμίκα», (21 χρόνων)
από το Κάιρο, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήση με νέες από την Αθήνα, με
σκοπό τη δημιουργία μιας γνωριμίας.

Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από
τις άγνωστές μας αυτές άς στεί-
λουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες
της αλληλογραφίας μας.

Η M. a. r. i. k. a. I. o. a. n. n. o. u.,
Co Misrayon Co, Kafr-El-Dawar, E-
gypte, U.A.R., θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με νέους απ' όλο τον κόσμο,
ηλικίας άνω των 20 χρόνων, στην
ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα.

Η T. P., (30 χρόνων), Beyoglu
Sakiz Agas Cadd. No 108 Istanbul,
Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήση με
σοβαρούς κυρίους από την Ελλάδα
και απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία
άπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ό P. a. n. a. y. i. o. t. i. s. S. k. a-
y. i. a. n. n. i. s, Chez M. Favreuil-
le, 91 Rue Rochecouart, Paris 9eme,
France, ζητεί ν' αλληλογραφήση με
τη «Μορίνα» από την Αφρική.

Ό S. t. a. v. r. o. s. R. o. u. m. a. n. o. s.,
Place Wilson, 85, Chatelineau, Bel-
gique, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέ-
ες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο.

Ό George Koutsou-
l. i. a. n. o. s. και ό T. h. o. m. a. s.
S. t. a. s. i. n. a. k. i. s, 585 King St. W.,
Toronto Ont., Canada, θέλουν
ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες ά-
νω των 17 χρόνων, με σκοπό ό,τι ή-
θελε επακολουθήσει. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.

Ό P. S. G., P.O. Box 766, A-
lexandrie, Egypte, R.A.U., επιθυμεί
ν' αλληλογραφήση με νέες από την
Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο, με
σκοπό την ανταλλαγή γραμματόση-
μων και την ανάπτυξη μιας καλής και
σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες ά-
παντήσουν να συνοδεύσουν το γράμ-
μα με μία φωτογραφία τους.

Ό John Sfondouris,
816 W. Sheridan Rd., Chicago 13,
Ill. USA, θέλει ν' αλληλογραφήση
με τις άγνωστές μας, που κρύ-
βονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Δά-
φνη», (18 χρόνων), τη «Μυκτηρινή
όπτασία» και τη «Λευκή όπτασία».

Ό V. i. o. h. a. s. P., Bebek Ha-
mam Sok, No 18, Bogazici Istanbul,
Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήση με

ΚΑΛΜΟΛ

ΣΕ ΑΙΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑΚΙ ΕΠΙΣΗΣ ΠΡΑΣΙΝΟ
ΔΕΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΒΕΝΖΕΛΙΝΗ (ΑΜΟΕΤΑΜΙΝΗ)

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών.
Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς ά-
ποστάσεως. Δέχεται όδός Μετσό-
βου 25, Αΐ, όροφος (στάσεις Μου-
σειού) 9-1 π.μ. και 5-8 π.μ.
Τηλ. 810-975.

νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17
—18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουρ-
γία μιας καλής φιλίας. Φωτογραφία
άπαραίτητη.

Ό J. D. i. a. m. o. n. d. 10 Gipps
St. Richmond, Melbourne, Vic., Au-
stralia, θέλει ν' αλληλογραφήση με
τη «Ντίνα» από την Καισαριανή.

Ό Dimitrios D. i. a. m. a-
t. a. r. i. s, (23 χρόνων), για τον ό-
ποιο ισχύει ή ίδια διεύθυνση, επιθυ-
μεί ν' αλληλογραφήση με νέες από
την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάψη
μιας καλής και σταθερής φιλίας. Το
ίδιο ζητεί και ό φίλος του I. o. a. n. n. i. s. P. e. t. r. o. p. o. u. s, (32
χρόνων), για τον όποιο ισχύει ή ί-
δια διεύθυνση.

Ό B. i. l. l. G. o. t. s. i. s, 344
Berkley St., Toronto, Ont., Canada,
θέλει ν' αλληλογραφήση με τη «Λυ-
γερή Κορτικοπούλα».

Ό Constantinos Ra-
g. a. v. i. s, (37 χρόνων), 13 Albert
Rd., Princess Terrace, Melbourne, S.
C.2., Australia, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήση με μία Έλληνίδα μορφωμέ-
νη και με ήβικες άρχες, που ν' άγα-
πά τη μουσική και τις καλές τέχνες.

Ό Pantazis Paparou-
n. i. s, Rua Gua Guaraiuna No 1415,
Brooklin Novo, Moncoes, Sao Pau-
lo, Brazil, θέλει ν' αλληλογραφήση με
Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με
σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και
σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες ά-
παντήσουν να στείλουν μία φωτογρα-
φία τους.

Ό Kirk Evans, Daman-
hour St. 19 St. Heliopolis, Egypte,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες
ηλικίας 15-18 χρόνων από την Ελ-
λάδα και απ' όλο τον κόσμο, κατά
προτίμηση από την Κύπρο, Κονσταν-
τινούπολη, Αφρική, στην ελληνική, αγγλι-
κή και γαλλική γλώσσα. Το ίδιο έ-
πιθυμεί και ό Georges Gara,
για τον όποιο ισχύει ή ίδια διεύ-
θυνση.

Ό Antonakis Vasi-
l. i. a. d. i. s, 62 Tavistock Cres, Lon-
don, W.11, England, ζητεί ν' αλλη-
λογραφήση με Έλληνίδες απ' όλο
τον κόσμο, μορφωμένες και από κα-
λές οικογένειες, ηλικίας 16 — 21
χρόνων.

Ό L. a. k. i. s. D. e. b. e. q. i. o-
t. i. s, 3965 De Ville, Montreal, Ca-
nada, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες
από την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 22
χρόνων. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν
να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ό N. i. c. o. l. a. o. s. K. o. k. k. i.
n. o. s, Cite No 6, Trazegnies, Belgi-
que, θέλει ν' αλληλογραφήση με Έλ-
ληνίδες από το έσωτερικό και το έ-
ξωτερικό, με σκοπό ό,τι ήθελε επα-
κολουθήσει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ό D. i. m. i. t. r. i. o. s. G. i. u. l. i. s,
Via Pietro Castelli 6, Scala B' Pres-
so Spazio Domenica, Messina, Ita-
lia, ζητεί ν' αλληλογραφήση με την
«Τρυφερή καρδούλα» από το Λου-
τράκι.

Ό Takis Paqoulas,
t. o. s, (28 χρόνων), ό S. V. i. a. n. n. o. p. o. u-
l. o. s. και ό Anastasios Pavlou, Rue
Des Sarts No 115, Chatelineau, Bel-
gique, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με
Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο και ί-
διαίτερως από την Ελλάδα, με σκο-
πό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ό J. B. a. l. l. a. s, Cafe Regent,
Bingara, N.S.W. Australia, επιθυμεί
ν' αλληλογραφήση με την «Κόρη των
κυμάτων» από τη Χίο. Φωτογραφία
άπαραίτητη.

Ό Vassilios Papa-
n. o. i. o. u. και ό Nicolaos Macris, K.
W.P.R., Junction Shaft, Via Cooma,
N.S.W., Australia, θέλουν ν' αλληλο-
γραφήσουν με νέες απ' όλο τον κό-
σμο, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκο-
πό το γάμο.

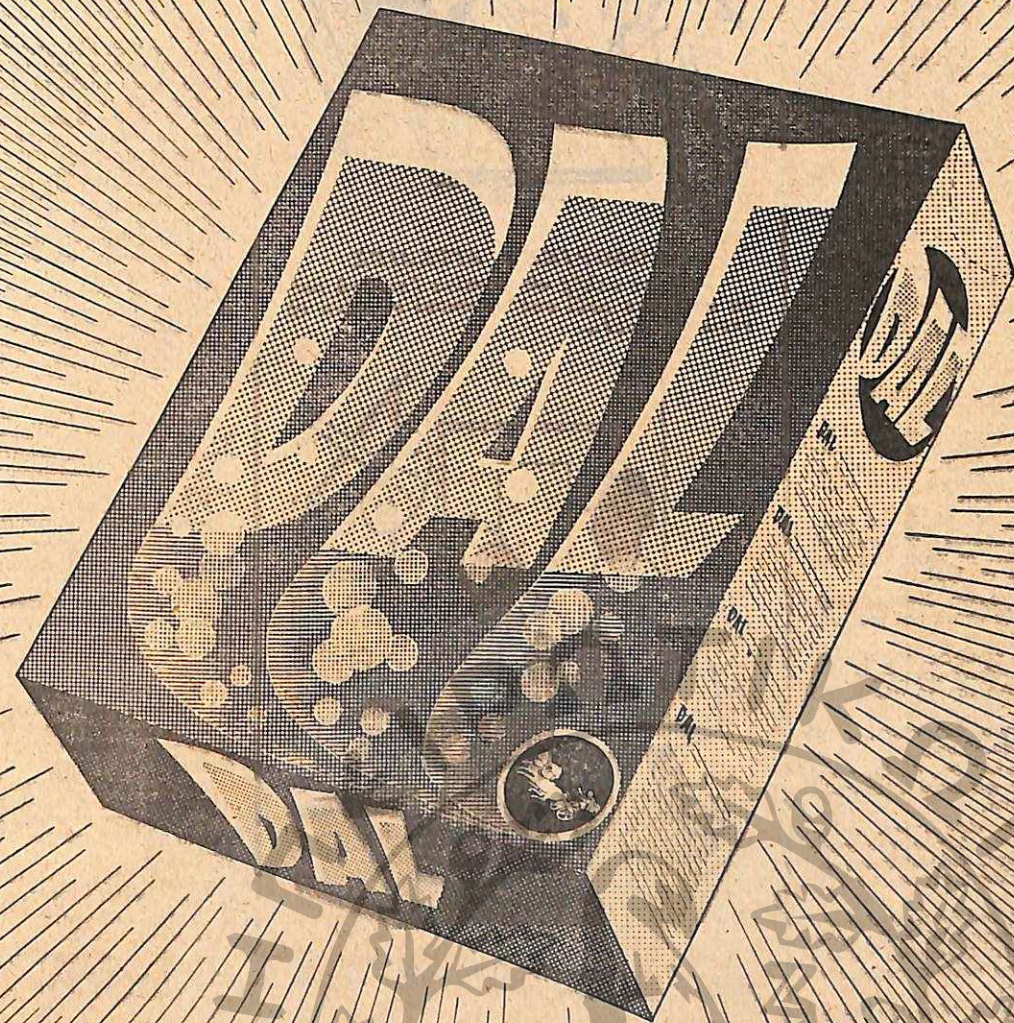
Ό E. C. a. p. e. t. a. n. a. k. i. s,
(28 χρόνων), Cerkhofstraat No 11,
Elsden, Limburg, Belgique, ζητεί ν'
αλληλογραφήση με Έλληνίδες καλές
νοικοκυρές, ηλικίας 20-30 χρόνων,
κατά προτίμηση από την Αιθιοπία,
Σουδάν, Αίγυπτο και τα Αραβικά
κράτη, με σκοπό ό,τι ήθελε επακο-
λουθήσει.

Ό Georgios Papado-
p. o. u. s, (25 χρόνων), και ό
Christos Gogakis, (25 χρόνων), για
τους όποιους ισχύει ή ίδια διεύθυνση,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλλη-
νίδες, που να γνωρίζουν οικοκυρική,
κατά προτίμηση μελαχρινές και με-
τρίου άναστήματος, ηλικίας 20-25
χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ό Andreas Papad-
i. t. r. i. o. u, 10 Rue Ossely, Ca-
iro, Egypte, επιθυμεί ν' αλληλογρα-
φήση με την άγνωστριά μας του 1042
τεύχους, που κρύβεται κάτω από το
ψευδώνυμο «Δυστυχισμένη ζωτοχήρα».

Ό A. P. a. p. a. d. o. p. o. u. i. o. s,
για τον όποιο ισχύει ή ίδια διεύθυν-
ση, θέλει ν' αλληλογραφήση με τη
«Ζητώ την εύτυχία».

ΔΑΛΕΚΤΩΡ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

ΟΙ ΛΟΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στην πολυκατοικία

-ΝΑ πάμε και 'μεις σε πολυκατοικία Νικολάκη μου. Δεν ιταγιαντώ πια αυτό το κασιόβηλο! Μήτε να μπουνα σε τσαντίρι.

— Έφταλτα έλα στα συγκαλά σου. Θα το πιμανέψης, θα πής σπύι μου σπτάκι μου...

Μά εκείνη τ'όλοϊ τη:

— Νά κάτω κι' εγώ άπτρα μου σε παστα-
μέντο, να'γω κουφόρ, ηλεκτρικά κουδούνια,
και κουμπία, παρκε, κληροφύρα, ριπολίνες,
και πόρτα τη 'περεσίας. Νά πάψη πια το
δαδί, τα κάρβουνα, το ντουμάνι. Και να
τριβώ το ιταυτάκι με το κουράσι!

Και θάσταζε καιρό τ'ό
ίδιο τροπάριο, ώπου του
πιπίλισε τ'ά μυαλά. Κι'
έτσι το 'ήκανε το χατήρι.
Τ' αποφάσισε, κι' αμέ-
σως.

— Ναρθήτε να σ'ας ορ-
τοιβάρω στ' άπαραταμένο
μου! Φώναζε με καμάρι
στο μαχαλά, όταν έστα-
λαρίστηκε στη νέα πολυ-
κατοικία, με μαμάρα,
κουστάλλα, θροάνια, λού-
σα, μπιλιμπιδία και με-
γαλεία τουρλου-τουρλού.

Όμως ένα την άνησυ-
χούσε: οι ταξιδιούλδες
νοικατόροι, πούχε μπρος,
πίσω, από πάνω κι' από κάτω τη.

Πράγματι, απ' τ'ό ίδιο θρόν άρχισαν τ'ά
θάσανα.

— 'Ησθι καλέ χαράς και τ'ά γαιδούρια! Ε-
φώνιος όταν ως άργά τη νύχτα απ' το πάνω
διαμέρισμα πούχανε γλάνη, σέργανε τοι κα-
ρέγλες, χτυπούσαν τα πιάτα, παίζανε τσου-
πανάκια, χορεύανε ζεμπέκικο.

Και σε κάθε πύλημα τ'ά τζάμια, οι τσερ-
τσέδες τρίζανε, τ'ά ταβάνια τρέμανε, τ'ά
μπουμπια, οι πολυτρές, οι κατρέτες κου-
νιούσανε, λές κι' ήκανε σεισμό!

Κι' ή 'Εφταλία γκίτσιαιμένη, ανέθηκε άρ-
ού, τι μπαρούτι, χτύπησε την πόρτα και τους φώ-
ναζε:

— Καλέ, άφρό τη καμήςας, για λυσό-
χορτο φάγατε και λυσάδατε νυχτιάτικο;

Κι' ή άπάντη μ'όλο τη τ'ό σαν φρουά
της είπε:

— Θάστε ή καινούργια από κάτω;... 'Υ-
πουνη, κερά μου, θά συνήθισ...

— Μαρή, ώστε να συνήθισω, θά ξεχαρβα-
λωθώ τ'ά νεύρα μου! Εφώνισε ή 'Εφταλία
μ'όλο τη τ'ό άδραντι.

Κι' ήσανε τ'ό ύφος της τόσο άγριο, πού ά-
μέσως ήκοιφε ή φρένια κι' ό κουντουρτσισ-
τών γλεντζέδων. Κι' έτσι καίμαισιμένη κι'
ευχαριστιμένη ή 'Εφταλία ξεστρώσε να για
τακώσουνε.

Δυστυχώς, εκείνη τη στιγμή ή πλαινή απ'
τ'ό διαμέρισμα δεξιά, άρχισε να παίζει θρον-
τερά τ'ό ραδιό τη. Κι' έπειδή τ'ά τουλά
μέσ' τ'ά ντουμάρια ήσανε κούφια, φέριανε τή
μουσική στον μεγάφωνο!

Και τότε βγήκε πάλι ή 'Εφταλία θάρρα
φουρνέλλο και ξεφώνισε:

— Κερά μου, π'ό χαμηλά τ'ό ρημάδι σου!
Τι ταξιδιούρι είν' αυτό; Μάσους τ'ό κανείς;

— Μαρή κέφι μου θά γίνης; Χαράς και τ'ό
κουράσι! Όπως τ'ό π'ας, μεθούριο θά πρέπει
και για να θήξω, να σου πάρω την άδεια!

Της φώναζε και τ'ό ήλκισε την πόρτα κα-
τόμουτρα, κι' ή 'Εφταλία, πού τ'ά θρήκε
μπαστούνια, σκέθηκε να πάη τ'ό γιατάκι τη
στ' άλλο δωμάτιο, απ' τ'ά ζερβά, πού θάτανε
π'ό ήσυχα.

— Άλλά ό διάβολος τάφερε ράστι, κι' απ'
αυτό έγινε π'ό μεγάλο ποτιρνί και τατα-
νάς!

Είχανε πάθει δηλητηρίασι, και κάνανε χί-
λια ρεμνένια, κοπανούσανε στα γουδά στυψι,
και τσεμπλεμπούδες κι' απ' τ'ό πολύ τοιριπί
και τ'ό ντουμτούκι, τρέχανε στη κοιμιστή και
τραβούσαν ένα γκεριεμ τ'ό καζανάκι και ται-
ρίζανε και μουγκρίζανε.

Κι' ή 'Εφταλία, πούχε φτάει στο άμην,
ξεφώνισε:

— Νικολάκη, δέ νταγιαντώ πια! Δυναμτή
θα τους θάλω, να τους πινάω στον άνεμο!
Θά κάνω φουκό!

Κι' όπως άκουσε να γλυκοκαράξη, ξεπόρ-
τισε.

Τ' άλλο θρόν τ'ό ραδιό, στην ώρα των υ-
κρατών, είπε:

— Για την κυρία 'Εφταλία μεταδίδουμε τ'ό
δίσκο 'Εισαγγελη...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΦΟΡΙΚΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

— Νέος καλής οικογενείας ζητεί να πι-
ση κουδέντα μαζί σας με σκοπό να κάνει τη
γνωριμία σας!...

— Μην άνησυχής. Θέλω απλώς να διορ-
θώσω τ'ό ηγάνημα.

— Και τώρα πού θά τ'ό δώσω τ'ό λογα-
ριασμό, παίζε τ'ό πένθιμο ευχατήριο!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ό γρουσουζής

ΚΟΥΖΟΥΜ γρουσουζή άνθρωπο χίτε από
τ'ό στόμας του μιά καλή κουδέντα ντέν ι-
θαγάνει. 'Εγώ, γιαθρούμ, με ήξέρεσι ά-
ναγνώστη έφένει, καρντία μου άνοιχτός ένε-
ται, έλα έκάνω, άστεια μασιέτα, χωρατά φε-
λαι, φιστικ, χίτε ντέν με πειράζει και τ'ό
τοσής, γιάγο! Μιά ζωή ένεταί τούτη, άπτιρω-
πος άθάνατος ντέν ένεταί. 'Αθάνατος μόνο ό
Θεός ένεταί και τ'ό άνθρωπος όσο παρά και
νά έχης, όσο πριουσιούσας όσο παρά και
ήμέρα νταγμένα τ'ά έκάνεις, πέταλα μετ'ά-
λα φελιάν φιστικ και άν-
τε κιτ!

Τι' αυτό σε λέω χίτε έ-
λιο από Ιστορία μου ντέν
λείπει, κακό κουδέντα, σε
κάναγα ντέ λέω. 'Αμμια
αυτό τ'ό κύριος Βρασίδης,
θ'ά κιπογγλου κιποκέ,
χίτε ποτέ π'όσώπο τ'ό έ-
λασμένο ντέν έλας, χίτε
από Ιστορία του καλό κου-
δέντα ντέν άκουσα. 'Όλο
μουρμούρα, ένεταί, έσά-
γλου έσέκ, όλο γκρινία, ό-
λο κατακυλισμό θά σε ι-
φέρη γιάγο!

Π'ό προχτές τ'ό λοιπόν ά-
πό Ιστορία μου π'όρω, π'ό-
ρω Ιδ'ήγας. Καίρος, μύ-
ρατος ήσανε, άνοιξες, μύ-
ριζε, ούρανος μπέλε και τ'ό ήλιος άμμια σα-
ρι λίρα ένομίζες-έπ'άνω στον κόσμο χυμένος
έκανε.

Μάλο κέφι είχα, κουζούμ, έτσι στον
διρόμο σαν πούλακι έπ'ήγαινα, τ'όραγουδάκια
ασφυγμένα έκανα, κοριτσάκια εκούταξα, πα-
χουλούτσικα, στίρουμπουλούτσικα, ψίτ, ψίτ,
έκανα.

Μά τ'ό Θεός σε λέω Ιστέ, μέσα μου είκοσι
χρονών παιδάκι Ιστανόμουναι!

Τ'ό λοιπόν διάβολος ποδ'όρι τ'όσασμένους
έκανε και τι να δώ μπροστά μου, τ'ό γρου-
σουζή τ'ό Βρασίδης.

Βά κιπογγλου κιποκέ, τι ήσαν αυτό κου-
ζούμ! Μούρη του καταθασμένο ήσανε, λές και
κάποιος πατέρα του Ισκούσε, μάνα του ι-
σκούσε και τ'ό κηδέα τους π'όρω, π'όρω ι-
π'ήγαινε.

'Αμα έγώ χίτε στο φάστα του σημασία
ντέν έδωσα, άμέσως χαμρελαστός ένομαι!

— Βρασίδα, κουζούμ, λέω, καλήμέρα σου,
τι ένεσαι, χρόνια και ζαμάνια έχω να σε τ'
θλέπω!

Τ'ό γρουσουζή τ'ό Βρασίδη, τ'ό λοιπόν, χίτε
μούρη του ντέν έχαμρελαστός ένομαι!

— Τι γίνεσαι, καυμένο Καραμπέτ; Κι' έγώ
χρόνια και ζαμάνια έχω να σε δώ. 'Αρρωστος
ήσουν;

— 'Εγώ, άρρωστο! Τι λές, Βρασίδα έφέν-
τη; Πολύ καλά ήμουνα.

— Μπ'ά; με λέει.

— Μπού, τ'ό λέω.

— 'Ετσι σαν άρρωστημένο σε θλέπω, με
λέει.

— 'Εχεις τίποτα;

— Τίποτα, λέω! Μιά χαρούλα είμαι. Τι να
έχω;

— Είρω γά; 'Ετσι τ'ό μούτρο σου πολύ
άδυνατισμένο μού φάνηκε. Μήπως έχεις τίπο-
τα και δεν τ'ό ξέρεις;

Βά, έσάγλου έσέκ!

— Τι να έχω μπέ! Λέω. Χίτε τίποτα ντέν
έχω. Θρήσις είμαι.

Τότε εκείνος άναστεναγμένος ένεταί και με
λέει:

— Μην τ'ό λές αυτό! Ποτέ κανένας δεν έ-
ρει τι τ'ό έχει γραμμένο ή τύχη. 'Ετσι έλε-
γε κι' ό φίλος μου ό 'Αναστάσης, κοτζάκι θη-
ρίο, από δώ Ισάμ' έκει άπάνω, και σε τρεις
μέρες πέθανε!

— Φτώ! 'Αλλάχ πελαιοι! Λέω. Αυτό έδρ-
κες να με πής π'όρω-π'όρω!

— 'Όχι, με λέει, άλλα έξεις αυτό είναι
μυστήρια πράγματα και κανένας δεν τ'ά έ-
ρει. 'Αμα π'όσους κανέναν τ'ά γερατιά, δεν
έχει τ'ό τούρχειται από τή μιά στιγμή στην
άλλη.

— Και δέ με λές, ποιόν έπίστανε, μπέ, τ'ά
γερατιά;

— 'Ελα, καυμένο Καραμπέτ, με λέει, τ'ό
παιδάκι παριστάνεις τώρα; 'Αστα! 'Όσα και
να κρύψης, φαίνεσαι!

Τότε αίμα μου κιόφ'άι μου άνεθασμένος
είνε:

— Οδ'ότ, 'Αλλάχ πελαιοι! Θιροίν! Λέω.
Νά κιπογγλου κιποκέ!

— 'Ιστέ μιά μούντζα δοσμένο έκανα και έ-
φω.

— 'Ασκήμα έκανα.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

(«Από εκείνη τη στιγμή ή κόρη μου έγινε
καλά...»)

-ΜΑΡΙΝΑ, για κύτταζε ήρ-
θε ό Κωστάκης;

— Δεν ήρθε Πέτρο μου,
δεν ήρθε. Ποιός ξέρει τι να
συμβαίνει τ'ό παιδιού...

Τ'ό ρολόγι τ'ό τοίχου χτύπησε με-
σανυχτα.

Ό Πέτρος, με την ψυχή γεμάτη
άγανία, σηκώθηκε από τ'ό κρεβάτι
του, όπου είχε πλαγιάσει από τις
δέκα, γιατί είχε γυρίσει στο σπίτι
πολύ κουρασμένος από τή δουλειά
του.

— Περίεργο, ψιθύρισε και πέρασε
στην τραπεζαρία.

Αναψε ένα τσιγάρο, τράβηξε τ'ά
κουτινάκια τ'ό παρβέρου κι' έρ-
ριξε με μάτια στο δρόμο. Τ'ό σκοτάδι ήταν πικνό.

Η Μαρίνα ή γυναίκα του, κουβαρισμένη σε μιά πολυθρόνα, είχε
τεντίσει τ'ό 'αύτι της, περιμένοντας ν' άκούση τ'ά βήματα τ'ό παι-
διού της.

Ό Κωστάκης ήταν ό μοναχογιός τους κι' έδινε τις ήμέρες εκείνες
τ'ά τελευταία μάθημα για να πάρη τ'ό πτυχίο τ'όν χημικού.

Ό Πέτρος Λέδας ήταν, άλλοτε, εύκαταστάτος. Είχε καλό καφε-
νείο, με την εποχή της κατοχής καταστράφηκε. Τού έκλεισαν τ'ό μα-
γαζί, πήγε φυλακή και τ'ό μόνο πού τούμεινε ήταν τ'ό σπίτι, όπου
καθόντουσαν.

Τ'ό γιού του όμως τόν σπουδάξε. Δεν τόν κράτησε ούτε στιγμή από
τ'ό σχολείο. Κι' όταν είχε πια χρήματα, έπιασε δουλειά σ' ένα
μεγάλο καφενείο ως γκαρσόνι.

— Θά κουραστώ λιγάκι, μα θά τ'ό σπουδάσω τ'ό παιδί μας... Είλεγε
στη γυναίκα του. Κι' όταν πάρη τ'ό δίπλωμά του και βρή δουλειά, έ,
τότε, τόν έζωρε καλόν τόν Κωστάκη. Ός μάς κυττάξη κι' έμας, όπως
τόν κυττάσαμε κι' έμεις!...

Καμάρωνε, πού τόν έδλεπε να διαβάξη... Πολλές φορές τόν παρα-
κολουθούσε κρυφά ως τ'ό Πανεπιστήμιο, για να τόν βλέπη να μπαίτη
στη «μεγάλη πόρτα», όπως τ'ό έλεγε.

Δεν έκανε συντροφιά με κανένα ό Κωστάκης. 'Όλο τ' άπόγευμα
κλειδωνόταν στην καμαρά του και διάβαζε. Μόνο σαν συρρούσανε,
έβγαινε καμμιά ώρα, για να πάρη τόν αέρα του και γυρίζε πάλι για
να φάνε όλοι μαζί και να ξαναρχίση τ'ό διάβασμα.

Πρώτη φορά, λοιπόν, έλειψε ό γιός τους από τ'ό τραπέζι. Πρώτη
φορά άργησε τόσο πολύ κι' ή άνησυχία είχε φουντάσει στα στήθη
τους.

— Πολύ περίεργο! Ψιθύρισε πάλι ό Πέτρος, και φόρεσε τή μουσα-
μαδιά και τ'ό σκούφο του.

— Πού π'ας; τόν ρώτησε μ' άγανία ή Μαρίνα.

— Μά δέ μπορούμε να καθήσουμε και με τ'ά χέρια σταυρωμένα!...

Πάω να δώ... 'Ανθρωποι είμαστε... Πάω να ρωτήσω...

Η Μαρίνα πού ως τήν ώρα εκείνη συγκρατούσε τ'ά δάκρυά της,
ξέσπασε σε «λυγμούς».

Μά και τ'ά μάτια τ'ό Πέτρος είχαν βουρκώσει, γι' αυτό άνοιξε τήν
πόρτα βιαστικά και βγήκε στο δρόμο, πριν ξεσπάση και τ'ό δικό του
κλάμα.

— 'Ελθνε καμμιά ώρα και ξαναγύρισε π'ό στενοχωρημένος.

— Πήγα στο Τμήμα...

— Στ'ό Τμήμα;... Τι θέλει τ'ό παιδί μας στο Τμήμα; παραξενεύ-
τηκε ή Μαρίνα.

— Τι καταλαβαίνεις έσύ απ' αυτά, γυναίκα; 'Αν δεν πήγαινα
στο Τμήμα, δέ θά ήσυχάζα...

— Τους είπα πώς άργησε ό γιός μας κι' εκείνοι τηλεφώνησαν παν-
τού... Μά, πούθενά... Εύλογημένο νάσαι τ'ό όνομα τ'ό Κυρίου... Εύτυ-
χώς, δεν τ'ό συνέβη κανένα δυστύχημα.

— Και πού είναι;

— Πώς θέλεις να ξέρω πού είναι; Μιά φορά, κακό δεν έχει πάθει...

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Μαρίνα τόν κύτταζε σαν άφηρημένη, για
να καταλάβη πώς έβγαζε αυτά τ'ά συμπερά-
σματα για τ'ό γιού τους και γιατί ήταν π'ό
ήσυχος από πρώτα.

Εκείνος, όμως, ξαναπήγε π'ός τ'ό παρβέρου
κι' άκούμπησε τ'ό μέτωπό του στο κρύο τζάμι.

— Ζημέρωνε πια, όταν άκούστηκε ό θόρυβος ένός
αυτοκινήτου, πού σταμάτησε μπρος στην πόρτα
τους.

Ό Πέτρος και ή Μαρίνα πετάχτηκαν και ά-
νοιξαν τήν πόρτα. 'Από τ'ό αυτοκίνητο όμως δεν
κατέβηκε ό Κωστάκης, άλλα ένα ήλικιωμένος
κύριος.

— Έδώ μένει ό κύριος Λέδας; ρώτησε μπαί-
νοντας στο δωμάτιο.

— Ναι, έγώ είμαι ό Λέδας, άπάντησε ό Πέ-
τρος. Κι' από δώ είναι ή γυναίκα μου ή Μα-
ρίνα... Τι με θέλετε;

— 'Ησυχάστε... Μ' έστειλε ό Κωστάκης!

— Ό Κωστάκης; Πού είναι; ρώτησαν με τήν
άγανία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους.

— 'Ησυχάστε... είπε ό άγνωστος και κάθισε
σε μιά πολυθρόνα. Ό Κωστάκης είναι καλός...
'Ακούστε...

— 'Ό άγνωστος τούς κύτταζε μ' ένα χαμόγελο
και συνέχισε:

— Είμαι ό Ντίνος Βάρδας, ό Βιομήχανος...

Ό γιός σας είναι καλό παιδί. Δέ μπορούσα
ποτέ να φαντασθώ πώς υπάρχει τόσο καλός
και τόσο εύγενής ψυχής, σε μερικούς σημε-
ριούς νέους και π'ό πάντων στον Κωστάκη.

Τόν νόμιζα όπως τ'όσους άλλους, ένα κοινό προ-
κοήρα...

Ό Ντίνος Βάρδας σταμάτησε μιά στιγμή,
κύτταζε τή Μαρίνα και τήν παρακάλεσε να τ'ό
φτιάξη ένα καφέ. 'Εκείνη, σε λίγα
λεπτά, τόν τόν έφερε.

— Τρία μερόνυχτα δεν έχω κοι-
μήθ, είπε. Είμαι εξαντλημένος από
τ'όν κουρασ...

Η κόρη μου βρισκό-
ταν μεταδύ ζωής και θανάτου, με δυό
γιατρούς στο προσκέφαλό της. Ό
Θεός, όμως, δεν ήθελε να πέθαν...

Αυτός με φώτισε να πάω να βρώ τ'ό
γιό σας... Κι' από εκείνη τη στιγ-
μή έδωξα τούς γιατρούς... Η κόρη
μου έγινε καλός... 'Εχετε πολύ καλό
παιδί.

Ό Πέτρος και ή Μαρίνα κύττα-
ζαν κατάπληκτοι αυτό τόν άνθρωπο,
πού τόν έδλεπαν για πρώτη φορά κι'
άναρωτιόντουσαν, τι σχέσεις είχε ό
γιός τους μ' αυτόν. Μά δεν άργησαν να τ'ό μάθουν.

— Η κόρη μου άγαπούσε τρελλά τόν Κωστάκη... τούς εζήγησε.
Τόν είχε γνωρίσει στο Πανεπιστήμιο. Τήν άγαπούσε κι' αυτός και
μιά μέρα συμφώνησαν ναρθή να μού ζητήση τ'ό χέρι της. 'Εγώ τόν
παρεσήγησα και τόν έδωξα... Ξαναγύρισε πριν από μιά βδομάδα κι'
έγώ τότε τ'ό φέθηκα π'ό άσχημα. Η κόρη μου τότε πήρε κάτι από
τ'ό εργαστήριο τ'όν χημείου και τ'ό ήπτε για ν' αυτοκτονήση. 'Εκανα,
λοιπόν, ό,τι μπορούσα, με τούς δυό γιατρούς για να τή σώσω. Και
τ'ό γλυτώσα από τ'ό δηλητήριο, άλλα δέ μπορούσα να τή γιατρέψω
από τήν άπληστία της. Θέλησα να τ'ά εζήγησω, ό,τι ό περισσότερο
νέοι ένδιφερονται μόνο για τήν προίκα, κι' εκείνη μού άπάν-
τησε πώς ό Κωστάκης δεν ήταν απ' αυτούς τούς νέους, και με φο-
βόρισε πώς θά ξαναπαίρνε δηλητήριο!... Τότε σκέφθηκα να πάω να
τόν βρώ... 'Ηξερα πώς κάθε βράδυ, στις έπτά, π'ήγαινε σ' ένός
συμφοιτητή τ'ό σπίτι. Αυτό μού τ'ό είχε π'ή ή κόρη μου... Πήρα
τ'ό αυτοκίνητό μου και πήγα. Μιλήσαμε αρκετή ώρα κι' εκείνος, στο
τέλος, μού είπε:

— Δεν έχω ανάγκη από τ'ά χρήματά σας. 'Εχω σπίτι δικό μου,
έχω δυό καλούς γονείς, και πριν πάω τ'ό δίπλωμά μου, θά βρώ δου-
λειά...

Τ'ά λόγια τ'όν μού έκαναν μεγάλη έντύπωση και τόν πήρα άμέσως
στο σπίτι μου. Αυτό ήταν όλο... Μόλις τόν αντίκρισε ή κόρη μου,
άναστήθηκε!... Σε λίγο, έφυγαν όι γιατροί από κοντά της!...

Η Μαρίνα έβγαλε έναν άναστεναγμό κι' ό Πέτρος έδωσε τ'ό χέρι
του στο Βιομήχανο.

Σε λίγο, τ'ό αυτοκίνητο τ'όν Ντίνου Βάρδα έφερε και τούς τρεις
στο πολυστάσιο, όπου από μιά μισανοιγμένη πόρτα, αντίκρισαν
ένα εύτυχισμένο ζευγάρι να σιγομιλά...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΕΞΕΝΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Όλα τ'ά άγγλικά Πανεπιστήμια λάβανε μέρος, έδώ και λίγες έβδο-
μάδες, σ' έναν παράξενο διαγωνισμό, πού άπόδλεπε στο να εξακρι-
βώση... ός π'όσα άτομα είναι δυνατό να χωρέσουν μέσα σ' έναν τηλε-
φωνικό θάλαμο!

Φυσικά, κάθε Πανεπιστήμιο διάλεξε για τ'ό διαγωνισμό αυτό τούς
π'ό άδυνατους σπουδαστές του και, τελικά, ή «νίκη» περιήλθε στο
Πανεπιστήμιο τ'όν Στάφορντς, πού κατάφερε να στριμώξη σ' έναν
τηλεφωνικό θάλαμο 17 φοιτητές! Π'ό άποφύγη παρεξηγήσεων, φοι-
τητριες δέ λάβανε μέρος στο διαγωνισμό και κάθε ομάδα ήταν «άμι-
γώς άνδρική».

Έννοείται, όι 17 φοιτητές τ'όν Στάφορντς βγήκαν μισολιπόθυ-
μοι από τόν τηλεφωνικό θάλαμο, όπου είχαν καταγάγει τή νίκη τους,
άλλ' αυτό δεν έμπόδισε να συκοφαντηθούν από τούς αντίπαλους τους,
πού ύποστηρίζανε πώς ή νίκη αυτή είχε έπιτευχθή με «άνήθικα μέσα».

Πραγματικά, αν άληθύνουν όι έναντίον τους κατηγορίες, τ'ά μέλη τ'ής
νικητριάς ομάδας είχαν ύποβληθ'ό δέκα μέρες πριν από τ'ό διαγω-
νισμό, σε συστηματική κόυρα άδυνατισματός!

An illustration featuring four young girls and five numbered clothing items. The girls are depicted in various poses: one at the top holding a skirt, one on the left with hands on hips, one in the lower left with hands on hips, and one at the bottom looking up. The clothing items are: 1. A short-sleeved shirt with a patterned yoke; 2. A long-sleeved button-down shirt; 3. A short-sleeved shirt with a decorative front; 4. A short-sleeved top with a ruffled collar; 5. A pleated skirt; 6. A short-sleeved dress with a bow at the waist; 7. A short-sleeved top with a graphic of a person on a skateboard; 8. A short-sleeved dress with a wide belt. The background is a light beige color with a faint, large circular watermark containing the letters 'K' and 'Z' and some floral patterns.

Η ημεδαύτη

ΤΑΝ μιὰ κοπέλλα ψηλή, μελαχροινή, με δέρμα που είχε τη φροσγίδα του ήλιου και του ελεύθερου αέρα, με δυο υπέροχα μάτια γεμάτα γλάδα και ηδυπάθεια. Τά μαλλιά της ήταν κατάνυρα και τα δόντια της λαμπερά σαν μαργαριτάρια, καλονικά αραδιασμένα πίσω απ' το πορφυρό στεφάνι των χειλιών της.

Είχε γεννηθεί εκεί κάτω, στα σύνορα του Τέξας και του Μεξικού. Από πολύ νέα ακόμη, είχε αναστατώσει όλη την περιοχή. Μέσα σε τρία χρόνια έκανε δώδεκα φόνους.

Η αίτια ήταν πάντα η εκδίκηση. Κάποιος μάλλον με τον άντρα της, στο κυνήγι, και τον σκότωσε. Εκείνη φύτεψε τότε τρεις σφαίρες στην καρδιά του φονιά κι ύστερα πήρε τα βουνά κι έγινε λησταρχίνα.

Μά κάποτε την πιάσανε. Στα άγρια εκείνα μέρη, τα πρωτόγονα ακόμη, οι κάτοικοι άπονεμα μόνοι τους δικαιοσύνη—πολλές φορές μάστιγα με το νόμο του Λύντ.

Γι' αυτή την υπόθεση, σχηματίστηκε ένα πρόχειρο δικαστήριο από δώδεκα ενήλικους. Ένας δέκατος τρίτος ανέλαβε καθήκοντα προέδρου. Επιτρέψανε στην κατηγορούμενη να πάρει ένα υπερασπιστή.

Εκείνη κίτταξε γύρω μ' αλαζονεία. Τα μάτια της σταμάτησαν σε μένα.

—Διαλέγω αυτόν, είπε δείχνοντάς με. "Αν μπορεί να μιλήσει, ως πάση τη δική μου..."

—Θα σας υπερασπιστώ όσο μπορώ καλλιτερα, τη βεβαίωσα σε συγκίνηση.

—Εκείνος δώδεκα φόνους ως σήμερα... άρχισε ο πρόεδρος.

—Δεν είμαι ένοχος ωστόσο... Ο πρώτος που σκότωσα, ήταν ένας κουνός κλέφτης... Ο άντρας μου κι' εγώ είχαμε σκοτώσει στο κυνήγι ένα αγρίμι. Εκείνος θέλησε να μας το πάρει, κι' όπως ξέρετε δολοφόνησε τον άντρα μου. Είχα δικαίωμα να τον εκδικηθώ... Όσο για τους άλλους, έπρεπε να υπερασπιστώ...

—Αυτά είν' όλα όσα έχετε να πείτε;

—Ναι, αυτά.

—Τότε ως μιλώ ο δικηγόρος σου.

—Όταν άρχισα να μιλάω, με τρεμουλιάστη φωνή, δεν ήθερα καλά-καλά κι' ο ίδιος τι αισθανόμουν, τι ήθελα να πω. Μά ύστερα μιὰ παράξενη όρμη φούντωσε μέσα μου, και τα λόγια μου κυλούσαν πιά άκράτητα, σαν χειμάρρος. Νόμιζα πως ανειρεύουν...

—Όταν τελείωσα, η κατηγορούμενη είχε τα μάτια της βουρκωμένα και μερικοί απ' τους "ενοχόμενους" ήταν πολύ συγκινημένοι. "Αυτόσο την καταδικάσαν σε θάνατο παμπήρη."

—Θα κρεμαστής αύριο στο πρώι, δήλωσε ο πρόεδρος.

Η γυναίκα τους κύτταξε όλους στη σειρά

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΔΕΚΑ της Βενετίας

Το άρμυρό με τα «σωτήρια δηλητήρια»

ΠΟΣΑ δεν έχουν γραφή για το Συμβούλιο των Δέκα της Βενετίας!

Το Συμβούλιο αυτό, που η ανάμνησί του προκαλεί πάντοτε φόβη, ιδρύθηκε το 1310 με τις ακόλουθες συνθήκες. Δυο πατρίκοι, ο Μπαϊαμόντε Τέπολο κι' ο πεθερός του Μάρκος Κουρίνι είχαν οργανώσει μιὰ μεγάλη συνομωσία με το σκοπό να δολοφονήσουν το δόγη Πιέτρο Γκραντενίγκο και να σφετεριστούν την άρχη. Την αὐγή της 15ης Ιουνίου του ίδιου έτους, οι συνωμότες ξεκίνησαν για το δογικό ανάκτορο. "Αλλά" εκεί τους περίμενε μιὰ δυσάρεστη εκπλήξη. Ο δόγης, που είχε πληροφορηθί τη συνομωσία είχε συγκεντρώσει ισχυρές δυνάμεις δλόγυρα. Έπακολούθησε τότε μιὰ σκληρή μάχη μεταξύ των πιστών στο δόγη στρατευμάτων και των συνωμοτών. Στη μάχη αυτή οι συνωμότες νικήθηκαν κατά κράτος κι' οι περισσότεροι έπεσαν νεκροί. Ο Τέπολο, με τους ελάχιστους που επέζησαν, κατάφεραν να φύγουν από τη Βενετία.

Έπειτα από τη συνομωσία αυτή, συγκροτήθηκε ένα Συμβούλιο από δέκα πατρίκους, στους οποίους ανέτέθη η μελέτη των μέσων για την προστασία της Δημοκρατίας. Η άρμοδιότης αυτού του Συμβουλίου έληγε στις 29 Σεπτεμβρίου, έορτή του "Αγιου Μιχαήλ. Αλλά, κατά τη λήξη, τα καθήκοντά του παρατάθηκαν έπι ένα μήνα κι' ύστερα έπι ένα χρόνο, ώσπου, τελικά, το Συμβούλιο αυτό έγινε μόνιμος θεσμός.

Η έξουσία του Συμβουλίου των Δέκα ήταν άπερίοριστη. Μπορούσε να κρίνει κι' αυτόν ακόμη το δόγη, όπως έγινε στην περίπτωση του Μαρτίνου Φολιέρο, που καταδικάστηκε σε θάνατο. Το τρομερό αυτό συμβούλιο είχε επίσης στη διάθεσί του δικές του στρατιωτικές δυνάμεις και πλοία, που ήταν έτοιμα να ξεκινήσουν σε κάθε στιγμή για να εκτελέσουν τις διαταγές του. Ένα απ' αυτά τα πλοία άπήγαγε το 1591 από την Κωνσταντινούπολη τον πρεσβευτή της Γαλλίας Ιερώνυμο Λυμπούνο, για τον όποιον ύπήρχε η ύπόνοια ότι φρόντιζε περισσότερο για τα δικά του συμφέροντα, παρά για εκείνα της Βενετίας. Ο Λυμπούνος προέβλεποντας την καταδίκη του, προτίμησε να πέσει στη δάλασσα.

Οι ποινές που έπέβαλλε το Συμβούλιο των Δέκα ήταν η εκκάλυψη στις ύπαινες φυλακές της Βενετίας, η άποκτητή των χεριών, η τύφλωσι, ο άπαγχονισμός, ο άποκεφαλισμός κι' ο πνιγμός. Οι άποφάσεις παίρνονταν με πλειοψηφία των 4/5 κι' ήταν άλυγες και όμως στη διατύπωσή τους. Μία άπόφασι του 1595 π.χ. λέει: "Διατάσσωμεν όπας, τη νύχτα της Τετάρτης προς την Πέμπτη, ο καταδικασθείς στραγγαλιστή μυστικά μέσα στη φυλακή του". Η: "Απόψε ο καταδικασθείς θα δολοφονηθεί στο κανάλι "Ορφάνο, στο όποιον θα ριφθί από έναν άξιοματικό της Δημοκρατίας, με τα χέρια δεμένα στη ράχη και το σώμα φορτωμένο με βάρη. Και έτσι άς πεθάνη".

Το Συμβούλιο των Δέκα πληροφορούσε για τις άποφάσεις του τη Γερουσία της Δημοκρατίας, αλλά το έκανε συνήθως μετά την έκτεσής τους.

Το Συμβούλιο των Δέκα έπαιρνε άποφάσεις για όλα τα ζητήματα της Δημοκρατίας. "Ηλέγχε επίσης την ιδιωτική ζωή του δόγη και των άρχόντων και είχε παντού τους κατασκόπους του. Παρακολούθουσε ακόμη το θέατρο, τα βιβλία, τα παιχνίδια καθώς και κάθε τι σχετικό με τη δημοσία ήθικη.

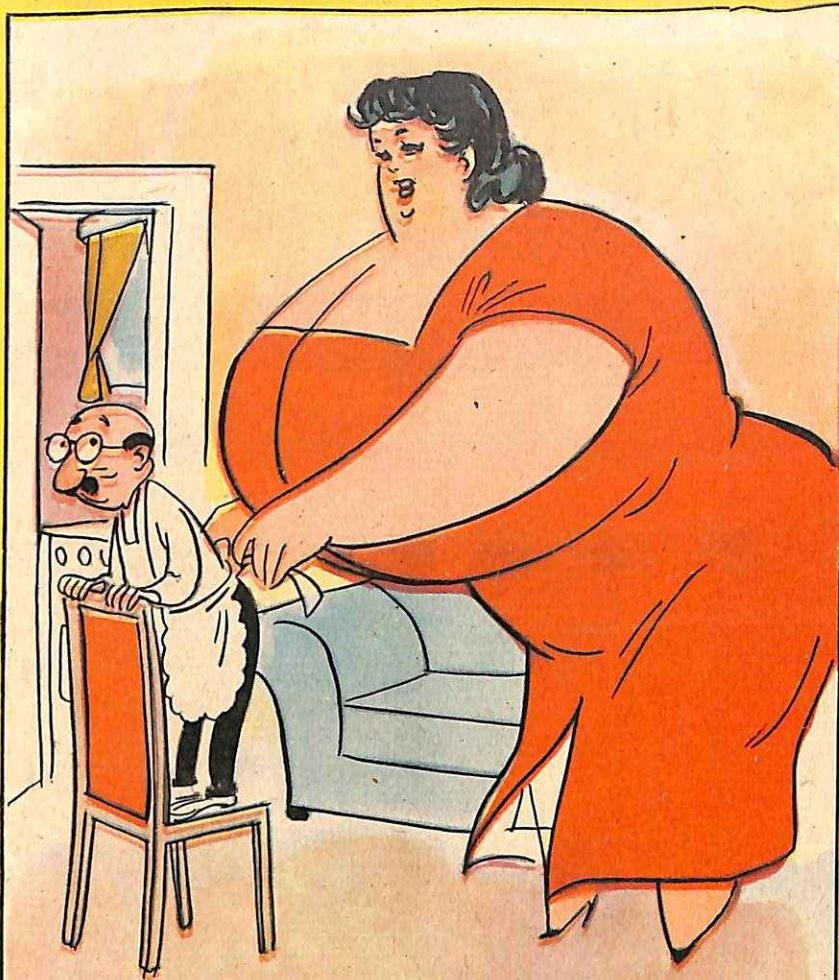
Έπαιρνε γνώσι, έξ άλλου, των καταγγελιών που κάθε πολίτης της Βενετίας μπορούσε να ρίξει μέσα στο περίφημο «Στόμα του λέοντος». "Αν αυτές οι καταγγελίες ήταν ένυπόγραφες, για να παρθί άπόφασι χρειαζόταν πλειοψηφία των 4/5. "Αν ήταν άνώνυμες, έπρεπε να γίνουν δυο ψηφοφορίες. Στην πρώτη άποφασίζονταν αν θα δινάταν συνέχεια στην καταγγελία. Στη δεύτερη, το Συμβούλιο εξέταζε τα στοιχεία που είχαν συγκεντρωθί κι' άποφασίζε αν ο κατηγορούμενος έπρεπε να εισαχθί σε δική.

Το Συμβούλιο συνεδρίαζε στο δογικό ανάκτορο μέσα σε μιὰ άπερίαντη αίθουσα, που οι τοίχοι και τα ταβάνι της στολίζονταν με τοιχογραφίες του Τισιανού και του Βερονέζε. Τα καθίσματα των συμβούλων ήταν από σκαλιστό ξύλο δρυός, και σκεπάζονταν με κόκκινο δέρμα. Οι σύμβουλοι φορούσαν στις συνεδριάσεις μαύρες τηφένους. Σ' ένα είδικό έρμάρι φυλάσσονταν με μεγάλη προσοχή τα «σωτήρια δηλητήρια», που έ χρησιμολοιούντο σε περιπτώσεις έξονων ήγεμόνων ή έπιφανών προσώπων. "Όταν άποφασίζονταν η χρησιμοποίησή τους, ένας από τους γραμματείς του Συμβουλίου παραλάμβανε το δηλητήριο κι' έρευνε με «είδικη άποστολή».

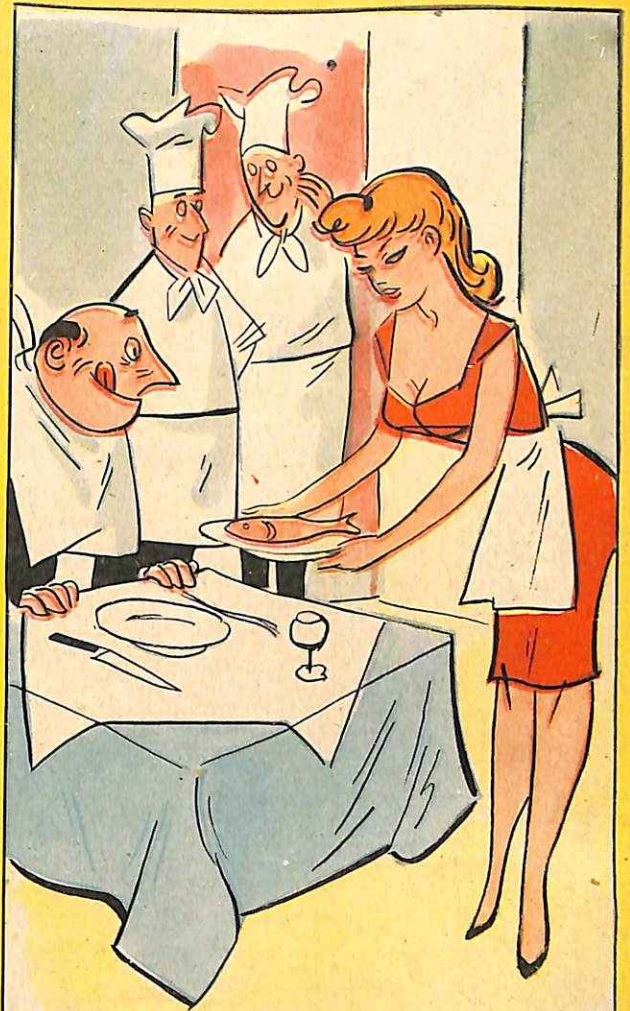

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου ★ Μία ενέργεια σας του Σαββάτου 16 θα άποδώσει καρπούς μετά τις 22 του μηνός. ★ Τις άλλες μέρες άποφύγετε τις άλλαγές και μη άναλάθετε πρωτοβουλίες, για τις όποιες θα μετασφίσετε.	ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου ★ Θα σχηματίσετε την έντύπωση ότι άγαιπημένο πρόσωπο σας λείπει ψέματα. Προσπαθήστε όμως να ξεσκεπώσετε αν πράγματι συμβαίνει αυτό, πριν το κάνετε προσληπτικές παρατηρήσεις.	★ Προσέξτε το στομάχι σας και άποφύγετε το πολύ φαί, ιδίως το θράδυ. ★ Άποφύγετε τους ένκνερσμούς, γιατί οι άδιαθεσίες που θα νοιώσετε θα είναι μάλλον νευρικής φύσεως. ★ Τυχερό το 9.
★ Η έργασία σας έπιφύλασσε μιὰ άπογοήτεσι, που όφείλεται σε άπερίγραπτη ενέργεια που προσφάτω παρελθόντος. ★ Μία νέα γνώριμία θα άποδειχθί έξαιρετικά χρήσιμη.	ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου ★ Τα νέα είδύλλια θα σημειώσουν κατά την περίοδο αυτή μιὰ πολύ ευχάριστη εξέλιξη. Δέ θα λείψι ούτε η άνησυχία, που κάνει μιὰ αισθηματική περιπέτεια άκόμα πιο ευχάριστη.	★ Προσέξτε το λαιμό σας και άποφύγετε τα φάρμακα που δέ σας συνέστησε ο γιατρός σας. ★ Βάλτε τάξι στη ζωή σας και αδεύστε τις ώρες ύπνου. ★ Χρώμα σας το μπλέ.
★ "Ο,τι βασίζετε στην τύχη θα πάρη δυσάρεστη τροπή και θα φέρη το αντίθετο άποτέλεσμα από το προσδοκώμενο. ★ Μη βασισθίτε στις ύποσχέσεις που σας δίνουν. Θά σας γελάσουν.	ΔΙΑΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου ★ Τα άστρα δεν εύνουν κατά τις ήμερες αυτές τα αισθηματικά ζητήματα. Οι κίνδυνοι παρεξηγήσεων αυξάνουν, ιδίως για τους συζύγους. Μία φιλική έπέμβασι έπανάφέρει τη γαλήνη.	★ "Αν έπιδίδεσθε στα σπόρ, άποφύγετε εκείνα, που καταλαβαίνετε πως σας κουράζουν. Άποφύγετε επίσης κάθε υπερκόπωση. ★ Στον παραμικρό πυρετό συμβουλευθήτε το γιατρό σας.
★ Περίοδος εύνοικη για τους εύρισκομένους έπί κεφαλής δικής τους έπιχειρήσεως και για τους καλλιτέχνες. ★ Ένώ οι άλλοι παραπονιούνται, έσεις πραγματοποιείτε σημαντικά κέρδη.	ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου ★ Την Κυριακή 17 άρχίζει μιὰ πολύ ευχάριστη αισθηματική περίοδος. Οι νέες ιδίως θα δοκιμάσουν τις χαρές, που συνοδεύουν έναν καινούργιο έρωτα και μιὰ άπύλητη συμπόνη αισθημάτων.	★ Σηκώτι και στομάχι είναι κατά την περίοδο αυτή τα εύαίσθητα σημεία. Βάλτε τάξι στις άρες των γευμάτων και μη τρώτε κάθε τόσο, κουράζοντάς έτσι το πεπτικό σύστημα.
★ Προσέξτε τη στάσι σας άπέναντι των άνωτέρων γιατί σας παρακολουθούν και δοκιμάζουν τις ίκανότητές σας. ★ Την Τετάρτη 20 η έργασία θα άπαιτήση ιδιαιτερή προσοχή.	ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 Αύγουστου ★ Ο θαυμασμός προσφάτω του άλλου φύλου σας κολακεύει. Δεν πρέπει όμως να το πληγώσετε με τη συμπεριφορά σας. ★ Ταριάζετε καλύτερα με πρόσωπο του Κριού.	★ Η ύγεια σας άπαιτεί μιὰ πλουσία σε βιταμίνες τροφή. Λίγη γυμναστική θα την όφελουσε πολύ. ★ Άποφύγετε την ύγρασία και τα ρεύματα. ★ Τυχερός σας αριθμός το 1, χρώμα το μαύρο.
★ Θα παρουσιασθί έκτακτη έργασία, που θα άπαιτήση άδύνη των προσπαθειών και μεγάλη προσοχή. ★ Έπαρρηθήτε της εύκαιρίας, για να κάμετε τους άλλους να σας θαυμάσουν.	ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου - 23 Σεπτεμβρίου ★ Θα δοκιμάσετε κατά το Σαββάτο 16 μιὰ άπογοήτεσι αισθηματικής φύσεως. ★ Το πρόσωπο, που γνωρίσατε προσφάτως, δεν είναι τόσο ίδανικό και εύλικρινές όσο πιστεύετε.	★ Προσέξτε το φαγητό σας, γιατί σας άπαιτεί μιὰ προσφιλή δηλητήρια. ★ Δεν πρέπει όμως να σας άναστατώνη και η παραμικρή άδιαθεσία, γιατί όφείλεται στις μεταβολές του καιρού.
★ Με λίγη διπλωματία θα μπορούσατε να μεταβάσετε σημερινό αντίπαλο σε άξριανό σύμμαχο. ★ Έπιτυχάνοντάς το αυτό θα θελιώσετε την έργασία και θ' αδεύσετε τα κέρδη.	ΖΥΓΙΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 'Οκτωβρίου ★ Οι ύπερβολικές άπαιτήσεις σας έπιφύλασσαν περισσότερες άπογοητεύσεις παρά χαρές. ★ Το Σαββάτο 16 θα σας παρουσιασθί μιὰ μοναδική εύκαιρία συμπρωτώσεως. Μη τη χάσετε.	★ Ένοχλητικός πονοκέφαλος θα παρεμποδίση την έργασία σας και θ' αδεύση τη νευρική τάση σας. ★ Περιορίστε το κάπνισμα, για να άπολαυθίτε από τις ένοχλήσεις του φάρυγγος. ★ Τυχερό το 6.
★ Εύνοικη έπιρροή των άστρων σας δίνει την εύκαιρία να θελιώσετε την έργασία σας και τα οικονομικά σας. ★ Το Σαββάτο 16 θα παρουσιασθί άπρόβλεπτη δυσχέρεια.	ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου ★ Κάποιος άλλος θα σημειωθί στον αισθηματικό τομέα. Θά όφείλεται μάλλον στον άστοχο χαρακτήρα άγαπημένου προσώπου. ★ Για ν' άποφύγετε τη ρήξη, δείξτε κι' έσεις έξισοφροσύνη.	★ Πονοί στην πλάτη, που όφείλονται σε άπερισκέψιες κατά τη διάρκεια έκδρομής ή σε έλλειψη προσφύλαξεων. ★ Ένας ένκνερσμός θα προσκαλέση στομαχικές διαταραχές. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.
★ Δυσάρεστες εκπλήξεις θα δοκιμάσουν οι έμποροι. Θά δομν άποτυχάνουν προσπάθειες, στις όποιες στήριξαν μεγάλες έλπίδες. ★ Διατηρήστε όμως την άισιοδοξία σας, όλα θα τακτοποιηθούν.	ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου ★ Η νευρική προσοχή, με το όποιο συνδέστε αισθηματικά, θα σας έάλη σε δύσκολη θέσι. Προσέξτε τις αντίδράσεις σας, που πιθανός θα έχουν καταστρεπτικά άποτέλεια.	★ Αδεύστε τις άρες ύπνου, ιδίως αν αισθανόσθε κουρασμένους, όταν έμπνате το πρωί. ★ Περίπατοι στην έξοχη θα σας έξασφαλίσουν τον καθαρό αέρα, που σας χρειάζεται.
★ Έξαιρετικά εύνοικη περίοδος για δόσεις έργαζόνατος πνευματικά. ★ Χρέη, που δημιουργήσατε, θα σας έάλουν σε δύσκολη θέσι. ★ Το Σαββάτο 16 κατάλληλο, για να άναπτύξετε δράσι.	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου ★ Το Σαββάτο 16 και η Τρίτη 19 θα είναι δυο έξαιρετικά ευχάριστες μέρες άπό αισθηματικής πλευράς. ★ Εύνοικη για σας μεταβολή στο χαρακτήρα άγαπημένου προσώπου.	★ Η ύγεια δέ δικαιολογεί καμιά άνυπαυξία. Έχετε όμως ανάγκη από καθαρό αέρα και γι' αυτό μη χάσετε καμιά εύκαιρία να ταξιδεύετε και να παραμείνετε στην έξοχη.
★ Τα άστρα θα προκαλέσουν κάποια άναστάτωση στον έπαγγελματικό τομέα. ★ Οι συνθήκες είναι όμως έξαιρετικά εύνοικες για τους πάσης φύσεως καλλιτέχνες. ★ Άπαιτείται ύπομνη.	ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου ★ Άγαπημένο πρόσωπο έξασφίρει την ύγεια και μαζί μ' αυτή το κέφι του. ★ Σκεφθήτε τα κοινά συμφέροντα και καταπολέμητε τον έγωισμό σας, που άπειλει την άρμονική συμπόνη.	★ Προκειμένου να ύποβληθίτε σε κάποια έγχειρση ή θεραπεία, η περίοδος αυτή είναι από τις πιο κατάλληλες. Τα άστρα έξασφαλίζουν στον οργανισμό σας γρήγορη άνάκτησι δυνάμεων.
★ "Ως τα τέλη 'Ιουνίου έρίσκεστε υπό την εύνοικη έπιρροή ενός πλανήτη, που σας βοηθί να άναπτύξετε την έργασία σας και να θελιώσετε τα οικονομικά σας. ★ Σας χρειάζεται διαφήμησι.	ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου ★ Η τύχη σας φέρνει κοντά σε πρόσωπα με τελέως διαφωρητικό χαρακτήρα από το δικό σας. ★ Ένα ψέμα θ' άπομακρύνη από κοντά σας άγαπητό πρόσωπο, που αγαπά την εύλικρίνεια.	★ Αδεύση της νευρικήτος έπιρροής κάθε έπαση με πρόσωπα, που σας στενοχωρούν με την έλλειψη κατανοήσεως που έπιδεικνύουν. Τυχερό το 7.

— Είκοσι χρόνια είμαστε παντρεμένοι, Ζαχαρία μου, κι' όμως πετάω πάντα απ' τη χαρά μου, όταν γυρίσης στο σπίτι!...

— "Όταν σεβίση η Λίτσα, ξεδεύονται όλα τα χθεσινά φαγητά!..."

ΑΝΟΙΞΙΣ

— Κι' εγώ πού θά κοιμηθώ, κύριε αστυφύλαξ;

— Μια και κανείς δεν αγοράζει τους πίνακές μου, διοργάνωσα κι' εγώ μια έκθεση των μοντέλων μου!...